

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julie Caplin

The
Little
Café
in
Copenhagen.

'An irresistible combination
of Danish happiness and hygge
in one un-put-down-able story.'

Katie Fforde

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Little Café in Copenhagen

Julie Caplin

HarperCollinsPublishers'ın bir bölümü
www.harpercollins.co.uk

HarperImpulse
an imprint of *HarperCollinsPublishers* Ltd
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da *HarperCollinsPublishers* Ltd 2018 tarafından
yayımlanmıştır Telif Hakkı © Julie Caplin 2018

Kapak görselleri © Shutterstock.com

Kapak tasarımı © *HarperCollinsPublishers* Ltd 2018

Julie Caplin, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkı
olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler,
karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş
gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm
hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine
erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir
hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni
olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez,
tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim
sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra
icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz
veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008259747

Ebook Edition © Şubat 2018 ISBN: 9780008259730 Sürüm:
2017-12-01

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm:](#)

[Londra Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[İkinci Bölüm:](#)

[Kopenhag Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Üçüncü Bölüm:](#)

[Londra Bölüm](#)

[26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Okumaya Devam Edin ..](#)

[Julie Caplin'den Çok Yakında Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[HarperImpulse](#)

[Hakkında Yayıncı](#)

[Hakkında](#)

Kopenhag Ekibi, Alison Cyster-White & Jan Lee-Kelly, sevgili arkadaşlarım, suç ortaklarım ve tamamen harika seyahat elfleri için.
#highlyrecommendedtravellingcompanions

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra

Bölüm 1

"Sonra görüşürüz. Josh'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve birbirimize bilmiş bir gülümseme gönderdik. Beni kendine doğru çekti ve ikinci bir uzun öpücük için geri döndü, elleri paltomun içinde yolunu bulup altımdan aşağı kayd ve sonra elbisemi yukarı kaldırmaya başladı.

"Biraz daha kalmak istemediğine emin misin?" Sesinde boğuk bir telkin notası vardı.

'Hayır. Yapamam. Geç kalacaksın ve' omzumun üzerinden baktım, 'Dan her an içeri girebilir. Ev arkadaşının, kasıklarını koklayan bir Labrador'un tam da yanlış zamanda araya girme gibi şaşmaz bir yeteneği vardı. Benim ev arkadaşım Connie'nin diplomasisi çok daha iyiydi; aslında sosyal becerileri vardı.

Beni bıraktı ve mısır gevreği kâsesini aldı, mutfak tezgâhına yaslandı, dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi tembelce yemeye başladı.

"Sonra görüşürüz. Göz kırptı.

Dizüstü bilgisayar çantamı aldım ve benimkinden çok daha güzel olan dairesinin ön kapısını kapattım ve o gün yapmam gereken her şeyi zihnimde gözden geçirerek metro istasyonuna doğru aceleyle yola koyuldum.

İki yıl boyunca terli, havasız ve kalabalık da olsa, rötarlar ve beklemelerden kaynaklanan düzenli hayal kırıklıklarıyla işe sorunsuz bir şekilde gittikten sonra, durağımı kaçırdım. Hem de ilk kez. Bu seyahat hıçkırığı kaydedilmiş olmalıydı. Londra'da her an tetikte olmak zorundasınız. E-postalarınızı, telefon mesajlarınızı, sosyal medyadaki paylaşımlarınızı kontrol etmenin sonu gelmiyor. Durağımı kaçırdım, çünkü birinin omzunun üzerinden son moda yaşam tarzıyla ilgili bir makale okurken *ne kadar saçma olduğunu* düşünmeye dalmıştım. *Hygge*. Ev arkadaşım Connie geçen gece bu konuda mırıldanıyor, kasvetli dairemizi daha ev sıcaklığına kavuşturmak için sağda solda bir kitap sallayıp mumlar yakıyordu. Bildiğim kadarıyla bir çift

munlar ev sahibimizin iğrenç zevkini asla telafi edemezdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Oxford Circus'un kapıları kapanmıştı.

Bir sonraki durakta inmek ve hatta geri dönmek zorunda kalmam geç kalmama neden olmadı, sadece normalden daha geç kaldım. İşe her zaman çok erken giderim. Bağlılığımı gösteriyorum. İşimde ne kadar ciddi olduğumu. Umursadığımdan ya da brownie puanı kazanmaya çalıştığımdan değil, belki sadece birkaç tane. Sadece oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Tanrım, kulağa çok hevesli geliyor, göt yalayıcı, kunduz. Hiç de öyle değil. Halkla İlişkiler Müşteri Yöneticisi olarak işimi seviyorum. Londra'nın en iyi halkla ilişkiler ajanslarından birinde çalışıyorum. İşimi seviyorum diyorum, çoğu zaman seviyorum. Ofis politikaları ve terfi manevraları olmadan da yapabilirdim ve maaşım çok daha iyi olabilirdi. Ama umarım bu değişmek üzereydi, uzun zamandır vaat edilen terfiyi geciktirmiştım. O zaman biraz daha fazla kazanacak ve oturma odasının duvarında on santimlik Mohikan saçaklarının olmadığı bir yere taşınmayı göze alabilecektim.

Tüp durağı fiyaskosu bir yana, kendime bir Karamela Brulée Latte ısmarlamak için zamanım vardı ve ancak kuyruktayken patronum Megan'dan gelen ve ilk iş olarak onu görüp göremeyeceğimi soran bir mesaj gördüm.

Hızlı bir gülümsemeyle cep telefonumu çantama geri koydum. Her Cuma günü ajanstaki elli beş kişinin iki ayda bir yapılan ve yeni iş kazanımları ile terfiler gibi genel büyük haberlerin duyurulduğu şirket içi iletişim brifingi için bir araya geldiği toplantı odasına gitmeden önce onu görecektim zamanım olmayacaktı. Benimle neden konuşmak istediği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Bu gün için yeterince uzun süredir bekliyordum. İki hafta önce, parlayan, evet sen köpeğin taş ağsın değerlendirmemi takiben, boş olan Kıdemli Müşteri Direktörü pozisyonu için başvurumu yapmıştım ve bunun makul, hayır çok, iyi karşılandığından emindim. Megan yakında iyi haberler gelebileceğini ima ediyordu.

Merdivenlerden üçüncü kata çıkarken heyecandan zıplamak istememe rağmen, Connie'nin ısrarla Hillary Clinton'ın cenaze töreni görünümüm olarak tanımladığı özel dikim, vücuda oturan siyah elbisemin dikte ettiği gibi küçük ve düzgün adımlar atarak topuklu ayakkabılarımın üzerinde süslü ve profesyonel bir şekilde ilerledim.

Duruşumun kesinlikle kabul etmediği ergonomik sandalyelerden birine oturdum. Kireç yeşili, kalıplanmış plastik dalga şekillerinin düzgün oturmanızı sağlaması gerekiyordu, ancak sırtım uygunsuz bir şekilde oturmaktan çok mutlu olduğunu açıkça göstermişti.

Rahatça oturmaya çalışarak, insanlar yavaşça içeri girerken odayı kontrol ettim. Yakın zamanda yeniden dekore edilen toplantı odası, yaklaşık üç metre karelik yeşil bir bitki duvarıyla tamamlanmış bir Toprak Ana görünümüne sahipti. Çok çeşitli böcekler ve yaratıklar barındırmadığına ikna olmadım. Pratik olduğu kadar ilham verici de olduğu söyleniyordu; görünüşe göre yaratıcılığı teşvik etmek için taze oksijen (bayat oksijen diye bir şey var mıydı?) ürettiyordu. Aynı zamanda sakin ve dikkatli düşünceleri teşvik etmek için küçük bir Zen kapalı şelalesi de kurulmuştu, ancak tuvalete gitmem gerektiğinde başka bir şey düşünmemi engellediğini fark ettim.

Yönetim kurulu odasının gösterişli havasına rağmen, etrafıma her baktığımda bu görüntünün tadını çıkarıyordum. Başarmıştım. Londra'nın en iyi halkla ilişkiler şirketlerinden biri olan The Machin Agency'de çalışıyordum. Beş yıllık planımın bir sonraki adımına doğru ilerliyordum. İngiltere'nin en çirkin kasabası olduğu iddia edilen Hemel Hempstead'den gelen bir kız için hiç de fena değildi. Ve bugün, bir adım daha atacaktım.

Genel Müdür söz aldı ve iki saniye sonra Josh kapıdan içeri girdi. Tam zamanında ön sıradaki koltuğa oturdu ve yanımdan geçerken kısa bir süre göz göze geldik. Ona bir koltuk ayırmamıştım ve o da benden bunu beklemezdi. İş yerinde kimsenin Josh Delaney ve Kate Sinclair'in görüştüğünü bilmesine gerek olmadığı konusunda anlaşmıştık, özellikle de ajansın tüketici departmanında aynı ekipte çalışırken.

Başhekim Ed'in yapması gereken bir dizi duyuru vardı ve ben de oturup beklemeye başladım.

"Ve en son terfimizle ilgili bir duyuru yapmak istiyorum.

Biraz daha dik oturdum ve bacaklarımı açtım, mütevazı ama hak eden bir ifade oluşturmaya çalıştım. İşte buydu.

"Josh Delaney'i Kıdemli Müşteri Direktörlüğüne terfi etmesinden dolayı kutlarken hepinizin bana katılmasını istiyorum.

"Kate. Patronumun sert ses tonuyla başımı kaldırdım. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu, gür kumral saçları hafifçe dalgalıydı, kadınsı ama çok kızsı değildi, özel dikim bir elbise giymişti, vücudu sarıyordu ama çok açık değildi ve topuklu ayakkabıların içinde uzun ve zayıf duruyordu, havalı ve acımasızdı. "Biraz konuşabilir miyiz?

Birden sesime güvenemeyerek başımı salladım. Gözlerindeki sempati belirtisini görmüştüm.

Onu ofisine kadar takip ettim ve başımı sallayarak kapıyı kapattım, her zaman olduğundan daha davetkâr görünen retro koyu gri kanepeye nazıkçe oturdum.

'Bu sabahki toplantıdan önce sizinle konuşmak istedim. Genelde o saate kadar burada olursunuz.

Omuz silktim. "Tüp arızası. Durağımı kaçırdığımı ona itiraf etmemin imkânı yoktu. Bu benim yaptığım türden bir şey değildi.

Kollarını kavuşturdu ve volta attı. "Bu şekilde duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm. O terfiyi almak için çok hevesli olduğumu biliyorum ama... yönetim kurulu senin biraz daha deneyime ihtiyacın olduğunu düşündü. Biraz daha ağırbaşlılık.

Başımı salladım. Katılıyorum. Bayan memnun etmeye hevesli, patronum her zaman haklıdır, saçmalık.

Gravitas mı? Bu da neydi?

"Ve," dedi boyalı ağzı tiksinti dolu bir ifadeyle aşağıya doğru döndü, "sen hâlâ gençsin.

Josh ile aynı yaşıyordum. Nereye varmaya çalıştığımı biliyordum.

"Bir erkek istediler.

Hemen cevap vermedi. Sessizliğini onaylama olarak algıladım. "Josh'un cilt bakım markasıyla ilgili fikirlerinden çok etkilendiler. Sanırım onun lehine olan şey buydu. Yaratıcılığı var ve bu ...

ağırbaşlılık.'

Tekrar başımı salladım, kendimi lanet bir ağaçkakan gibi hissediyordum. Kıçımın yaratıcılığı.

Sadece benim fikirlerimi onunkilermiş gibi göstermekte çok iyiyim.

İçim hala buharlıydı. Kurşun balon içimi kemiriyordu. Toplantı sırasında, o lanet şeyi satın aldığım için pişmanlık duyarken, saçma sapan, pahalı içkimi kayıtsızca yudumlamayı başarmıştım. En çok da Oscar adayı, zarif ezik ve hayal kırıklığına uğramış bir bakış atamadığım için pişmanlık duydum. İki şey gerçekten canımı sıkıyordu; birincisi terfi edeceğinden hiç bahsetmemişti, ikincisi ise 'yeni bir cilt bakımı kampanyası için mobil uygulama fikirleri' ki bu fikirler tam da bana aitti.

"Kate, sana çok değer veriyoruz ve eminim ki birkaç ay sonra her şeyi gözden geçirebiliriz.

Çenemi kaldırdım ve başımı salladım ama dudağımın hafifçe titrediğini o bile görebiliyordu. Gerçi muhtemelen terfi etmek üzere olduğum katil siyah mahkeme ayakkabılarının dikenli topuklarına baktığımda, benim

onları belli bir kişinin yumuşak ve hassas yerlerine temas ederken hayal etmekle meşguldü.

İçini çekti ve masasındaki bazı kağıtları karıştırdı. 'Bir şey var ... yeni geldi. Sanırım bir gözatabilirsiniz. Zahmet etmeyecektik ama... eğer denemek isterseniz kaybedecek bir şeyiniz yok. Pek cesaret verici bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Başımı eğdim, içimde kaynayan hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Lars Wilder temasa geçti.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıttım. Üç ay önce Danimarkalı girişimci Lars Wilder, Londra'daki ajans camiasını, işini güvence altına almak için çarpınan aşık hayranlar gibi twitter'a dökmüştü.

"En büyük rakiplerimizi atadı," dedi, "onlarla arası bozuldu ve hala Danimarka'daki yeni mağazasını açmak için doğru tanıtım kampanyasını arıyor. Onların hiçbir fikrini beğenmedi. Yeni bir yaklaşım arıyor. Bu sizin kendinizi kanıtlamanız için harika bir fırsat olabilir.

"Ama? Onun çekingenliğini hissederek sordum.

"Yarından sonraki gün bir sunum istiyor.

"İki gün mü? Gülüyordu. Ama gülmüyordu, son derece ciddiydi. Normalde bu sunumlara hazırlanmak için haftalar harcardık; şarkı söyleyip dans ettiğimiz PowerPoint slaytları, parlak çizimler ve pazarla ilgili çok sayıda araştırma yapardık.

'Öğle yemeğinde Danimarka'ya uçuyor ve uçuşundan önce gelmek istiyor. Onu arayıp bir şey yapamayacağımızı söylemek üzereydim ama...'

"Ben yaparım. Josh Delaney ve ajans patronlarına göstereceğim.

"Emin misin?

"Evet," dedim. Tamam, delirmiş gibi bakıyordum ama kimse denemediğimi söyleyemezdi.

'Kimse sizden işi kazanmanızı beklemeyecek elbette ama ona hayır dememiş olmamız iyi görünecek. Deneyerek büyük puanlar kazanacaksınız. Zor bir ihtimal ama denediğimiz görülmeli.

"Özet nedir? Omuzlarımı geriye atarak söyledim. Kaybedecek bir şey yok ve kazanacak her şey var.

Tek bir beyaz kâğıt uzattı. İki kez baktım. Genelde elimize geçen sayfalar dolusu istatistiğin yer aldığı belge neredeydi?

Etos, değerler, pazar
geçmişi ve genel müdürün i bacak ölçüsü hakkında süslü yazı tipleri,
başlıklar ve alt başlıklar?

Hjem

Hygge'in kalbini getirmek

Marylebone High Street'te İngiltere'ye

"Bu kadar mı? Karda ayak izleri gibi bembeyaz kâğıdın üzerinde iz bırakan basit yazı karakterine inanamayarak baktım. Bu benim için *büyük* bir *fırsattı*. şaka yapıyor olmalıydı. Bu, elime bir tırnak makası verip Wembley'deki sahayı FA Cup finaline hazır hale getirmemi istemesi gibi bir şeydi. Kariyerim ve Josh Delaney'e işime geri döndüğümü gösterme şansım buna mı bağlıydı?

Bölüm 2

'Connie,' diye seslendim hızla daireye girerken, çantamı ve ayakkabılarımı atıp mutfığa daldım. "Yardıma ihtiyacım var. Bunu da alabiliriz.'

Masadan kalktı ve her zaman var olan yığının arkasındaki yerini aldı. elimdeki Prosecco şişesine bakıyordu.

Dairemiz tamamen uygun fiyatlı olduğu için şans eseri bulunmuştu. Açık planlı salonda, döşeme tahtalarındaki her çiviye hissedebileceğiniz ince endüstriyel dokulu halılardan biri ve mekanın tamamen çorak görünmesini engelleyen seyrek noktalı birkaç mobilya vardı, ancak bu yakın bir koşu şeyiydi. Odanın en önemli özelliği DVD oynatıcıya bağlı düz ekran TV'ydi, bu da bizim ana eğlence kaynağımızdı çünkü sürekli parasızdık ve birçok geceyi bir romantik komedinin önünde bir şişe şarapla geçirdik, sıcak tutmak için bir yorgana sarıldık çünkü her zaman donuyordu.

Isıtma, kesinlikle çalışmaktan çekinen bir mizaca sahip bir kazana bağlıydı. Ev sahibimiz tamir ettirmek konusunda pek endişeli görünmüyordu ve biz de şikayet yorgunluğuna kapılmıştık.

"Oooh Prosecco. İyi de bir bağbozumu. Co-op altı doksan beş sanırım. Connie'nin gözleri, ışın içine alkol girdiğinde olduğu gibi parladı.

Hayır, Marks and Sparks, Victoria İstasyonu. Dokuz doksan dokuz. Dün terfi edeceğimi *düşündüğümde* almıştım.

Kahretsin. O zaman yapmadın mı? Ne oldu?' 'Piç Josh Delaney oldu.'

"Ne yaptı? Connie aslında Josh'la tanışmamıştı, çünkü onun evine gitmemi tercih etmişti.

Ne yapmadı ki? Terfimi çaldı. Ve başka ne yaptı biliyor musunuz?" Sesim çocuk koristlerin kıskanacağı bir tona ulaştı, "fikrimi çaldı ve kendisininmiş gibi gösterdi.

"Kimseye söyleyemedin mi?"

"Pek sayılmaz. Bir marka stratejisi ve yeni bir uygulama fikrini paylaştığım o cinsel ilişki sonrası sohbeti MD'ye açıklamak biraz zor.

Connie elini kaldırdı. "Bebeğim, beni bilimle kör ediyorsun ve cidden, eğer yastık konuşman buysa, daha fazla dışarı çıkman gerekiyor.

"Orada olmalıydın.

"Olmadığıma memnunum. Bardağını yanağına götürdü. "Ne dedi?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

Israrlı mesajları ancak onunla merdiven boşluğunda buluşmayı kabul ettiğimde sona ermişti. Şirketimizde hiç kimse merdivenleri kullanmazdı.

En azından özür dileme nezaketini gösterdi.

"Bak, Kate. Hayal kırıklığına uğradığımı anlıyorum. Ama bunu bir bağlama oturtmak zorundayım. Uygulama fikrinden geçerken bahsettim. Üzerinde hiçbir hak iddia etmedim ve hiçbir zaman benim olduğunu söylemedim. Fikrin sana ait olduğunu söyleyecektim ama onlar çoktan bu fikri alıp kullanmaya başlamışlardı.

'Ama terfi için gittiğini söyleyebilirdin. Neden sessiz kaldın?'

"Başta o kadar da telaşlanmamıştım. Ama sonra... otuz yaşına geliyorsun ve geleceği düşünmeye başlıyorsun. Senin için sorun yok. Bir gün ekmek parası kazanan biri olacağım. Terfilere ihtiyacım var.'

"Pardon. İnanmazlığa karşı elimden geldiğince sert bir ses tonuyla sözlerini tekrarlardım. "Bir gün ekmek parası kazanan biri mi olacaksın?"

İnançsızlık içinde iki elimi yanaklarıma götürdüm. Gerçek olamazdı.

'Kate, bir gün evleneceksin, çocuk sahibi olacaksın. İhtiyacın yok. gelir.'

'Ben-ben...' Kekelemek yapabildiğim tek şeydi.

'Hadi, kariyer kızını oynamayı bitirdiğinde baban seni kefaletle çıkaracak.

"Ciddiyim! Yakışıklı yüzüne baktım, aniden zayıf çenesini, belli belirsiz başlayan gıdılarını, seyrelmiş saç çizgisini gizleyen sarkık okul çocuğu saçlarını ve hafif yumuşak bir göbeği gizleyen iyi kesimli takım elbisesini gördüm. 'Neandertal insanının kırk bin yıl önce öldüğünü kim söylediye, çok şanslıymış.

Hikayemi bitirdiğimde acı bir şekilde Prosecco'dan bir yudum aldım ve kadehimi Connie'ye doğru kaldırdım.

Her iki burun deliğinden de Prosecco çekti, kıs kıs güldü ve kokladı, bu da beni kızdırdı.

"Şaka yapıyorsun.

Connie hayatım boyunca iki kapı ötemde yaşadığı için neredeyse ailem sayılırdı. Annelerimiz doğum öncesi dönemde tanışmışlardı ve ikimiz de Londra'ya taşındığımızda birlikte yaşamayı düşündüğümüz başka kimse yoktu. Birlikte çok şey atlattık. Onun annesi sütçüyle kaçtı, yalan yok, benimki de hayatını bir anda silip süpüren bir anevrizma geçirdi. Bir dakika oradaydı, bir dakika sonra gitti, ailemizde büyük bir boşluk bıraktı, dürüst olmak gerekirse bu boşluk hiçbir zaman onarılamadı.

Başımı salladım, dudaklarımı ısırdım ve kıs kıs güldüm. "Babana Rolls'unu parlatmaya başlamasını söyleyen iyi olur. Başımı salladım ve kahkahalarımız kesildi.

"Üzgünüm Kate, ne göt ama. Connie ipotek ödemelerinde babama yardım ettiğimi biliyordu.

"Doldur beni," diyerek bardağını uzattı. "Peki, onun zavallı kışını terk ettin mi?" "Çok doğru, terk ettim.

"Mükemmel kız. Sonra da taşaklarını mı kestir?" "Kahretsin, unuttuğum bir şey olduğunu biliyordum.

Kadehlerimizi tekrar tokuşturduk. Connie çenesini elinin üzerine koydu ve düşünceli bir sessizliğe gömüldük. Josh'un ihanetini hafife almıştım ama bu beni incitmişti. O kadar uzun süredir çıkmıyorduk ama değişiklik olsun diye iki kişiden biri olmak hoşuma gitmişti. Londra bir kişi için yalnız bir yer olabilirdi. Birlikte bir şeyler yapabileceğim birinin olması güzeldi. İkimiz de çok çalışıyorduk, bu yüzden iyi gidiyordu. Çok fazla ortak noktamız vardı.

"Katie, buna değer mi? Sesi yumuşamıştı.

Yutkundum. Connie ve ben ciddi bir şey yapmadık.

"Buna değer mi? Omuzlarımdaki gerginliği hissederek Prosecco'mun sonuncusunu geri fırlatarak sordum.

"Bilirsin işte. İşin. Bugünlerde tek yaptığın bu gibi görünüyor. İş. Josh bile işle ilgiliydi. Biraz eğlenmek ister misin?"

"Çok eğleniyorum. Yüzümü buruşturdum. "Aslında, yakında bir partim var. Gerçi Josh ile gitmem gerekiyordu. Mavi elbiseyi ödünç alma şansım var mı?"

"Elbette, gidebilirsin. Nereye gidiyorsun?"

"Ee... şey... siyah kravat olayı.

Connie inledi. "Bu bir iş, değil mi?"

'Bu bir endüstri ödülleri olayı. Gazete Tiraj Ödülleri. Ama eğlenceli olacak ve işimi seviyorum.

'Sürükleyici. Değil. Bardağını yere bıraktı ve alıştırmayı kitaplarını bir kenara itti. 'Cidden Katie, endişeleniyorum. Tekerleğindeki küçük bir hamster gibisin. Koşuyorsun, koşuyorsun, koşuyorsun ve ara sıra bir ayçiçeği için dalıyorsun, ama onu daha sonra yemek için yanaklarına tıkıyorsun. Çok çalıştığımı biliyorum ama en azından gevşemek için okul tatillerim var. Kendinize ne zaman zaman ayırıyorsunuz? Hafta sonu için eve gittiğimde, babam çaba gösteriyor. Eve gittiğinde babanın evini temizliyorsun, onun ve kardeşlerinin arkasını topluyorsun. Ve mutfak dolaplarını doldurursun. Sonsuza kadar annenin yerini dolduramazsın, biliyorsun. Eninde sonunda bunu kendileri yapmak zorundalar.

"Onlar için endişeleniyorum. Babamın doğru düzgün yemek yememesi konusunda endişeleniyorum. "Ve bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Üçünü terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmeye kesinlikle yardımcı oldu.

'Onlar ailem, onlara yardım etmek zorundayım. Ben onlardan çok daha fazla kazanıyorum.

"Biliyorum, ama kabul edelim. John kendi ağırlığını taşıyabilir. Kaç tane işi var? Her zaman işten atılmadan önce ayrılmak zorunda kalıyor çünkü tembelin teki. Brandon, şey,' küçük kardeşimden bahsederken ağzı hafif bir gülümsemeyle kalktı, 'o başka bir şey. Ama aptal değil. O Tardis replikası inanılmazdı. Salak herif.

Kardeşim bir bilimkurgu hayranıydı ve boş zamanlarında en sevdiği film ve dizilerdeki nesnelerin gerçek boyutlu replikalarını yapmaktan hoşlanırdı.

Connie bardağını tırnaklarına vurdu ve doğruldu. 'Lanet olası *Fifa* oynamayı bıraksa çok daha iyi bir iş bulabilir. O araba tamirhanesinde yarı zamanlı bir iş yapmaktan daha fazlasını yapıyor olmalı. Ve baban da göstermeyi sevdiği kadar işe yaramaz biri değil. Sanki bu konuda söyleyeceği kadarını söylemiş gibi ağzı fermuarlı bir şekilde kapandı.

Rahatsız edici bir sessizlik çökmek üzereydi. Onu çok seviyordum ve beni kesinlikle ailemdeki erkeklerden daha iyi anlıyordu ama onlar eleştirilecek kişilerdi, onun değil.

'Yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin, piç Delaney'nin izini çok keskin bir bıçakla sürmek değilse, ki yakalanırsak muhtemelen başımla birlikte gitmez, ne istiyordun?

"Senin şu kitabın. Mumlarla ilgili olan." *"Hygge Sanatı.*

"Pardon? Güldüm. "Hasta olmayacaksın, değil mi?

"Hayır, seni mankafa. Bana sırtıttı ve böylece normale döndük. "Danca bir kelime," diye tekrarladı kelimeyi, kulağa Who-ga gibi geliyordu ve hala büyük beyaz tuvalet tanrısına dua ediyormuş gibiydi. "H-y-g-g-e diye yazılıyor.

'Böyle s ö y l ü y o r s u n , d e ğ i l mi? Merak ettim. Peki ne hakkında? Danimarka iç tasarımı?"

Dehşete düşmüş gözlerini bana çevirdi. 'Hayır, bundan çok daha fazlası. Bu bir tutum. Hayata bir yaklaşım. Her zaman ayaklarının dibinde duran büyük alışveriş arabasını karıştırdı. Öğretmen olmak çok fazla eşya taşımayı gerektiriyor gibiydi. "Viggo Mortensen'in ikinci dereceden kuzeni olan ve Mutluluk Enstitüsü'nü yöneten Danimarkalı seksi bir adamın kitabı.

Viggo'dan bahsedilince neşelendim. *Yüzüklerin Efendisi*'ni izlediğimizden beri ikimiz de ona ciddi bir şekilde aşık olmuştuk.

"Bu konuda her şeyi okudum. Danimarka'nın dünyanın en mutlu ülkesi olduğunu biliyor muydunuz?

'Bu sabah metroda bununla ilgili bir makale okuyordum ama ikna olmadım. İzlediğim tüm o İskandinav gerilim filmlerine göre çok yüksek bir ölüm sayısı, saplantılı kadın dedektifler ve hiç bitmeyen bir yağmur var gibi görünüyor. Bana pek mutlu görünmedi.'

'Hayır, cidden. Her şey küçük şeylerle hayatınızı daha iyi hale getirmekle ilgili. Ciddi ifadesi dalga geçmemi engelledi. "Bu yüzden mumlar. Şöminenin üzerindeki üç mumu işaret etti ve yüzünü buruşturdu. "Burayı rahatlatmaya yardımcı olmaları gerekiyor.

"Çalışmıyorlar.

"Biliyorum. Duvardaki küfün yardımı olmuyor.'

'Tekrar ev sahibine gitmeliyiz. Gerçi babamın evinden sonra bugünlerde beklentilerim oldukça düşük. Gözlerimin altındaki gölgeleri ovuşturdum. Hamster çarkı konusunda haklıydı. Gün içinde yeterli saat yoktu. 'Hy konusunda hızlandırılmış bir kursa ihtiyacım var... nasıl dersiniz deyin. Yarından sonraki gün bir sunumum var. Kitabını ödünç alabilir miyim?"

Bölüm 3

Tereddütlerim vardı. Sunum günüydü. Kariyerimin en büyük sunumu ve Josh ile yönetim kuruluna tam olarak neler yapabileceğimi göstermek için tek şansımdı. Öyleyse neden birkaç mum, birkaç huş ağacı dalı, pahalı bir lamba ve stüdyo ekibinin mobilya sökme yeteneklerinin ortak çabalarına bu kadar güveniyordum? Megan harcamalarımı onaylayacağına söz verdiğinde aklındaki şeyin iki yüz kiloluk bir lamba olduğundan emin değildim ama lambanın altın rengindeki hafif ışık havuzunun etkisi tam olarak Connie'nin kitabındaki resme benziyordu.

Ne kadar yorgun olduğumu düşünmeyi göze alamazdım. Dün gece Oxford Caddesi'ni arşınladıktan sonra Connie'nin çok *hygge* olduğuna yemin ettiği geleneksel Danimarka yulaflı bisküvilerini mükemmelleştirmek için sabahın erken saatlerine kadar ayakta kaldıktan sonra eve ancak onda dönebilmişim.

Dünkü büyük sunumum için yaptığım hazırlık Connie'nin kitabını baştan sona okumak, internette çoraplar, mumlar, aşık çiftlerin üzerine örtülmüş kaşmir battaniyeler ve dumanı tüten çikolata fincanlarını tutan eldivenli ellerin resimlerini incelemek ve ardından bir alışveriş maratonunu içeriyordu.

Görünüşe göre, Danimarkalıların mumlara olan aşkı, Lars'ın işini kazanma kampanyamın ana başlangıç noktası olan iş yerine kadar uzanıyordu. Bu sabah saat yedide ofise vardığımda tek amacım, kelime haznemde yeni bir fiil olan, binadaki en küçük toplantı odasını hijyenik hale getirmektir. Burayı rahatlatmak zor bir iş olacaktı ama mumlara ve pahalı lambalara güvenim tamdı.

Ayrıca çay, Anthropologie'den aldığım, üzerinde L ve K harfleri olan parlak renkli iki kupa ve ev yapımı kurabiyelerimden oluşan bir tabak vardı. Çok kötü görünmelerine ve bu üçüncü deneme olmasına rağmen, ofisin geri kalanını onların etrafında kontrol altında tutmakta oldukça başarılı olmuştum.

Sahne hazırды ya da benim umabildiğim kadarıyla hazırды. Birbirine uymayan ama bulabildiğim en rahat iki sandalyeyi, binadaki her odada Goldilocks tarzı bir tur attıktan sonra, bir fotoğraf çekimi için kullanılan Ercol'un unutulmuş bir örneği olan oldukça hoş bir huş masanın etrafına yerleştirdim. Başka bir kattan ele geçirdiğim bir kitaplıktaki tüm kitapları kaldırdım ve daha sonra renkli sırtları olan ve birlikte güzel görünen kitapları bulmak için etrafı araştırdım.

Mumlar konusunda aşırıya kaçmadım, beş taneyle yetindim; üç tanesi masanın üzerinde, iki tanesi de su ısıtıcısını, cezveyi, çaydanlığı, süt ve şekeri vs. koyduğum kitaplığın üzerindeydi. Görünüşe göre bu Danimarkalılara özgü bir şey. Çay ve kahve yapmak gibi bir şey.

Güneş ışığı sarısı neşeli bir saksıya yerleştirdiğim huş ağacı dallarıyla, resepsiyondan onun geldiğine dair telefon gelene kadar oynadım. Hiç de ev gibi görünmüyorlardı, ne yaparsam yapayım bir saksıya sıkıştırılmış, etrafına kurdele bağlanmış dallara benziyorlardı.

Danimarkalı büyük mağaza Hjem'in CEO'su Lars Wilder elbette sarışın ve çekiciydi, uzun boyluydu ve kuzey Avrupalılarla ilişkilendirdiğiniz açık havada sağlıklı bir görünüm sergiliyordu. Ya da en azından dün yaptığım onca okuma ve araştırmadan sonra ben öyle düşünmüştüm. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve belirgin bir Viking görünümü vardı.

"Günaydın, ben Kate Sinclair. Elimi uzattım, midemde bir kutu kurbağa sıçrayan benim aksime onun rahat ve huzurlu vücut dilini okuyordum.

Günaydın Kate. Ben Lars. Bu sabah beni görmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Yüzünde herhangi bir ironi olup olmadığını inceledim. Bizim gibi ücret ödeyen müvekkiller genellikle onlar için çemberden atlamanızı beklerdi.

Hafif ışıklandırma, dışarıdaki koridorların parlak ışıklarıyla tezat oluşturuyordu ve Lars'ın odanın etrafına onaylayan bir bakış attığını fark ettim.

"Lütfen oturun. Onu, görüldüğünden çok daha rahat olan, 80'lerin modası, metal üzerine asılmış deri bir mekanizmanın karşısındaki, bir koluna bir örtü sıkıştırılmış, kırık deri bir küvet koltuğuna doğru yönlendirdim.

Kendimi çay yapmakla meşgul ettim. Garip bir şekilde çay yapma görevi, ona yolculuğu nasıl bulduğunu sorduğumda küçük sohbeti biraz daha kolaylaştırdı.

Sonunda oturduk, ancak toplantının on dakikasını su ısıtıcısının kaynamasını bekleyerek boşa harcamış gibi hissettim.

"Bisküviler harika," dedi Lars, tabaktan ikinci bir bisküviye uzanırken, başı hâlâ onaylar şekilde sallanıyordu.

"Teşekkür ederim.

"Onları sen mi yaptın?

Ellerimi önemli bir şey olmadığını söylercesine yukarı kaldırdım, bir yandan da mutfağın bu sabahki halini ve kenarda duran plastik kurabiye kaplarını düşündüm. Connie ve ben onları haftalarca yiyecektik.

Bir ısıklık aldı. "Çok güzel.

"Aile tarifi," diye yalan söyledim. Annem çok iyi Victoria Sponge yapardı ama hayatında hiç yulafli kurabiye yapmamıştı.

"Ah, aile," diyerek bana geniş bir gülümseme verdi ve sözlerini vurgulamak için ellerini genişçe yana doğru uzattı. 'Bu çok önemli... ve aile tarifleri. Annem *kannelsnegle*'i ile ünlüdür.

Başımı eğdim ve gülümsedim, sanki ne olduğuna dair ilk ipucum varmış gibi.

kannelsnegle evde olduğu zamandı.

"Her sorunun bir pasta ile çözülebileceğini düşünüyor.

Bana biraz tuhaf gelmişti ama gayet normalmiş gibi bakışlarını tuttum, belli ki ondan çok hoşlanıyordu. "Varne adında bir kafe işletiyor, Danca'da sıcaklık anlamına geliyor. Çok özel bir yer. Annem insanlarla ilgilenmeyi çok sever.

Neredeyse sesli iç çekecektim. Ama size göz kulak olacak birinin olması güzel olmaz mıydı? Son birkaç yıldır kendimi tamamen tek başıma, akıntıya karşı sert bir şekilde yüzüyormuş gibi hissediyordum.

"Birleşik Krallık'a getirmek istediğim şey bu sıcaklık ve ev sıcaklığı.

Lars boğazını temizledi ve ben de bir anda dalıp gittiğimi fark ettim. "Annem bunu onaylardı," dedi odanın etrafına bakarak, "çok *hijyenik*. İyi iş çıkarmışsın. Çok yaratıcı ve anlayışlısın. Çok Danimarkalı. *Hygge*'i zaten anladığını görebiliyorum. Kupaları beğendim.

"Teşekkür ederim. Siz de bugün geldiğiniz ve bana sizinle konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Lars bir kahkaha attığında resmi kelimelerim dilimde kurudu.

'Hayır, etmiyorsun. Kısa süre önce haber verdiğim ve az bilgi verdiğim için bana küfrediyorsun. Kırpılmış Danimarka aksanı kulağa hoş geliyor ve kelimelerin açık sözlülüğünü yok ediyordu.

Diplomasi bir an için dürüstlikle savaştı.

Ona gülümsedim. "Pek ortodoks bir yaklaşım değil ama ilgimizi çekti.

"O kadar ilgimi çekti ki şirketiniz büyük silahları getirdi.

Belki de aksanım açık sözlülüğümü gizleyemiyordu. Büyük bir silah olmayabilirdim ama gelecek vaat eden keskin nişancı bir tabancaydım. Sonra sevimli bir gülümsemeyle ekledi, 'Ve ev yemekleri.

"İlgimi çekti ve meydan okumaktan korkmam. Söylediğiniz gibi bu toplantı çok kısa bir süre önce ayarlandı, ancak ben yaşam tarzı departmanında çalışıyorum, müşterilerim arasında bir yumuşak mobilya şirketi, bir kahve şirketi, bir peynir dükkanı zinciri ve bir butik otel grubu var. Hesabınızı yönetmek için fazlasıyla yeterliyim. Bugün bütün gün toplantılarda olan patronum (zihinsel olarak parmaklarımı çapraz yaptım) sizinle konuşacak en iyi kişinin ben olacağımı düşündü. Ve terfiye en aç olan da ben değilim.

'Hazırlanman için sana fazla zaman vermedim ama iyi başa çıkmış görünüyorsun. Ve beni bir sürü soru içeren e-postalarla bombardımana tutmadın. Odanın etrafına bakındı. Projektörü ve dizüstü bilgisayarı aradığını biliyordum.

Akışını durdurmak istercesine elimi kaldırdım. "Dürüst olacağım. Hiçbir şey hazırlamadım. Zamanım olmadığı için değil, sizin uzman olduğunuzu ve ne istediğinizi bileceğinizi düşündüğüm için. Birkaç farklı ajansla görüşüğünü biliyorum, hepsi de kendi alanlarında en iyiler. Ve hepsi de parlak fikirlerle geldiler, ama belli ki hiçbirini beğenmediniz.

'Ne aradığınızı öğrenmek için sizinle konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm.

Ortodoks tepkisi pek yardımcı olacak gibi görünmüyordu.

Lars sırtıttı ve ayağa kalkarak elleri arkasında, odada volta atmaya başladı. 'Senden hoşlanıyorum Kate Sinclair ve düşünce tarzını seviyorum. Biz Danimarkalılar nazik bir yaklaşımı tercih ederiz. Ve şimdiden *hygge* zihniyetini kavradığımı görebiliyorum. Bunu söylediğinde, *hygge* kulağa Yeni Zelanda Hakka'sından çok daha az tehdit edici ve çok daha çekici geliyordu.

'Bunu söylemen çok nazikçe, ama sanırım daha gidecek çok yolum var. Yaşadığım yeri görmelisin.

"Kesinlikle," diye araya girdi Lars. 'Her ajans bize bunun ne olduğunu söylemek istedi. Tanımlanamaz ve farklı insanlar için farklı şeyler ifade eder. Doğru olduğu zaman doğrudur. Çok fazla sunuma katıldım. Eğer bir tanesini duyarsam

anında *hygge*, *hygge* makyajı ve *hygge* için daha fazla hediye promosyonu Tatil bitince İngiltere'deki bütün mumları eriteceğim.

'Gördüğümüz ajanslar da... Kelimelere dökmek zor. Onlar da öyleydi,' diyerek tekrar omuz silkti. Odaya baktı ve mumlara doğru başını sallayarak gülümsedi. 'Klinik ve iş gibi. Bu. Bu, tam olarak doğru anladınız.

Başımı salladım ve devam etmesine izin verdim.

"Mağazamız Hjem, mumlar, battaniyeler ve satın alınacak ürünlerden çok ama çok daha fazlası hakkında olacak, ki herkes *hygge*'nin bununla ilgili olduğunu düşünüyor. İnsanların bunu mağazanın her bölümünde hissetmelerini, mağazada, kitap bölümünde, aşçılık bölümünde vakit geçirmelerini istiyorum. Sergiler, oturulacak köşeler, çiçek düzenleme, aşçılık, kart yapımı, örgü dersleri, Noel süsleri yapımı gibi gösteriler olacak. Burası bir mağaza olduğu kadar canlı bir topluluk da olacak.

"Kulağa ilginç geliyor," dedim, bunun nasıl bir halkla ilişkiler kampanyasına dönüşeceğini merak ediyordum.

"Ama insanların *hygge*'i anlaması önemli. Başımı salladım. Bana biraz geçici bir şey gibi gelmişti.

"Bu yüzden bazı insanları Kopenhag'a götürmek ve onlara Danimarkalıların nasıl yaşadığını ve toplumumuzun nasıl işlediğini göstermek istiyorum, böylece *hygge*'yi gerçekten takdir edebilirler.

"Bu harika bir fikir," dedim, Danimarka'ya bir seyahatin oldukça güzel olacağını ve Lars'ın ne kadar çekici ve sıcak olduğunu düşünerek.

'Görüyorsun ya Kate, işte bu yüzden senin bu iş için doğru kişi olduğunu biliyordum. Diğer tüm ajanslar bunun çok zor olacağını, insanların Danimarka'ya bir geceden fazla gitmek istemeyeceklerini söylediler. Bence birlikte iyi çalışacağız.'

"Öyle mi? Bana iş mi teklif ediyordu?

'Evet, tüm bu ajanslara baktım ve aradığım şey doğru uyumdu. Siz doğru kişisiniz. Düşünce tarzınızı beğendim.

'Yani, hemen başlamak istiyorum. Altı gazeteciden oluşan bir liste hazırlayabilir misiniz?

"Altı gazeteci mi? Ben sordum.

'Evet, Danimarka'ya gitmek için. Sanırım beş gün tam olarak doğru uzunlukta olacaktır.

İnsanlar dediğinde, bu insanların gazeteci olması gerektiğinden bahsetmemiştii. 'Altı gazeteci. Beş gün,' diye yineledim.

Onaylarcasına başını salladı. 'Mükemmel. Beş gün içinde onlara Kopenhag'ın sunduğu en güzel şeyleri gösterebilir ve *hygge* hakkında her şeyi öğretebiliriz ve ben tam da yardım edecek kişiyi tanıyorum.

Hay aksi. Diğer ajansların onunla arasının bozulmasına şaşmamalı. Geçmiş deneyimlerimden biliyordum ki, bırakın beş günlük bir yurtdışı seyahatine çıkmayı, gazetecileri Londra'da bir akşam için bile olsa bir şeylere katılmaya ikna etmek yeterince zordu. Eğer bunu başarırısam, bu bir mucize olacaktı. Ben ne yapmışım ki?

Bölüm 4

Seni şanslı inek. Connie'nin mesajı, bir hafta sonra bir basın listesine son rötuşları yaparken karşıma çıktı. Cevap yazmak için telefonumu elime almadan önce birkaç not daha karaladım.

Sana biraz Lego getireceğim.

Ya da beni de götürebilirsin. Gazetenin seyahat muhabiri gibi davranabilirim.

Kim bilebilir ki?

Eğer gerçekten çaresiz kalırsam sana haber veririm.

Herkesin beklentilerini aştığım ve sahayı kazandığım için hâlâ heyecanlıydım. Şimdi tek yapmam gereken geziye katılacak altı gazeteci bulmaktı. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Cuma günkü toplantıda haber bültenlerinde benden övgüyle bahsedildi ve bu kez mütevazı, boş ver, büyük bir şey değil, Oscar ödülünü kabul ediyormuşum gibi bakma *alıştırması* yaptım.

Piç kurusu bana alaycı bir aferin selamı verdi. Hatta isteksiz bir hayranlık bile duymuş olabilir. Gerçi işi kazandıktan sonra Lars'la yaptığımız ilk görüşmede o da kendi payını almıştı. Seyahat için önerilen gazeteci listesini gözden geçirdiğimde, bir şeyler söylemek zorunda kaldı. Bilgisini göstermekten kendini alamadı. '*Sunday Inquirer*'a yaklaşmayı düşündün mü Kate? *Courier*'nin iki katı tiraja sahipler. Benedict Johnson oranın yeni yaşam tarzı editörü.

Normalde muhabirler gazeteden gazeteye, dergiden dergiye dolaşır ve ben onlarla daha önce karşılaşmıştım. Bu adamın ismi hiç tanıdık gelmedi. Bir adım önde olmak için lanet Josh'a güven.

Josh'a nazık bir gülümsemeyle, 'Onunla konuşup ne diyeceğine bakacağım,' dedim. O zaman hala fare-sakal numaralarına devam ediyor.

"Benedict Johnson'la konuşabilir miyim lütfen? En dost canlısı, neşeli sesimi takınırdım.

"Konuşuyorum. Sesi biraz kısıktı ama bunu tek kelimeyle söylemek zordu.

Merhaba, ben Machin Ajans'tan Kate Sinclair. Ben-'

"Beş saniyeniz var. Bu sözlerdeki alaycı düşmanlığı yanlış anlamak mümkün değil.

"Pardon. Şok olmuştum, bunu söylediğine tam olarak inanamıyordum. "Dört.

Yapmam gereken şey ona gidip anatomik olarak imkansız bir şey yapmasını söylemekti, ama o kadar şaşırmış ve telaşlanmışım ki, dört saniyelik adıma gittim.

'Danimarkalıların neden dünyanın en mutlu ulusu olarak gösterildiğini öğrenmek için Kopenhag'a bir basın gezisine gelmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi öğrenmek için arıyorum. Danimarka Mutluluk Enstitüsü'nü ziyaret etmenin yanı sıra çeşitli destinasyonları da kapsayan bir haftalık bir gezi olacak.

"Hayır. Ve sonra telefonu üzerime bıraktı. El parçasını kulağımdan çekip inanamayarak baktım. Kaba herif.

Telefonu kapattım. Ne küstah bir herifti. Kim olduğunu sanıyordu ki? İnsanlara karşı bu kadar kaba davranmayı nereden buluyordu?

Numarasını tekrar aradım.

"Her zaman böyle kaba mısın? diye sordum.

'Sadece halkla ilişkiler çalışanlarına, PPI'ımı geri almayı teklif edenlere ve zaman kaybettirenlere hayır. Hepiniz birbirinizle değiştirilebilirsiniz.

'Ve sen bunu düşünmeye bile hazır değilsin. Kimin için çalıştığımı bilmiyorsun.

"Hayır. Danimarka V e l i a h t Prensi bile olsa umurumda değil.

Biri size kaba davrandığında, bu aslında harika bir şekilde özgürleştiricidir çünkü siz de ona kaba davranabilirsiniz.

"Her zaman bu kadar dar görüşlü müsün?

'Nasıl dar görüşlü olabilirim? Ben bir gazeteciyim. "Bana öyle görünüyorsun.

"Ne yani, ben halkla ilişkiler makaleleri ya da tanıtım yazıları yazmadığım için mi?" "Sizden tanıtım yazısı yazmanızı istemiyorum.

Teklif ediyorum

Danimarka'nın yaşam tarzı ve bizim bundan neler öğrenebileceğimiz hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatınız olacak.

"Bu da tabii ki müşterinizin ürünü hakkında yazmayı içeriyor.

"Evet, çoğu zaman, ama bu farklı.

"Bana bunu söyleyen her halkla ilişkiler uzmanı için bir poundum olsaydı.

'Affedersiniz, ben halkla ilişkiler uzmanı değilim. Bu bir şey bile değil. Halkla ilişkiler. Benim adım Kate ve ben de sizin gibi bir iş yapıyorum. Bana deli bir tilki gibi havlamak yerine açıklama şansı verseydiniz, müşterilerimin belirli bir mağazadan ziyade bir konsepti tanıtmak istediklerini görürdünüz.

"Deli tilki?

Boğuk bir kahkaha duydum.

'Daha önce hiç böyle çağrılmadım. Başka pek çok şey ama kesinlikle deli tilki değil.

'Eğer bu kadar açık sözlü isen hiç şaşırmadım. Belki de sana cazibe okulunda bir hafta teklif etmeliyim,' dedim, eğlenmeye başlamıştım.

'Böyle şeyler hala var mı? İşte bu bir film için fikir olabilir.

"Bunu Google'a mı yazıyorsun? Tuş seslerini duyarak sordum.

"Olabilir. Ya da biraz iş yapıyor olabilirim, siz sözümü kesene kadar yapmayı planladığım şey de buydu.

"Bak, seni aradım çünkü ilgileneceğini düşündüm. "Beni tanımıyorsun bile.

'Gazeteyi ve yaşam tarzı bölümünün daha önce ne tür haberler yayınladığını biliyorum. Bu bir ürün yerleştirme satışı değil.

"Ah, demek bir ürün var.

Durakladım.

'Ha! Biliyordum.'

"Yeni bir mağaza ama bir konsept." "Bir konsept, bu bana biraz tuhaf geliyor.

İrkildim. Kelimelere döktüğünüzde öyle oldu. Lars bu konuda konuştuğunda, her şey mükemmel bir anlam kazandı.

"Adı Hjem. Yılın ilerleyen zamanlarında açılacak, ancak sahipleri *hygge* fikrini daha derinlemesine keşfetmek için küçük ve seçkin bir grubu Kopenhag'a götürmek istiyor.

'Mumlar ve battaniyeler. Öldürmek için yapıldı.'

'Aynen öyle. Gördüğünüz gibi ne içerdiğini anlamadan reddetmişsiniz.

'Hiçbir şey anlamama gerek yok. İlgilenmiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.'

"Ve sizce bu tutum biraz dar görüşlü değil mi? "Hayır, buna kendi aklını bilmek ve etki altında kalmamak denir. "En azından size daha fazla bilgi ve bir kopyasını e-posta ile gönderebilir miyim? güzergah?"

"Hayır.

"Küçük bir e-postaya bile bakmayacak mısınız?

"Halkla ilişkilerden her gün kaç tane e-posta aldığımı biliyor musun?" P harfini tükürdü ve R harfini inledi.

"Gerçekten huysuzsun, değil mi?

"Evet, çünkü senin gibi lanet insanlar beni sürekli rahatsız ediyor.

"Bence Danimarka'ya bir gezi yapabilirsin; bir iki şey öğrenebilirsin.

Bir duraklama oldu ve telefonu tekrar yüzüme kapatması için kendimi hazırlayarak bekledim. Onun yerine, "Hiç pes etmez misin?" derken sesinde isteksiz bir eğlence duydum.

"İnandığım bir şeyse hayır," dedim ve gerçeikle anlam oyunu oynadım. Lars'ın vizyonuna ve başarmak istediği şeye inanıyordum. Ama tamamen dürüst olsaydım, muhtemelen 'bir battaniye ve mum kombinasyonu ne zaman bir sorunu çözdü' kampında onun yanında yer alırdım.

'Üzgünüm, hâlâ ısırmıyorum ama seninle konuşmak güzeldi Kate, adın her neyse. Aksi takdirde sıkıcı geçecek bir öğleden sonrayı renklendirdin.

Telefonumdaki kronometre uygulamasına bakarak, "Hizmet edebildiğime sevindim," dedim. 'Ve bu sefer bana iki dakika dört saniyeni verdin. Beş saniye stratejisini yeniden düşünmek isteyebilirsin.

Gülmeye başladı. "Bir halkla ilişkiler uzmanı olarak, Kate Sinclair, beni çok etkiledin. "Ne yazık ki bu karşılıklı değil," dedim tatlı bir sesle ve telefonu kapattım.

Onu listeden çıkardım ve listemizdeki diğer gazetecileri denemeye karar verdim; Kopenhag gezisine Benedict 'Deli Tilki' Johnson'dan daha sıcak bakacaklarını umuyordum. *Courier*'deki yaşam tarzı editörü 'Kulağa hoş geliyor hayatım' dedi, 'ama Doncaster'a bir basın gezisi teklifi aldım. Kim Doncaster'ı ya da Danimarka'yı düşünürdü ki?

"Elbette sizi Kopenhag'a gelmeye ikna edebilirim.

'Maalesef tatlım, beni çok kolay ikna edebilirsin. Sorun şu ki, ikna etmen gereken kişi İtaat Edilmesi Gereken Kadın, yaşlı cadaloz

reklam gelirlerinden sorumlu. Çok parası ve reklam bütçesi olan bir adam kuzeydeki basın gezisinin parasını ödüyor. Müşterinizin reklam harcaması yapacağına dair ona söz vermezseniz, donmuş kuzeye gideceğim.

Neyse ki birçok e-postadan sonra, bir yaşam tarzı blog yazarı olan Fiona Hanning, *This Morning*'den Avril Baines-Hamilton ve *Evening Standard*'dan David Ruddings beni çok rahatlatarak şekilde evet dediler. Conrad Fletcher biraz da beni şaşırtarak, alaycı yaşlı bir şeytan ve çok eski bir parlak iç mekan dergisi gazetecisi olarak 'Neden olmasın? Uzun zamandır Kopenhag'a gitmemiştim ve eski masraf bütçem bir gezintiye elverişli. Tanrım, bugünlerde ne kadar sıkı olduklarına inanamazsın.

"Muhtemelen öğle yemeklerinde üç yüz sterlinlik şarap şişeleri sipariş edip durduğun içindir," diye takıldım. Çalıştığı dergi ofislerinin çok yakınındaki oldukça lüks bir restorandan genel merkezi olarak söz ediyordu. Orada onunla birkaç öğle yemeğinin tadını çıkarmıştım. Herkesin çay fincanı değildi ama onu iyi bir arkadaş olarak buldum ve iç mekan endüstrisi hakkındaki bilgisi ansiklopedikti, tıpkı bu alandaki pek çok insan hakkında bitmek bilmeyen dedikodu hikayeleri fonu gibi.

"Beni çok iyi tanıyorsun, Kate canım.

CityZen'den Sophie'yi en sona sakladım, kolay lokma olacağından emindim. Connie'nin üniversiteden bir arkadaşındı ve onunla birkaç kez karşılaşmış ve ondan çok hoşlanmıştım. Telefonu açarken saatime hızlıca bir göz attım. Eve koşup akşamki ödül töreni için hazırlanmam gerekmeden önce yeterli zamanım vardı. Artık tek başıma gideceğime göre Josh'un ne kaçırdığını bilmesi şarttı.

"Merhaba Sophie, ben Kate Sinclair, Kopenhag'a yapılacak bir basın gezisine katılmak isteyebilecek bir gazeteci arıyorum.

"Ooooh, beni seç, beni seç.

"Oh, tamam o zaman.

Şaşkın bir sessizlik oldu.

"Gerçekten mi? Beni mi davet ediyorsun?"

"Evet. Harika, harika Kopenhag'da bir hafta."

Sophie komik bir ses çıkardı, "Hmm, bunu düşünmem gerekecek... yaklaşık bir nano saniye" demeden önce ofis arkadaşının bastırıldığı bir ciyaklama. Bir komik ciyaklama daha oldu. "Eek. Evet. Evet. Evet. Ben de varım! Ne kadar güzel. Çok harika olacak. Kelimeler ağzından döküldü.

"Sana henüz bir seyahat programı bile göndermedim. Güldüm. "Ya yerel kömür madeni, çelik işleri ve plastik fabrikası turu olursa?

"Kimin umurunda? Yemek olacak. Tek ihtiyacım olan bu. Oh, ne kadar heyecan verici." "Size daha fazla detay için e-posta göndereceğim.

"Sabırsızlanıyorum. İskandinavya'ya hiç gitmedim. Hepsinin giydiği şu yorgan dolgulu paltolardan almam gerekecek. Kapüşonu beyaz kürklü. Ve termal eldivenler."

"Sophie, gezi Nisan sonunda, o zaman hava biraz daha sıcak olacak. Bence Barbie'nin kutup keşif kıyafetini gardıroba geri koyabilirsin.

"Bu arada, gidip Connie'nin gardırobundan bir elbise almam gerekiyor.

"O nasıl ve sen nereye gidiyorsun?

O iyi. Hala iş yerinde çocuklarla uğraşıyor. Ben de Ulusal Gazete Tiraj Ödülleri'ne gidiyorum.

"Kulağa ölümcül geliyor, bedava içki dışında.

"Grosvenor House'da ve akşam yemeği de dahil.

"Al sana.

"Sadece şirket bir ödüle sponsor olduğu için. Bir masamız var. Maalesef eski sevgilim de orada

olacak. "Oh, kötü şans.

"Evet, gerçi Connie bana öğretmen meslektaşlarından birini ayarlamayı teklif etti.

"Çok nazikti.

"Adı Crispin'di," dedim kızgınlıkla. "Oh, bu bir sorun mu?

"Crispin adında birini bu kadar ciddiye alabileceğimi sanmıyorum. Bana küçük bir at gibi geliyor.

Sophie kıkırdadı. "Birinden sırf isminden dolayı hoşlanamayamazsın.

"Doğru, ama bugün bir Benedict'le konuştum ve bir Benedict'in Benedict çok seksi olurdu."

"Cumberbatch değil mi?

"Hayır, bu seferki hiç de hoş değildi. Ama neyse ki geziye gelmek istemiyor, bu yüzden bunu öğrenmek zorunda kalmayacağım.

Bölüm 5

Ödüllerin verileceği otelin önünde durup kapıyı açan şapkalı kapıcıya bakarken ödünç aldığım elbisemin içinde kendimi biraz sahtekâr gibi hissettim. Londra'nın en lüks otellerinden biriydi, öğrenci tatillerinde oda hizmetçiliği yaptığım Hemel'deki ekonomik otelden çok uzaktaydı. Balo salonunun girişinde şık takım elbiseli erkekler ve zarif giyimli kadınlar dolaşıyordu.

Connie'nin makyajı sayesinde gözlerim artık dumanlı bir griydi, cesaret edebileceğimden çok daha fazla eyeliner ve gölgelendirme vardı ve elbisesi muhteşemdi.

Okul için kostüm ararken bir hayır kurumundan sadece Vera Wang nedime elbisesi alabilmişti. Sade, şık ve süslemesiz tasarım, askıda hiçbir şeye benzemeyen, kolsuz ve kayık yakalı olanlardan biriydi ama giydiğinizde ağır saten, vücudunuzun üst kısmını kalçalarınızın üzerinden aşağıya doğru sararak yerine otururken, etek ayaklarınızın etrafında köpüren dalgalar gibi kıvrımlı bir şekilde sallanıyordu. Öldürücü bir özellik dışında son derece basitti; belin hemen altına kıvrımlı kıvrımlar halinde inen sırt dekoltesi. Çok dikkatli bir iç çamaşırı seçimi gerektiriyordu.

Taksiden inerken gülümseyerek parmaklarımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim ve geçen yıl Ashton Lynne İlkokulu'nun doğum gösterisinde üç kralın pelerini için kesilmeye ne kadar yaklaştığına hayret ettim.

Connie'nin gümüş boncuklu el çantasını tutarak merdivenlerden inerken birkaç kişinin başını çevirmesi oldukça hoştu.

Neyse ki partimiz barın bir köşesinde, üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir şampanya kovası ve birkaç kadeh bulunan bir masanın etrafında toplanmıştı bile. Yaklaştığımda ilk gördüğüm kişi Josh oldu, takım elbisesi içinde yakışıklıydı ve bana onda gördüklerimi kısaca hatırlattı.

Bana yavaşça gülümsedi ve gözlerindeki ilgi kıvılcımını gördüm. "Vay canına, çok güzel görünüyorsun-

"Teşekkür ederim," dedim kibarca ve hemen sözünü kestim. "Megan'ı gördün mü? Henüz gelmedi mi?

"Evet," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Beni affetmeyeceksin, değil mi?" "Affedilecek bir şey yok. Gülümsedim ve kontrol etmek için uzaklaşmak üzere döndüm.

Sağında masa planı var.

Kolumu tuttu. 'Kate, bu konuda inatçılık ediyorsun. Hâlâ arkadaş olabiliriz.'

Onu salladım. "Hiç sanmıyorum. Şu anda hayatımdaki en önemli şey isim. Senin ya da başka bir şeyin tekrar yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Megan'ı iş yerinden birkaç kişiyle birlikte gördüm ve kalabalığın arasından ona doğru ilerledim.

Kate, merhaba. Bir bardak gazoz ister misin? Bu da Andrew. Yanındaki kısa boylu kel adamı tanıttı.

Ben daha merhaba diyemeden elime dolu bir bardak tutuşturdu. "O bizim masamızda.

Bu da *kibar davranmanın* kısa yoluydu, şirketin sponsor olmak için çok para ödediği masadaki ajans konuklarından biriydi.

"*Inquirer* için çalışıyor," dedi biraz fazla hevesli bir şekilde. "Affedersiniz, unuttuğum, ne iş yapıyorsunuz?

Andrew döndü ve küçük, terli bir pençeyi bana doğru uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye kükredi, sesi o kadar zengin ve dolgun çıkıyordu ki neredeyse bir karikatür gibiydi. 'Andrew Dawkins. Satış Müdürü. *The Sunday Inquirer*. Ya siz?'

Kate. Machin Ajans'ta Megan'la çalışıyorum.'

"Başka bir halkla ilişkilerci mi?" Kelimeleri kelimenin tam anlamıyla haykırdı, ağzı ince bir "benim işime yaramazsın" ifadesiyle kırıştı, ama hayal kırıklığını mükemmel bir nezaketle karşıladı. "Peki ne kadar zamandır orada çalışıyorsun?

"Beş yıl.

Andrew bardağını bana doğru sallayarak, 'O halde yola devam etme zamanı,' diye öğüt verdi. 'Devam et. Bu benim sloganım. Hiçbir yerde iki yıldan fazla kalma. Bir kahkaha patlamasıyla ekledi, 'Aksi takdirde öğrenilirsin. Ben de bu sayede Satış Müdürü oldum.

"Her şey ağ kurmakla ilgili, bilirsiniz. Doğru insanları tanımak. Seni birkaç kişiyle tanıştıtabilirim. Ajans patronlarıyla. Kolunu kaydırdı

Benimkinin içinden, son derece samimi ve hevesli bir şekilde geçti, öyle ki elinin göğsümün uzak kenarına sürtünmesinin kasıtsız olup olmadığına karar vermek zordu.

Şampanyadan bir yudum aldım ve tekrar şüpheye yer kalmaması için menzilden çıktım.

"*Inquirer*'da çalışıyorsun, Benedict Johnson'ı tanıyor musun?

Parlak alnını tiksinti kaplamıştı. 'Gerçek bağlantıları kastetmiştim, sahtekârları değil. Kariyerinize ciddi bir ivme kazandırabilirim,' diye böbürlendi ve bardağıyla, hedef tahtası gibi seçtiği bir dizi adamı işaret etti. 'CEO, Magna Group, Finans Sorumlusu, Workwell Industries. Tanışmak istediğin birini söyle.

"İyiym, teşekkürler.

"Peki neden Johnson'la görüşmek istiyorsun?

"Onunla tanışmak istemiyorum, onu merak ediyorum. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?

"Hayır," ona yorumunun hak ettiği küçümseyici bir bakış attım. "Onunla hiç tanışmadım. Konuşmamızı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Bugün erken saatlerde onunla konuştum. Halkla ilişkiler çalışanlarına karşı oldukça düşmanca davranıyor.

'Çünkü kendini ciddi bir gazeteci sanıyor. Ya da en azından öyleydi. Andrew'un gülümsemesi kötü niyetliydi. "İş masasından kovuldu. Yaşam tarzı için fazla iyi ya da o öyle sanıyor. Gözleri kötü niyetli bir neşeyle parlıyordu.

'Ben...' Benedict Johnson için neredeyse üzüliyordum.

Andrew gülümsedi. 'Güçlüler nasıl da düşmüş. O da onlardan biri. Tipik ciddi gazetecilerden. Hepsi de Tanrı'nın bir lütfu olduklarını ve yeni Watergate olayını ortaya çıkarmak üzere olduklarını düşünüyorlar. Farkında olmadıkları şey ise,' parmaklarını ve başparmaklarını birbirine sürttü, 'reklam gelirleri olmadan bir işlerinin olmayacağı. Peki ondan ne istiyorsun?

'Onu bir basın gezisine davet ettim. Hoşuna gitmedi.' "Ben seninle basın gezisine giderdim.

"Çok nazıksınız ama müşterinin bunu satın alacağından emin değilim. "Müşteri kim?

'Londra'da yeni bir Danimarka mağazası açılıyor. Küçük bir basın grubunu Kopenhag'a götürüyoruz.

'Alabilirsen iyi iş. O da geri mi çevirdi?' Omuz silktim. "Eminim kendine göre sebepleri vardır.

Benedict Johnson'ı sevmiyor olabilirim ama Andrew Dawkins'i de daha çok sevmedim.

Andrew düşüncelere daldı, küçük gri gözleri konsantrasyon içindeydi. 'Pek çok potansiyel reklamcı bununla ilgilenebilir. Ne yapabileceğime bakacağım.

Bir nano saniyeden daha kısa bir süre vicdanımla boğuştum ve *bu harika olur* demekten kaçındım ama *merak etmeyin şimdi başka birini davet ettim* de demedim. Söz konusu olan benim kariyerimdi.

Kırmızı giysiler içindeki çok resmi bir kadeh kaldırma ustası etkinliği düzene soktu ama benim için bir erteleme yoktu. Kendimi Andrew ve onun gezinen ellerinin yanında otururken buldum. Şampanyaya gömülmekten ve elime bir çatal almaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Nankörlük gibi gelebilir ama ödüller, üzerinde çalıştığım diğer ödüllerden farklı değildi. Aynı marş müziği. Tanınmış bir stand-up komedyeninin elinden gelenin en iyisini yaptığı aynı kaygan senaryo ve camdan oyulmuş kupalarını almaya gelen bir sürü aşırı sıkıcı ve minnettar orta yaşlı adam.

Şarap boldu ve kaç kişiye hizmet etmek ve memnun etmek zorunda oldukları düşünüldüğünde yemekler fena değildi. Tavuk her zaman tüm kurumsal menülerin ortak paydasıdır.

İyi eğitilmiş garsonlardan oluşan bir ordu duvara yanaştı ve ardından Andrew'un ayağının baldırına birkaç kez fazla sürtündüğünü fark ettiğim ilk yemeği servis etmeye başladı.

Ana yemek tabakları temizlenirken sabrım tükenmişti. Eli tekrar kalçama dokunduğunda, çatalımı kalçama saplayarak saldırdım.

"Çok özür dilerim, sen olduğunu fark etmedim. Bacağımın üzerinde bir tarantula sürünüyor sandım. Fobim var."

Andrew elini göğsüne götürürken bana sıkı bir gülümseme verdi.

Bir garson elinde pembe beyaz bir tatlıyla aramıza girdi.

"Benim için değil, teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak. "Tuvalete gitmeliyim," diyerek Andrew'a mazeretimi bildirdim, o da aynı anda mükemmel bir centilmen gibi ayağa kalktı, ancak kalçama biraz fazla tanıdık gelen sabitleyici bir el koydu.

Ona soğuk bir gülümseme verdim ve şampanya kadehimi yanıma alarak, beyaz keten kaplı masaların arasından geçerek kaçtım, beni izlediğini bildiğim için tüylerim diken diken oldu. Beni son görüşünün, elbisemin yumuşak kıvrımlarla belimin altına doğru dramatik bir şekilde düşüşü olmasına üzüldüm. Elbisenin ön tarafı çok ağırbaşlı olabilirdi ama arka tarafı hiç de öyle değildi.

Merdivenleri tırmanarak balkon boyunca sessiz bir noktaya ilerledim ve burada durup keten ve çiçek aranjmanlarıyla mükemmel bir şekilde döşenmiş, muntazam sıralar halindeki beyaz giysili masalarıyla Büyük Salon'un etkileyici görüntüsüne baktım. Başımı döndüreceği için doğrudan aşağıya bakamadım ve pirinç parmaklıktan bir kol boyu uzakta durdum ama odanın diğer tarafına bakmak oldukça güvenliydi. Bariyere biraz daha yaklaştım ve şampanyamdan bir yudum aldım, bardağın neredeyse boş olduğunu fark ettiğime üzüldüm ve abartılı elmas kümeleri gibi parıltıyan devasa avizelere küçük bir sessiz kadeh kaldırdım. Annem bununla çok gurur duyardı. Benim burada olmamla. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum.

Kendin için bir şeyler yap, aşk. Çok çalış. İyi işler yap. Bizim için istediği tek şey buydu, önceki nesilden daha iyisini yapmak. Üç işte çalışmış, sabahları bir kreşte çalışmış, daha sonra yerel bir okulda yemek görevlisi olmuş ve akşamları da temizlikçilik yapmıştı. Hiçbirinin maaşı iyi değildi ve para sıkıntılıydı.

Bir elim pirinç parmaklığa güvenli bir şekilde tutunmuş, yükselen seslerin uğultusunun farkında olarak, iyi giyimli insan seline baktım ve buğulu bir şekilde gülümserken bir yumru yuttum. Burası büyüdüğüm yerden bir dünya uzaktaydı. Bunun kesinlikle iyi bir şey olduğunu düşünürdü.

"Onlar için bir peni demek isterdim ama bence çok daha fazlasını hak ediyorlar. Sesin boğuk ve derin tınısı, kesinlikle baştan çıkarıcı bir alt tonla, kesin bir flört havası taşıyordu.

O anı korumak için bir an kaskatı kesildim. Döndüğümde hayal kırıklığına uğramamak ve hayal kırıklığına uğramamak. Şampanyanın etkisiyle bulanıklaşan sağduyum kayboldu ve dönmek yerine cevap verdim.

"Bence muhtemelen öyledirler.

Ben devasa odaya, insan denizinin üzerinden lale şeklindeki avizelere bakmaya devam ederken kısa bir sessizlik oldu.

"Avizelerin her birinde beş yüz binden fazla kristal olduğunu biliyor muydunuz? Açılış konuşmasını ve konuşmasındaki hafif tonu oldukça beğendim.

Sanki arkamı dönmemi sağlayacak kadar beni etkilemeye çalışıyormuş gibi sesinin tonu konuşkandı.

"Hayır. Kendi kendime gülümsedim ve şampanyadan küçük bir yudum aldım, saçlarım sırtımdan aşağıya düşecek şekilde başımı kaldırdım, kendimi uzak, muhteşem ve gizemli hissediyordum, oyunu döndürmek istiyordum.

"Ya da her birinin bir ton ağırlığında olduğunu ve 1960'larda tasarlandığını. Bir adım daha yaklaştı ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttığını fark ettim.

"Etkileyici," diye mırıldandım çünkü o an bunu gerektiriyor gibiydi. Gerçek hayatta mırılayan biri değildim ama bu, muhteşem ortamı, tamamen anonimliği ve pahalı bir elbisenin verdiği sahte güvenle tam bir Sindirella anıydı.

'Biliyor muydunuz... burası eskiden bir buz pateni pistiydi. Kraliçe Elizabeth paten kaymayı burada öğrenmiş. Sessiz bir davetle tenim karıncalandı ve neredeyse farkında olmadan sırtımı hafifçe kamburlaştırdım.

"Gerçekten mi?" dedim, daha da gülümseyerek.

"Üç kez Olimpiyat şampiyonu olan Sonja Henje 1930'larda burada kaymıştı. Sesinin temposu kulağıma fısıldadı.

"Asla. Sesimde sessiz bir kahkaha yükseldi.

"Ve eskiden burada uluslararası buz hokeyi maçları oynanırdı.

"Kim bilebilirdi ki?

"Makinelerin çoğu hâlâ orada, zeminin altında. "Bunu bilmek faydalı.

"Ve son olarak, The Beatles bir kez burada çaldı.

Sahneyi hayal ederek balkonun üzerinden uzağa eğildim.

"Ve bu benim son gerçeğim. Bu sözleri bir sihirbazın gösterisinin sonunda yaptığı gösteriş gibi söyledi.

Tereddüt ettim, arayı bozmaktan nefret ediyordum. Yüzümü ona dönmek yerine hafifçe döndüm, çenem omzuma tam olarak değmiyordu, böylece profilimi görebiliyordu ama ben hala onu göremiyordum.

'Ve çok da ilginç gerçeklerdi. Tur rehberi misiniz? Tarihçi misiniz?'

Hayır, geveze bir barmenle konuştum. Lafı açılmışken, size bir kadeh daha şampanya getireyim mi? Bu bitmiş gibi görünüyor.'

'Gözlemci de. Bir tane daha isterim, teşekkürler.'

'Peki döndüğümde hala burada olacak mısın? Yoksa yalnız bir ayakkabı mı bulacağım?

Bileğimdeki ince altın saate baktım, bir zamanlar anneme ait olan ucuz bir Lorus'tu. Ani bir kahkaha atarak, 'Gece yarısına daha çok var. Ben hala burada olacağım.

Dikkatli bir zarafetle, başka hiçbir yerime dokunmadan bardağı elimden aldı. Bu hareket içimin titremesine neden oldu.

Gülümsedim. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nefis kokuyordu, hafif pahalı tıraş losyonu ve temiz çamaşır tozunun bir karışımıydı.

En iyi niyetime rağmen, birkaç saniye sonra omzumun üzerinden hızlıca bakmaktan kendimi alamadım. Barın etrafındaki küçük kalabalığın arasından kendinden emin bir şekilde ilerliyordu, ne istediğini ve nereye gittiğini bilen bir adamdı. Sanırım bu amaçlı hareket beni cezbetti ve belki de uzun boylu, ince yapılı, dolgun saçlı ve son derece iyi kesilmiş bir takım elbisenin verdiği güvenceyi de.

Odanın manzarasına döndüm ve dönüşünü bekledim, kendi kendime gülümseyerek neye benzediğini hayal etmeye çalıştım.

"Hâlâ burada mısın?"

Başımı salladım, onunla yüzleşmek için dönmem gerektiğini fark ettiğimde göğsümde ani bir sıçrama oldu.

Sırtımda camın ucunun soğuk dokunuşunu hissettim. Beklenmedik yakınlık heyecan verici ve zorlayıcıydı. Arkamı dönüp onunla yüzleşmeli miydim? Yoksa onu uğraştırmaya devam mı edecektim?

Soğuk cam omurgamdan aşağıya doğru yol aldı. Aynı anda hem düşündürücü hem de incelikli, her sinir ucumu ateşledi.

İkimiz de tek kelime etmedik.

Bardak omurgamdan aşağı inmeye devam etti ve sonra yerini aynı yolu nazikçe izleyen bir parmağın alaycı dokunuşuna bıraktı. Elmacık kemiklerim kızarıırken dokunuşa doğru eğildim. Bardak elbisemin kıvrımlarının hemen üzerinde durdu. Tenimde küçük elektrik patlamaları oluştu.

Bardağı aldı, sırtımda soğuk bir iz karıncalanıyordu, soğuk ve sonra neredeyse sıcak.

Nefes aldım ve birkaç saniye tuttuktan sonra yavaşça dönüp uzattığı elindeki şampanya kadehini aldım.

Parmaklarımız birbirine değdi ve ben başımı kaldırıp utangaç bir şekilde ona gülümseyene kadar bardağı tuttu, kendimi bir kez olsun kadınsı ve kadınsı hissettim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi; saçlarının koyu kumral rengiyle uyumlu, koyu altın ve kehribar rengi kılların dokunuşuyla ışıkta parıldaayan kirli sakallı sol yanağında belli belirsiz bir gamze belirdi. Bu, gerçekliğin devreye girmesi gereken noktaydı. şu anda bakmayı bırakmam gereken o muhteşem planlı yanakları ya da dolgun dudaklarıyla göz kamaştırıcı olmaması gerekiyordu! şampanyanın bulanık etkisinin geçmesini ve bana göz kırpıp veda etmesini bekledim. Kesinlikle rugby sahasında ya da yüzme havuzunda bilenmiş omuzlara sahip olmaması ya da topuklu ayakkabılarımla beni birkaç santim geçecek kadar uzun olmaması gerekiyordu. Yakışıklılığına rağmen, gri mavi gözlerinde parlayan keskin zekâsıyla birlikte midemi bulandıran şey yaydığı sessiz sakin özgüvendi.

"Merhaba. Basit bir merhabadan çok daha fazlasını içeren alçak sesi, bacaklarımın arasına bir farkındalık dürtüsü gönderdi.

"Merhaba," dedim biraz nefes nefese. Bu ben değildim, tamamen kız gibi ve tamamen yabancı birine karşı cinsel çekimle çalkalanıyordum. Böyle şeyler yapmazdım ama kendime engel olamıyordum. Londra'da insanlarla tanışmak çok zordu, hele de senin kadar ilgili görünen muhteşem, yakışıklı erkeklerle tanışmak.

"Ben Ben.

"Kat... kravat," dedim iş yerinde adımın kaba iş hecelerine sahip olmak istemediğimden. Katie benim evdeki adımdı. Annem hayattayken. O Katie olmak istiyordum, kadınsı yanıyla temas halinde olan Katie. Birisi olmak için her zaman savaşmak zorunda olmayan.

'Şerefe,' bardağını kaldırdı ve benimkine dokundu. "Tesadüfi buluşmalara. "Şerefe.

Birbirimize tekrar gülümsedik ve içkilerimizi yudumladık. Bir eliyle bardağı tutarken yanıma geçip parmaklığın üzerine eğildi.

"Acaba kaç kişi buranın eskiden buz pisti olduğunu biliyor?" dedim aşağıya bakarak. "Çok büyük olmalı. Patenlerin buz üzerinde çıkardığı şıptırtıyı ya da art deco odada asılı duran soğuk havayı hayal etmek zordu.

"Otelde bir yerde bir resim var.

"Bir ara aramak zorunda kalacağız. Kelimeler ağzımdan çok kolay döküldü ama onunla ilgili bir şey ve zaman dışı durum beni

Korkusuz.

"Bana ıkma mı teklif ediyorsun?" Sözlerinin alaycı bir tonu vardı. Kibirli bir kaş kaldırdım. "Hayır.

"Yazık, evet diyebilirdim.

"Gizli bir erkek arkadaşım olmadığını nereden biliyorsun?

Gözleri sahiplenici bir bakışla kısıldı. "ünkü aklı başında hiçbir erkek seni o elbiseyle tek başına dışarı bırakmaz.

"Nesi varmış bunun? Birdenbire bunun srtk ve fazla davetkâr olduğunu düşünmesinden endişelenerek sordum.

Hızlı glmseminde güven vericiliğın yanı sıra bir eğlence ve kalbimin fazladan çarpmasına neden olan başka bir şeyin ipucu vardı. 'Hiçbir sorunu yok. Mükemmel olduğunu söyleyebilirim. Gösterdiğinden çok daha fazlasını ima ediyor. Zevkli, şık ve sofistike. Alaycı bir küçümsemeyle ağızını bir yana eğdi. "Bu akşam bunların hepsi eksik... ve bu sadece erkekler için geçerli.

Andrew'un terli patilerini düşünerek, 'Buna katılabiliyim,' dedim.

"Onurunu korumamı ve o serseriye dışarı ağırmamı ister misin?

"Hayır, en iyileriyle bile atal kullanabilirim.

"Birini bıaklamadın mı?" Gözleri sahte bir dehşet ve biraz da hayranlıkla açıldı.

Omuz silktim, dudaklarımda bir glmseminin dolaşmasına izin verdim. "Kan akıtmadım ya da en azından ilk seferinde akıtmadım.

"Ah. Hatırlat da sana bulaşmayayım.'

"Bir randevuya ıkmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum, yani bu pek olası görünmüyor.

"Bir randevuya çıkmama ruhu içinde, ne tür bir randevuya ıkmayacağımızı merak ediyorum.

Korkuluklara yaslandım. 'Otelin içinde dolaşıp tarihi resimler aramayacağız. Ya da bu ışıltılı etkinliğı tüm hızıyla bırakıp Serpentine'e gitmeyiz.

Bir an düşündü ve dönüp cebinden bir şişe çıkardı. "Ve biz yanımıza bir şişe şampanya almazdık.

Söylenmemiş bir davet aramızda cızırdadı. Gülümsedim ve korkuluktan ayağı kalktım.

"Neden bana bu resmi gstermiyorsun?

Tam elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdiği sırada, tanıdık bir cep telefonu sesi duyuldu ve ikimiz de aniden durduk. Silahlarına uzanan kovboylar gibi ikimiz de telefonlarımıza uzandık; o bir elini iç cebine soktu, ben de kolumun altından çantamı çıkardım.

Ekranına bakarken kaşlarını çatı ve sonra aramayı cevaplarırken özür dileyerek bana döndü.

Zil kurtardı. Tanıdık ses ve ikimizin de ona doğru gitmesi bana gerçek hayatı hatırlattı. Ne yapıyordum ben? O anın büyüüne kapılmış ve şık bir elbise giymiş koca bir kız gibi davranıyordum. Tanımadığım insanları tavlayacak biri değildim, özellikle de beni aşan yakışıklı beyaz atlı prens tiplerini. Dahası, hayatımda bir ilişki için zaman yoktu; hedeflerim, yapacak işlerim vardı. İçgüdülerim bana bu gizemli yabancıнын çok büyük bir risk oluşturduğunu söylüyordu. Josh tarafından incitilmişim ve bu adam tarafından ortaya çıkarılan kıvılcımın onda birini bile hissetmemişim. O gerçekten kalbini kaybedebileceğın bir adamdı.

Bayanlara gittiğimi söyleyip sıvıştım ve 2000 kişinin arasında kendimi kolayca kaybedeceğimden emin bir şekilde merdivenlerden iki kat aşağı inerek masama döndüm.

Bölüm 6

"Alo, Kate Sinclair. Bilgisayarımın ekranına bakarken, Sindirella sahnemi kafamda tekrar tekrar canlandırmak yerine mantıklı olmaya ve bir basın bülteni yazmaya çalışarak dalgınca telefonu açtım. Ne yazık ki bir cam ayakkabı ya da cep telefonu numarası bırakmadan fırlayıp gitmiştim, bu yüzden hiçbir zaman bir sonuca varamayacaktım ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum.

"Kendinden memnunsun, değil mi?" diye hırladı telefonda bir ses. Akıllıca doğrulup sandalyemi ekrandan uzağa çevirdim.

"Pardon? Hemen kaşlarımı çattım, yanlış kişiyi yakalamış olabileceğini düşündüm.

"Siz Kate Sinclair'siniz, değil mi?

Tamam, yani yanlış kişi değil.

"Evet," dedim yavaşça, kızgın sesin yerini belirlemeye çalışarak. "Seni tanıyor muyum?" "Ne yazık ki tanımak üzeresin. Benedict Johnson, kucak köpeği," diye tükürdü.

Ah, kızgın gazeteci. Neden beni arıyordu ki? Hiçbir fikrim yoktu ama çünkü ilk kabalığı göz önüne alındığında onunla uğraşma fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Bir kalem alıp çizgili defterime bir şeyler karalarken, 'Ne kadar da güçlü düşmüşsün, geçen gün Deli Tilki'ydin,' diye gözlemledim.

"O zaman seninle dans etmiyordum. "Bu noktada ipuçları iyi olurdu. Masum rolü mü oynuyoruz?

"Başka türlü oynamak zor olurdu çünkü beni neden aradığınıza dair hiçbir fikrim yok.

"İyi haberi duymadın mı? İğneleyici sözler sarf etti.

'Hans Solo *Güç Uyanıyor*'da ölmedi mi? Douglas Adams yanlış anladı ve hayatın anlamı kırk üç mü? Take That tekrar 5'e yükseldi

üyeler?'

"Seni komik bile bulamayacak kadar kızgınım sana.

"Paylaşmak iyidir. Psikologlar bunu tavsiye ediyor.

'Kopenhag. Basın yolculuk.' O bit ve kelimeler dışarı ile belirgin bir hassasiyet.

'Gazeteci. Hayır dedi.'

"Gazeteci evet demeye zorlandı.

'Kol bükmeleğim bitti, o yüzden bunu nasıl anladığınızdan emin değilim. Kimseyi zorlamadım.'

"Doğrudan değil. Sinsi, el altından iş çeviren insanları sevmem. Gelecekte kiminle anlaşma yaptığına dikkat etmelisin.

'Kopenhag'a gelmeyi kabul eden ve bundan mutluluk duyan beş makul insan var. Yine de seni yanımda istediğimden emin değilim.

"Çok kötü. Çünkü şimdi işbirlikçiliğin sayesinde benimle sıkışıp kaldın.

"Hep bilmecelerle mi konuşursun? Bu konuşmayla hiçbir yere varamıyorduk ve bir yandan bundan zevk alsam da yapacak başka işlerim vardı. "Ciddiyim. Devam ediyorsun ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Başka bir gazeteciden geziye katılmasını istedim.

Döndüler

ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Reklam Müdürü bunun harika bir film olacağını ve bu sayede çok fazla reklam satabileceğini söyledi. Patronuna gitti, o da benim patronuma gitti ve birden ... Kopenhag'a bir geziye gitmem çok iyi bir fikir oldu.

'Üzgünüm, neden bahsettiğiniz hakkında hala bir fikrim yok. Ben böyle bir şey önermedim. Yanlış kişiyi yakaladınız,' dedim kendimden emin bir şekilde.

"Andrew Dawkins'e göre değil. 'Andr...' sesim suçlulukla uzaklaştı. "Her şey sana geri dönüyor, değil mi?

"Ben... ben, ona öyle bir şey söylemedim. Ben...' İki gece önce ona ne söylediğimi umutsuzca düşünürken ağzımdan bir şeyler kaçırđım.

'Hayır, tabii ki hayır. Çünkü sizinle konuşmadan benim bir geziye davet edildiğimi bilmesi mümkün değil.

"Bak, özür dilerim-

Artık çok geç. Seyahat programını göndersen iyi olur. Kopenhag'da görüşürüz.' Bununla birlikte, ben daha bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Andrew'u bu işe kesinlikle benim bulaştırmadığımı ya da Heathrow'da buluşacağımızı söyleme şansım olmadı.

Bölüm 7

Uykulu gözlerle Heathrow'un sabahın beşi gibi çılgın bir saatte bile şaşırtıcı derecede yoğun olduğunu fark ettim. Temizlik görevlileri, garip açılarla dışarı sarkan paspaslarıyla devasa el arabalarını takip ederek terminalin açık alanlarında dolaşırken, yarı uykulu tezgâhtarlar, etraflarında her yerde bulunan siyah valizleri çeken yolculardan habersiz, yorgun bir kararlılıkla açılan metal ızgaralarla mücadele ediyordu.

Check-in masasının yanında beklerken, tüm evraklara beşinci kez baktım. Pasaport. İletişim numaraları. Dizüstü bilgisayar. Bagaj. Ellerim titriyordu. Saçmalık. Megan'ın dünkü son dakika moral konuşması içime Tanrı korkusu salmıştı.

"Altı tanesiyle başa çıkabileceğinden emin misin?" diye sormuştu bana. "Basın gezileri zor iş.

'Biliyorum,' diye cevap verdim, ne kadar zor olabilir ki? Ne yanlış gidebilirdi ki? Bir güzergahımız vardı. Bir rehberimiz.

"İnsanlar bunun küçük ve rahat bir gezi olduğunu düşünüyor ama gazetecilerin pist dışına çıkıp kendi bildiklerini yapma gibi bir alışkanlıkları var. Onların çizgiyi takip ettiğinden emin olmalısınız. Bu geziden ya da bu ziyaretten kaçmak yok. Birini kaybederseniz, hepsini kaybedersiniz.

"Tamam," diye tekrar başımı salladım, ciddi ve dikkatli görünmeye çalışıyordum. "Buna bağlı olan çok şey var.

Zilleri takmıştım.

"Ve masraflarla dalga geçmelerine izin vermeyin. Bu seyahat için bir bütçe var. Durakladı ve bana araştıran bir bakış attı.

"Sadece biraz destek almanız gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"Destek mi?" diye yankılandım. Bu bir basın gezisiydi, uyuşturucu baskını değil. "Acaba Josh Delaney'i de sizinle göndermeli miyiz?

Yolculuk konusunda kendime ne kadar güvendiğimi ve emin olduğumu sıkıca tekrarladım. Megan önceki seyahatlerime kıyasla bunun büyük bir olay olduğunu bilmiyordu.

deneyimler; Connie ve okul arkadaşlarıyla Ayia Napa'ya birkaç gezi ve Barselona'da güneş, deniz, alışveriş ve sangria ağırlıklı uzun bir hafta sonu.

Yine de her şey yoluna girecekti; havaalanında bizi karşılayacak biri olacaktı, her ne kadar Mads gibi güven telkin etmeyen bir ismi olsa da.

Bu dündü, şimdi bu sabah bazıları benden daha yaşlı, daha sofistike ve seyahat konusunda çok daha bilgili olan altı yetiştikten sorumlu olmanın soğuk gerçekliği, bir Ruh Emici gibi içimdeki tüm güveni emdi. Ya biri pasaportunu kaybederse? Yolculuk sırasında hastalanırsa? Otel beğenmezse? Endişelendikçe, endişelenecek daha fazla şey düşünüyordum.

Terminal binasının karşısında, bana bir orangutanı düşündüren, oldukça etkileyici uzun tüylü bir palto giyen bir kızı izledim. Kocaman spor çantasını bir omzundan diğerine geçirdikten sonra ayağa kalktı ve çok uzun bir bacağına arkasını diğer bacağına ayağıyla ovuşturdu. Bu garip hareket bana uçup uçmamayı düşünen bir leyleği anımsattı.

O Fiona mıydı yoksa tek kişilik bir hayvanat bahçesi mi? Gözlerimi kısarak ona tekrar baktım. Herkesin pasaportunun kopyası onları bir grup mahkûm ve haydut gibi gösteriyordu. Onunla göz göze gelmeye çalıştığımda telefonuyla meşguldü, bu yüzden blog yazarım olmadığına karar verdim. Fotokopilere bir kez daha baktım ve *Doctor Who*'daki ağlayan melekler gibi kafamı kaldırdığımda kız bana yaklaşmıştı.

En son kontrol ettiğimden bu yana üç dakikadan fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen saatime baktım.

Kız biraz daha yaklaşmıştı.

"Kate, sevgilim. Bu berbat zamana ne diyorsun?" *Interiors of the World* dergisinden altmış yaşındaki Conrad Fletcher'ı görmek için döndüm. İç tasarım ve sektörde kimin kim olduğu hakkında bilmedikleri bilinmeye değmezdi.

"Günaydın Conrad, nasılsın?"

"Bitkin. İyi ki senden hoşlanıyorum yoksa alarmımı kapatıp uyumaya devam ederdim. Sonra taksi şoförü huysuzun tekiydi. Bu arada, işte makbuz. Bana nakit verebilirsin, böylece ikimiz de evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalmayız. Conrad taksi fişini elime tutuşturdu. "Bir kahve de fena olmaz, kavruldum.

"Herkesi toplar toplamaz bir kahve içmeye gideceğiz. Şimdi solumuzda, check-in masasının hemen önünde gizlenen kız, çok rahatsız edici olmadan bir öğretmenin dikkatini çekmeye çalışan küçük bir kız gibi ayak parmaklarının üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu. Onun yaşam tarzı blogger'ım Fiona Hanning olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Merhaba, sen Fiona mısın?

Kıpkırmızı oldu ve çok hızlı, kısa ve keskin hareketlerle başını salladı, sonra da bir orman korusunun kenarından adım atan bir geyik gibi temkinli bir şekilde göz teması kurdu.

'Merhaba, ben Kate. Tanıştığımıza memnun oldum.' Elimi uzattım. Eli kıllı maymun montunun kolundan fırladı, benimkini kavradı, sıkı ve ben gözümü bile kırpamadan geri çekti.

"Bu Conrad Fletcher, kendisi iç mekan yazarı. Conrad, Fiona Hanning, *Hanning'in Yarım Saati* blogunu yazıyor.

Ben onları tanıştırırken Fiona'nın yüzünde hafif bir panik ifadesi belirdi ama neyse ki Conrad'ın utangaç bir yapısı yoktu.

'Bloguna bayıldım hayatım. Ne kadar zekice bir fikir. Conrad'ın blöf yapıp yapmadığını asla bilemezsiniz, her şeyi ve herkesi tanıdığını iddia etmeyi severdi ve onu hiç yakalamamış olmama rağmen, zaman zaman bunun bir paravan olup olmadığını merak ederdim. Şaşırtıcı bir şekilde, blogda döşemecilikle ilgili yeni bir makaleden bahsetmeye başladı ve ardından deneyebileceği isimler ve bağlantılarla devam yazısı için önerilerde bulundu.

Fiona fazla bir şey söylemedi ve bu tür insan etkileşimleriyle daha iyi başa çıkabiliyor gibi görünüyordu, katılması gerekmedikçe kendisiyle konuşuluyordu.

"Conrad, eğer buradaysan doğru yerdeyim demektir. *This Morning*'in düzenli sunucularından Avril Baines-Hamilton kocaman bir kürk şapka, büyük boy güneş gözlükleri ve ortadan kemerli, tam boy bir paltoyla gelmişti. Görkemli girişini yaptıktan sonra durdu ve iki çekçekli çantanın kulplarını indirdi, dergilerde çokça yer alan Bengal kaplanı versiyonu olarak tanıdığım, bin sekiz yüz poundluk bir Gucci taşıma çantası ve çok daha büyük ikinci bir bataklık standart Gucci çantası.

'Merhaba Avril, daha önce tanışmıştık. Ben Kate.' Hiçbir tanıma belirtisi göstermedi ve güneş gözlüklerini de çıkarmadı ki bunun her zaman oldukça kaba olduğunu düşünmüşümdür.

"Öyle mi? Malum nedenlerden dolayı yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama hafif kayıtsız sıkılmış sesi beni rahatsız etti. Biz gidiyorduk

Önümüzdeki beş günü birlikte geçireceklerdi ve Kopenhag'ın sunduğu en iyi şeyleri göstermek için küçük bir servet harcanmak üzereydi. En azından biraz coşku uyandırabilirdi.

Sinirlendiğimi belli etmek istemeyerek yüzüme halkla ilişkilerci ve hostes gülümsemesi yerleştirdim. 'Evet, birkaç kez ama sanırım pek çok insanla tanışıyorsunuz. Takip etmek zor. Çok açık olduğunu biliyorum ama pasaportlarınızın yanınızda olup olmadığını kontrol edebilir miyim?

Fiona hemen cebini yoklamaya başladı ve hemen pasaportunu çıkardı.

Conrad iyi niyetle gözlerini devirdi ve elini biraz eski püskü deve tüyü kaşmir paltosunun içine daldırdı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmaya başladı.

"Bunu aklından bile geçirme Conrad," dedim. 'Seni tanıyorum ve bu hiç komik olmaz.

"Hiç eğlenceli değilsin. Sırttı, gözlerinde şeytani bir dans vardı.

"Bu gezide olmaz, hayır," dedim, bana anlayış göstereceğini umarak, uygun bir okul çocuğu tonuyla. Conrad'ı davet ettiğimde, çoktan rezervasyon yaptırmamış olması beni biraz şaşırtmıştı. Şimdi çok geç olduğunda, eğer isterse bir sorumluluk olabileceğini hatırladım. Biraz asi olması ve masraf hesabıyla dalga geçmesiyle tanınıyordu. Ona karşı sert olmalıydım çünkü diğer gazetecileri yoldan çıkarmaya karar verirse batardım. Avril hiç şüphesiz onun yolundan gidecekti. Fiona'yı ise tahmin edemiyordum.

Sessiz bir ses kulağıma "Günaydın," dedi. Arkama döndüğümde, *Evening Standard* için serbest gazetecilik yapan David Ruddings'in yüzünde her zamanki nazik gülümsemesiyle arkamda durduğunu gördüm.

"Merhaba David, nasılsın?

"Heyecanlı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Eşcinsel olması ne yazıktı, Sophie için mükemmel olabilirdi, ikisinin de hayata karşı güneşli bir yaklaşımı vardı, ama Sophie'nin şen ve parlak olduğu yerde Sophie sessiz ve ışıltılıydı.

İç çekerek sakinleştim. Sophie ve David'in iyi bir etkisi olacaktı ve ikisinin de benim tarafımda olacağına güvenebilirdim. Tabii ki, tamamen bilinmeyen miktar Benedict Johnson'dı, Conrad yaramazlık yapmaya karar verirse muhtemelen hücum liderlik edecekti. Peki o hangi cehennemdeydi? Saatile baktım.

Resmi toplantı saatine beş dakika kaldı.

"Günaydın," dedi Sophie'nin sesi ve şafak korosundan yeni çıkmış bir karataş gibi parlaklık ve neşe saçıyordu. Sophie'yi Connie aracılığıyla tanıyordum ve birkaç kez karşılaştığımız için dost bir yüz görmek oldukça güzeldi.

Onu grubun geri kalanıyla tanıştırdım ve kendi aralarında sohbet etmelerine izin verdim. Uçuştan önce bolca zaman vardı ama herkesin muhtemelen bir kahve içmeyi bekleyeceğinin farkındaydım. Ben kendi adıma bir tanesini öldürebilirdim.

"Her şey yolunda mı Kate? Sophie'nin alçak sesi düşüncelerimi böldü.

'Evet, iyiyim. Bir tane daha gelecek. Benedict Johnson'ın her an ortaya çıkabileceğini umarak havaalanında etrafıma bakındım. Elbette beni

ekmezdi. Bu sadece kabalık olurdu, yine de onu

Uçağı kasten kaçırdı. Kabalık onun varsayılanıydı.

'Acele etse iyi olur, bir kahve içmek için can atıyorum,' diye mırıldandı Avril. 'Beş dakika daha. Eminim birazdan burada olur.

"Duty free'ye gitmek istiyorum. Bu yüzden güvenlikten sonra kahve içmeliyiz.

Beş dakika yavaş yavaş geçti ve kendimi hafif bir sohbet yapmaya ve tamamen ilgisiz görünmeye zorladım. Pasaport kontrolünden geçip yerleşmelerine izin vermeli miydim yoksa Benedict'i burada beklemeli miydim? Check-in için kuyruk oluşmaya başlamıştı.

"Kate, bak, gümrüksüz satıştan bazı temel ihtiyaçlarımı almam gerekiyor. Burada daha fazla kalamam. Gerçekten uygun değil.'

"Ve kahveye çok ihtiyacım var, sevgilim. Aslında kahvaltı da fena olmazdı.'

Tam da tahmin ettiğim gibi, Avril ve Conrad çoktan bir araya gelmişlerdi. Beklentiyle bana baktılar.

Sophie arkalarından sempatik bir gülümsemeyle baktı.

Herkesi gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Bu, bir okul gezisinde öğretmen olmaktan daha kötüydü. Connie bana yeterince korku hikayesi anlatmıştı. Hepsinin dağılmasına izin verirsem onları bir daha toplayamayabilirdim.

Avril derin bir iç çekti ve suratını astı. Ünlü şapkası ve güneş gözlüğü kombinasyonunun ardında bile, huysuzluğa kaydığını söyleyebilirdim.

"Bak ne diyeceğim," dedim hızlı bir karar vererek. 'Bavullarımızı teslim alalım ve kuyruğa girelim. Umarım biz ön tarafa vardığımızda o da gelmiş olur.

Herkes çantasını aldı ve sıraya girmek için hareket ettiğimizde, yardımsever genç bir adam yeni bir check-in masası açtı ve bizi yanına

çağırđı.

Ben e t r a f ı ı tararken herkes teker teker çantalarını kontrol etti.
Hangi cehennemdeydi?

Artık tüm çantalar gitmişti ve herkes bana bakarak bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermemi bekliyordu. İç çekerek bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Pasaport kontrolünden bensiz geçmelerine izin vermek kendimi sorumsuz bir anne tavuğun yavrularına el sallaması gibi hissettiriyordu ama bunu yapmazsam aramızda ciddi bir anlaşmazlık çıkacaktı.

'Hepiniz pasaport kontrolünden geçin. Sizinle kapıda buluşacağım...' dediğimde çok geç kalmış hissettim.

"Orada bir Café Nero var," diye önerdi

Sophie. "Seninle Café Nero'da buluşuruz.

'Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun,' dedi Avril. 'Ve bize biniş kartlarımızı verseniz iyi olur. Duty free için ve eğer gelmezseniz onlara ihtiyacımız olacak.

"Benedict'in çok yakında burada olacağına eminim," dedim, bundan emin olabilmeyi dileyerek.

Basılı biniş kartlarını gözden geçirdim ve herkese dağıttım.

Avril çantalarının saplarını tuttu ve bir yarış atı gibi marş emriyle sağa sola koşturmaya başladı. "Eğer Clarins eşyalarımı alamazsam, bu yolculuk tamamen zaman kaybı olacak.

Conrad bana baktı ve hiçbir hareket yapmadı. Birden kahvaltı ücretini ödemem beklendiğini fark ettim. Tabii ki ben ödeyecektim. Herkesin beklediği şeyin bu olduğunu fark ederek etrafıma bakındım ve Sophie gözüme takıldı ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. Mükemmel bir müttefik. İngiliz parası ve Danimarka Kronu ile dolu olan cüzdanımı çıkardım.

"Sophie, benim için bu şerefe nail olur musun?" Ellerine birkaç banknot sıkıştırdım. "Kahvelerin parasını ödeyip bana makbuzunu verebilir misin?

"Sorun değil. Göz kırptı ve parayı aldı. "Haydi o zaman askerler. Döndü ve Fiona ve David'le birlikte adım adım ilerlerken Conrad ve Avril de arkadan takip etti. Onlar havaalanı koridorunda uzaklaşırken içimde bir önsezi hissettim; grubun tüm yolculuk boyunca bu şekilde bölüneceğine dair içimde korkunç bir his vardı.

Saatime tekrar baktım. En azından benim antam uçağa binmişti, bensiz gitmezlerdi. En azından başlangıç için. Orada

Check-in masasının kapanmasına on beş dakika daha vardı. Benedict'i aramalı mıyım?

Hazırlığının bir parçası olarak herkesin cep telefonu numarasını istemiştim ve süper verimli olduğum için önceki akşam herkesin numarasını rehberime önceden programlamıştım.

Check-in masasının etrafında küçük bir daire çizerek bir aşağı bir yukarı volta attım. Benedict'in numarasını aradığımda, "Bu cep telefonu şu anda kapalı." cümlesini duyunca kalbim sıkıştı. Bu metroda, yolda olduğu anlamına mı geliyordu? Telefonu gece için kapalıyken hâlâ uyuyor muydu?

Benedict'in pasaport resminin bulanık fotokopisinden çıkarabildiğim tek şey, belli belirsiz saç sakalı birbirine karışmış bir haydut için gözümü dört açarken, sinyalin kötü olduğu bir bölgede bulunmuş ya da metrodan yeni inmiş ve yukarı çıkıyor olma ihtimaline karşı sabırsızlıkla tekrar aradım. Tepedeki dijital saate her baktığımda iki dakika daha geçiyordu. Sanki zamanın benim artan stres seviyemle doğru orantılı olarak hızlandığı korkunç bir sihir numarası gibiydi.

Check-in masasına baktım. Hâlâ yedi dakika vardı. Sırada sadece üç kişi kalmıştı. Bir masa çoktan kapanmıştı. Cep telefonuma baktım. Mesaj yoktu. Uçağın kalkmasına 53 dakika vardı. Koridordan aşağıya baktım. Geliyor muydu? Midemdeki tanıdık yanma hissi volta atmayı bırakmama neden oldu. Derin bir nefes aldım. Bir kahveye ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım vardı.

Hangi noktada pes ettim? Check-in masaları kapandığında mı? Ondan sonra ortaya çıkarsa ne yapardım? Başka bir uçuş mu ayarlayacaktım? Midem daha sıkı düğümlendi.

İki dakika ve geri sayım. Telefonuma baktım. Hala haber yoktu. Bu çok saçmaydı. Grubun geri kalanıyla birlikte olmalıydım; onlar benim sorumluluğumdaydı. Benedict Johnson bir saatin dörtte üçünden fazla gecikmişti. Ona şüpheden daha fazlasını vermiştim.

Check-in masasına son bir kez baktıktan sonra, kederli görünüşüme acıyarak bakan amirin dikkatini çekerek pasaport kontrolüne doğru yürümeye başladım.

Göz ucuyla uzakta kasırga gibi bir şey gördüm, bir adam bir çantayı sürükleyerek koridorda hızla koşuyordu.

Masanın arkasındaki adam ayağa kalkmıştı.

"Bekle," diye seslendim ona doğru koşarak. "Sanırım meslektaşım burada."

Adam dudaklarını büzdü.

"İşte bununla başlayabilirsin, değil mi? Evrakları ve Benedict'in pasaportunun kopyasını uzattım.

Deri ceketli ve kot pantolonlu adam sıranın önüne uçarak geldi ve elinde pasaportuyla masaya çarptı.

"Benedict Johnson, sanırım," diye homurdandım, zavallı adam iki büküm olmuş nefes almaya çalışıyordu, neredeyse ayaklarımın dibinde secde ediyordu ve onu gördüğüme çok sevindiğimi saklıyordum.

Pasaport fotoğrafı onun hakkını vermiyordu, kafasının arkası dışında pek bir şey göremiyordum. Donuk, bulanık vesikalık fotoğrafı kafası dumanlı bir seri katil izlenimi veriyordu, içeri giren, deri ceket uçuşan ve enerjiyle zıplayan bu adamı değil.

Masadaki adam yüzüne bakmak için yanlara doğru bakmaya çalışırken, "Az önce... metrodan... doksan... yedi saniyede... çıktım," diye pufladı.

Kalın telli, iyi kesilmiş ve alışılmadık bir tonda ... oh kahretsin ... koyu kumral saç izlenimi edindim.

Yavaşça doğrulurken bir an kaç ya da savaş paniği yaşadım. En azından yüzümü kibar bir kayıtsızlığa alıştırırken, kalbim büyük bir bas davulun tüm neşeli uygunsuz sevinciyle çarparken, ondan önce fark etmenin küçük bir avantajına sahiptim.

"Cinders!" dedi, "Burada ne arıyorsun?" Adam bir etiket yapıştırıp pasaportunu geri verirken çantasını taşıma bandına çekti. "Benedict Johnson. Ben."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve bir an için birbirimize baktık, ta ki onunki ani bir zekâyla keskinleşene kadar.

'Kahretsin, sen osun. Halkla ilişkiler kadını. İçimdeki aptallığı yatıştırmak için ihtiyacım olan tek şey onun iniltili sözleriydi.

"Kahretsin, evet öyleyim. Birdenbire Mad Fox'u hatırlamak çok daha kolay oldu, ödül törenindeki kısa bağlantıyı değil. Belli ki o gece çok fazla şampanya içmiştim. "Ve geç kaldın. Artık gitmemiz gerekiyor. Laptop çantamı omzuma atarak döndüm.

Yüzü gerildi. "Çok mu patronluk taslıyorsun? Burada olduğum için minnettar olmalısın çünkü açıkçası şu anda olmayı tercih edeceğim başka yerler de var.

"Yine şu havlayan deli tilki şeyini yapıyorsun. Şimdi saçının rengini görmüştüm, orijinal espriye çok sevinmiştim.

"Bunu özellikle otoriter ve manipülatif halkla ilişkiler uzmanları için saklıyorum.

Dilimi yanağıma bastırdım ve iç çektim. 'Uçuşa elli dakika var. Güvenlikten geçmemiz ve zamanında gelen diğer beş kişiyle buluşmamız gerekiyor.

Özür dilemek ve mazeret bildirmek için uygun bir andı. Bunun yerine omuz silkti ve kanvas çantasını alıp omzuna astı. "Hadi o zaman. Görünmez bir düşmanlık duvarı gibi aramızda birkaç metre mesafe bırakarak yürüdük, ancak onun kasıtlı olarak yaptığından emin olduğum uzun bacaklı yürüyüşüne ayak uydurmakta zorlandım. İçim içimi yiyordu. En lezzetli Beyaz Atlı Prens'le yaşadığım masalsı an, tamamen tepetaklak olmuştu. O ve Benedict Johnson nasıl aynı kişi olabilirdi ki?

Bölüm 8

Pasaport kontrolünden geçip Café Nero'ya doğru yol aldığımızda uçağımız çağrılmıştı ve doğrudan kapıya gitme zamanı gelmişti. Vardığımızda herkes çantalarını toplamaya başladı. Benedict'i hemen tanıştırdım. Ona Ben demeyi kendime yediremiyordum.

"Herkes merhaba, geciktiğim için özür dilerim. Biraz acil bir durum. Onlardan özür dilemeyi başarabilmesi komikti.

"Avril nerede?" diye sordum, masadaki tek kahve fincanını fark ettim ve bir tane eksik olduğunu fark ettim. Tanrım, kedileri gütmeye çalışmak gibiydi. Bütün hafta böyle mi olacaktı? Bir gazeteciye sahip olur olmaz bir diğerini kaybettim.

Sophie kaşlarını çattı ve saatine baktı. 'Hâlâ duty free'de olmalı. Gidip onu aramamı ister misin? Bu arada, işte makbuzunuz.

"Teşekkürler. Dalgın bir gülümsemeyle ondan aldım. Gidip Avril'i kendim aramam gerekecekti. Sözde yetkili bendim; Sophie'den sürekli yardım isteyemezdim. "Neden hepiniz kapıya gitmiyorsunuz, ben de gidip Avril'i bulayım. *"Lütfen Tanrı aşkına, bir arada kalabilir misiniz?"* diye eklemek istedim.

Neyse ki Avril duty free kuyruğundaydı. Saatime baktım. Sepetinde benim tüm makyaj malzemesi stoğumdan daha fazlası olmasına rağmen, resmi olarak binişin başlamasına on dakika vardı. Umarım kasadaki kız bugün bu işle ilgileniyordur.

"Diğerlerinin kapıya indiğini haber vereyim dedim.

"Oh, gerçekten mi? Ağzı aşağı doğru döndü. "Kimsenin bana kahve getirdiğini sanmıyorum.

"Sanmıyorum, hayır.

"Kapıya giderken bir tane almam gerekecek.

"Zamanımız olacağından emin değilim. Teklif etmeli miyim diye düşündüm. Bir ev sahibinin görevlerinin nereye kadar uzandığından tam olarak emin değildim.

Dudakları kendini tatmin eden sıkı bir gülümsemeyle büzüldü. "Tabii ki var.

Çantalarımız gemide, biz olmadan gidemezler.

Onun bu çirkin bencilliğine karşılık söyleyecek bir şey bulamadan ona baktım.

Yaklaşık iki yüz pound değerinde yüz kremi ve parfümün parasını öderken sonunda pes edip ona kahve ısmarladıktan sonra onu kapıya yönlendirdim. Kapıya vardığımızda anonstan gelen bir ses bir ila otuz numaralı koltukların uçağa binebileceğini duyurdu.

"Bu biziz," dedim parlak bir şekilde diğerine... Ne! Bekleyen sadece dört gazeteci vardı.

Tuvalete gidip Fiona'yı bulmak zorunda kalmamız ikimizi uçağa en son binen kişi yaptı.

'İzin verin sizin için halledeyim, hanımefendi. Yerinize oturmanız gerekiyor.

Şimdi.'

Hostesin sesinde üstü örtülü bir tıslama vardı, "Gitmemiz gerekiyor" diye ekledi. Zaten geç kaldık. Söylenmemiş bir *teşekkür* havada asılı kaldı.

'Ben sadece...' Çantamı ve rehber kitabımı hızla çıkardım, yere kağıt mendiller ve makbuzlar saçtım.

Cezalandırılmış bir kız öğrenci gibi sonunda Benedict'in yanındaki koltuğuma yerleştim. Conrad'la yerlerini değiştirmiş olmalıydılar, çünkü onu benden uzaktaki pencere kenarına oturtmuştum.

"Acele etmediğime çok memnunum," diye gözlemledi, gazetesinden başını bile kaldırmadan. Emniyet kemerini çözerek koltuğuma yerleşirken kafasının tepesine dik dik baktım. Arkamdaki koltukta oturan Avril'in bacak mesafesinden şikâyet ettiğini ve neden business class uçmadığımızı yüksek sesle sorguladığını duyabiliyordum. Neyse ki koridorun karşısında Sophie'nin gülümsediğini ve Fiona ile güven verici bir şekilde konuştuğunu görebiliyordum.

Son dakika kontrolleri yapıldı ve ardından uçak piste doğru alçalırken uçuş ekibi koltuklarına çekildi. Uçakla bir yere gitmenin verdiği olağan heyecanın yerini ezici bir sorumluluk duygusu almıştı. Birden kendimi çok küçük ve yetersiz hissettim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım. Altı gazeteciyi nasıl idare edecektim? Hepsini uçağa bindirmek bile zor bir işti ve şimdiden stresli hissediyordum. Onları kaybedeceğim koca bir şehir varken nasıl olacaktı? Düşünmeye bile değmezdi.

Bu stres beni fark ettiğimden daha fazla yormuş olmalı çünkü uykuya daldım ve Benedict'in dönüp bana düşmanca bakmasına neden olan bir başlangıçla uyandım. Umarım ağızımdan salya falan akmamıştır. Eşarbım dizlerinin üzerine dökülmüştü ve beni görmezden geldiğinin farkında olarak gizlice geri çektim.

Tüm dikkati elinde tuttuğu bulmacaya odaklanmıştı, ancak küçük bir parçam fazla ilerleme kaydetmediğini görmekten memnun oldu.

Conrad koltuğundan kalkarak, "Kusura bakmayın arkadaşlar, tuvalete gitmem gerekiyor," dedi. Koridora doğru ilerledim ve Benedict de beni takip etti. Arkasında durduğumda, daha önce kokladığım aynı temiz kokuyu alabiliyordum ve bu, o gecenin ayrıntılarını ve aramızdaki parıldayan geçici flörtleşmeyi canlı bir şekilde hatırlattı.

Kendime engel olamayarak ensesindeki kısa saçları inceledim, ensesine kadar düzgünce kesilmişti, aniden gelen çığınca bir dürtüyle savaşıp boynunun sütununu takip eden altın rengi saçları okşadım. Tanrıya şükür o gece çığınca bir dürtüye yenik düşüp aptalca bir şey yapmamıştım. En azından işler daha fazla ilerlemeden kaçacak kadar akıllıydım. Ve eğer telefonu çalmasaydı neler olabileceği konusunda jüri kesinlikle kararını vermemişti.

Hiçbir şey ifade etmeyen aptalca geçici bir andı. Çok fazla şampanya, iki yabancı ve biraz kabadayılık. Tamamen anlamsız. Neyse ki peşinden gitmediğimiz olası bir ilişki.

Ve şimdi de o akşam o kadar önemsizmiş gibi davranacaktım ki hiçbir şey fark etmemiştim bile.

Ne yazık ki beynimin bazı bölümleri bu mesajı almamıştı ve bana doğru döndüğünde içimde bir şeyler biraz karıştı. Sanırım ağızım biraz açık kaldı ve soğuk mavi-gri gözleri benimkilerle buluştuğunda kekeleyerek nefes almış olabilirim. Tanrı aşkına, adamdan hoşlanmıyordum bile, öyleyse neden kalbim daha önce hiç yakışıklı bir adamla karşılaşmamış gibi hafif bir fandango yapıyordu? Cidden, kaba, kibirli ve korkunç biriydi. O kadar yakışıklı bile değildi. Pek sayılmazdı. Geçerliydi. Güzel omuzlar. Güzel gözler. Güzel bir yüz. İlginç bir yüz, şu güzelce bir araya getirilmiş yüzlerden biri. Sadece güzeldi, dikkatinizi çekerim, muhteşem falan değildi. Tamam, çok güzeldi ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Göz kırptı ve bir an için Büyük Oda'nın balkonuna geri döndük, farkındalık içimde vızıldadı ve korkunç bir şekilde onun farkındaydım. Hafızam yararsız bir şekilde bana sırtıma dokunduğu o yüklü anı hatırlatırken bir his parlaması.

Sertleştım ve keskin bir nefes aldım.

"Her şey yolunda mı? Son derece profesyonelce sordum.

Dudaklarını büzdü. "Hayır. Bileğinin bir hareketiyle saatine baktı. 'Masamda oturmuş, dün gece yaptığım bir röportajın notlarını yazıyor olmalıydım. Onun yerine burada, yirmi bin fit yükseklikte, hiçbir ortak nokta olmayan bir grup insanla sıkışıp kalmış durumdayım,' bu noktada bana dik dik baktı, 'bütün bir hafta boyunca evimden uzaktayım.

İçimde kalan kelebekler hemen orada sönüp gitti. Ağzının etrafındaki gergin çizgilerde oturan gerginliği görerek bir saniye onu inceledim.

'Bak Benedict-'

'Ben,' diye düzeltilti.

Hayır, Ben smokinli, baştan çıkarıcı, alaycı adamdı. Benedict Kaptan Huysuz'du ve onunla başa çıkabilirdim.

"Bunu tekrar tekrar konuşabiliriz. Burada olmayı ne kadar istemediğini. Vesaire, vesaire, vesaire. Gerçek şu ki, buradasınız. Sefil ve küskün olmayı seçebilir ve bundan hiçbir şey elde edemezsiniz ya da sineye çekip keyfinize bakabilirsiniz.

Sağ tarafımdaki kadın başını kaldırmış, gösterinin tadını çıkararak merakla dinliyordu.

"Ya da," diye gülümsedi acımasızca, "senin pahasına eğlenebilir ve kendi hikâyelerimi bulabilirim.

"Var," dedim, "ama bu biraz etik dışı olmaz mı sizce de?"

"Etik dışı. Ben mi? Dawkins'i üzerime saldıktan sonra. Bence senin kendi etiğinin biraz cilalanmaya ihtiyacı var.

Başımı eğdim; çok az haklı olabilirdi.

"Ben tuvalete gidiyorum, hazır fırsatım varken," diyerek omzunun üzerinden başıyla işaret ettikten sonra arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

On koltuk ötede koridorda ilerleyen ve bir el arabasıyla savaşıyan iki hostes de ona takdir dolu bakışlar attı. O gittikten sonra yolumdan çekilip oturdum ve sipariş ettiğim ama okumaya fırsat bulamadığım Kopenhag rehberini çıkardım.

ilgimi çekmedi. Çok çeşitli seçenekler küçük hacmi yalanlıyordu ve dalmaya çalışsam da, okudukça daha ürkütücü geliyordu ya da belki de aklımda başka bir şey vardı. Boş bulunarak Ben'in, hayır Benedict'in bulmacasını aldım ve omzumun üzerinden hızlıca baktım.

Birkaç ipucu bulmuştu. Biraz daha okuyunca bir tanesi gözüme çarptı. *Çok geçmeden ses ölçümünden sonra seksi bayanın üstü (7).*

Bana en büyük ipucunu veren *V* harfi de dahil olmak üzere bazı harfler doldurulmuştu. Gülümsedim, hayır sııttım. Vulpine. Tilki için başka bir kelime. Lady'nin üstündeki *l*, *vu* hacim birimiydi ve uzun anlamına gelen bir diğer sözcük de pine'di.

Enine altı kesinlikle bayağı idi. Koltuğun cebindeki kalemi kaptığım gibi, cevabı küçük ve düzgün harflerle doldurdum, bunu yaparken kulaktan kulağa sııttım ve sonra sanki onlara hiç dokunmamışım gibi kalemi ve bulmacayı gelişigüzel yerine koydum.

"Pekâlâ Kate, canım," diye sordu Conrad aniden omzumda belirerek. Yerimden sııradım ve onu tekrar yerine oturtmak için hareket ettim.

"Evet, güzel.

Koltuğuna yerleşirken bilmiş bir parıltıyla, 'Bizim Ben yoğun bir genç adam,' diye gözlemledi. 'Sana fazla düşkün olduğundan emin değilim.

"Halkla ilişkiler çalışanlarını sevmez. Editörü geziye gelmesi için ısrar etti. Omuz silktim.

"Ah. O zaman kişisel bir şey yok,' diye göz kırptı, 'Eminim onu kazanacaksın.

"Hmm," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Bu büyük bir P ile kişiseldi ve onu kazanmak için hiçbir şansım yoktu.

Hayalet bir gülümsemeyle bulmacaya baktım. O kadar da zorlanmayı planlamıyordum.

Hostes çay ve kahve siparişlerini almak için görüldüğünde rahatlamıştı, ancak birkaç koltuktaki tüm parti için sipariş vermek biraz zaman aldı ve Benedict ancak sıcak bardaklar koltuk arkası tepsilerine güvenli bir şekilde yerleştirildiğinde gazetesini tekrar eline aldı.

Kahve fincanımı büyük bir dikkatle tutarak çantamdan seyahat programını çıkardım. Kaynar sıcak kahveyi Ben'in bacağına dökmek benim şansına olacaktı. Kısa ve keskin bir nefes aldığında, artık çok daha fazla ayrıntı eklenmiş olan son versiyonun etkinlik listesini taradım.

Gözlerimi sayfadaki kelimelere dikerek aynı cümleyi tekrar okudum ve tek kelime etmedim.

"Bulmacamı doldurmuşsun! Sesi dehşete düşmüş ve şaşkıındı. Tek kelime etmedim, sadece ona baktım, kayıtsız ve soğukkanlıyım.

Kâğıdı hışırdattı ve bana ters ters bakarak kucağına bıraktı.

Nazik bir gülümsemeyle bulmacaya baktım. "Ve bence dokuz aşağı çevre.

Sıradan bir omuz silkmeye kitabıma geri döndüm ki bu oldukça zordu çünkü onun ne kadar kızgın olduğuna gülmek istiyordum. Patlamak üzere olan çaydanlığı neredeyse hissedebiliyordunuz. Belli belirsiz bir öfke ondan buharlaşıyor, neredeyse derisinden buharlaşıyordu. Kopenhag zor bir iş olacaktı ama belki ben de biraz eğlenebilirdim...

İKİNCİ BÖLÜM

Kopenhag

Bölüm 9

Gösterişli ve modern Kopenhag Havaalanı daha önce gittiğim diğer havaalanlarına çok benziyordu, ancak tabelalar komik kesik Os ve küçük yuvarlak daireli As harfleriyle tartışmasız bir şekilde Danimarkalıydı ve Küçük Deniz Kızı'nın bir replika heykeli vardı.

Tüm çantalar toplandıktan sonra, asi grubumu hiçbir şey ilan etmeden dışarı çıkardım. Üzerinde Hjem Party/Kate Sinclair yazan beyaz bir tahtayı tutan adamı mutlulukla öpebilirdim. Çıkışımızın tam karşısında duruyordu ve onu kaçırmak mümkün değildi.

Birden kendimi çok daha özgüvenli ve kendimden emin hissederek ona doğru yürüdüm. Kendisini Mads olarak tanıttıktan sonra, neyse ki oldukça akıllı başında görünüyordu, bizi hızla terminalden çıkarıp bekleyen bir minibüse götürdü.

"İşte burası güzel Kopenhag şehri, dünyanın en mutlu ülkesi Danimarka'nın başkenti. Sırıttı. 'Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu çok duyacaksınız ama bu gerçekten doğru. Bizim kendi mutluluk enstitümüz var. Sosyal hizmetlerimiz, vergilerimiz ve liberal yaklaşımımız hakkında da çok şey duyacaksınız. Benim işim size gerçek Danimarka'yı biraz göstermek olacak, ancak dışarı çıkıp kendiniz için biraz keşif yapmanız için çok fazla boş zamanınız olacak.

"Yarın şehri denizden göreceğiz, bu size en iyi manzarayı sunar. Yırtık pırtık bir kâğıt tomarını çıkarıp süsleyerek açtı ve bir bayrak gibi salladı. "Ayrıca Danimarka'ya özgü hamur işlerini de ilk kez tadacaksınız. Meşhur *kanelnegle*'lerimizden birini denemelisiniz. Ama bugün öğle yemeği için duracağız, ardından Amalieburg'daki kraliyet sarayını gezeceğiz ve bu akşam otelde akşam yemeği yiyeceğiz.

Her cümlesini, ses tonunda aynı anda hem büyüleyici hem de sevecen olan muzaffer bir yükselişle bitiriyordu.

Benedict telefonuna dalmış, tamamen ilgisiz görünüyordu. Bacağına bir tekme atıp bu kadar kaba olmamasını söylemek istedim ama Mads,

Duracell tavşanı ile birkaç gen paylaşan tavşan, tamamen ilgisiz görünüyordu ve pencerelerden bir şeyler göstermeye devam etti.

"Evdeyken *kanelsnegle* nedir?" diye sordu Avril burnunu kırıstırarak.

Sophie elleriyle şekli göstererek, "Tarçınlı Salyangoz," diye seslendi. 'Tarçın aromalı bir rulo. Gerçek Danimarka hamur işi. Bunun için sabırsızlanıyorum. Dergi için doğru tarifi bulmaya çalışıyordum.

Demek bunlarmış, hiç araştırmamıştım... ya da Eva Wilder'ın kafesi Varne. Lars annesinin kafesini düzenli olarak uğradığı bir yer olarak seyahat programına dahil etmişti. Büyük ve başarılı bir iş adamına göre ailesine karşı şaşırtıcı derecede yumuşak ve tatlıydı.

Fiona uçaktan indiğimizden beri canlanmıştı ve her şeyin fotoğrafını çekmekle meşguldü. Kimseyle göz teması kurmasına rağmen koltuğun kenarında oturup kapıyı tutarken bastırılmış heyecanını hissedebiliyordum. Yanındaki Sophie ve David, onun camın arkasındaki manzaraya şipşak saldırısından eğlenmiş görünüyorlardı ve cevap vermemesine rağmen kendi aralarında onu da yorumlarına dahil ederek sohbet ediyorlardı. Conrad ve Avril en arkada birlikte gülüyorlardı ve zaten meşhur ev yanıyormuş gibi geçinip gidiyorlardı, ben sadece yanmak istemedim.

Yine de Avril'in Twitter'da *popüler kraliyet ailesine, tarçınlı salyangozlara ve mutluluğa ev sahipliği yapan Danimarka'ya vardık #WonderfulCopenhagen #presstripantics*

Eğer bu bir iş olsaydı katlanabilirdim. Otelin önünde durduğumuzda çenem neredeyse yere çarpacaktı. Kesinlikle muhteşemdi, alışkın olduğum üç yıldızlı saçmalıklardan hiçbirisi yoktu. Şapkalı ve gri yünlü kapıcılardan pirinç raylı bagaj arabalarına, geniş resepsiyon alanının sessiz ve görkemli zarafetine kadar her şeyiyle beş yıldızlıydı.

"İşte bu daha iyi," dedi Conrad, geniş bir sırtış yüzünü buruşturdu ve etrafına bakarken bıyıkları zevkle seğirdi. Tüm bunlar ofisteki başka bir günün parçasıymış gibi görünmeye çalıştım ama Sophie yanıma sokulup 'Vay canına, cidden' diye fısıldadığında başarısız oldum.

"Biliyorum," diye fısıldadım, sersemlik ve dehşet karışımı bir duyguyla neredeyse kıkırdayarak. "Bunu beklemiyordum.

Kahretsin. Bunu beklemiyordum. Altı kişiyi böyle bir otele yerleştirmek bir servete mal olacaktı. Midem bulandı. Bu ciddi bir işti. Ve sorumlu bendim.

Orada dururken kulaklarımda hafif bir uğultu vardı. Hepsi benim tam bir sahtekâr olduğumu ne kadar çabuk anlayacaktı. *Hygge* hakkında bir sigara paketinin arkasında yazabilecek kadar çok şey biliyordum ve buna perilere inandığım kadar inanıyordum.

Bavullarını kapıcılara ilk teslim eden Avril, gözünü bile kırpmadan görkemli gri kadife koltuklardan birine doğru ilerledi ve zarafetin timsali olan ince bacak bacak üstüne atarak zarifçe uzandı. David ise çok daha az soğukkanlıydı, eğer küçük sarsak hareketleri ve her şeyi görünce sırtması bir şey ifade ediyorsa ve Tanrı onu seviyorsa, bunu kimin bildiğine aldırımıyordu. Avril'i takip etti ve aynı mobilya düzenine sahip ama çok yakın olmayan soluk limon döşemeli bir sandalyeye oturdu. Bu manzara bana, gaz ateşine olan uzaklığı evi demir bir bıyıkla yöneten kedi Maud'un ruh haliyle ölçülen eski köpeğimiz Toaster'ı hatırlattı.

Fiona yavaşladı ve olduğu yerde döndü, sanki dekorun her ayrıntısını görmeye çalışıyormuş gibi başını yukarı doğru eğdi. Duvarlar pahalı bir duvar kağıdının parlaklığını taşıyordu; zemin ve tavanlardaki beyaz ahşap süslemelere karşı ince ve şık bir gri. Renkleri mükemmel bir uyum içinde olan zarif çiçekler odayı süslüyordu; şöminenin üzerindeki uzun, sade bir cam vazoya yerleştirilmiş mor cala zambakları yaldızlı bir aynada iki kat yansıyor, muhteşem bir sıcak pembeye sahip büyük bağlanmış çiçek demetleri ara sıra masaların ortasını dolduruyor ve küçük beyaz siklamen saksıları koyu maun resepsiyon masasını zevkle süslüyordu.

Gösterişli otel odamın bir düzine fotoğrafını WhatsApp aracılığıyla Connie'ye gönderdim, belki de biraz kaba bir davranıştı, çünkü günün bu saatinde resepsiyon çocuklarıyla diz dize olacağına şüphe yoktu. Bu bir oyalama taktiğiymiş çünkü neredeyse hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemiyordum. Bembeyaz çarşafı ve tasarım aksesuarlarıyla yatak o kadar büyüktü ki içinde kaybolabilirdiniz. Gecenin içindeki bir hırsız gibi çekmeceleri ve dolapları açtım, dikiş setini ve ayakkabı temizleme bezini kontrol ettikten sonra banyoya geçtim ve tereddütle lüks kokulardan Sage ve Seaspray'i elime aldım. Kendimi daha da sudan çıkmış balık gibi hissetmeme neden olan zengin kokuyu hızlıca kokladım.

Yatağın en ucuna tünedim, yumuşak şiltenin üzerinde hafifçe zıpladım, ne yapacağımı merak ettim, başka birinin hayatını gözetleyen davetsiz bir misafir olduğum hissini yok edemedim. Bavulları açmak küstahça görünüyordu; bu

Kıyafetlerimi dolaba koymak neredeyse doğru gelmiyordu. Tedirgin ve kaybolmuş bir halde derin bir nefes aldım, keşke tek başıma olmasaydım.

Annem insanlarla ilgilenmeyi sever. Lars'ın sözleri kafamda uçuştı. Birdenbire normalliğe bir dokunuş yapmayı arzuladım. Kahve ve sıcak hamur işleri olan bir kafe kulağa mükemmel geliyordu.

Yeni satın aldığım ve havaalanındaki herkese bakınca bana çok yakışacak olan kuş tüyü montumla, haritama göre Varme sadece birkaç sokak ötede olmasına rağmen otelden dışarı adım atarken kendimi çok cesur hissettim. Çok büyük bir macera gibi hissediyordum. Bu benim tek başıma yaptığım ilk yurt dışı seyahatimdi ve şimdiye kadar kaldığım en lüks oteldi. Cennete doğru hızlı bir bakış atarak kendi kendime gülümsedim. Annem kesinlikle onaylardı. Kısa bir acıyla, ona her şeyi anlatabilseydim bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim.

Varme'yi bulmak için Arnavut kaldırımlı sokaklarda gezinmem beş dakikadan az sürdü ve buraya sıırıslıklam aşık olmam beş saniye sürdü. Sevimli, şirin, aynı zamanda parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey vardı, bu da onu bu kadar çekici kılıyordu. Kesinlikle süslü değildi, otel gibi değildi. Adı, yaklaşık yirmi santimetre yüksekliğinde bakır metal harflerle, mantıklı ve güven verici bir kurye yazı tipiyle yazılmıştı: Varme, kenarları gri boyalı ahşabı yalayan alevler gibi. Varme'nin İngilizce çevirisi sıcaklık olduğu için bu anlamlıydı. Aynı gri renkte boyanmış tavandan tabana pencereler, daha çok bir kalenin duvarlarını andıran devasa kalınlıktaki kum rengi taş duvarların arasına sıkıştırılmıştı. Küçük bir merdivenle kafenin camlı kapılarına ulaştım ve kapıları iterek açtığımda tarçın ve kahve kokusu beni hemen etkisi altına aldı ve neredeyse oracıkta zevkten solacaktım. Uçakta içtiğim bir fincan berbat kahve vücudum için yeterli olmamıştı.

Ufak tefek, hafif yapılı, sarı at kuyruklu bir kadın hızlı bir tasarrufla masaları temizliyordu. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir süveter giymiş olan kadın başını kaldırdı ve rahat bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi, masayı son kez sildi ve bana doğru döndü.

"Merhaba, Eva Wilder'ı arıyorum. Ona doğru bir adım atarken, odanın içinde şaşkınlıkla etrafıma bakmamaya çalışarak zemindeki karoların balıksırtı desenli dizilişinde hassas bale ayakkabılarım hafifçe gıcırdadı. Görülecek çok şey vardı, gözünüzü buraya, oraya ve her yere çekiyordu. Uzun ve dar odanın her iki ucunda da beyaz duvarlar vardı.

Çiçekler, bulanık, suluboya tarzı, cicili bicili ve kır evinden ziyade ağdaş ve şık görünüyordu.

"Ve sonra onu buldun. Gözleri gerçek bir zevkle parlıyordu. 'Sen Kate olmalısın. Lars bana senin hakkında her şeyi anlattı. Elindeki bezi bırakıp yanıma geldi ve iki elini kollarıma koyarak, sanki farkında olmadan ailenin uzun süredir kayıp olan bir üyesine terfi etmişim gibi beni hafifçe tedirgin eden gülen bir değerlendirmeyele beni inceledi. "Sizinle tanışmak ne güzel. İyi anlaşacağımızı biliyorum. Varme'ye hoş geldiniz. Nefes almak için duraksamadan beni kireç beyazı boyalı bir masaya çekti ve bir koltuğa itti.

"Hadi bir kahve içelim ve sen de bana kendinden bahset.

"Kahve iyi olurdu," dedim ilkel İngiliz kibarlığıyla, ikincisini unutmasını umarak.

"Peki ya *Weinerbrod*?

Reddetmek üzereydim ama midem öyle bir direniş çığlığı attı ki Eva cevap beklemedi. Seyahat ncesi yaptığım bazı araştırmalardan, dünyanın geri kalanında Danimarka hamur işleri olarak adlandırılan şeylerin aslında Danimarka'da Viyana ekmeği olarak adlandırıldığını biliyordum. Hayret bir şey.

"Evet lütfen, bugün sadece bir kahve içtim ve o da uaktaydı. Kahvenin acınası kalitesini göstermek için yüzümü buruşturdum.

"O zaman bunu dzeltmeliyiz. Oğlu gibi onun da aksanında hafif bir Amerikan tonlaması vardı. Oğlunun parlak mavi gözlerinin aksine, onunkiler küçük minyon yüzünde yaramaz bir peri gibi dans eden neşeli bir kahverengiydi. İri yarı Lars'ın annesi olduğunu hayal etmek zordu, neredeyse onun iki katı boyunda olmalıydı ve kesinlikle yeterince yaşlı görünmüyordu.

Oturdum ve etrafıma iyice bakmak için onun yoğun sektöründen faydalandım. Uzun arka duvarın ortasında merkezi bir tezgah, arka duvarda sıra sıra bakır renkli kahve kutuları ve gri boyalı tabak, fincan ve kupa rafları vardı. Buradan beyaz porselenlerin üzerindeki nl Royal Copenhagen Blue iek desenini seçebiliyordum. Tezgâhın n tarafında, altında harika bir kek, pasta ve tatlı sekisinin korunduğu cam kubbeler vardı. Bu kubbelerin arasında, yenemeyecek kadar iyi dekore edilmiş ve süslü görünen renkli açık sandvilerle dolu cam dolaplar vardı.

Arkada, içinden küçük, çok kompakt bir mutfağın görülebildiği bir servis kapağı vardı; burası açıkça lezzetli kokuların olduğu yerdı

geliyor.

"Bugün Kolombiya kahvesi var sanırım," dedi bana yine o değerlendirici bakışlarından birini atarak.

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, öğrenciyken barista olarak çalışmıştım ve Kolombiya kahvesini ısırsa tanıyabileceğimden emin değilim.

'Yararlı bir yetenek. Eğer kahve yapabiliyorsan asla işsiz kalmazsın. Eğer meşgul olursak seni işe almam gerekecek. Göz kırpmasına rağmen, bunu kastettiğinden oldukça emindim.

"Bunu tek başına mı yürütüyorsun?

"Arkadaşlarımdan ve öğrencilerden yarı zamanlı yardım alsam da çoğu zaman.

"Çok güzel bir yer.

Kafenin etrafındaki duvarlarda, soluk nane yeşili cam raflarda küçük vinyetler, mükemmel şekillendirilmiş vitrinler yer alıyordu. Koyu mor camdan yapılmış beş narin şarap kadehi. Farklı boyutlarda yedi gümüş yumurta. Kendine ait koca bir rafı olan tek bir antika fincan ve fincan tabağı. Eklektik karışım iyi işliyor ve beni büyülüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama tasarımcılık ya da birilerinin çok fazla uğraştığı hissi vermiyordu.

"Gözlüklere bayıldım," dedim onları göstererek. "Çok güzel şeyleriniz var.

'Bu Danimarka usulü. Güzel bir şeye bakmanın insanları daha mutlu ettiği psikolojik olarak kanıtlanmıştır. Bu yüzden ulus olarak tasarımıma bu kadar düşkünüz. Bu bardakları yıllar önce bir bit pazarından almıştım ama şimdi o kadar çok var ki onlardan ayrılmaya dayanamadım. Orada oldukça hoş görünüyorlar, değil mi?

Bu da her bir ürünün sadece beğenildiği için piyasaya sürüldüğü izlenimime uyuyordu.

"Tanrım, İngilizcen harika.

Güldü. 'Uzun yıllar Londra'da yaşadım. İşte. Masaya geldi ve bir tepsi boşaltarak uzun bir porselen fincan ve tabağı, küçük bir sürahi sütle birlikte bana doğru uzattı. 'Güzel ve sert. Ve *spandauer*.'

Spandauer, köşeleri yukarı kıvrılmış ve ortası reçelli kırmızı kare bir hamur işine dönüştü; parlayan tereyağlı kenarları ilk lokmayı aldığımda görüldüğü kadar lezzetliydi ve çilek reçeli tatlılıkla patlıyordu.

'Mmm,' I inledi yapamaz için Yardım kendim. 'Bu o Lezzetli.

Bu sabah her şey biraz aceleye geldi. "Artık rahatlayabilirsin.

"Bundan emin değilim. Saatimi hızlıca kontrol ettim. "Yarım saat içinde herkesi toplamak için otele dönmem gerekiyor.

"Bolca zaman var.

'Unutmayın, çalışan benim. Diğerleri misafir. Ben görevdeyim.'

"Bu seni endişelendiriyor mu?" diye sordu bana göre fazla zekice. Başımı salladım.

"Al, numaramı telefonuna yaz. Bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin, ama iyi olacağını biliyorum. Ve buradayken görevde değilsin. Oğlum sizin gerçek Danimarka'yı yaşamamanızı, rahatlamamanızı ve Danimarka misafirperverliğinin tadını çıkarmanızı istedi. Siz ve gazetecileriniz neden dünyanın en mutlu ülkesi seçildiğimizi kendi gözlerinizle göresiniz diye. Birkaç işi bitirmem gerekiyor ama sohbet edebiliriz.

Kafedeki diğer müşterileri, bir köşede orta yaşlı bir çifti ve pencerenin yanındaki barda iPhone'una takılı genç bir çocuğu kontrol etmek için dolaştı.

Küçük A5 fotoğraf çerçevelerinde sergilenen el yazması menülerle birlikte her masaya kalaylı mini çiçek kovaları dağıtırken kahvemi yudumladım.

'Bunlar çok şirin,' diyerek masamın üzerindeki narin cam fotoğraf çerçevesine dokundum.

'İngiltere'de yine bit pazarları. Orada insanlar bir sürü şeyi çöpe atıyor. Bir başka güzel kazanmış gümüş fotoğraf çerçevesini uzattı. 'Danimarka'da o kadar çok şey satın almıyoruz ama onları çok uzun süre saklıyoruz. Ve çok iyi tasarım ve yüksek kalite satın almayı seviyoruz. Yukarı doğru işaret etti.

"Danimarka'da ışık büyük bir şeydir. Üstümüzde üç büyük cam şelale vardı ama odanın kenarlarında farklı yüksekliklerde lambalar vardı. "Bir öğrencinin binlerce Kron'a çok pahalı bir Paul Henningsen lamba satın alabileceğini göreceksiniz çünkü evlerimizde güzel şeyler olması önemlidir ama çok fazla güzel şey olması değil.

Çift, faturalarını ödemek için onu yanına çağırdı ve ben de Eva'nın yokluğundan yararlanarak her zamanki gibi akın akın gelen e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Tam bir haftadır ofis dışında olmama rağmen, e-postama ofis dışı mesajı koyma şansım yoktu.

Her zamanki gibi diğer müşterilerim ve basından gelen talepler için hazır bulunmam bekleniyordu. Rahatlamak için çok fazla.

Eva geri gelmeden önce birkaç tanesine cevap verdim. "Bana biraz kendinden bahset.

Zihnim karardı. Tamamen yabancı birine ne anlatırdın? Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ben Londra'da yaşıyorum. Bir halkla ilişkiler ajansında çalışıyorum ve Lars bizden mağazasının açılışına yardım etmemizi istedi. Durdum ve omuz silktim, o ise nazik gözlerle beni izleyerek bekledi.

"Evli değil. Çocuğunuz yok mu?" "Hayır.

"Bir erkek arkadaş, belki.

Josh'u düşünerek ürperdim. "Hayır. Şu anda değil. "Ah, bir tane vardı.

"Evet ama... şey, gerçekten bir tane için zamanım yok. En sonuncusu da tam bir saçmalıktı. Bunun tercüme edileceğini sanmıyordum. "İş... şu anda ana odak noktam.

Masanın üzerindeki çiçeklerin yapraklarını okşadı. 'Evet, ama hayatta işten daha fazlası var. Senin gibi genç ve güzel bir kadın için. Arkadaşlar, aile. Birkaç ölü yaprağı koparıken gözleri parladı, başı arsız bir kızılgerdan gibi eğildi.

"Ailem Londra'nın hemen dışında yaşıyor. Onları görüyorum elbette. İki erkek kardeşim var. Peki onlar Kopenhag'ı nasıl buluyorlardı? John, korkunç ayrıntıları bol miktarda ucuz bira, sabaha kadar kulüp ve uygun kadınlarla gelişigüzel yatmayı içeren erkek tatillerine gidiyordu. Brandon Kaliforniya'daki bir *Star Wars* kongresine gitmek için sonsuza dek para biriktirmişti, ancak oraya gitmesi aya yolculuk yapmak kadar olasıydı ve babam da annem öldüğünden beri tatile çıkmamıştı.

"Annem ben on dört yaşındayken öldü," diye ağzımdan kaçırardım. İnsanlara bunu nadiren söylerdim ve Eva'ya söyleyerek kendimi şaşırttım. Yine de onda bir şeyler vardı. Çok sıcak ve arkadaş canlısıydı.

"Bu çok üzücü.

"Evet, uzun zaman önceydi," dedim telefonuma uzanarak ama elime aldığımda Eva'nın dikkatli incelemesi altında ekrana bakmaya isteksizdim.

"Bu genç bir kız için çok zor.

Ona bakmamak için parmağımın ucuyla birkaç hamur işi parçasını kovaladım ve kemirdim.

'Kafe çok güzel. Ne zamandır işletiyorsunuz?'

Eva gülümsedi. "Altı yıldır. Lars'ın babasından ayrıldıktan kısa bir süre sonra başladım.

"Özür dilerim... Bilmiyordum.

"Dediğin gibi uzun zaman önceydi ve *ben* çok daha mutluyum. Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Anders Danimarkalı değil, aslında öyle ama Amerika ve Londra'da çok uzun zaman geçirdi. Tam bir işkolik.

Tam olarak anlamadığım için kaşlarımı çattım.

'Bu Danimarka usulü değil. Biz çalışmak için yaşamıyoruz. Çocuklar ayrıldığında bu kadar çok çalışmayı bırakmak isteyeceğini umuyordum. Uzun yıllar Londra'da yaşadık ve sonra Kopenhag'a döndüğümüzde yavaşlayacağını düşündüm. Birlikte daha fazla şey yapacağımızı düşündüm ama o bırakmadı. Her şeyimiz vardı. Güzel bir evimiz. Çocuklarımız büyümüştü. Artık bir çift olmamızın zamanı gelmişti ama o hala ofisinde çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyor. Hayat kısa. Şimdi arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Çenesini ellerinin arasına almış, dinginlik ve kendinden emin bir sakinlik duygusu yayıyordu. Sesinde mutsuzluk ya da pişmanlık yoktu. 'Burada bir hayat kurdum. Müşterilerimin çoğu arkadaşım oldu. Kendime ait ama paylaşabileceğim bir şey yaptım. Yüzü aydınlandı. "Yemek yapmayı seviyorum. İnsanları beslemeyi. Onlara bakmayı. Bunu Kopenhag halkı için yaptığım için çok ayrıcalıklıyım.

Başımı salladım. Herkes kendi yoluna. Bana göre yemek pişirmek büyük bir angarya, bulaşık yıkamayı ve temizlik yapmayı gerektiren gerekli bir kötülük ve çok fazla zaman kaybıydı. Tanrı'ya şükür ki ekspres süpermarketler sayesinde market alışverişi yapmak ve hazır yemek almak çok daha kolay hale gelmişti.

"Ne tür şeyler pişirmeyi seviyorsun?" diye sordu.

Başını sallamamı onaylama olarak algılamıştı. Donup kaldım ve ilham almak için kahvemi elime aldım.

"Şey, bilirsiniz...

Bana itiraf etmekten başka yapacak bir şey bırakmayan bir 'yakaladım' sırtışıyla beni kısırdı.

'Hiçbir zaman yeterli zaman olmuyor. Geç saatlere kadar çalışıyorum ve ev arkadaşım ile farklı saatlerde evde oluyoruz. Tek kişilik yemek yapmanın pek bir anlamı yok.

Başını hızlıca sallamasındaki eğlenerek onaylamama ifadesine gücenmek zordu.

"Bence Kopenhag'a yapacağın bu gezi tam da ihtiyacın olan şey Katie.

"Adım Ka..." Duraksadım ve fikrimi değiştirdim. Sesindeki sıcaklık bana annemi hatırlatarak ismimi yumuşattı. Birdenbire Kate ile Katie arasında dünyalar kadar fark varmış gibi göründü.

Bölüm 10

Her şeyin sizin için organize edildiği rehberli bir turda olmanın nadir bir lüks olduğuna karar verdim. İlk yürüyüşümüz bizi, ismindeki ipucuna rağmen beklediğimden oldukça küçük olan Küçük Denizkızı'na götürdü! Ardından Amalieburg'daki kraliyet sarayına, aslında bir meydanın etrafına dizilmiş dört saraya, bizim kırmızılar yerine koyu lacivert tunikleri ve geleneksel ayı postlarıyla bizim Kraliçe'nin muhafızlarına oldukça benzeyen askerlere gittik. Mads, saraylardan birinin üzerinde dalgalanan Danimarka bayrağını gördüğünde çok heyecanlandı; bu, Margrethe'nin sanki Kraliçe'den ziyade bir komşu gibi ikamet ettiğinin bir işaretiydi.

Sırıttı. 'Kraliyet ailemiz çok popülerdir ve Margrethe çok ünlüdür. "toplum içinde bile tövbe etmeyen bir sigara tiryakisi olduğu için.

Açıkçası kraliçenin geri dönüşüm kulübesinin arkasında hızlı bir sigara içmek için dışarı çıktığına dair hiçbir işaret yoktu (Danimarkalılar geri dönüşüm konusunda büyüktür), kraliçeyi tespit etmekten vazgeçtik ve tipik Danimarka açık sandviçleri, smorrobod için 'çılgın' bir aile işletmesi olan Ida Davidsen'de öğle yemeğine gittik.

Sophie, kendi denemesinden memnun kalmadan önce Mads'e kelimeyi beş kez söyledi. Danca telaffuzun yabancılar için çok zor olduğunu, çünkü Danimarka alfabesinin 29 harften oluştuğunu, ø, å, æ harflerinin hepsinin ayrı harfler olduğunu ve insanlar için yeniden üretilmesi çok zor olan farklı ve çok ince bir sesli harf sesi olduğunu açıkladı.

Öğle yemeğine doğru ilerlerken ben de onun yanına düştüm.

'Bunu dört gözle bekliyorum. Buradaki açık sandviçler harika. Denemek için sabırsızlanıyorum. Durakladı ve kolumu sıktı. 'Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim Kate. Bu harika bir gezi olacak. Bana o kadar sıcak baktı ki ben de ona gülümsedim.

Benim için zevkti. Gelebilmenize çok sevindim. Ve gerçekten gelmek istedin. Omzumun üzerinden baktım. 'Seni ikna etmek için çok uğraştım.

bazı insanlar.'

Ben hariç herkes bir sürü soru soruyordu. Telefonuyla daha fazla vakit geçiriyordu ve birkaç kez onu sıkılmış gibi esnerken yakaladım. En azından biraz çaba gösterebilirdi.

"Gerçekten mi? Buna inanamıyorum,' dedi Sophie diğerlerine bakarak. 'Kim iş yerine gitmek yerine beş gününü Kopenhag'da geçirmek istemez ki? Yine de, oldukça karışık bir grup oluşturmuşsunuz. David çok hoş biri. Onunla daha önce de bir seyahate çıkmıştım. Sakindir. Onunla hiç sorun yaşamazsın. Avril ve Conrad'dan pek emin değilim. Ben'i ise hiç tanımıyorum ama biraz seksi, değil mi? Güzel kaşlarını acınası bir çapkınlık çabasıyla salladı.

Sanki yorum yapamayacak kadar profesyonelmişim gibi omuz silktim. Keşke bilseydi. Onu boğmaya hazırdım. Katılmak için hiçbir çaba göstermiyor, inatçı bir ergen gibi sürekli telefonunu karıştırıyor ve kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda esniyordu. Ne yazık ki onu izlemekten kendimi alamıyordum, sürekli tepkilerini ölçmeye çalışıyordum ve şu ana kadar pek de olumlu görünmüyordu.

"İyi ki James'le aşk yaşıyorum.

"Erkek arkadaşın mı? Konunun değişmesini fırsat bildim. Ben hakkında düşünmek ya da tartışmak istemiyordum, özellikle de seksilik konusunda.

"Evet," diye iç geçirdi. "Oldukça sevimli biri. "Ne zamandır birliktesiniz?

"Neredeyse iki yıl. Kendine sarıldı ve bana baktı. "Yakında evlenme teklif edeceğini umuyorum.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz? diye sordum.

"Sayılır, tek zorluk bu. Annesi oldukça hasta, bu yüzden haftanın dört günü Londra'da çalışıyor ve Perşembe günleri ona bakmak için Cornwall'a geri dönüyor. Dürüst olmak gerekirse bakım sistemi berbat. Hafta sonu bakıcı bulamıyorsunuz. Bu işleri biraz daha zorlaştırıyor ama bir gün serbest çalışabilirsem ikimiz de oraya taşınabiliriz diye düşünüyorum. Sonsuza kadar Londra'da yaşamak istemiyorum. Peki ya sen? Biriyle birlikte misin?"

Tam ona Josh'tan bahsedecektim ki Ben'in bana her zamanki buz gibi bakışlarından birini attığını fark ettim, onunla ilk tanıştığımdaki sıcak bakışlarının tam tersiydi.

Dudağıım kıvrıldı. "Hayır, öyleydim. Ama öngörülebilir bir gelecek için erkeklerden uzak duruyorum.

Restoran dışarıdan mütevazı görünüyordu, neredeyse birinin evinin önü gibi ama içeride Danimarka ruhunun bir parçası olduğu hızla anlaşılan o şık Danimarka tasarım görünümü vardı. Koyu renkli ahşap masa ve sandalyeler düzenli bir şekilde dizilmiş, beyaz boyalı duvarlar ise ünlü müşterilerin, karikatürlerin ve gerçek bir insan olan Ida Davidsen'in gülümseyen birkaç fotoğrafıyla doluydu.

Mütevazı bir sandviçin böyle bir sanat eseri olabileceğini kim bilebilirdi? Menüde 250'den fazla çeşit vardı ve bizi gidip dolaptaki gökkuşağı sergisine bakmaya çağırdılar. O kadar ağız sulandırıcıydı ki her şeyden bir tane istedim.

Koyu renkli çavdar ekmeğinin üzerinde kalın, sulu, pembe karidesler, siyah balık yumurtası ve dereotu serpilmiş güneş ışığı sarısı limon dilimleri ile rulo halinde somon fümenin koyu sarı rengi, narin soluk salatalık parçaları ile süslenmiş az pişmiş biftek dalgaları ve dörde bölünmüş yumurta, doğranmış frenk soğanı ve uzun taze soğan şeritleri ile çevrelenmiş rulo ringa balığı vardı.

Sophie yedinci, sekizinci ve dokuzuncu cennetteydi. 'Sanırım sonsuza kadar burada kalmam gerekebilir. Nasıl seçim yapıyorsun?'

"Midem öldüğünü ve cennete gittiğini düşünüyor," dedi Conrad, bir gözlük çıkarıp ekranı inceleyerek.

"Bunun yarısının ne olduğundan bile emin değilim?"

dedi Ben. "Bu domuz eti dilimleri," dedi Sophie işaret ederek. "Bu..."

Bir yemek yazarından bekleyebileceğiniz gibi çok bilgiliydi. "Tanrım, oldukça kalorili görünüyorlar," dedi Avril, ellerini ovuşturarak-var olan mide. "Ev büyüklüğünde bir eve gitmek istemiyorum.

İskelet gibi küçük bedenine bakılırsa, normal bir insan boyutunda eve dönmek büyük bir başarı olurdu.

"Fazladan sipariş verebilir miyiz?" diye sordu Sophie, rezerve edilmiş olan masamıza oturduğumuzda herkes yüksek sesle ne seçebileceklerini düşünürken. Yer neredeyse doluydu, çok popülerdi. "Herkesin yeni bir şeyler denemeye ihtiyacı var.

"Hmm, ringa balığı turşusu sevdiğimden emin değilim, çok teşekkür ederim," dedi Avril, menüyü okurken patrisyen burnunu yukarı kaldırarak.

'Ah, ama yemek eğitiminiz için buna mecbursunuz. Ya sevdiğini keşfedersen?" dedi Sophie ellerini vitrinlere doğru sallayarak.

Avril yüzünü buruşturdu ve menüsüne geri döndü.

'Burada harika fikirler var. Sanırım dergi için açık sandviçler üzerine bir yemek tarifi hazırlayabilirim.

"Bu iyi olur," dedim, beynim harekete geçti. 'Belki bir aşçılık gösterisi yapabilirsin, mağazada dergi için bir okuyucu etkinliği düzenleyebilirsin.

"Bir kafe ya da restoran olmayacak mı?"

"Hayır, görünüşe göre bu İngilizlere özgü bir şey.

"Yazık, ama eminim bir aşçılık demosu yapabiliriz," dedi Sophie, hemen heveslenerek. 'Editörüm buna bayılır. Her zaman abone etkinlikleri arıyoruz. Ekmek çeşitleri hakkında konuşabilirim. Çavdar ekmeği. Geleneksel ve modern soslar. Ringa balığı turşusu ve somersalat, tutsülenmiş peynir ve turp, konserve sığır eti ve Danimarka turşusu.

"Kulağa harika geliyor. Ve bunun hakkında tweet atabiliriz. Bir sürü fotoğraf çeker ve Instagram'da yayınlarsınız.

"Ve Facebook," diye ekledi Sophie.

Not defterimi çıkardım.

"Tanrım, hiç kapanmaz mısın sen?" diye sordu Ben masanın karşısından. Sabahın büyük bölümünde konuşacak pek bir şeyi yoktu ve telefonuyla çok daha fazla ilgileniyor gibiydi. Oturur oturmaz garsondan WiFi kodunu istedi.

"Bu benim işim," dedim sertçe. Geldiğimizden beri kendi e-postalarına odaklandığı için neredeyse hiç katılmamıştı.

"Ne iş ama," diye mırıldandı ve tekrar telefonuna döndü.

Grup dinamiği iki ana sohbete bölünmüştü; Sophie, David ve ben Mads ile sohbet ederken, Conrad ve Avril ünlülerin dedikodu dergisinde tanıdıkları bir editör hakkında zengin bir dedikodu damarı keşfetmişlerdi. Biz geldiğimizde Fiona masanın etrafından dolanarak en ilerideki sandalyeyi seçti ve sanki gölgelerin içinde kaybolmayı umuyormuş gibi gölgelerin arkasına saklandı. Oturmuş kamerasıyla oynuyordu ve ben onun yalnızlığını açıkça göstermeden onu nasıl dahil edeceğimden emin değildim.

Ben de aynı şekilde suskun görünüyordu ama o anda başını kaldırdı ve beni gizlice onu incelerken yakaladı.

Doğruldu ve masaya doğru eğilerek Fiona ile konuştu. "İyi atışlar var mı?"

Başını her zamanki ürkek geyik bakışıyla kaldırdı ve bir an için dondu kaldı.

Ama diğerleri konuşmakla meşguldü, o da kamerasını Ben'e uzattı. Başını eğmiş, kamerayı dikkatli parmaklarının arasında tutarak ve arada bir başını sallayarak görüntüleri inceliyordu.

"Bunlar harika Fiona," dedi sessizce kamerayı geri vermek üzereyken ama ne yazık ki Avril onu duydu.

"Oooh hadi bir bakalım.

Herkes daha yakından bakmak için sandalyesinin arkasına doluşurken Fiona'nın yüzündeki acı dolu ifadeyi ve Ben'in yüzündeki özür dileyen ifadeyi gördüm.

"Vay canına, bunlar gerçekten çok iyi," dedi Avril. 'Küçük Denizkızı'nın harika bir fotoğrafı. Ön plandaki saray ve arka plandaki deniz resmine bayıldım. Ben de bir tane çektim ve Twitter'da paylaştım ama onun kadar iyi değil.

Ben fotoğraflara göz gezdirdi. David ve Conrad'ın sarayın dışındaki askerlerden birinin önünde çekilmiş bulanık bir fotoğrafına bakarak, "Bundan pek emin değilim," diye alay etti.

'İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, lütfen şu şok edici ifadeyi sil. Dokuz günlük bir alemden sonra geriatrik bir drag queen gibi görünüyorum,' diye dramatik bir bıkkınlıkla çizdi Conrad. Fiona başını eğip kızarmak yerine küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Bunu senin için sileceğim.

"Umarım öyledir," dedi Conrad. 'Öğle yemeğinde bir kadeh şarap içme şansımız var mı? Nadir görülen bir susuzluk yaşıyorum.

Ben fotoğraf makinesini masanın karşı tarafında oturan Sophie ve bana uzattı ve dijital çekimleri gözden geçirdik. Fiona çok yetenekli bir fotoğrafçıydı. Grubun birkaç fotoğrafını çekmişti ve Avril'in fotoğrafları beni çok etkilemişti. Bu kadar iyi olduklarını düşünmesine şaşmamalı; Hollywood yıldızlarına benziyordu, ancak kameranin farkında olduğu belliydi, çünkü birçok çekimde poz verilmiş bir kalite vardı. Bir istisna vardı. Biz Küçük Denizkızı heykelinin yanındayken çekilmişti ve Avril heykelin ötesinde denize bakıyor, dalgın dalgın düşünüyordu. Fiona, Avril'i bir güneş ışığında yıkanırken, fotoğrafının çekildiğinden tamamen habersiz, güzel yüzü unutulmaz bir hüznle dolu ve kambur omuzları sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi eğik bir şekilde yakalamıştı. Avril'in fotoğrafından çok farklıydı.

Normalde dünyanın görmesine izin verdiği bu yüz ifadesi, aklından neler geçtiğini merak etmeme neden oldu.

Fotoğraf makinesini Fiona'ya geri verdiğimde, yüzü zevkten pembeleşmiş bir halde onu sakladı.

"Sanırım kendine resmi fotoğrafçı olarak bir iş bulmuş olabilirsin," dedim. 'Acaba kampanya için bunlardan bazılarını satın alabilir miyiz?

"Hayır, onları sana göndereceğim.

"Hayır," diye araya girdi Ben, bana düşmanca bir kaş çatarak, "Onlar için ücret alıyorsun. Çok iyiler ve bu bir iş. Telif hakkı sana ait. Kimsenin senden faydalanmasına izin verme.

Kahvenin gelişiyile herkesin dikkati dağıldı ve ben de günaha girerek masanın altına tekme attım, ama istediğim kadar sert değildi.

Ona ters ters baktım ve kısık bir sesle 'Onları satın almayı teklif ettim' dedim. "Alınganız, değil mi? Üstün gülümsemesi beni daha da yaraladı. "Avantaj elde edebileceğimin ima edilmesi hoşuma gitmedi.

"Bu ilk kez olmazdı, değil mi?

Ona gözlerimi devirdim. 'Tanrım, kemiğı olan bir köpek gibisin. Çok mu kin tutuyorsun? Ne zaman bırakacaksın?'

Oyun parkındaki küçük bir çocuk gibi sırttı, ki tam da böyle davranıyordu.

"Asla mı?

"Çocuklar, herkes ne alıyor?" diye sordu Sophie yüksek sesle, çok güzel Danimarkalı garson nihayet siparişimizi almaya geldiğinde.

Sophie çatalını bana doğru salladı. 'Kate, bu ringa balığı çok lezzetli. Biraz denemek ister misin? Haydi millet, bir şeyler denemelisiniz. Yemek eğitiminiz için iyi olur.

Önümüzdeki birkaç gün içinde bu cümleye iyice aşına olacağımızı hissediyordum.

Sonunda, seçim yapmakta zorlandığımız için, paylaşmak üzere bir seçki sipariş ettik, ancak Sophie çekincelerine rağmen herkesin dört çeşit ringa balığını denemesi konusunda ısrar etti.

Herkes gibi ben de ringa balığından hoşlanmıyordum, büyük bir balık aşığı değildim ama Sophie'nin yüzündeki hevesli beklenti ifadesi, tabaktaki en yakın şeyi, üzerinde ringa balığı, havuç ve zencefil karışımı olan bir parça çavdar ve kimyon ekmeğini dürtmek için bir çatal almamı sağladı.

"Vay canına," dedim tatlar tat alma tomurcuklarıma tatmin edici bir zing ile çarptığında, "Bu muhteşem. İkinci bir ısırik için geri döndüm ve karışıma çok daha büyük bir hevesle baktım. "Gerçekten," diğerlerine baktım, "bunu denemelisiniz.

Sophie gururlu bir anne gibi gülümserken herkes, hatta Avril bile, masanın ortasına koyduğu tabaklardan birer çatal aldı.

"Gerçekten çok iyi," dedi Conrad, ikinci büyük porsiyona uzandı ve sanki günlerdir iyi bir yemek yememiş gibi mideye indirdi. "Ringa balığının bu kadar çok yönlü olabileceğini kim bilebilirdi?

Sophie, Mads'in yardımıyla her şeyin ne olduğunu açıklarken hepimiz kahkahalara boğulduk ve kısa süre sonra herkes tadımlıklarını birbiriyle paylaşmaya başladı.

Mads hesabı öderken ve herkes ayağa kalkarken Ben saatine bakarak, "Gündemde sırada ne var?" diye sordu, sandalyeler sürtünüyor ve dirsekler iyi yemek, doyurulmuş mideler ve iki saatlik öğle yemeğinin yarattığı neşeyle çarpışıyordu. 'Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir makaleyi bitirmem lazım.

Mads yorgun ses tonunu duymazdan gelerek, ya da belki de nüansları fark etmemişti, gülümsedi. 'Öğleden sonra dinlenmek ve eğlenmek size kalmış. Bu gece otelin restoranında yemek yiyeceğiz ve ardından herkes yoğun bir güne hazırlanmak üzere erkenden yatabilir. Yarın sabah güne Varne'ye gidip Eva Wilder ile tanışarak başlayacağız ve o da size Danimarka hamur işlerinin nasıl yapıldığını gösterecek.

Ben yüzünü buruşturdu. "Harika.

Sophie neşeyle ellerini ovuşturdu. "Bu harika, seni sefil sersem.

Kelimeleri herhangi bir hakaretten arındıran alaycı, neşeli bir tavırla söylemiş olsa da onu öpebilirdim ve sanırım neredeyse ona gülümsedi.

Bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu bilsem de, 'Düşünsene, kız arkadaşını pişirme becerileriyle etkileyebilirsin, Benedict' diye eklemekten kendimi alamadım.

Ceketini çekerken bana ekşi bir bakış fırlattı. 'Ben Ben'im ve bir kız arkadaşım yok. Kimseyi etkilemeye ihtiyacım yok.

"Peki ya aileniz? Küçük bir şeytan tarafından itilerek ısrar ettim. "Eminim onlar için yemek yapmanı çok isterler.

Ağızına acımasız bir çizgi değdi ve bir kepenk iner gibi tüm canlılık yüzünü terk ederek yerini soğuk ve boş bir ifadeye bıraktı.

Pencereden baktım. "Belki de.

Yolculuk boyunca onu gizlice incelemeseydim belki de fark etmeyecektim, ama çiğ bir Şeye dokunduğumu fark ederek, "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Şaşkınlık, bakışlarının irkilerek bana doğru dönmesinde yankılandı, gözleri kısıldığında bir an güvensizlik duydu ve sonra sessiz bir onaylamayla başını sallayıp arkasını dönmeden önce bakışlarımı tutarken esrarengiz bir ifade çöktü. Bir an için çok yalıtılmış ve yalnız görünüyordu. Tanıma duygusu göğsümü sıkıştırdı. Diğ er herkes çantalarını toplamak ve paltolarının düğmelerini iliklemekle meşgul oldukları için bu zoraki alışverişten habersizdi. Geniş sırtına baktım, daha iyi bilmem gerekirken bir Şeye izinsiz girmişim gibi hissettim. Aileler karmaşıktı. Bir an için gidip elimi onun koluna koyma dürtüsüne karşı koydum. Bana teşekkür edeceğinden emin değildim ama bir parçam onu anladığımı ve yalnız olmadığını bilmesini istiyordu.

Bölüm 11

Otelin fuayesine girdiğimizde Avril saatine bakarak, "Çok yorgunum," dedi.

"Ve ayaklarım beni öldürüyor. Deri Russell'ını çıkardı ve Bromley püsküllü makosen ayakkabılarını giydi ve telefonunu çıkarıp fotoğraflarını çekmeden önce zarif çoraplı ayaklarıyla durdu.

'Twitter'da paylaşacağım... Yorgun ayaklar, hashtag Harika Kopenhag, Smorebrod, Amelieberg. Hepsi harika. Hashtag basın gezisi maskaralıkları.'

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum; o sabah beşten beri yoldaydım.

Muhteşem bir şekilde çökmüş otel banyosunda sıcak bir banyo ve güzel bir fincan çay çok iyi giderdi.

"Bir içki seni kendine getirir," dedi Conrad. 'Avlu kolunu çoktan geçti. Otelin barına ne dersin, Kate, aşkım?'

"Bence insanlar muhtemelen biraz yorgun. Ve bazılarımızın hala yapacak işleri vardı. E-postamı son kontrol ettiğimde dikkatimi çekmek isteyen bir yığın mesaj vardı.

Bu fikre oldukça hevesli görünen David, "Benim için sakıncası yok," dedi. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.

"Bu bize hazırlanmak için yeterli zaman bırakacak mı?" diye sordu Avril, ayakkabılarını kolunun altına sıkıştırdı, çantasından bir ayna çıkardı ve makyajını kontrol etti.

'Çok zamanım var. Ayrıca bu halinle de çok güzelsin,' dedi Conrad eski zamanlardaki cazibesıyla ve herkesi güldüren alaycı bir şehvetle ekledi, 'Kimse seni yataktan atmayacak, hayatım.

Yanımda duran Avril gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sanırım kahkaha patlamasının altında gizlenen sessiz sözlerini sadece ben duydum: "Kocamın aynı fikirde olacağından emin değilim.

Ne yazık ki kısa bir sohbetten sonra Avril ve Ben hariç herkes otelin barına gitmeye karar verdi ve ikisi de asansörlere yöneldi. Kıskançlıkla gidişlerini izledim.

Bu tam da korktuğum şeydi. Herkesi kontrol edememek. "Herkes ne yiyor?" diye sordu Conrad neşeyle. 'Onu senin üzerine koyalım mı? oda hesabı, Kate?'

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Tanrım, fatura çok büyük olabilirdi. Megan beni öldürür.

"Sadece bir su, teşekkürler Conrad," dedim herkesin benim gibi perhiz yapacağını umarak. Öyle bir şansım yoktu. Üç bira ve büyük bir kırmızı şaraptan sonra önüme astronomik bir bar hesabı geldi.

Görevde olmaktan ve 'iş üzerinde' olmak zorunda olmaktan bir mola vermeyi arzulamama rağmen, nihayet bardan çekildiğimde, odanın sessiz lüksünü biraz rahatsız edici buldum. Sessizlikte pek de rahatlatıcı olmayan bir ölümlük vardı. Bavullarımı çoktan boşaltmışım ve henüz e-postalarımınla uğraşmaya hazır değildim. Kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Televizyonda kanallar arasında gezinirken BBC News dışında her şeyin Danca olduğunu gördüm.

Biraz arka plan gürültüsü için açtım.

Hiçbir şey yapmadan vakit geçirmek benim için çok nadir bir durumdu. Kendimle ne yapacağımdan emin değildim.

Telefonumu elime alarak Connie'ye öğle yemeğindeki açık sandviçlerin fotoğrafını *Smorrebrod* başlığıyla WhatsApp'ladım.

Hayat zor bebeğim, ama birileri bunu yapmak zorunda. Bazılarımız kışına kadar kurbağa yumurtasına batmışken, resepsiyon sınıfında yine Springwatch zamanı.

Bana pantolonunun alt bacağına jöle yapıştırılmış bir selfie gönderdi ve altına *Harribrod* yazarak beni kahkahalarla güldürdü. Kendimi her zaman daha iyi hissetmemi sağlamayı başarırdı, ancak bu pelüş otel odasından, muhteşem banyodan ve değişiklik olsun diye derin bir banyoda lüks yapma şansından en iyi şekilde yararlanmadığımı düşünseydi bana çok kızardı.

Bluetooth hoparlörümü taktım, telefonumdaki favori çalma listemi seçtim, indie rock parçalarından bir seçki ve banyo yaptım.

Otelin Sage ve Seaspray köpüklü banyosunda Kings of Leon'a eşlik ederek yuvarlandıktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Bunun büyük bir kısmı ses tellerimin nadiren egzersiz yapmasıyla ilgiliydi. Çocukken sürekli şarkı söyledim, okul prodüksiyonları, üniversite eleştirileri ve amatör

yapımlar - yaşlandıkça bu alışkanlığımdan uzaklaştım. Ne kadar canlandırıcı olabileceğini unutmuşum.

Makyaj malzemelerimi ve bu geceki kıyafetimi toplarken telefonumu şarj etmem gerektiğini hatırladım. Aşağı inmeden önce hızlıca açabilirdim. Bavulumu karıştırarak kabloyu aradım. Hiçbir iz yoktu.

Toplanırken zihnimde dünkü adımlarımı tekrarladım ve onu mutfakta bıraktığım yerde hayal ettim. Kahretsin, bir tane ödünç alabilir miyim diye sormam gerekecekti.

Şıklık ve lüksün son kelimesi olan otelin yemek salonu en üst katta yer alıyordu ve uzakta puslu gri bir deniz ve gökyüzü manzarası vardı. Her masayı ağır şam kumaşları kaplıyordu ve her masanın üzerinde üzüm sümbüllerinden oluşan vazolarla odayı daha fazla çiçek süslüyordu.

Ben geldiğimde sadece Ben ve Avril yoktu ve David'in yanındaki sandalyeye kaydım. Conrad çoktan bir şişe kırmızı şarap sipariş etmişti ve elindeki kadehi sallıyordu. Menüü elime aldığımda yüzüm buruştu. Bir poundda yaklaşık sekiz kron vardı, bu da pahalı fiyatları daha da göz sulandırıcı hale getiriyordu. En ucuz şişe korkutucu bir şekilde dört yüz elli krongu, neyse ki bunun sadece elli sterlin olduğunu hesapladım.

"İyi akşamlar Kate," diye seslendi. "Ev sahibemize.

"Bardan ayrıldı mı? David'e nefesimin altında sordum.

"Hayır, odama geri döndüm ve aşağı indiğimde hala bardaydı, onu akşam yemeği için buraya sürüklemek zorunda kaldım. İkimiz de Conrad'ın sıırım gibi bedenini inceledik.

"Nereye koyduğunu bilmiyorum. Başımı salladım. "Hiç sarhoş olmuyor gibi görünüyor.

David başını eğdi. "Sandığınız kadar çok içmiyor. Bir bardağı doldurmadan önce asla boşaltmaz. Gerçi içtiği miktar birkaç rugby oyuncusuna yetecek kadar.

Avril, restorana girerken birkaç kişinin başını döndüren, vücudu saran kırmızı elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Masanın sonunda oturmak istemediği için büyük bir yaygara kopardı, ben de Sophie ve Conrad'ın yanında ortada, Mads ve David'in karşısında oturabilmesi için onunla yer değiştirdim. Fiona oldukça mutlu bir şekilde David'in yanındaki koltuğa yerleşti.

Saatime baktım. Hala Ben'den bir iz yoktu. Garson kız siparişimizi almaya geldi.

Masanın etrafında dolaştım ve Mads'e "Ben'i bekleyelim mi?" diye fısıldadım.

Mads başını salladı. 'Hayır, bu yolculuklarda öğrendim, devam edersin yoksa tüm programın çöpe gider. Buluşmamızın üzerinden on dakika geçti. Ne zaman gelirse, o zaman sipariş verebilir.

"Belki onu ararım. Şahsen, açlıktan ölmesine izin verirdim, nankör herif.

Yemek salonundan çıkarken barmen gözüme ilişti ve beni yanına çağırdı.

"Bar faturanızı imzalayabilir misiniz? Oda üç-iki-bir?"

Ben ayrıldıktan sonra Conrad'ın ek içki masraflarını düşününce yutkundum.

Fişi imzaladıktan sonra döndüm ve Ben'in telefonunu aradım. Şarjımda sadece bir çubuk kalmıştı. Doğrudan telesekretere geçti. Bir dakika bekledim, e-postalarımı hızlıca kontrol ettim ve sonra tekrar aradım. Hâlâ cevap yoktu. Elimden geldiğince kibar bir mesaj gönderdim.

Sipariş vermenizi bekliyoruz. Ne zaman burada olmayı düşünüyorsunuz? Saygılarımla
Kate.

İkinci yemeğimiz geldiğinde Ben hâlâ gelmemişti ve mesajıma da cevap gelmemişti. Yumruklarım masanın altında sıkılmıştı. Sonuna kadar gitmeye ve baş belası olmaya kararlıydı.

Garson kız tabaklarımızı topladığında hâlâ ondan bir iz yoktu. "Peki ya sen Kate?"

"Pardon?"

"Biraz peynir ister misin? Ya da tatlı?" 'Ee...

herkes ne yiyor?"

Telefonuma baktım ve Megan'dan bir mesaj gördüm.

Nasıl gidiyor? Herkes uslu duruyor mu?

Kahretsin, Ben'in zaten kendi işini yaptığını bilseydi ne derdi?

Sophie, "Danimarka peyniri hakkında Danish Blue dışında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. 'Başka neler var görmek isterim' dedi. Conrad, peynir hakkında bir şey bildiğinden emin olmasam da ona katılmayı kabul etti. Bedava olan hiçbir şeyi geri çeviremeyecek gibi görünüyordu. Birkaç sandviç poşeti çıkarıp masada kalan ekmeklerle doldurması beni şaşırtmazdı.

Telefonumu tekrar kontrol ettim ve artık ölmüş olduğunu gördüm. Elimi zorladı.

"Benedict'i kontrol etmeye gidiyorum.

Kimse bir şey söyleyemeden yemek odasından çıktım.

Koridorda hışımla ilerlerken odasının, hemen önünde boş yemek tepsi duran oda olduğunu tahmin etmiş olabilirim.

Oda servisi vardı! Bu çok kabaydı.

Neyse ki kapı zili vardı çünkü aksi takdirde kapıyı yumruklayan deli bir kadın gibi görünebilirdim. Parmağımı zile bastırdım.

Bir dakika sonra kapıdan küfürler ve mırıldanmalar duydum, umurumda değildi, parmağımı o düğmeye sıkıca bastırmaya devam ettim.

Kapı hızla açıldı ve karşımda, üzerinde siyah jarse boxer'ı ve başka hiçbir şeyi olmayan, uykulu, gözlerini kırıştıran Ben durdu. Onu görünce göğsümde bir şey kasıldı ve ağzım kurudu.

"Bu da ne...?" diye sordu kaşlarını çatarak, kafası karışmış ve... muhteşem görünüyordu.

Böyle şirin, uykulu ve sevimli görünmeye hakkı yoktu. Sevimli değildi. Kaba, huysuz ve korkunçtu.

"Özür dilerim, senin için endişelendim. Şirret ses tonum hiç de öyle olmadığını açıkça gösteriyordu. "Saati unuttun mu? Yerdeki tepsiye sert bir bakış attım.

Cevap vermek ya da özür dilemek yerine arkasını döndü ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak odaya geri döndü.

O kadar şaşırmıştım ki ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Ben de onu takip ettim.

Benden neredeyse habersiz, tökezleyerek yatağa doğru geri döndü ve çarşafı üzerine çekerek geriye doğru yığıldı. Gözleri anında kapandı.

Ne. Ne. Cehennem.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılırken gözlerim büyüdü. O ... o ...

O benden habersiz orada yatıyordu ve ben de bir şey söyleyemeyecek ya da yapamayacak kadar şaşkın bir şekilde orada duruyordum.

Bir adım daha yaklaştım, şimdi kafam karışmıştı. Hasta mıydı?

Bu yüzden mi gelmemişti? Bir sağlık sorunu mu vardı? Hasta mıydı? Sanki bana bir ipucu verebilirmiş gibi kokladım ama oda tamamen normal kokuyordu.

Yarı karanlık odada dururken kalbim bir iki kez daha çarpmaya başladı. Altın rengi bir parıltı yayan bir başucu lambasını açık bırakmıştı.

Yatağa doğru kararsız bir adım attım. Kız Rehberler'den aldığım ilk yardım eğitiminin tarihi çoktan geçmişti. Hatırlayabildiğim tek şey hastanın hala nefes alıp almadığını kontrol etmektir ve bundan da şüphem yoktu. Geniş göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim. Kesinlikle nefes alıyordu, yine de bakışlarımı göğsünden ayıramıyordum. Hormonlarım "yum, yum" diye bağırarak hücumla geçiyordu. Güneşe alışmış bir kızılın hafif altın sarısı rengine sahip olan teninde hafif bir çil serpintisi vardı. İnce koyu bakır kıllar, göğsünün ortasındaki pürüzsüz deriyi iyi tanımlanmış göğüs kasları arasında toz haline getirdikten sonra karnından aşağı doğru ok gibi inerek boxer'ının altında kayboluyordu.

Gözleri kapalıydı ve yüzü gevşemişti, bir kolunu başının üzerine atmış, diğerini uzağa uzatmıştı. Misk gibi bir erkek kokusu aldım ve başında dururken kendi nefesim kesildi. Onu çok az tanıyordum ve yatakta onu izlemek çok kişisel ve yanlış geliyordu ama ya gerçekten hastaysa? Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mads'e doktor çağırmasını söyleyebilirdim. Ya hastaneye kaldırılırsa? Ya ağır hasta olsaydı?

Dengemi korumak için dizlerimi kenara dayayarak yatağın ortasına doğru eğildim ve aklıma gelen tek hastalık belirtisi olan ateşini kontrol etmek için alnına dokunmak üzere uzandım.

"Tanrı aşkına git buradan," diye homurdandı ve bir korku filmindeki gibi gözlerini açıp bana bakmaya başladı.

"İyy," diye ciyakladım ve tam göğsünün üstüne devrildim. Tabii ki onu ittim, mümkün olduğunca çabuk kurtulmaya çalıştım, ellerim göğsünün her yerindeydi. Parmaklarım dokununca karıncalandı ve kalbim ürkmüş bir geyik gibi hızlandı.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim," dedim, kayıtsız görünmeye çalışarak, kendimi yatağın yanında ayaklarımın üzerine geri iterken, sanki her vuruş ayak bileklerimin etrafında lime lime olan saygınlığımı yeniden kazanmama yardımcı olacakmış gibi kendimi fırçaladım.

"Uyuyorum. Ya da en azından ucubenin biri benimle yatağa girmeye çalışana kadar uyuyordum.

"Seninle yatağa girmeye çalışmıyordum," diye öfkeyle ciyakladım ve sonra saygınlık meselesini hatırlayarak ekledim. "Kimse o kadar çaresiz değildir.

"Çaresiz olduğunu kim söyledi?" Sesi kasıtlı olarak dumanlı bir şekilde alçalmıştı ve bana delici bir bakış attı.

Hay aksi. Hormonlarım hayatla dans etti, sistemimde bir şeylerin akıntısını göndererek beni biraz zayıf dizli bıraktı.

Ani nefes darlığını gizleyerek, "Hasta olabileceğini düşündüm" diye tersledim.

Belli ki hatalıydım. Sadece düşüncesiz ve kabaydım.

"Peki bunu nasıl anladınız?

'Akşam yemeğinde bize katılmayacağını haber verseydin daha nazik davranmış olurdun. Madem bu yolculuğa çıktınız, en azından katılmak için çaba gösterebilirdiniz. Gördüğüm kadarıyla oda servisinden faydalanmışsınız.

'Ya da belki de çok yorgundum, iki gündür uyumadığım için doğru düzgün düşünemiyordum. Aslında düşünmek aklıma bile gelmedi. Açlıktan ölüyordum. Yemeğe ve uykuya ihtiyacım vardı. Bunun ötesinde bir şey yoktu.

"Neden uyumadın? Son gün mü? Büyük parti mi?"

'Kız kardeşimin kocası onu bir bebek ve yürümeye başlayan bir çocukla bırakıp gitti. Gecenin bir yarısı kapıma geldi. Kalbi kırık bir kız kardeş, ağlayan bir bebek ve en yüksek mertebeden yürümeye başlayan bir öfke nöbeti arasında, uykuyu yakalamak biraz zordu.

"Bebek bakıcılığı yapacak birine benzemiyorsun. Onu çok iyi tanıdığımdan değil, ama şık giysileri, erkek çantası ve bakımlı görünümüyle, biraz kardeşim John'a benzeyen, bağımlı olmayan, ipoteksiz bir görünümü vardı. Pek iyi bir kural olmasa da Brandon'ın dağınık görüntüsü, üzerinde yarım düzine yavrunun geziniyor olabileceğini düşündürüyordu.

"Değilim," diye hırladı. "Uykumu seviyorum. Bunun tek seferlik olması gerekiyordu. Ama şimdi orada değilim, burada olmak istemediğim bir yerdeyim, o evime yerleşti ve komşularım her beş dakikada bir şikayet mesajları gönderiyor ve "musluk nerede?" gibi korkutucu sorular soruyor. Bu da ne demek oluyor?"

"Suyu kapatmak istediği anlamına geliyor," dedim pratik bir şekilde. "Bunu biliyorum ama neden?"

"Muhtemelen her yeri su basmıştır," dedim yardımsever bir şekilde. "Sağ ol, hiç yardımcı

olmuyorsun.

"Denemiyordum.

Sessizliğe gömüldük ve sonra yatakta onunla birlikte durmanın ne kadar garip olduğunu fark ettim.

"Pekala, gitsem iyi olacak.

"Ve şimdi tamamen uyanığım. Bu sözlere eşlik eden kocaman esneme aksini gösteriyordu ve gözlerinin tekrar düştüğünü görebiliyordum.

"Özür dilerim," dedim kendimi biraz suçlu hissederek. "Telefonunuzun şarj aletini ödünç alabilir miyim?

"Neden? Seninkini evde mi bıraktın?

"Tuhaf bir şekilde, evet. Bu yüzden soruyorum." "Çok mu iğneleyici?

'Açıkçası içinizdeki çılgın tilki benim içimdeki hırçınlığı ortaya çıkarıyor. Normalde köpeklerle ve küçük çocuklara karşı çok kibar ve nazik davranırım.

"Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye mırıldandı ve gözlerini kapadı.

Orada bir dakika durup koyu renk kirpiklerinin soluk tenine vuruşunu inceledim, gözleri mor gölgeler içindeydi. Solgun görünmesine rağmen yüzünün düzlemleri ve dağınık saçları hala etkileyiciydi. Yakışıklı bir adamdı. Kendimi biraz röntgenci gibi hissederek yutkundum. Kendime, Büyük Oda'daki anı kurguladığımı ve Beyaz Atlı Prensimin düşündüğüm kadar yakışıklı olamayacağını, ertesi sabahın ışığında yanlış hatırladığımı söylemeye çalışıyordum ama hayır, görünüşe göre fiziksel açıdan hafızam yerindeydi, sadece konu tamamen çekiciliği olmayan kişiliğine gelince kısa devre yapıyordu. Ne yazık ki, ondan hâlâ bir şeyler istediğim için bunu görmezden gelmek zorundaydım.

"Ben? Fısıldadım. Yine uykuya dalmış olamazdı.

Homurdandı ve 'Çıkarken kapıyı kapat' diye mırıldanarak arkasını döndü.

Bölüm 12

Ertesi sabah Varne'ye girer girmez Eva harika bir sihirbaz gibi elime bir fincan kahve tutuşturdu.

"Çok erken kalkmışsın," dedi, telaşsızca önlüğünü çıkardı ve beni bir masaya yönlendirdi, yanında kendi fincan dumanı tüten kahvesini getirdi.

Kahveyi içime çektim. 'Teşekkür ederim, çok güzel kokuyor. Tam da ihtiyacım olan şey. Farkında bile değildim. "Gazeteciler kahvaltı ederken uğrayıp her şeyin hazır olduğundan emin olayım dedim. Ve kendime biraz zaman ayırdım. Bütün gün onlarla birlikte olma düşüncesi biraz ürkütücüydü.

Eva sanki içimi görebiliyormuş gibi eğlenen bir kaşını kaldırdı. 'Otur ve bir pasta ye. Başkalarına bakmak büyük bir sorumluluk. insanlar.'

'Tanrım, bu kahve harika. Teşekkür ederim.'

'Rica ederim. İlk günün nasıldı?'

İyiyim. Meşgulüm. Yorucu. Ama iyiyim. Bu sabah dışarı çıkmam gerekiyordu. Sürekli onlarla birlikte olmanın bu kadar ... iyi olacağını hiç düşünmemiştim. Onlar yetişkin, bu yüzden bakıma ihtiyaçları olmamalı.

Eva gülümsedi. Dil engeli konusundaki endişeme rağmen, tutarsız cevabımı anlamakta hiç zorlanmadı. 'Acaba bu daha mı kötü? Kendilerine söyleneni yapmıyorlar, bu da işinizi iki kat zorlaştırıyor sanırım.

Anlık anlayışına güldüm. 'En azından yarın daha kolay olacak; bir tekne gezisine çıkıyoruz. Teknede kimseyi kaybedemem.

Eva güldü. "Tabii biri denize düşmezse.

"Aklından bile geçirme," dedim onunla birlikte gülerek. "Bu bir felaket olur.

'Ve bu olmayacak. İyi bir grup mu? Hepsiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Aşçılık gösterisi sırasında

Herkes katılsın. Bugün hepsi pasta yapabilir.

'Sophie buna bayılacak. David ve Fiona da katılacak ama diğerlerinden pek emin değilim.

'Sen merak etme. Onları bana bırak.'

"Evet, onlarla iyi geçinirsin," onun önünde zayıf görünmek istemediğim için duraksadım, ama onun güven uyandıran bir tarzı vardı. "Bazıları benden daha yaşlı ve tecrübeli. Conrad'ı düşündüm. "Onlara patronluk taslamak ya da kanunları uygulamak konusunda kendime pek güvenmiyorum. Akşam yemeğindeki şarap faturasını düşündüm. 'Eğer daha otoriter olmazsam beni ezip geçerler. Conrad kendisine ayrılan harcama bütçesini bir günde tüketebilirdi.

"Peki bu dünyanın sonu olur mu?" diye sordu Eva, gözlerinde neşeli bir pırıltıyla.

'Bu muhtemelen patronlarımla pek hoşuna gitmeyecek. Çok organize ya da sorumluluk sahibi biri gibi görünmeyeceğim.

'Ve bu sizin için önemli mi? Pardon,' saatine baktı, 'Masaları yeniden düzenlememe yardım eder misiniz?

"Hayır. Birkaç sandalyeyi kaldırırken onu takip ettim ve birlikte masaları bir merkez bankası oluşturacak şekilde hareket ettirdik.

"Düzenli ve sorumlu olmak senin için önemli mi? Eva başını iki yana eğdi, gözleri beni dikkatle inceliyor, her kelimeyi ve ardındaki alt metni dinlediği izlenimini veriyordu.

'Terfi almaya çalışıyorum. Bu yolculuk bu yönde atılmış önemli bir adım.

"Peki terfi size ne kazandırıyor? Beni başka bir masaya yönlendirdi ve ben de diğer ucundan tutup yerine yerleştirmesine yardım ettim. Sakin ve gerçekçi sorusu, sanki cevabı gerçekten bilmiyormuş gibi, hiçbir yargı ya da vurgu içermiyordu.

"Şey, daha fazla para - her zaman güzeldir. Ve daha fazla ... prestij. Bilirsiniz, bu bir başarı ölçüsüdür. Diğer insanlar sizin yükseldiğinizi görebilir. İyi iş çıkardığınızı görebiliyorlar.

"Peki işinizi seviyor musunuz?

'Her günüm farklı geçiyor. Pek çok ilginç şey yapıyorum ve her gün işe gitmek için sabırsızlanıyorum. Ancak son kısım bir süredir ve özellikle de terfim reddedildiğinden beri doğru değildi. Bu durum beni, herkes bir şeyler yaparken ofiste geçirdiğim saatlere küskün ve isteksiz bırakmıştı.

başka biri gitmişti. Hjem hesabında kendi işimi yapmak üzere bırakılmak, uzun zamandır yaptığım en yaratıcı ve keyifli şeydi. Ajanstaki katı iş bölümü, genellikle bir işin tek bir unsurunu yaptığınız anlamına geliyordu. Hjem'de çalışmak, halkla ilişkilere ilk başladığım ve herkesin her şeyi yapmak için elini taşın altına koyduğu küçük bir ajansta çalıştığım o eski güzel günlerdeki gibiydi. Ani bir acıyla o kaotik ve daha az organize günleri özledim ki bu çılgıncaydı, Machin Agency ilk beş ajans arasındaydı. Kim orada çalışmak istemez ki?

Kahvemi bitirip gitmek için ayağa kalktığımda midemde endişe kelebekleri uçuşmaya başlamıştı.

"Bir dakika sonra görüşürüz," dedi Eva. Koluma güven verici bir el koydu. 'Merak etme, her şey yoluna girecek. Artık Danimarka'dasın. Neden tadını çıkarmayasın ki?

Son yarım saat içinde edindiğim tüm sıcak ve samimi duygular, Benedict'in otelin önünde bir aşağı bir yukarı volta attığını, telefonunu kulağına dayadığını gördüğüm anda bir anda yok oldu. Beni görür görmez telefonu kapattı ve görüşmeyi bitirmek için hızlıca bir şeyler söyledi.

"Şarj cihazımı çaldın," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Ödünç aldım," dedim.

"Alabileceğimi söylemiştin.

Bir kaşını kaldırdı. "Konuşmanın gidişatını tam olarak böyle hatırlamıyorum.

"Hayır demedin," dedim, onu gaza getirmek çok eğlenceliydi, her ne kadar şimdi ne kadar yorgun göründüğünü hatırlasam ve kendimi birazcık suçlu hissetsem de.

'Beni zayıf bir anımda yakaladın. Sence geri alabilir miyim?' "Elbette," dedim, kasıtlı olarak güneşli bir gülümsemeyle, sanki o mantıksız olduğunu düşündüm. El çantama uzandım ve onu çıkardım. "Al bakalım.

"Teşekkürler," dedi hala huysuz bir şekilde, gözlerinin altında morluklara benzer gölgeler vardı.

Suçluluk duygusu içime işledi ve sesim yumuşadı, "İyi misin?

Başını kaldırdı, mavi-gri gözleri keskin bir şekilde kısılmıştı. Bakışlarını tuttum. "Hala...

Yavaş bir iç çekişle başını salladı, tam olarak gülümsemedi ama yaklaşıyordu, "Bir de bana sor, bok gibi görünüyorum... ama eskisinden çok daha iyi hissediyorum.

Bakışlarımız bir süre daha devam etti ve sonra söyleyecek başka bir şey bulamadığım için başımı salladım ve 'Güzel' dedim.

"Günaydın Kate, Ben," dedi Sophie, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak onun arkasında belirerek. 'Bunun için çok heyecanlıyım. Fırıncılık! En sevdiğim şey. Lars'ın bunu basın gezisinin bir parçası olarak bizim için ayarlamasına çok sevindim.

"Senin olduğuna sevindim," diye mırıldandı Ben.

"Devam et," diyerek dirsekleriyle onun kaburgalarına vurdu. "Denediğinde seveceğini biliyorsun.

"Ben olsam buna güvenmezdim.

Sophie ve ben karşılıklı sırttık.

"Merhaba ve günaydın," diye seslendi Eva neşeyle, herkesi eski dostlarıymış gibi karşılayarak.

Herkesi masalardan birine yönlendirdi ve hepimizi oturmaya davet etti. Herkes güzel kafenin etrafına bakarken, nedenini bilmediğim bir gurur hissettim. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim. Belki de burada kendimi zaten evimde hissettiğim içindi.

"Bu sabah hepiniz ellerinizi kirleteceksiniz ve Danimarka'daki yaşam hakkında konuşarak çok eğleneceğiz.

Başka biri olsa bu sözler kulağa biraz fazla sevimli gelebilirdi ama Eva'nın yanında alaycı hissetmek imkânsızdı. Çizgili önlükleri dağıtmaya başladı. 'Şimdi, işte. Herkes için bir tane var. Katie, bu senin için. Sürpriz bir şekilde önlüğün üzerinde benim adım işlenmişti.

Sophie. David. Ben. Fiona. Conrad. Avril. Mükemmel. Herkes burada. Önce kahve içeceğiz, sonra da biraz yemek pişireceğiz. Sanki olabilecek en heyecan verici şeymiş gibi konuştu ve Sophie ellerini çırpı. "Güzel.

Ben'in gözlerini devirdiğini ve Avril'in sanki bu işte hep beraber olduğumuzu söylemek istercesine onu komplocu bir şekilde dürttüğünü gördüm.

Kahve servisi yapıldıktan sonra Eva hepimizi organize etmeye başladı.

'Şimdi yemek pişirmek ve insanlarla ilgilenmek beni mutlu ediyor. Ve sanırım bu yemeklere de yansıyor.

Durakladım ve telefonumdaki e-postalarımı hızlıca kontrol etmek için arkama yaslandım. Kahretsin, kahvaltıdan bu yana işten hepsi de yanıtlanması gereken on tane e-posta almıştım.

Ben de telefonunu çıkardı ve nefesinin altında küfretti. Kendini affettirip kafeden dışarı çıktı ve yolun diğer tarafına doğru yürüdüğünü gördüm, telefonu kulağına yapışmıştı, orada duruyordu, başı

eğilmiş, omuzları kamburlaşmış ve topuğuyla kaldırım taşlarından birini tekmeliyordu. Kız kardeşinin musluğu bulup bulmadığını merak ettim.

Birkaç e-postayla ilgilendim ve Eva'nın başımda dikildiğini fark ettim. Telefonu nazıkçe elimden aldı ve cebime soktu.

"Sen ve Ben burada çalışacaksınız. Beni masaya doğru götürdü. 'David, sen benimle çalışacaksın. Sophie, sen ve Fiona birlikte olabilirsiniz ve Avril ve Conrad birlikte,' çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden onlara sitemkâr bir şekilde baktı, 'ama uslu durmak zorundasınız.

"Kim biz?" diye takıldı Conrad, yüzünde muziplik okunuyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye gülümsedi Avril, ilk kez bu kadar neşeli görünüyordu.

'Danimarka'da *Weinerbrod* adını verdiğimiz hamur işlerimizle ünlüyüz, bu da ironik bir şekilde Viyana Ekmeği anlamına geliyor çünkü tarifler buraya Avusturyalı fırıncılar tarafından getirildi. Bugün size tipik *Spandauer*'in nasıl yapıldığını göstereceğim. Bana komplocu bir bakış attı ve gülümsedi. 'Yemeğin sevgiyle yapılması gerekir. Sevgiyle yapıldığında her şeyin tadı daha güzel olur. Endişelerinizi ve kaygılarınızı kapıda bırakın.

"Ooo, bu harika," dedi Sophie çantasını kaparak. 'Bunu yazmama izin ver. Dergide senden alıntı yapacağım.

"Pişirmek beni çok mutlu ediyor ve burada, Danimarka'da bizi mutlu eden küçük şeyleri kutluyoruz. Belki de bu yüzden bu kadar mutlu bir milletiz? *Hygge*'yi duydunuz mu?"

"Evet," diye koro halinde herkes bağırdı, sınıftaki bir çocuk gibi elini kaldıran Ben hariç.

"Tam olarak nedir bu? Mum yakmak ve pahalı kaşmir şallar almak dışında'.

Eva ona gülümsedi. "Hayattaki basit şeylerden zevk almaktır, işten eve bir pasta götürmek, bir fincan kahve yapmak ve her bir lokmanın tadını çıkarmak için oturmak gibi," durakladı ve sonra parıldayarak ekledi, "ve tek bir kalori için bile suçluluk hissetmemek.

Hepimiz gülerken Sophie, "Kalorisiz hamur işi yemek beni çok mutlu eder," dedi.

"Sizi ne mutlu eder?" Eva'nın gözleri grubun içinde dans etti. "Conrad?"

"Sanırım yemek ve içmek," diye cevap verdi ve kayıtsızca ekledi, "bir sonraki yemeğin nereden geleceğini bilmek her zaman iyidir.

Avril aniden, "Mutlu olduğumu sanmıyorum," dedi ve sonra beklenmedik itirafı karşısında şaşırması gibi, kimsenin dikkatini çekmemek için bilinçsizce pencereden dışarı baktı.

'Yemek, onu yapmak ve paylaşmak. Bir de erkek arkadaşım," dedi Sophie hızlıca ve garip boşluğu doldurdu.

"Şarkı söylüyorum," diye ağzımdan kaçırđım. Tam olarak doğru değildi ama Sophie'yi desteklemek ve dikkatleri ağlamak üzere olan Avril'den uzaklaştırmak için bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Ayrıca, beni neyin mutlu ettiğini söyleyebileceğimden emin değildim. Lars geldiğinde ofisi temizlemek hoşuma gitmişti. Herkes yaptığım kurabiyeleri beğendiğinde mutlu olmuştum. Çok bir şey ifade etmiyordu. İşim beni mutlu ediyor muydu? Bir zamanlar ediyordu ama artık o kadar emin değildim.

"Şirket," dedi David. "Bir şeyin parçası olmak.

Eva öğrencilerinden memnun olmuş gibi ellerini çııııı. 'Birliktelik çok önemli. Bu çok *hygge*.

Ben kısık bir sesle homurdandı ve ben de ona ters ters baktım. Neyse ki Eva duymamış gibiydi ya da duyduysa bile onu görmezden geldi ve devam etti. "Birliktelik hissini yaratmak, yargılanma korkusu olmadan başkalarıyla bağlantı kurmayı içerir. Danimarka'da insanlar ilgi odağı olmaya çalışmazlar. Hiç kimse diğlerinden daha önemli değildir. Ben'e neşeli bir gülümseme attı ve ben de kendi gülümsememi sakladım. Belki de onu duymuştu.

"Tamam, şimdi pişirme zamanı.

Fiona iç çekti. "Bir GoPro getirmeliydim, böylece hepimiz pasta yaparken bizi çekebilirdim. Kaşlarını çatı ve başka bir çözüm bulabilecekmiş gibi başını öne eğdi.

"Benim yaptığımı yap," diye önerdi David. "Telefonunu cebine sok ve oradan çek.

"Bu harika. Fiona telefonunu açıp önlüğünün üst kısmına yerleştirdi ve hepimizi çekmek için göğsünü salladı.

"Biraz Dalek'e benziyorsun," dedi Ben, geri kalanımız gülmeye başlarken onun sarsıntılı hareketlerini izleyerek.

'Seni filme alacağım. Seni filme alacağım.' Fiona masanın etrafından dolandı.

Hepimizin sakinleşmesi ve Eva'nın talimatlarına uymaya başlamamız biraz zaman aldı ama Eva buna aldıışı etmedi. Bu arada Ben telefonuyla tekrar dışarı çıkmıştı.

'Tereyağı, şeker, maya ve sütü kaseye koyup karıştırın. Evet, Avril

ellerini kirletmen gerekiyor. Eva'nın son talimatı

Avril'in yüzüne çok narin bir pembe kızarıklık getiren nazik bir azarlama gülümsemesi.

Pencereden dışarı baktım. Ben hâlâ dışarıda telefonuyla uğraşıyordu ama başını kaldırdı ve gözüme takıldı.

Pek de ince olmayan bir 'buraya girmen gerek' hareketiyle başımı masaya doğru salladım. Arsız herif sadece gülümsedi ve sonra bana sırtını döndü.

Dışarı çıksam, telefonunu alsam ve boğazına tıksam ne yapardı, tabii ki boğulmak dışında? Gerçekten içimdeki kötülüğü ortaya çıkardı.

Sonunda dönmeye tenezzül etti ve o sırada herkes hamurunu yoğurmaya başlamıştı bile.

"Ben izleyeceğim," dedi yanıma gelerek. Perondaki çizgilerin arkasında duran bir yolcu gibi güvenli bir mesafeden önümüze dizilmiş kaselere baktı.

"Tanrı aşkına, büyük kız bluzu olmayı bırak ve işe koyul," dedim ve önceden tartılmış malzemelerin bulunduğu kaseleri alıp ana kaseye koydum ve ona bir çırpma teli uzattım.

Burnunu çekerek gömleğinin kollarını sıvadı ve çırpma telini benden aldı. "Ben, *hygge* senin için ne anlama geliyor? Eva sordu.

Ben karışımını karıştırmayı bıraktı ve ona baktı, duruşu savunmacı taraftaydı.

Ooh, onu sevdim. Doğrudan şahdamarına.

Adam kadının bakışlarına karşılık verdi. "Saygısızlık etmek istemem ama dürüst olmak gerekirse bunun bir moda olduğunu düşünüyorum. Akıllıca bir pazarlama. Rahatlık, evinizi şekillendirmek, mumlarla falan güzel görünmesini sağlamak gibi şeyleri anlıyorum. Ama bu sadece bir iç tasarım trendi.

Eva başını salladı, gülümsüyordu ama okuldaki havalı öğretmenlerden biri gibi hiç konuşmuyordu. "Başka isteyen var mı? İşte böyle,' hamuru masanın kenarından kaçmaya çalışan Fiona'ya yardım etmek için durakladı. 'Hamurdan korkmayın. İyi bir çalışmaya ihtiyacı var. Pazularını havaya kaldırdı. 'Pasta yapmak sizi zinde tutar.

"İskandinavya'nın uzun ve karanlık kış aylarını yaşamamış birine *hygge*'yi açıklamak çok zor ve bunun ulusal ruhumuzla çok ilgisi var. Bir ulus olarak tasarımımızı seviyoruz ve bu, nüfusun belirli kesimleri, sınıf, eğitim ya da zenginlikle sınırlı değil. Her Danimarkalı Arne Jacobsen, Paul Henningsen ve Hans Wegner'in isimlerini bilir.

Conrad başıyla onayladı. 'Sandalyeler, ışıklar, mimari. Bazı tasarımları altmışlı yıllardan kalma ve bugün hala taze görünüyor.

'Kesinlikle ve bu evlerimize de yansıyor. İngiltere'de bir İngiliz'in evinin kalesi olduğunu söylersiniz, burada ise ev bir *hygge* cenneti. Kış aylarında içeride çok fazla zaman geçiriyoruz ve bu nedenle yıllar içinde evlerimiz özel zamanlar yaratmak, kendinize ve başkalarına bakmak için bir yer haline geldi. Değer verdiğiniz insanları eğlendirmek için. Arkadaşlarınızı ve ailenizi. Bir akşam saat altıda başlayıp sabah en az bire kadar devam edebilir.

Sophie, Fiona ve David'e yemek pişirmekle ilgili bir şeyler söyledi, bu yüzden Avril'in ağlamaklı yorumunu kaçırdı, 'Bu benim için iyi olmaz. Kahvaltı televizyonu için kalkmam gerekiyor. Bu benim programımı bozar. Kocam her zaman evimizin durumundan şikayet eder. Ben gezegendeki en dağınık insanım. Eskiden hiç aldırılmazdım.'

"Belki de ona ve bence ona biraz daha fazla ilgi göstermeniz gerekiyordur.

Diğerleri sohbet etmekle meşguldü ve Eva'nın nazıkçe söylediği gözlemi kaçırdılar. Avril biraz şaşırılmış görünüyordu ama Eva'nın sözlerinde herhangi bir yargılama iması olmadığı için alınganlık göstermesi imkânsızdı.

Eva herkesin etrafında dolaşıp tekniklerini denetliyordu. Ben'den görevi devraldığım da fark ettiğim gibi zor bir işti.

"Bu çok iyi bir egzersiz ve ben genellikle bunun sahip olabileceğiniz kötü duygulardan kurtulmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum.

Sophie güldü. Deneyimli bir fırıncı olarak, hemen uygun ritmi yakalamıştı ve geri kalanımız gibi acınası bir şekilde kollarını ovuşturmuyordu. "Sık sık patronumu hayal ediyorum, o tam bir ejderha. Ops bunu söylememeliydim."

Herkes güldü.

Herkes Eva'yı memnun edecek şekilde yoğrulduktan sonra, hamur mayalanırken hak edilmiş bir kahve içmek için oturmamıza izin verildi.

"Peki Eva, Danimarka neden en mutlu yer?" diye sordu Ben, gazeteci şapkası iyice yerine oturmuş bir halde.

'Danimarka'da çalışmak Birleşik Krallık'tan çok farklı. Danimarkalılar ortalama olarak haftada otuz beş saat çalışıyor ve çocuklarını okuldan almak için işlerini zamanında bitiriyorlar.

"Kulağa rahat geliyor," dedi Avril. 'Bunun ofisimde pek iyi karşılanacağını sanmıyorum ve hepimiz kadınız'. Eklemeden önce durakladı, 'Bir de

çocuklar kariyer intiharı da olabilir.'

"Burada uzun saatler çalışarak kazanılacak bir onur nişanı yok. Bana baktı. "Ya da mesai saatleri dışında veya işten uzaktayken e-postalarınızı sürekli kontrol ettiğiniz için.

Bunu söylemesi onun için çok iyiydi. Bir kafe işletmek, ofis bazlı bir işle aynı türden stres ve sıkıntıları beraberinde getirmiyordu ama yine de aynı prestije veya kariyer fırsatlarına sahip değildi.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ekledi: 'Danimarka'da herkes çok eşittir.

İş olarak ne yaptığınız o kadar da önemli değil. 'Ama çok yüksek vergileriniz var,' dedi Ben.

'Evet, ama ister bir dükkanda çalışan adam olun, ister büyük bir şirketin patronu, herkes çalışıyor. Ve insanlar yaptıkları iş için iyi ücret alıyorlar. Herkes aynı şansa sahip çünkü herkes için iyi bir destek sistemi var. Sağlık ve eğitim ücretsizdir. Avrupa'da zengin ve fakir arasındaki uçurumun en az olduğu ülkeyiz.

Ütopik Danimarka'nın karşılaştırıldığı yirmi dakikalık hararetli bir tartışmadan sonra Eva dikkatini tekrar yemek pişirmeye verdi ve biz de önlüklerimizi giyip işimize geri döndük.

'Şimdi hafif, havadar, gevrek hamur işlerinin sırrını göstereceğim. Gel bakalım.'

Kanıtlanmış hamuru açtı ve ardından büyük bir parça tereyağı alıp una batırdı ve ardından hızlı ve hassas ekonomik hareketleriyle bize yağlı kağıtlar arasında tereyağının nasıl yuvarlanacağını gösterdi.

"Şimdi sıra sende.

Conrad, "Sakıncası yoksa ben kaçayım," dedi. 'Zaten çok yorgunum. Yemek bana göre değil.

Sophie, "Ama artık burada olduğuna göre denemelisin," dedi. 'Öğrenmek için asla geç değildir,' diye araya girdi David. 'Ve ev yemekleri

size bir servet kazandırır. Sıfırdan bir şeyler yapmak çok daha ucuz.

Conrad'ın yüzü ani bir ilgiyle keskinleşti ve isteksiz bir gülümseme verdi.

"Hadi o zaman, bir deneyeyim.

Ben'e baktım. "Önce sen gidebilirsin. Oklavayı uzattım. Şüpheli bir şekilde aldı, bu da bana 'Daha önce bir tane kullandın, anladığım kadarıyla' dedirtti.

"Gıda teknolojisinden beri değil," diye mırıldandı. "Ve bu uzun zaman önceydi.

Tek kişi o değildi ama bunu ona kesinlikle itiraf etmeyecektim.

Yolun karşısında, Sophie oklavasını ustalıkla kullanıyor ve Fiona'ya en iyi tekniği açıklıyordu.

Eva sessiz bir şekilde cesaretlendirici sözler söyleyerek insanların kaplarını tutmalarını sağlarken, yağlı kâğıtlar hışırdadı ve ahşap döner kutular masaya çarptı.

Ben'in kaşları konsantrasyonla çatıldı ve dili üst dudağına yapıştı, bu da onu çok daha insani gösterdi, yuvarlanma tekniğinde ustalaşmaya çalışırken.

"David bu mükemmel," dedi Eva, düzgün ve iyi şekillendirilmiş tereyağını işaret ederek.

'Teşekkür ederim. Evde biraz fırıncılık yapıyorum,' diye utangaç bir şekilde itiraf etti. 'Birkaç saat geçirmek için iyi bir yol ve sonunda bir şeyiniz oluyor. Yine de,' diye durakladı, 'bunu paylaşacak birinin olması güzel olurdu.'

"Eskiden iyi bir fırıncıydım. Süngerlerim her şey kadar hafifti. Ben ve kocam evlenmeden önce,' dedi Avril keskin bir şekilde sözlerini keserek, önlüğündeki unu fırçalayarak ve düzgün sonuçlarını inceleyerek. Şiddetli bir rekabet içinde olduğunu fark ettim. "Kekleri çok sever. Hüzünlü görünüyordu. "Kahveli ve cevizli onun favorisidir. Yıllardır yapmamıştım.

Beş dakika sonra Eva hepimizi durdurdu ve herkes ilerlemesini gösterdi. Sophie ve Fiona'nın tereyağı uzun düz bir oval şeklinde mükemmeldi, David'inki de kendinden oldukça memnun görünüyordu. Yemekle ilgilenmediğini iddia eden biri için Conrad'inki de Avril'inki gibi şaşırtıcı derecede düzgündü.

Eva masanın bizim tarafına geldiğinde, "Aman Tanrım," diye güldü. Ben'in unlu tereyağı Danimarka haritasına benziyordu, kenarları pürüzlü, çeşitli adalar birbirinden ayrılmıştı ve oldukça yapışkan ve ezilmişti.

Yüzünü buruşturdu. "Hmm, neyi yanlış yaptığımdan emin değilim.

"Belki de aşkı hissetmiyorsundur," diye takıldım ve ondan ters bir bakış aldım.

Eva, tereyağı bulaşmış yağlı kâğıdı kenara iterek, "Fazla açmışsın," diye açıkladı. 'Çok sıcak yaptın, bu yüzden tereyağı çok fazla eriyor. Aklın tam olarak bu işte değildi. Yemek yaparken elinizdeki işe odaklanmanız gerekir. İş geride bırakın ve e-postalar hakkında endişelenmeyi bırakın. Yeniden başlayalım. Bu sefer sen de katılabilirsin Katie.

'Oh, sorun değil. Gerek yok.'

"Evet, biliyorsun," dedi Eva kararlı bir şekilde, oklavasını elime tutuşturarak ve ne yapmamız gerektiğini tekrar açıklayarak.

Ben bana muzaffer bir sırıtiş fırlattı ve ben de ona ters ters baktım. "İkiniz de gidin.

Diğerlerini denetlemek üzere uzaklaşırken Ben, "Evet, hanımefendi," diye alay etti. Lanet olsun. Kendimi aptalca bir utanç içinde hissederek tereyağımı aldım;

Herkes bunu kolaymış gibi göstermişti. Tereyağını alıp üzerine gönülsüzce un serperek hızlıca işe koyuldum. Sanki bunu bir daha yapacaktım gibi. Kahretsin, görüldüğünden daha zordu. Tereyağı tek bir topak haline geldi ve yuvarlamaya çalıştığımda ezildi.

Ben neşeyle, "Sanırım daha fazla una ihtiyacın var," dedi. Dudaklarımı büzdüm ve onu görmezden geldim. O ne biliyordu ki? Tekrar yapmaya koyuldum ama tereyağım yardım edemeyecek durumdaydı.

Ben, ezilmiş tereyağımı görünce sinsi bir sırıtişla, 'Sevgiyi de hissetmiyorum,' dedi.

"Görüldüğünden daha zor," diye mırıldandım, kızarak. Doğru yapamamaktan nefret ediyordum.

"Endişelenme," diye sempati duydu Ben, "yeteneklerinin başka yerde olduğuna eminim.

Ona sert bir bakış attım ama samimi görünüyordu ve ben de yumuşayarak, alışılmadık bir zayıflıkla, "Hmm, bundan o kadar emin değilim," dedim. Gözlerimi masaya diktim, aniden onun yakınlığının farkına vardım ve yönümü kaybettiğimi hissettim. Hangi konuda iyiydim? İş konusunda mı? Bu benim hakkımda pek bir şey ifade etmiyordu. Fiona'nın fotoğrafçılığı vardı. Avril'in üzerine titrediği belli olan bir kocası ve harika bir kariyeri vardı. Sophie'nin yemek tutkusu vardı. Conrad'ın ünü ve bilgisi vardı.

Eva bize hamur arasında tereyağı katmanlarının nasıl yuvarlanacağını ve bitmiş hamur işlerinin nasıl şekillendirileceğini gösterdi ve gösterinin sonunda, çilek reçeli ile süslenmiş, pişirilmeye hazır birkaç tepsi *spandauer* vardı.

O ortalığı toplarken, Sophie de ona yardım ederken kahve içmek için masalara oturduk. Sophie uzun süre oturabilecek gibi görünmüyordu.

"Harika bir sabah oldu," dedi David gruba bakarak. "Kendi başıma çok zaman geçiriyorum. Adem elmasının düştüğünü gördüm. "Herkesle birlikte olmak çok güzel. İtiraf etmeliyim ki çok yalnız kalıyorum.

"Ah, David. Sophie elini onun koluna koydu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. James'le tanışmadan önce ben de böyle hissediyordum. Etrafınız insanlarla çevrili olabilir ama

görünmez, özellikle Londra'da.'

"Serbest çalışmanın nasıl olduğunu bilirsiniz. İnternet ve e-posta sayesinde dışarı çıkıp insanlarla tanışmanıza gerek kalmıyor. Her şeyi online olarak alabiliyorsunuz. Editörüm e-posta ile iletişim kuruyor.

"Peki ya aile?" diye sordu Sophie.

"Yıllar önce Cumbria'dan taşındım. Kız kardeşim ve babam orada yaşıyor. Onları Noel'de görüyorum ama her şeyimi kariyerime verdim. Londra'ya geldim. Çalıştım. Etrafta dolaştım.

"Peki ya arkadaşlar? Sophie ısrar etti. 'Bana oldukça cana yakın bir adam gibi göründün. Ağız kokusu, tehlikeli coğrafya öğretmeni kıyafetleri ya da bariz yakışsız alışkanlıklar yok.

David bacak bacak üstüne attı. 'Evet, arkadaşlarım var. Bir sürü ama aynı şey değil. Çoğunun ailesi var. Başka öncelikleri var. Hafta sonları kendi işleriyle meşguller. Bir sabah uyanıyorsun ve herkes yoluna devam etmiş. Gözlüklerini çıkardı ve ellerinin arasında çevirdi. "Tanrım, bunların hiçbirini söylemek istememiştim. Sanırım bize doğruluk serumu verdin Eva. Adam ona minnettar bir bakış attı, Eva da ona sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Kendi başınıza ziyaret edebileceğiniz çok fazla sanat galerisi ve müze var. Sırf bunun için dışarı çıkarsınız. Sadece dışarı çıkmak için. Şikayet etmemeliyim, kendi evim var, büyük bir ev, ama içinde tek başıma takılıyorum. Annemindi ama birkaç yıl önce öldü. Yürüyüşe çıkmak için kendimi zorlamam gerekiyor yoksa günlerce dışarı çıkamayabilirim.

"Şanslısın, eski dostum," dedi Conrad, dumandan pürüzlüleşmiş sesiyle. 'Üç eşten sonra, temizleyiciye götürüldüm. Clapham'da bir yatakhane kiraliyorum, Clapham'ın kış ucunda. Anahtar deliğinden değil. İstedğin zaman beni yemeğe çıkarabilirsin,' dedi. 'Her zaman huzur ve sessizlikten memnun olacağımı düşünmüştüm, ama tek başıma kalmaya dayanamıyorum ve evim biraz sıkışık, bu yüzden ziyaretçi kabul etmeye pek elverişli değil.

'Ben de Clapham'dayım,' dedi David.

Conrad, 'Bölgede bir sürü güzel içki mekânı var ve eve taksiyle dönmemize bile gerek yok,' dedi. 'Lafı açılmışken, öğle yemeği ne zaman? Bir şeyler içmenin vakti gelmedi mi daha?

"Neden bir kiracı almıyorsun, David?" diye önerdi Eva.

'Bunu hiç düşünmemiştim. Paraya ihtiyacım yok, bu yüzden aklıma gelmedi.

Conrad kahvesine doğru, "Paraya ihtiyacım yok!" diye mırıldandı.

Başımı eğdim ve gülümsedim, kendimi biraz mutlu hissediyordum; kafedeki bu seans, ki doğrusu biraz şüpheciydim, herkesi gerçekten birbirine yaklaştırmıştı. Ben bile ilk kez düzgün bir şekilde katılmıştı.

Sabah, *spandauer* fırından çıktığında tamamlandı ve sonuçta çok şekilsiz hamur işleri ortaya çıktı. Ben ve ben üzgün bir gülümsemeyi paylaştık, bizimkiler en kötüsüydü, Sophie'ninkiler mükemmeldi ve Avril'inkiler çok iyiydi. Gülümsedi ve bir sürü fotoğraf çekti, hemen bir tanesini Twitter'da yayınladı.

Bakın ne yaptık. #HarikaKopenhag #presstripantics

'Bunları kocama WhatsApp'tan göndereceğim. Ona hala yemek yapabildiğimi ve o kadar da bakımlı olmadığımı kanıtlayacağım. Sözlerinde meydan okuma ve huysuzluğun dokunaklı bir karışımı vardı.

Sophie, "Bu tarifi dergide kullanacağım," dedi.

"Fotoğrafları bloguma koyacağım," dedi Fiona ve ani bir sırtıtlıla ekledi, "Ve isim vereceğim.

"Aman Tanrım, sevgili kızım. İtibarımı mahvetmek mi istiyorsun?" diye alay etti Conrad, ancak sonuçlarından oldukça memnun görünüyordu ve birkaç kare çekerken ona poz vermek için hamur işi tepsisini aldı. 'Sanırım bu benim şehirdeki nazik adam imajıma katkıda bulunabilir. Birkaç bayanı etkileyebilirim.

"Eminim öyle olacak, harika görünüyorlar," dedi Fiona, çektiği fotoğrafları göstererek. "David, sıra sende.

Resmi fotoğrafçı olarak yeni rolünün tadını çıkarıyor gibiydi.

Conrad onlara baktı. "Mükemmel bir çalışma. Teşekkür ederim, genç bayan. Fiona sessiz bir zevkle başını salladı. Güneşte açmakta olan bir tomurcuğu izlemek gibiydi.

Avril, mükemmel bir Instagram surat ifadesiyle, 'Bir tane de benden çek,' dedi.

"Fotoğraflarınız ne kadar harika olsa da," dedi Ben kuru bir sesle, "hamur işleriyle poz verirken görülmemeyi tercih ederim, ofiste asla yaşayamam. Bir haftalık eğlence için görevimi bıraktığım için yeterince fırça yedim. Bana attığı bakış ilk kez düşmanca değildi, neredeyse eğlendiğini hayal edebiliyordunuz.

Mads tam on iki buçukta, hepimiz Eva'nın ev yapımı balık çorbası ve tam tahıllı ekmeklerinden yedikten sonra ortaya çıktı ve bizi bir sonraki yolculuğumuz için hazırladı.

"Pekâlâ millet, Helsingor'a giden trene bineceğimiz güzel Kopvahn İstasyonu'na kısa bir yürüyüş mesafesindeyiz. Ya da bildiğiniz gibi Elsinore. Kronberg Kalesi, Hamlet'in evi.

"Bunu dört gözle bekliyordum," dedi Fiona ve sonra durdu, sanki bu bilgiyi gönüllü olarak vererek kendini şaşırtmış gibiydi. Her zamanki kızarıklığıyla başını eğerek mırıldandı. "Shakespeare'i severim. Ve *Hamlet*'i.'

"Ozana saygısızlık etmek istemem ama ben kaçıyorum," diye açıkladı Ben. 'İş çağırdı; bir makaleyi bitirmem gerekiyor.

"Uzak mı?" diye sordu Avril, şimdi kararsız görünüyordu. 'Ne zaman dönmüş oluruz? Bu akşam tekrar dışarı çıktığımızda acele etmek istemiyorum.

"Trenle kırk beş dakika sürer," dedi Eva kararlı bir şekilde. 'Ve beş buçukta dönmüş olacaksın.

Eva'ya minnettardım ve o diğerlerine ziyaretin erdemlerini anlatırken Ben'i bir kenara çektim.

'Yapacak işlerin olduğunu anlıyorum ama...' Benim de birikmiş bir sürü işim olduğu için kendimi anlayabiliyordum.

'Bu tamamen turistik bir şey. En fazla arka plan malzemesi olur.

"Evet, ama sen gelmezsen, diğerlerine nasıl görünecek? Önceki gece biraz farklı bir Ben'e kısa bir bakış atmam, onun daha iyi doğasına hitap edebileceğimi düşündürdü.

"Bu benim sorunum değil.

'Eğer hepsi okulu asmaya başlarsa, bu benim hayatımı çok zorlaştıracak.

Sırtışında herhangi bir kötü niyet belirtisi yoktu ama özür de dilemiyordu. 'Beni bu yolculuğa zorlamadan önce bunu düşünmeliydin. Muhtemelen hepsi gönüllü kurbanlardı.

Ben de gülümsedim, 'Yani bu seyahatin sunduğu fırsatları gördüler mi demek istiyorsun?

Birden sertleşti, kaşları iki kızgın çizgi gibi birbirine yaklaştı, burnunun ucuyla bana baktı, 'Ciddi yazılar yazmıyorlar' dedi.

Kızgınlığını hissederek geri adım attım, kısa süreli anlaşmamız bozuldu.

'H a d i ama, senin makalenin de bir başkasının ki kadar bir porsiyon cipsin etrafına sarılmış.'

"Halkla ilişkilerci kız haber için çırpınıyor.

"Çaresiz değilim," diye tısladım. Beni böyle konuşturması hiç hoşuma gitmemişti.

Dudaklarını kısa bir süre bükerek şüpheciliğini açıkça ortaya koydu. 'Ne yazarsam yazayım, yazmayı seçtiğim şeydir. Yapmam söylenmedi. Balık

ve cips ambalajı

ya da değil, amacım bilgilendirmek ve aydınlatmaktır.

"Peki senin bilgin diğerlerininkinden daha mı iyi?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Yüzünde öfke parladı. "Sen ve Dawkins iyi bir çiftsiniz, değil mi?" Gözleri nefretle kısıldı.

İçimi bir utanç titremesi kapladı. O kadar da kötü değildim. Sadece işimi yapıyordum. 'Neden ondan bahsedip duruyorsun anlamıyorum. Onunla sadece kısa bir süre görüştüm.

"Eminim benim düşüşümü size anlatması için yeterince zamanı olmuştur. Sözleri acıyla yankılandı ve çenesi keskin kenarlı bir meydan okumayla kenetlendi.

Ben cevap veremedim Mads dirseğıme dokunarak gitmemiz gerektiğini işaret etti.

Neyse ki başka kimse Ben'in izinden gitmeye karar vermemişti; Ben neşeli vedaların yankısı arasında gruptan ayrılarak otele doğru yola çıktı ve geri kalanımız merkez istasyona kadar olan kısa mesafeyi yürüdük.

Bölüm 13

Ertesi sabah otelin lobisinde buluştuk ve Avril'in gelmesini on dakika bekledikten sonra şık süet topuklu botlarıyla fayans döşeli zeminde ilerlemeye başladı. Uzun koyu renk parlak saçları ve kusursuz makyajıyla, bir kanal teknesi gezisinin aksine egzotik bir yere gitmek üzere olan süper model görünümündeydi.

"Mükemmel, herkes burada," dedi Mads, görünüşe göre Avril'in geç gelmesinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. 'Şimdi buradan iki dakikalık yürüme mesafesindeki ünlü liman bölgesi Nyhaven'dan rehberli bir tekne turumuz var.

"Tekne gezisi mi? Avril'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. Seyahat programını okumamış mıydı? "Yeterince sıcak olacak mıyız? Su soğuk olacak.'

Mads her zamanki güven verici gülümsemesiyle, "Teknelerde çok iyi ısıtma var," dedi.

"Üşümeye dayanamıyorum. Bir atkıya ihtiyacım var. Odamda kaşmir bir tane var. Bunu söyledikten sonra resepsiyondan geçip asansöre doğru yürüdü. Dikkatle saatime baktım, o çoktan gitmiş olduğu için saatim tamamen boşa gitmişti.

Avril en güzel kaşmir şalına bürünmüş olarak döndüğünde David ve Conrad sokağın diğer ucuna gitmişlerdi ve Fiona ortalıkta görünmüyordu. Yolculuğa kaç gün kala sinir krizi geçireceğimi ya da herkes için ipucu satın alacağımı merak ediyordum. Sonunda yola çıkmadan önce herkesi toparlamak bir on dakika daha sürdü.

Güzergâh boyunca kaldırım taşlarına takılıp tökezleyen, sık sık şikâyet eden ve kır yürüyüşüne çıkarılan bir gencin huysuzluğuyla daha ne kadar yolumuz olduğunu soran Avril bile Nyhaven'in pitoresk manzarası karşısında sessizliğe gömüldü.

Rıhtım renk ve hayat doluydu; binaların cepheleri maviler, kırmızılar, turuncular ve sarılarla boyanmıştı; kaldırımdaki kafeler ise dışarıdaki ısıtıcıların altında oturup kahvelerini yudumlayan insanlarla doluydu. Uzun-

Direkli balıkçı tekneleri kanalı çevreliyor, balık ve katran kokusu havaya sınıyor, teknelerin direklerindeki oltalar sert deniz melteminde ritmik bir şekilde şıngırdıyor, bol miktarda Danimarka bayrağı öfkeyle dalgalanıyor ve dalgalanıyordu.

Tabii ki, Avril ve topuklu ayakkabıları ve her zaman yanında olan fotoğraf makinesiyle her şeyi çekip duran rüya gibi Fiona ile birlikte yakalamaya niyetlendiğimiz tekneyi kaçırmıştık. Yüzündeki utangaç gülümsemeyi her fırsatta görebildiğiniz için ona kızmak zordu.

Zayıf bahar güneşi binaları ve kiliselerin yeşil tepeli kulelerini aydınlatarak her şeye sıcak bir peri masalı ışıltısı veriyordu ama sudan gelen sert rüzgârın soğuşunu yok edemiyordu. Dayanıksız ağırlığından çok daha sıcak olan yeni ceketim için minnettardım. Atkımı daha sıkı sararak ve burnumu içine sokarak içine sokuldum. Sorumluluk Mads'te olduğu için arkayı toplamakta ve manzaranın tadını çıkarmakta özgürdüm.

Bilet kioskuna giden merdivenlerden aşağı indik ve kısa kuyruk hızlı bir Danimarka verimliliği ile gönderildi, bize suda sallanan ve bizi bekleyen tekneye doğru yürümek için bolca zaman bıraktı. Teknede zaten kavisli cam tavanın altında oturan birkaç kişi vardı.

"Tamam," dedi Mads, biletleri dağıtarak. 'Sizinle bir saat içinde burada buluşacağım. Teknede bir rehber var.

"Doğru," dedim şüpheyle.

Diğerleri tekneye binerken ben bekledim.

"Merak etme Kate. Kendi başına iyi olacaksın. Bana ihtiyacın yok. Bir saat içinde döneceğim. Yarın için ayarlamam gereken bazı şeyler var.

Elbette haklıydı. İki kişi olmamıza gerek yoktu. Teknede herkes bir arada olacaktı ve birileri denize düşmedikçe, ki bu teknelerde bu pek olası değildi, hiçbir şey ters gidemezdi ve ben de önümüzdeki bir saat boyunca rahatlayıp manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Sophie iskele ile tekne arasındaki küçük boşluğu adımlayarak geçti ve merdivenlerden tekneye çevik bir şekilde atladı, onu David ve Conrad izledi. Avril tepede durakladı, tıpkı atlamaktan çekinen bir at gibi saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"İşte," Ben merdivenlerden indi, aşağıda onu bekledi ve aşağıya inmesi için ellerini uzattı.

"Kahramanım," dedi, bir orduyu dize getirebilecek zilyon kilovatlık gülümsemelerinden birini ona göstererek. Ben de istisna değildi, gözleri büyüdü ve elleri onu son basamaktan aşağı indirmek için beline kaydı. Kadın kısık bir kahkaha atarak ona bir şeyler fısıldadı ve sonra kalçalarını sallayarak iskeleden aşağıya doğru süzüldü.

Merdivenlerin tepesine çıktığımda, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, elbette değil," dedim Avril'le yaptığım olumsuz karşılaştırmayı görmezden gelerek. O, erkeklerin göz kulak olduğu türden bir kadındı. Ben geçerken aşağıda bekledi ve her zamanki gibi arkada gizlenen Fiona'ya da aynı nezaketi gösterdi.

Diğerlerinin hepsi teknenin arka tarafında, açıktaki koltukları tercih etmişti.

"Bu mükemmel," dedi Fiona ve sonra bu alışılmadık çıkış karşısında elini ağzına götürdü, rengi kıpkırmızı oldu ve en yakın koltuğa çöktü. Ben iskeleden indi, önce bana sonra Fiona'ya baktı ve ağzını iki yana açarak durdu, iki boş koltuğu inceledi ve ani bir dönüşle bir adım geri çekilip Fiona'nın yanına oturdu.

Tekne suda alçakta duruyordu ve üstümüzde ahşap kanal kenarlarında insanlar bacaklarını kenardan sarkıtarak oturuyor, birbirleriyle sohbet ediyor, fotoğraf çekiyor ve genel olarak dünyanın geçişini izliyorlardı. Arkalarında fon olarak renkli binalar ve herkes çok rahat, bazıları kanal teknelerine el sallıyor, ellerinde içecekler, sanki herkes bugün tatildeymiş gibi bir bayram havası vardı.

Nedense bu beni gülümsetti ve yüzümü güneşe doğru çevirdim, Benedict Johnson'ı görmezden gelecek ve bugün geldiği için ona minnettar olacaktım. Önümüzdeki bir saat boyunca tatildeymişim gibi davranabilirdim ve herkes tekneye hapsoldüğü için kimseyi kaybedemezdim. Hepsinin tek bir yerde olması rahatlatıcıydı.

Avril eğildi ve ayaklarını ovuşturduktan sonra, "Açıkçası biri bizi yürüyeceğimiz konusunda uyarabilirdi," dedi.

Yanımdaki Sophie gözlerini devirdi ve hiçbir kötü niyet belirtisi göstermeden gülümsedi. "Avril, bu botlar harika ama ciddi ne düşünüyordun?"

'Buranın kaldırım taşlarıyla dolu olduğunu nereden bilebilirdim ki? Tanrı aşkına, yirmi birinci yüzyıldayız; şimdiye kadar düzgün yollarının olması gerekirdi. Tuhaflık da var, medeniyetsizlik de.

Danimarka'nın bir tasarım cenneti olması gerekiyor. Danimarkalı kadınlar nasıl başa çıkıyor? Tanrıya şükür bunun için geri döndüm. Şık, ipeksi kaşmir eşarbını omzuna attı ve gevşek, yumuşak dalgalı kıvrımlar halinde sırtından aşağıya doğru aktı.

Tekne, motor devrini yükseltip liman kenarından uzaklaştıkça dalgalandı ve salındı, pitoresk sahil boyunca ilerlemeden önce kanalda çok yönlü bir dönüş yaptı. Ön tarafta uzun boylu, çenesi kirli sarışın bir genç ayağa kalktı ve mikrofonu aldı. Bırakın tura çıkmayı, bira alacak yaşta bile görünmüyordu ama İngilizce, Danca, İtalyanca ve Almanca olarak yaptığı giriş konuşması kısa sürede ilk izlenimimi değiştirmeme neden oldu, bu askere alınan Cumartesi çocuğu değildi.

'Lütfen teknenin içinde kalmayı unutmayın. Köprüler çok alçak. Şimdi burada yolculuğumuza başlıyoruz. On sekizinci yüzyılda bu binalar genelevler, barlar ve tüccar evleriydi.

İtaatkâr bir şekilde hepimiz üstümüzdeki mücevher parlaklığındaki binalara bakmak için döndük, Kopenhag'ın klasik görüntüsü, herkesin fotoğraf çekmek için telefonlarını ve kameralarını çıkarmasına neden oldu.

Yeşil, mavi, sarı ve koyu sarı boyalı binalar farklı yükseklik ve genişlikte olsalar da, onlara geçit törenindeki askerlerin tükürük ve cilasını veren düzgün bir tekdüzelik vardı. Kanalin sonunda domuz, heybetli ve çağdaş bir yapı olan Danimarka Kraliyet Tiyatrosu'nun yanından geçerek, uzun ve yavaş bir dönüşle açık sudan geçen çok daha geniş bir kanala açıldı. Burada su daha çalkantılıydı, ancak rehber sanat merkezi ve nakliye konteyneri sokak yemekleriyle Paper Island'ı işaret ederken tekne sorunsuzca süzüldü. Eski endüstriyel gazete binaları pek güzel değildi ama tipik Danimarka geri dönüşüm modasına uygun olarak, ön tarafta modern şezlonglarla ve bahar güneşini içine çeken insanlarla dolu açık bir alanla dönüştürülmüştü. Suyun karşısındaki bu mesafede bile bir vızıltı ve heyecan hissedebiliyordunuz yer hakkında.

"Kopenhag'da en iyi sokak yemeklerini orada yiyebilirsiniz," dedi Sophie. "Oraya ne zaman gidebileceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Otelin ücretsiz bisikletleri var," diye önerdim. "Otelden buraya bisikletle gelebilirsiniz.

Avril, 'Aman Tanrım, beni bisiklete bindiremezsin,' diye söylendi.

"Ben de öyle," dedi Conrad. 'Merak etme aşkım, onun yerine benimle birlikte bir barı destekleyebilirsin.

"İşte bu bir plana benziyor.

Sophie her zamanki gibi onlara gülümseyerek, "Bence bisiklete binmek eğlenceli olurdu," dedi. "Hmm, bunu ne zaman yapabileceğimi merak ediyorum.

Kafamda güzergahı hızlıca değerlendirdim, gazetecilerin şehri keşfetmek ve Danimarka'nın yaşam tarzını anlamak için kendilerine biraz zaman ayırabilmeleri amacıyla kasıtlı olarak bolca boş zaman bırakılarak planlanmıştı.

Herkes çarpıcı Kraliyet Opera Binası'na bakmak için döndüğünde gemide bir hışırtı oldu. Nyhaven'in şirin binalarıyla tam bir tezat oluşturan bu yapı, kıyıya hâkim, modern zamanların bir juggernaut'u gibi duruyordu. Devasa bir çelik konsol çatı, yerçekimine meydan okurcasına suya doğru uzanıyor, görkemli bir kibirle aşağıdaki camın arı kovanı kıvrımıyla yumuşatılıyordu. Rehber, geniş cam cephenin içinden ünlü bir heykeltıraş tarafından yapılan üç ışıklı heykeli gösterdi. Bu mesafeden bile sanatları parlıyordu. Genç adam altın varaklı tavanı ve iç mekan malzemelerinin ayrıntılarını anlatırken, buranın tüm sanat ve tasarımlarıyla derin ve yankılanan bir gurur duyan bir ülke olduğu açıktı.

"Daha önce Kopenhag'a gittin mi? Benedict, Opera Binası'nın bir sürü fotoğrafını çekmekle meşgul olan Fiona'ya sordu.

"Hayır.

Verdiği huysuz yanıt, konuşma girişimini etkili bir şekilde kapatması beni sempati içinde gülümsetti ama onu hafife almıştım.

"*Hanning'in Yarım Saati* adlı blogunuzu açma fikri nereden aklınıza geldi?" Tekrar Fiona'ya döndü. Onun metanetine hayran kaldım. "Güzel bir başlık," diye ekledi, gergin bir kedi yavrusuyla ilgilenen bir veteriner gibi nazikçe.

Onun dokunuşu da aynı derecede nazik olabiliyordu, gizli bir ürpertiyle hatırladım. "Teşekkür ederim. Başını eğdi, gözlüğünün camının kenarını okşayarak

Tekne yavaşlarken, Küçük Denizkızı heykelinin deniz manzarasını sunan kıyının yakınındaki suda sallanırken motorun tıkırtısı donuk bir gümbürtüye dönüştü.

Fiona, Küçük Denizkızı'nın arkasının fotoğrafını çekmek için ayağa kalktı, tehlikeli bir şekilde sallanıyor, görüntüyü izlerken homurdanıyor ve mırıldanıyordu. Fotoğraf makinesine tekrar açı vererek, tekrar öne doğru sallanmadan önce Ben'in bacaklarına yaslanarak başka bir çekim denedi.

Ben bir elini kaldırdı ve onu sabitledi.

"Düşmeni istemeyiz.

Öfkeyle kızardı. "Teşekkür ederim.

"Sorun değil. Yüzünde birdenbire çok iyi hatırladığım çekici bir gülümseme belirdi. 'Bak ne diyeceğim, geri dönerken benim için birkaç fotoğraf çeker misin? Opera Binası iyi bir hikaye. Büyük şirketlerin fedakârlığı ya da büyük bir vergi kaçağı. İnşaatı için sağlanan fon oldukça tartışmalıydı. Birkaç iyi fotoğraf çekebilirim. Sakıncası var mı?"

"Hayır. Fiona ona gülümsemek için elinden gelenin en iyisini yaptı: "Sorun değil. Birkaç hızlı fotoğraf daha çekti ve görüntüleri gözden geçirmek için oturduğunda sonuçlardan memnun görünüyordu.

'Bu oldukça korkutucu görünen bir kamera. Onunla ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun,' dedi Ben, onunla konuşurken sesi yumuşamıştı ve tehditkâr olmayan bir mesafeyi koruduğunu fark ettim.

"Bu bir Nikon D500. Saniyede on kare. Birkaç dakika boyunca benim için hiçbir şey ifade etmeyen ya da onun için hiçbir şey ifade etmediğinden şüphelendiğim teknik bilgiler vermeye devam etti ama o hep başını salladı. Bu, ondan duyduğum en fazla şeydi ve fotoğrafçılık hakkında bu kadar otoriter bir şekilde konuşarak onun gelişmesini görmek büyüleyiciydi.

Lanet olası Ben Johnson ilgimi çekti. Burada olmak istemediğini söylemesine rağmen, son on dakikadır göz ucuyla onu izliyordum ve rehberin söylediği her şeyden etkilenmiş görünüyordu. Telefonda bana havlayan deli tilki neredeydi? Rehberi dikkatle dinleyen, keskin ve zeki gözleriyle etrafı inceleyen, yüzü bir yandan hareketli bir yandan düşünceli olan bu adam bana ödül gecesindeki Ben'i ve aramızdaki o kısa süreli sinir bozucu bağı fazlasıyla hatırlattı. Kuyruğumu kıstırıp kaçtığım adamı.

Tekne, tuzlu deniz havasının bizi savurduğu açık denizden, üçgen evlerin sıralandığı sakin bir yerleşim sokağının ortasından geçen bir kanalın sığınağına döndü. Kendimizi Amsterdam'da gibi hissettik, rehberimiz de bize mimarının arkasındaki ilham kaynağının bu olduğunu söyledi.

'Şimdi St Saviour's Kilisesi'ne geliyoruz, burası ünlü kulesi ve dış merdivenleriyle Kopenhag'ın en güzel kiliselerinden biri. Buradan görebilirsiniz.

Herkes kiliseyi ve kulenin dışından yukarı doğru kıvrılan siyah ve altın rengi spiral merdivenleri görebilmek için öne doğru eğildi.

"Lütfen arka tarafa oturun. Rehberin mikrofondan gelen sesi yorgun bir tekrara sahipti ve yolda kafası kesilen turist olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. "Alçak bir köprü yaklaşıyor.

Binaların arasından kilisenin yakalanması zor görüntülerini yakalamak isteyen birkaç cüretkâr ruh son dakikaya kadar bekledi; aralarında, söylendiği gibi oturmadığı için birkaç kez azarlanan bir İtalyan beyefendi de vardı. Rehberin ondan bıkmaya başladığı belliydi, tıpkı şimdi onu utançla dürtten kızı gibi.

Sokağın korunaklı yapısına rağmen, aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr kanaldan aşağı doğru eserek Avril'in eşarbını kapıldığı gibi yukarı doğru savurdu, bir yelkenli gibi havada dalgalanarak başını sardı. İpek gibi hafif kumaş, eski bir ölüm maskesi gibi yüzüne yapıştı. Ani bir panikle ellerini çırparak atkıyı tutmaya çalıştı ama rüzgâr muzipçe atkıyı yakaladı ve bir duman sarmalı gibi havada savurarak uçlarını Avril'in kavrayamayacağı kadar uzağa fırlattı.

'Avril, otur. Otur,' diye bağırdı Ben, köprünün gölgesi üzerimizde belirirken, yaklaşmakta olan tehdidin yavaş yavaş kaçınılmaz bir habercisiydi.

"Eşarbım. Atkım,' diye haykırdı Avril, bayrak gibi dalgalanan kumaşı kurtarmak için tekrar uzanırken sırtı tehlikeye dönüktü. Rüzgâr son bir kez daha oyunbazca esip kumaşı koparıırken, Avril ayağa fırladı ve elleri boş bir şekilde havaya uzandı.

Sid ned. Sid ned. Otur. Otur. Hinsetzen. Siediti.' Rehberin ısrarlı sesi mikrofona ve diğer yolculardan gelen destek korosuyla iki kat daha güçlendi. Alarm çığlıkları yankılandı ve köprünün duvarlarından geri döndü.

O korkunç ağır çekim, korku filmi kaçınılmazlığıyla köprünün taş kemeri arkasında belirdi. Etrafımda dehşet dolu soluk sesleri duydum ve donmuş ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım.

Ani bir hareket bulanıklığı oldu. Avril çığlık attı ve yere düştü.

Ben'in yıldırım reaksiyonu, kendini iki koltuğa fırlatması, tekne güneş ışığından kayarken bir rugby çalımıyla onu yere düşürmesi. Her nasılsa aynı anda David atkıyı yakalamayı başarmış ve ne yapacağını bilmediği bir kupa gibi nazikçe tutmuştu.

Tur rehberi bağırdı ve motor durdu, tekne köprünün altında sallanmaya başladı ve şok edici bir sessizlik oldu.

Avril hareketsiz bir şekilde yüzükoyun yerde yatıyordu, koyu renk parlak saçlarını şimdiden canlı bir kırmızı gölcük kaplamıştı, parlak kırmızı ise bunun tam tersiydi.

Yanına diz çöktüm, neredeyse ona dokunamayacak kadar korkuyordum, sıcak bir kızarmanın ardından buz gibi bir soğukluk üzerime çöktüğünde nefesimi yuttum. Kahretsin. Sorumluluğun ağırlığı beni neredeyse dibe çekiyordu.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Orada çaresizce durup işe yaramaz görünmek yerine harekete geçmeliydim.

Titrek bir elimi omzuna doğru uzattım. Sırtının hafifçe hareket etmesinden nefes aldığını görebiliyordum. "Avril.

Ben yanıma gelip diz çöktü ve beni şaşırtarak elini elimin üzerine koydu, hızlıca sıkarken fısıldadı, "Ona zamanında ulaştığımı sanıyordum. Dudağını ısırdı, gözleri endişe doluydu.

Ben de onun elini sıktım. İnanılmazdı. "Sen yaptın. İnerken başını koltuğa çarptı.'

Nazik bir el ile omzuna dokundum. "Avril. Beni duyabiliyor musun?" Parmaklarımın altında vücudunun titrediğini hissettim.

Rehber başımızda dikilip diğer yolcuların meraklı bakışları altında dehşete düşmüş ve aynı derecede işe yaramaz görünürken boğuk bir inilti çıkardı.

"Bilinci yerinde," diye mırıldandım Ben'e. Başlarımız birbirine o kadar yakındı ki alnındaki birkaç ter damlasını görebiliyordum. "Bu iyiye işaret... Sanırım.

'Evet,' diye fısıldadı. "Şimdi ne yapacağız?

Aramızda alaycı bir oh olsun-bebek elimizde kaldı-şimdi bakışması geçti. "Kanamayı durdur sanırım," dedim yapışkan kan sızıntısının farkında olarak

Pantolonumun dizinden. "Ve neresinin kanadığını ve ne kadar kötü olduğunu öğrenin.

"İyi plan. Başıyla onaylaması bana çok ihtiyacım olan güven desteğini verdi.

Ben beni diğerlerinin dikkatli bakışlarından korurken, Avril'in saçlarını çekingen parmaklarımla karıştırdım. Topak ya da tümsek yoktu.

Bir iniltiyle yan yattı, gözlerini kırıştırarak bize baktı, gözlerini bulanıklaştıran bir şaşkınlık vardı.

"Kıpırdama, Avril," dedim, hemen alnının solunda, saç çizgisine doğru uzanan ve bolca kanayan yarayı fark ettim.

Çantamı karıştırdım ve bir seyahat paketi mendil aldım, onları doldurdum ve yaraya bastırdım.

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. "Cehennem gibi acıyor.

Elini tuttum. 'Bir şeyin yok. Her şey yoluna girecek.

Her nasılsa bu sözler onu rahatlatmıştı ki bu da çok iyi oldu çünkü hiçbir fikrim yoktu. Sonra aklıma yardımcı olacak bir bilgi geldi.

'Kafa yaraları çok kanar. Her zaman olduklarından çok daha kötü görünürler,' Avril dahil herkesi rahatlatacağını umarak yüksek sesle söyledim.

"Ancak, *yarayı* durdurmamız gerekiyor," diyerek başımla *yarayı* işaret ettim ve Ben'e alçak sesle konuşarak kanamanın ne kadar açık olduğunu anlatan bir figüran gibi konuştum. Neyse ki o da başını salladı. Koyu kırmızı renk hızla koyulaşarak mendil tomarını ıslatmıştı.

Sophie çoktan herkesten temiz mendil toplamaya başlamıştı ve Conrad iki temiz ve ütülenmiş mendil uzatarak kozunu oynadı.

Onları bir araya getirdim, mendilleri çıkardım ve temiz mendilleri başına bastırdım.

Kaptan, tur rehberi ve birkaç turist daha bizi izlerken epey kalabalık olmuştuk. Sophie'den görevi devralmasını istedim ve onunla konuşmaya gittim.

Ben ve ben kanal kenarından teknenin uzaklaşmasını izledik, diğer yolcular bize bakıp birbirlerine fısıldarken Sophie bize küçük bir el salladı ve yüzünü buruşturarak destek verdi. Avril aramızdaki bir bankta oturuyordu, Ben'in kolu onu tutuyordu. Sophie'nin yün atkısı başının etrafına sarılmıştı; Conrad'ın kana bulanmış mendilleri çoktan bir kenara atılmıştı.

Bunu itiraf etmeden önce işkenceyle yüzleşirdim ama Ben'in taksiyle yola çıkan Eva'yı benimle birlikte beklemesini önermesi hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Avril'in uygun tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu anladığımızda, tekneden Eva'yı aradım ve o da en iyi çözümün bizi tekneden çıkarmak olduğu konusunda hemfikir olan teknenin pilotuyla konuştu. Planımız, Avril'i Eva'nın yerel doktoruna götürmektir; orada hasarı değerlendirebileceklerdi.

"Senin için birini aramamı ister misin? Saatime doksan beşinci kez baktıktan sonra Avril'e sordum. Eva on dakika demişti ama

hayatımın en uzun on dakikasına dönüştü.

Avril, anlaşılır bir şekilde, kazadan beri neredeyse hiç konuşmuyordu ama beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden çok endişeliydim; bilincini açık tutmak için olduğu kadar kendimi rahatlatmak için de cevap vermeye devam etmesine ihtiyacım vardı. Umursamaz bir tavırla çenesini kaldırıp başını salladı ve hemen yüzünü buruşturdu.

"Hayır, bir anlamı yok. Dudakları inceldi. 'Christopher işte olacak. Onu rahatsız etmenin bir anlamı yok.'

"Ama bilmek istemez miydi? Ben sordum. Evli olmanın amacı bu değil miydi? Sizin için endişelenecek, sizinle ilgilenecek başka birinin olması.

'Hayır,' dedi el çantasını çekerek, bir ayna bulana kadar acınası bir şekilde karıştırdı.

"Bunu yapmak istediğinden emin değilim," dedim, parmaklarından kurtarmaya çalışarak. "Ciddiyim.

Kıpır kıpır parmaklarıyla yapıştı, fiskeleyerek açtı. "Tanrım, neye benziyorum ben? Fermuarlı bir bölmeyi daha açtı, içinden bir dudak kalemi ve iki altın kapaklı ruj çıkardı, renkleri kontrol edip hangisinin hayalet solgunluğunu aydınlatacağına karar vermeden önce tahmin edemeyeceğim kadar pahalı bir markaydı. Dikkatli ve ustaca vuruşlarla dudaklarını çizmek için acele etmedi, başının her hareketinde irkildi ama Ben'in dehşete düşmüş hayranlığı karşısında koyu kırmızı, parlak bir son uygulamadan önce devam etti.

Gözüme takıldı ve *ciddi* misin der gibi tek kaşını kaldırdı.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve beceriksizce durarak ellerini ceplerine soktu.

Kalbim ona gitti. Onun özenli makyaj rutininin neyi gizlediğini biliyordum. Mesele ruj ya da parlatıcı değildi - bu, kendisini yalnız ve savunmasız hissetmesine neden olan bir durumla başa çıkmasına yardımcı olmak için tasarlanmış psikolojik bir zırhtı.

Kolumu ona doladığımda, sürpriz bir şekilde eğilip başını omzuma koydu. Onu sıktım ve süvarilerin bir an önce gelmesi için dua ettim.

Bölüm 14

Eva'nın doktorunu önceden araması sayesinde, o ve Avril biz gelir gelmez hemen içeri alındılar ve Ben ile beni boş bekleme odasında bıraktılar. Temiz, beyaz ve modern odaya bakarak koltuklara gömüldük. Sandalyeler bile şık ve rahattı. Her zaman dolu olan ve birini görmek için saatlerce beklemek zorunda kaldığınız evdeki muayenehanenin işlevsel, bel uyuşturan koltuklarından çok farklıydı.

"İyi birine benziyor," dedi Ben, ani ve garip sessizliği doldurarak. 'Mmm,' dedim.

"Evet, çok anaç.

"Tanrıya şükür numarası bende vardı. Koltuğuma yığıldım, yorgunluk her kasıma sızıyordu, adrenalin akşamdan kalmalığım beni bitkin bırakmıştı.

"Hmm, pek de beklediğiniz gibi değil.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Felakete ne kadar yaklaştığımızı düşünerek iç çektim. "Düşünmeye bile değmez. Başımı ellerimin arasına aldım. "Kahretsin. Hayal edebiliyor musun? Kopenhag'da kafası kesilen bir gazeteci.

"Evet, manşetleri hayal edin. Aradığın şey tam olarak bu değildi. Ona sertçe baktım.

"Özür dilerim," diye yüzünü buruşturdu ve elini koluma dokundurdu, "gerçekten öyle demek istememiştim.

Koltuğuma geri döndüm, gözlerimi kapattım ve yeniden midemin bulandığını hissettim.

Her şey çok daha kötü olabilirdi. "Oh Tanrım.

"Hey, iyi misin? Bana doğru eğildi, gözleri endişeyle kısıldı ve bir an için o mavi gri gözleri çerçeveleyen koyu kahverengi bakır uçlu kirpiklerin alışılmadık rengine hayran kaldım. Kaburgalarıma bir midilli tekmesinin çarptığını hissederek bakışlarından uzaklaştım. Eli ön kolumdan aşağı kayarken hızlı ve sessiz bir nefes aldım; sıcak parmakları benimkinin üzerine gelmeden önce santim santim gezinirken tüylerim gıdıklanmaya başladı. Avuç içimi yukarı çevirip parmaklarımı avucumun içine sokma dürtüsüyle savaştım.

onun, her şeyi bırakıp bir değişiklik olsun diye benimle başkasının ilgilenmesine izin verebileceğime dair baştan çıkarıcı siren önerisini görmezden geldim.

'Hayır. Evet. Bilmiyorum. Ona, kurnaz olmayan gözlerine baktım ve dudağımı ısırdım, tüm korkularım aniden içeri doldu. "Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum.

"Ne süper PR kızı? Dudakları kıpırdadı ve elimi sıktı. 'Tabii ki öylesin. Hepsi bir günlük iş.

"Arkadaşım Connie'yle konuşuyormuşsun," dedim aniden, keşke burada olsaydı. "O da böyle şeyler söylüyor.

"Onu da sen mi organize ediyorsun?

Titrek bir yarım kahkahayla, 'Tanrım hayır, o bir ilkokul öğretmeni' dedim. Organizasyon onun her tarafına taş gibi işlemiştir. Onun gözetiminde böyle bir şey olmasına izin vermezdi.

"Çocuklarla uğraşırken ince bilenmiş becerilere, ahtapot genetiğine ve kafanızın arkasında gözlere sahip olmanız gerektiğini fark ettim. Bunun olacağını tahmin edemezsiniz. Avril bir yetişkin. Kuşkusuz prenses türünden, bu yüzden belki de çocuk meselesi uygulanmalıydı, ama sen üstesinden geldin.

Yatıştırıcı sözleri, gri bir günde bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi, güven verici, sıcak bir onay ipliği taşıyordu.

'Biz hallettik. Gerçekten çok yardımcı oldunuz. Benimle kaldığınız için teşekkür ederim.

"Pek bir şey yapmadım. Omuz silkti, geniş omuzlarını küçümseyici bir hareketle kaldırdı, ama fark ettiğinden daha fazlasını yapmıştı.

'Ne yaptığınızı bilmediğinizde manevi destek çok işe yarar.

Bana yavaşça bir göz atarken yüzünü kalp atışlarını hızlandıran nazik bir gülümseme kapladı.

"Bunu itiraf eden süper halkla ilişkilerci kız. Alaycı bir kaşını kaldırdı. 'Kimse tahmin edemezdi. Soğukkanlı, sakın ve derli toplu olmayı iyi beceriyorsun.

"Gerçekten mi? Bu övgü korkunç çılgın tilki gazeteciden mi?' 'Korkunç mu? Ben mi?'

'Evet, telefonda beş saniyelik bir uyarı yaptığınızda. En azından nükleer bir tehditte tam dört dakikanız olur.

Yüksek sesle güldü, saf bir eğlencenin derin bir karın gürültüsü. "Beni kötü bir animda yakaladın. Ağzı hınzır bir mizahla kıvrıldı, 'Ve

Halkla ilişkiler çalışanlarını sevmiyorum.

"Sanırım bunu açıkça ifade ettiniz.

"Üzgünüm, başka şekilde ifade etmeliyim. Halkla ilişkiler çalışanlarını sevmiyorum... genel olarak. Bana hızlı ve samimi bir gülümseme fırlattı, bu da kalbimin aptallaşmasına ve garip bir ritim kaçırma hareketi yapmasına neden oldu.

"Tanrım. Bayrakları çıkarayım mı?"

'Bunun için biraz erken,' diye alay etti, gözlerinde muziplik ve eğlence dans ediyordu. 'Ama feryat edip çığlık atacak, durumu dramatize edecek ve bir başkasının kurtarmaya gelip parçaları toplamasını bekleyecek pek çok insan tanıyorum. Sen bunu yapmadın. Kot pantolonumun kan lekeli dizlerine baktı.

'Mmmn,' kenarları paslanmaya yüz tutmuş koyu lekelerle bakarak burnumu kırıttırdım. Böyle lekelerin geri dönüşü yoktu; kaderlerinde gökyüzündeki büyük giysi bankasına gitmek vardı.

Başını salladı ve ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra başının arkasında birleştirip bacaklarını önünde uzattı. "Komik, son kırk sekiz saat içinde o kadar çok dram yaşadım ki, kendimi en rahat hissettiğim an bu oldu.

"Rahibe hala musluğu bulamadı mı?"

Güldü. Hiç komik değil. Şimdi alt kattaki daireyi sular altında bırakmayı bitirdi ve bebek ve beş yaşındaki cehennemden gelen şeytan yavrusuyla kapıma gelmeden önce tek yatak odalı dairemi çocuk korumalı hale getirecek öngörüye sahip olmadığımdan şikayet ediyor, ki tesadüfe bakın ki,' dedi falsetto bir tonla, '*yeterince büyük değil*. Görünüşe göre, bu *ücretsiz* lojmanlar çocuklar için çok tehlikeli. Küçük Teddy, yukarıda bahsi geçen beş yaşındaki *Cehennem Çocuğu* koridora çıktı ve kendini asansöre attı.

Elimde olmadan kıkırdadım ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Ben ciddiylim.

'Özür dilerim, gülmemeliydim. Kız kardeşinizi tanımıyorum ama' omuzlarımı kaldırdım, 'bu kulağa biraz mantıksız geliyor diyebilir miyim?

"Yani kendinden ve futbol kupaları koleksiyonundan başka kimseyi düşünmeyen duyarsız bir piç olmadığımı mı söylüyorsun?

'Şey,' diye burnumu kırıttırdım, sanki ciddi ciddi düşünüyormuş gibi, 'Kupalar, koleksiyonlar mı dediniz? Ooh, evet. Bu klasik duyarsız piç bölgesi. Birden ona sıırttım ve ekledim: 'Kopenhag'a tüm masrafları karşılanmış bir geziye davet edilmen iyi olmuş o zaman.

Güldü.

"Bunu kız kardeşim Amy'ye söyle. Onu rahatsız etmek için kasıtlı olarak kaçtığımı düşünüyor.

"Ve tüm o kupaları kazandım, unutma. Ona şakacı bir parmak salladım.

Tekrar güldü. "Övünmek gibi bir niyetim yoktu.

'Öyle olduğunu düşünmemiştim. Vay canına, kardeşlerimin arasında bir kupa olsaydı kutlama yapardım. Bahçede gerçek boyutlarda bir Sith Infiltrator'ımız var, kulübedeki reaktör çekirdeği çalışan Tardis gösterge paneli replikasıdan bahsetmiyorum bile.

"Pardon? Sanki tamamen delirmişim gibi bana baktı.

Ben ciddiym. Kardeşim Brandon bilimkurgu modelleri yapmayı seviyor. Bak.'

Ona Brandon'ın bir aşk emeği olan web sitesini gösterdim, önceki projelerinin fotoğraflarından oluşan galeride gezindim.

"Lanet olsun, bu..." ekrandaki resmi büyüttü, "akıl hastası. "Evet, insanlar onun hakkında daha önce de böyle şeyler söylemişti.

'Hayır, cidden detaylar inanılmaz. Profesyonel bir model yapımcısı mı?'

"Böyle bir şey var mı? Hayır, bir hurdacıda çalışıyor, arabaları kurtarıyor ve gözüne çarpan ama satamadıkları şeyleri eve getiriyor. Bu web sitesini kurdu ve benzer tuhaf tiplerden oluşan bir takipçi kitlesi var. Hepsi inanılmaz derecede kendini adanmış ve birbirlerini destekliyor gibi görünüyor.

"Reaktör çekirdeği gerçekten çalışıyor mu? Tardis'in içinin tam gerçek boyutlarında olmasa da yeterince yakın olan replika modeline bakarken yüzündeki gerçek ilgi buydu.

Bir an için onun da onlardan biri olup olmadığını merak ettim.

"Evet, *Star Wars*, *Stargate* ve *Star Trek*'in yanı sıra *Doctor Who*'ya karşı da küçük bir takıntısı var. Bir kahkaha attım. "Aslında oldukça zeki, Tardis'in konsolu mekanik anlamda çalışıyor, yani yukarı aşağı gidiyor ve asitle çalışan garip bir tren sesi çıkarıyor, ama Sinclair ailesinin yaz tatillerinde Gallifrey'e gidip geldiği gerçek anlamda değil.

"Demek istediğim, tüm hidrolik ve elektrik işlerini de yapabiliyor mu?

"Evet, Brandon tüm bu konularda bir dahi ve diğer her konuda tam bir aptal. Ayıldım. "Birçok açıdan çok zeki ama hayatını kurtarmak için bir sınavı bile geçemez. İçimi çektim.

"Sadece ikiniz mi varsınız?

'Hayır, diğer kardeşim John, o kadar zeki değil ama öyle olduğunu sanıyor. Gevezelik yeteneğine sahip ve yavaş giden bir tembel hayvan kadar iş ahlakı var. Ortaokula başlar başlamaz kalktı ve gitti. Debenhams'da çalışıyor ve onlara iyilik yaptığını sanıyor.

'Demek azimli olan sensin. Yüksek başarı.'

'Teşekkürler. Çok mu sert bir kaltaksın?'

"Öyle demek istemedim.

'Annem kendimiz için bir şeyler yapmamızı isterdi. En büyük bendim, mesajın aslan payını ben aldım. Durakladım, sonra da 'O ölmeden önce' dedim. Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Bu gazeteci işinde iyisin, değil mi? İnsanları konuşturmakta.

Yüzü yumuşadı ve başını eğerek beni düşünmeye başladı.

"Ve bu halkla ilişkiler işinde, insanları dinleme ve iletişim kurma konusunda iyi olduğunuzu söyleyebilirim.

Tuhaf bir nedenden dolayı pembeleştım ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Neyse ki Eva yanında her şeye rağmen ruhani ve göz alıcı görünmeyi başaran çok solgun bir Avril'le döndü. Belli ki tüm kanı süngerle temizledikleri için saçları nemliydi ama bir şekilde kanlı lekelerden kurtulmuştu ve geriye sadece kavgaya karışmış gibi görünen ben kalmıştım.

Ayağa fırladım.

"Nasıl hissediyorsun?

Avril bana zayıf bir gülümseme verdi. "Ağrım var. Şakağına dokundu. "Tam bir savaş yarası. Beş dikiş atıldı. Gözlerinde alışık olduğum mağrur prensesin ışıltısı vardı. "Şımarık doktor ama.

"Avril! Bir kahkaha attım.

"Öyleydi. Ender rastlanan bir komplocu sırtışıla birbirimize baktık. 'Tamamen Viking ve sarışın, çok nazik elleri var. Bana kendimi kadın gibi hissettirdi.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bölüm 15

Ufak tefek ve oldukça savunmasız görünen Avril, Varne'deki deri koltuklardan birine büzülmüş, elindeki kahve fincanını tutuyordu. Ağlamayı daha yeni bırakmıştı ve bu durum beni şaşırttığı kadar onu da korkutmuşa benziyordu. Avril gibi süper prensesler doğru dürüst ağlamaz ya da yürek parçalayan hıçkırıklara boğulmazlardı ya da ben öyle sanıyordum.

Ben aceleyle geri çekilip herkesi bilgilendirmek için otele dönerken Eva bir kez daha atılıp bizi köşeye götürdü ve dehşet içinde kahve dükkanının kapısını açtı. Tanrı onu korusun, gelip bizi kurtarmak için dükkânı kapatmıştı.

"Özür dilerim. Avril burnunu çekti. Her zamanki kendinden emin tavrı olmadan, kararsız bir genç kız gibi görünüyordu.

"Merak etme," dedi Eva, eğilip elini okşayarak. "Sanırım iyi bir ağlamaya ihtiyacın var.

"Ben hiç ağlamam. Bunu söyler söylemez, yeni hıçkırıklara boğuldu.

Eva'yla kaşlarımızı hızlıca çattık ve sonra sandalyesini Avril'inkinin yanına çekip onu kucakladı. Onun kırılganlığına şahit olduğum için kendimi biraz garip hissederek oturup izledim.

Sonunda hıçkırıkları yatıştı ve artık rimelle kaplı olan yüzünü sildi.

"Aman Tanrım, nasıl görünmeliyim. Eva ayağa fırladı ve Avril'in aldığı bir avuç peçeteyi kaparak ani ve öfkeli hareketlerle gözlerini sildi. "Berbat haldeyim.

"Avril, sen asla dağınık görünmezsin," dedim nazikçe, yüzünü gölgeleyen gotik lekeleri görmezden gelerek. Yüksek yanaklı kemik yapısı ve kremsi teniyle biraz dağınık olsa da yine de güzel görünmeyi başarıyordu. Eğer ben de böyle bir ağlama krizine girseydim, domuz gözlü ve sümüklü olurum.

"İçeriye kastetmişim.

"Evinden uzaktasın. Kötü bir şok geçirdin. Tabii ki her yerdesin. Eva ona bir peçete daha uzattı.

"Sorun bu değil. Kaza değil. Ben bir sahtekârım, biliyorsun."

"Eminim değilsinizdir. Hepimiz üzülürüz. Eva'nın yatıştırıcı sözleri Avril'in itiraz edercesine yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Hayır, ciddi. Ciddiyim. Evliliğim berbat durumda. İtirafından utanmış gibi başını eğdi ve bir tür kalkan gibi göğsüne dayadığı çantasının askısını karıştırdı. "Kocam Christopher artık benimle ilgilenmiyor. İlgilenmediğini biliyorum. Huysuz beyanı, sanki ona karşı çıkmamız için bize meydan okuyor gibiydi.

"Benden mümkün olduğunca kaçıyor. Benimle vakit geçirmekten nefret ettiğini biliyorum. Elindeki peçeteyi toplarken yüzü tekrar buruştu.

Eva'nın dudakları büzüldü. "Şimdi. Bildiğin şey bu mu yoksa düşündüğün şey mi?

Avril omuz silkerek, sanki dünya görüşünün sorgulanmasına alışık değilmiş gibi biraz meydan okur gibi baktı. "Ben onun için bir hayal kırıklığıyım.

"Nasıl? Çok güzelsin, başarılısın," diye teklif ettim. Söyleyeceklerim bu kadarla sınırlı kalırsa sığ biri olduğunu ima ettiğimi düşüneceğinden endişelendim. Endişelenmeme gerek yoktu.

Avril küçümseyen bir kaşını kaldırdı ve doğrudan bana baktı. "Ve yüksek bakım.

Kızardım ve inkâr etmek için ağzımı açtım.

"Sorun değil, sen söylememiş olabilirsin ama çoğu insan böyle düşünüyor. Onlar haklı, ben haklıyım.

"Evet," diye araya girdi Eva, "ama kocanız bunu siz evlenmeden önce de biliyordu. Sizi olduğunuz gibi sevmiyor muydu? Bu değişti mi?

Kendini küçümseyen yarım bir kahkahayla Avril'in ağzı aşağıya doğru döndü. "Eskiden bu onu eğlendirirdi. Evlenmeden önce bu konuda benimle alay ederdi ama ne istediğimi bilmemi ve oyun oynamamamı sevdiğini söylerdi. Ama şimdi bundan sıkıldı. Sıkıldığını biliyorum! Kahvesini kaptı.

"Bunu söyledi mi?

"Hayır, ama söyleyebilirim," diye mırıldandı fincanının arkasından.

"Nasıl?" diye ısrar etti Eva, Avril'in sinirlenmesine neden olacak şekilde. Onun sözüne inanmamızı beklediğini fark ettim.

"Şey..." diye düşünerek yüzünü buruşturdu, "biz... eskiden yemekten sonra birlikte oturur ve konuşurduk. Şimdi sanki yeterince hızlı yiyemiyormuş gibi

Çalışma odasına geri dönebilir. Kapıyı kapatıyor. Ve uyuduğumu sandığında yatağa geliyor. Ama asla uyumam.'

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Buna gerek yok," Avril'in suratı yine asılmıştı. "O bilmeli.

Eva'nın dikkatli araştırmasına devam etmesine izin verdiğim için oldukça mutlu bir gülümsemeyi ısırdım.

Katkıda bulunabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ne? Sanki senden sıkıldığını biliyorsun da? Eva'nın sesinde keskin bir kırılma, sert bir sevgi vardı, bu da hem Avril'in hem de benim koltuklarımızda doğrulmamızı sağladı.

"Ama o benden sıkıldı. İsyân dolu sözlerinde hafif bir savunma dokunuğu vardı.

"alışma odasında ne işi var? Seninle olmak yerine?"

"Kendi işini yürütüyor. Ne iş yaptığını tam olarak anlamıyorum. Bilgisayar işleri. Biz çok farklıyız. Tüm bu medya olayını ya da işimin ne kadar önemli olduğunu anlamıyor.

"Peki onun işi önemli değil mi?"

Avril sanki bu tamamen bir vahiymiş gibi baktı.

"Elbette ama..."

"Yani ona iş hakkında soru sormadın mı? Eva'nın sesinde alaycı bir dokunuğu vardı.

"Hayır. Avril'in sesi biraz somurtkandı. "Bilgisayar işleri sıkıcıdır.

"Onun için değil," diye önerdi Eva.

Avril saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sanırım değil.

"Onunla en son ne zaman ilgilendiniz? Ne yaptığıyla?"

Eskiden onun için yemek yaptığını söylemişti? Kahve ve cevizli kek.' Avril'in ağzı sıkıştı. "Bugünlerde zamanım yok.

"Belki de zaman ayırmalısın. Belki de ona hala değer verdiğini göstermelisin.

"Hâlâ

önemsiyorum.

"Ona söyledin mi?"

"Bilgisayarına bağlıyken bu oldukça zor.

Peki nereden biliyor? Ya ondan sıkıldığını düşünüyorsa? Eski si gibi onun için yemek yapmadığınız için umursamadığınızı mı?"

'Bu çok saçma...' sesi kesildi, yüzü şaşkınlıktan buruştu. "Ah.

'İkiniz çok iyi iletişim kuramıyorsunuz gibi görünüyor. Bazen bir şeyleri değiştirmek için birinin ilk adımı atması gerekir. Evliliğinizin başarılı olmasını istiyor musunuz?

"Tabii ki biliyorum.

"Neden?" Eva'nın kestirmeden sorduğu soru Avril'in gözlerini parlattı.

"Çünkü onu seviyorum.

Eva yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemenin en ufak belirtisiyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "İşinden daha mı fazla?

Avril başını salladı.

'O zaman belki de ona göstermelisin. Ona eskiden çok sevdiği o kahveli ve cevizli keki yap.

Avril başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, haklısın. Ben çok kötü bir kaltağım. Her şey benimle ilgili. Çok bakımlıyım ama onu seviyorum. İşimin ne kadar önemli olduğu konusunda o kadar takıntılıyım ki, onu dinlemeyi bıraktım. Ona zaman ayırmayı bıraktım. İlk birlikte olduğumuzda, altın bir kuralımız vardı. Geldiğim ilk bir saat boyunca iş hakkında konuşmak yok. Ama bunu unuttuk. Tanrım, benim yüzümden. Hepsi benim suçum. Onu uzaklaştıran benim. Onu ihmal ettim.'

Eva elini kaldırdı. "Yeter.

Avril'in dudakları kıpırdadı. "Yine drama kraliçesi oluyorum, değil mi? Eva gülümseyerek omuzlarını kaldırdı, ne inkâr etti ne de onayladı.

Onu arayacağım. Ona kazayı anlatacağım. Eve döndüğümde ona bir pasta yapacağım.

Bölüm 16

"Tanrı aşkına, benimle dalga geçiyorsun.

"Hayır, ama sorun değil," dedim, odamda tek başıma olmama rağmen sesimi alçak tutarak. Megan'ı aramak için olabildiğince geç kalmıştım, diğerleriyle bir dakika içinde akşam yemeğinde buluşmak zorunda olduğum bahanesini kullanabileceğimi biliyordum. "Sadece küçük bir kazaydı; bilmen gerektiğini düşündüm.

Bir elimle kot pantolonumun fermuarını açtım ve bacaklarımdan aşağı sıyırmaya çalıştım.

Ne yazık ki, Avril ücretsiz tedavi sağlayacak olan EHIC kartını yanında getirmemişti, bu yüzden yüklü tıbbi faturayı şirketin kredi kartından ödemek zorunda kaldım, aksi takdirde itiraf etmeyebilirdim.

"Ne yapıyordunuz? Oradaydın, değil mi?"

"Tabii ki oradaydım. Kot pantolonu dizlerimin üzerinden sıyırdım, her iki dizimde de derimdeki kırılganlıklara sızmış paslı bir kan tabakası vardı. "Hep birlikte gemideydik. Nerede olduğumu sanıyordu? Atkıyı açıkladım.

"Aptal inek," diye tısladı Megan. 'Sorun çıkaracağını biliyordum. Onun olacağını bilebilirdim.

"Aslında o kadar da kötü değil. Megan'a kafedeki çöküşünden ya da parlak kaplamanın altında gördüğüm savunmasız kadından kesinlikle bahsetmeyecektim.

"Hımm," diye reddetti Megan. "Dava mı açacak?"

Kot pantolonumu ayak bileklerimden çözerken telefonu diğer kulağıma götürdüm, neredeyse düşüyordum.

"Sue? Bu aklıma bile gelmemişti.

'Evet, gezi organizatörleri olarak bizi sorumlu tutun. Bir rapor yazsanız, her şeyi iyice belgeleseniz ve bu gece e-posta ile gönderseniz iyi olur. Doğru düzgün denetliyordunuz, değil mi?"

"Evet," diye tersledim, bacaklarıma baktım ve banyoya doğru yürüdüm.
"Ama hepsi yetişkin.

'Şirket olarak biz - siz - onların refahından sorumluyuz. Siz şirketi temsil ediyorsunuz. Eğer bu ortaya çıkarsa ya da o dava açmaya karar verirse... Bu gürültü de ne?

Banyo musluklarını yeni açmıştım, temizlenmeye hevesliydim.

"Su. Banyo yapıyorum.'

"Kendini evinde hisset.

"Megan, her yerim kan içinde. Söylediğim anda, keşke söylemeseydim dedim. "Ne! Bana bu kadar kötü olduğunu söylememiştin. Tanrım, dava açacak!" "Kafa yaraları çok kanar. Yüzümü buruşturdum. "Göründüğü kadar kötü değildi. "Ama ya beyin sarsıntısı geçiriyorsa? Beyin kanaması. İnsanlar ölür

kafaya alınan darbelerden. Tanrım, bu büyük bir itibar kaybına neden olabilir. Şirket cinayetine kurban gidebiliriz.'

"O henüz ölmedi," diye tersledim.

Şaka yapmanın sırası değil Kate. İyi olduğuna emin misin? Bu konuda hiç mutlu değilim.'

'Megan, şaka yapmak istememiştim ama yemin ederim, o iyi. Eğitimli bir doktor tarafından kontrol edildi. Ben de oradaydım. Dürüst olmak gerekirse, Megan'ın bu konuda bu kadar telaşlanacağını bilseydim, geri dönene kadar bekler ve kredi kartı faturasının vadesi geldiğinde itiraf ederdim. "O iyi ve gerçekten dava açacağını sanmıyorum. Sebep olduğu sorun için çok özür diledi.

"Hımm. Megan sessizleşti.

"Kafasını düzgün bir şekilde çarpmadı... şey... zamanında eğildi. Ben'in kahramanca rugby mücadelesinden ya da daha kötü olabileceğinden bahsetmemeye karar verdim.

'Ve bunu engellemenin hiçbir yolu yok. Şirkete geri dönüş yok.'

'Avril'e birkaç dikiş atıldı ve şu anda yatıyor ama kendini çok daha iyi hissediyordu. Onu saat başı kontrol etmeye devam edeceğim ve sabah nasıl hissedeceğini göreceğiz.

"Oh harika. Onu geri uçurmamız gerekecek mi? Bu bir servete mal olacak.'

"Daha iyi hissedeceğini umuyorum. Çünkü acı içinde, perişan ve evden uzakta bir otelde tıklıp kalmak korkunç olurdu, bunların hiçbiri Megan'ın aklına gelmemiş gibiydi.

Beni haberdar etsen iyi olur. Yarın sabah beni ara. Belki de başka birini göndermeliyim. Hasar sınırlaması.'

"Biliyor musun Megan? Hayır. Başka kimseye ihtiyacım yok. Durumu idare ettim.' *Arkadaşlarımdan biraz yardım alarak.* 'Başka hiç kimse farklı bir şey yapamazdı. Talihsiz bir kazaydı ama ben üstesinden geldim. Onu doktora götürdüm, her şeyi hallettim ve her şey yolunda.

"Oh. Tamam. Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor.

Zor koşulların üstesinden geldiğin için tebrikler Kate. Bir kez olsun takdir edilmek güzel olurdu.

"Siz Avril ile birlikteyken diğer gazeteciler ne yaptı?

"Oh, iyilerdi. Ona öğleden sonrayı otelin barında geçirdiklerini söylemedim. Bunun ne kadara mal olduğunu düşünmekten korkuyordum.

'Peki bu akşam için planınız nedir? Akşam yemeği için başka bir muhteşem Michelin yıldızlı restoran mı?

Kararını ver. Bir an bu zor bir iş ve ben beceriksizim, bir an sonra ise çocuk oynacağı ve her beş dakikada bir akşam yemeğine gitmekten başka bir şey değil.

'Avril'i kontrol edip nasıl hissettiğine bakmam gerekiyor ve buna bağlı olarak planı değiştireceğiz. Eczaneye gidip biraz parasetamol ve ibuprofen aldım.

Akıllıca bir hareket. Umarım akşam yemeği planlarını değiştirmek zorunda kalmazsınız.

Avast muhteşem görünüyor.'

Patronum empatiden yoksundu. Avril'in baş ağrısını hafifleteceğini ve kendisini biraz daha az zavallı hissetmesini sağlayacağını umarak ilacı satın almıştım.

Megan gevezelik etmeye devam etti. "Araştırdım. Kopenhag'ın bu kadar yemek meraklısı olduğunu bilmiyordum. Oraya girmek çok zor ve iptal etmek çok yazık olur. Giles'ın beni uzun bir hafta sonu için götürmesini düşünüyorum.

'Eğer Avril yeterince iyiye orijinal programa sadık kalırız ve akşam yemeğini *Avast*'ta yeriz, değilse yine otelde yeriz, böylece onu kontrol etmeye devam edebilirim. İyi olduğundan emin olurum.

"İyi düşünmüşsün. Bunu sevdim. Otelde yemek yemek aynı şey olmasa bile herkesi bir arada tutabilirsiniz.

Telefondan anlayabilir diye gülümsememi geri çektim. Belli ki otelin detaylarına bakmamıştı.

Kapı nazikçe çalındı.

"Bekle Megan, kapımda biri var. Pantolonumla kapıyı açmak istemediğim için üzerime giyecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım.

"Umalım da başka bir sorun çıkmasın.

Belime bir havlu sarıp kapıyı açarken Megan'a doksan beşinci kez iyi olduğuma dair güvence vererek aramayı bitirdim.

Orada kimse yoktu ama metal eşığın önünde bir H&M çantası duruyordu. Sessiz koridorda bir aşağı bir yukarı baktım ve çantayı elime aldım.

İçinde dört çift kot pantolon, bir not ve bir makbuz vardı.

Hangi beden olduğunuzdan veya hangi stili sevebileceğinizden emin olmadığınız için birkaç tane satın aldınız. B

Cidden Ben bunu yapmış mıydı? Huysuz Ben.

Bu standart bir erkek davranışı değildi. Ve kesinlikle deli tilki davranışı değil.

Avril kapısını hafifçe tıklattığımda, telefon görüşmesinin iyi gittiği belliydi.

"Her şey yolunda mı? Nasıl hissediyorsun? Biraz aptalca bir soruydu.

Önceki halinden çok farklı görünüyordu. Fondöten, allık ve pudranın ustaca uygulanması, elmacık kemiğinde mürekkep lekesi gibi açan morumsu çürüğü gizlemişti ve saçını, şakağındaki bir sıra canlı siyah dikişi neredeyse gizleyen çok sayıda gevşek dalla ustaca, dağınık bir üst düğüm halinde düzenlemişti.

"Çok daha iyi hissediyorum. Gülümsemesi utangaçtı. "Christopher onu daha önce aramadığım için kızgındı. Gözleri parlıyordu. "Benimle birlikte olmak için uçmayı teklif etti. Skype görüşmesi yapmak için ısrar etti çünkü iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

Bu çok hoş. Gördüğünüz gibi önemsiyor. Eva haklıydı.'

"Çok tatlı, değil mi? Keşke benim annem de böyle olsaydı. Benim çok bakımlı olduğumu düşünüyorsan, bir de annemle tanışmalısın. Diğer insanlar olay çıkarır; o daha çok üç perdelik oyunlara meyillidir. Çok utanç verici olabiliyor. Babamın onu terk etmesine şaşmamalı. Sanırım bu yüzden Christopher'ın beni terk edeceğini düşünüp duruyorum.

Bu kadar endişeliyse değişmeyi deneyebileceğini söylemekten hoşlanmadım ama daha önce de söylediği gibi, kocası onunla evlendiğinde nasıl biri olduğunu biliyordu.

'Bu akşam ne yapmak istersiniz? Eğer sakın bir gece geçirmek istersen seninle otelde kalmaktan mutluluk duyarım. Makyajına bir kez daha baktım.

'Hayır, bir fili bayıltacak kadar ibuprofen aldım ve söz konusu fili kaplayacak kadar tokat attım. Gitmeye hazırım.

"Emin misiniz? Şüpheyle sordum. "Eğer fikrini değiştirirsen bir taksi çağırırız ve geri döneriz.

"Bunu başarmak yarım saatimi aldı," diyerek yanağındaki hafif şişliği gösterdi Avril, "bu kadar çabayı boşa harcamayacağım.

TV sunucusu Avril, önü minik diamante düğmelerle süslü siyah tulumuyla şık ve zarif bir şekilde geri döndü.

Avril köpekbalığı gibi gülümseyerek, "Bu restoran hakkında hava durumu sunucusu Stacey Wakely'den çok şey duydum," dedi. 'Ve şimdiye kadar yediğim en iyi restoran sıralamasında beni geçmesine izin vermem mümkün değil. Ayrıca Twitter'a oraya gideceğimizi yazdım bile.

Lobide diğer herkesle karşılaştık ve sempatik çıgıllıklarla onun üzerine düştüler. Herkesin onun ne kadar cesur olduğuna dair gözlemlerini başını soğukkanlı bir şekilde eğerek kabul ettiğini görmek beni eğlendirdi. Başların üzerinden gözüme takıldı ve bana küçük bir göz kırpmasıyla küçük, sakın bir gülümseme verdi. Evet, geri dönmüştü.

Restoranın beyaz yıkanmış tuğlalı iç mekânı abartısızdı ancak temiz ve sade tasarım için çok düşünülmüş olduğu belliydi. Sağlam rustik ahşap masalar ve gösterişsiz ahşap iğ arkalıklı sandalyeler, şık çatal bıçak takımı ve klasik uzun saplı cam eşyaların zarif yer ayarlarıyla düzgün sıralar halinde düzenlenmiştir.

Sunulan tüm yiyeceklerin yerel, mevsimsel ve mümkün olan yerlerde toplandığı gerçeğinden çok bahsedildi ve sonuç olarak menü son derece sınırlıydı; bir başlangıç seçeneği, hardal ve yaban turpu ile hake, ardından ana yemek, sığır eti, kereviz ve cep mantarları ve her yemeğe eşlik edecek bir şarap menüsü seçeneği. Huş ağacı kabuğundan dondurma tatlısından pek emin değildim.

"Vay canına, burası harika bir yer," dedi Sophie.

"Bundan sonra sana Küçük Günışığı diyeceğim," diye takıldım ona, "Gittiğimiz her yerde bunu söylüyorsun.

"Doğru," diye başını salladı Fiona, yanağında küçük bir gamze belirdi. "Öyle.

"Şu ana kadar çok güzel bir yolculuk oldu," dedi David, "bugünkü kazaya rağmen, Avril kendini toparlamış görünüyor. Avril'in Ben ve Mads'le canlı bir sohbeta daldığı masanın diğer ucuna baktı. Nurofen'in etkisi geçene kadar ona bir buçuk saat verdim. "Çok keyif aldım. Hüzünlü iç çekişi Sophie'nin elini okşamasına neden oldu. "Herkesi özleyeceğim.

Fiona, "Kopenhag Kalabalığı olarak bir araya gelmemiz gerekecek," dedi.

Conrad, balon kırmızı şarap kadehine uzanırken dramatik bir dokunuşla ürperdi. Tahmin edebileceğim gibi şarap tadım menüsünü tercih etmişti. 'Bundan emin değilim hayatım. Pek bana göre değil.

"Sen eski bir sahtekârsın, Conrad. David ona güldü. "İyi vakit geçirmissin.

"Aslında," diye kabul etti Conrad muzip bir parıltıyla, "misafirlerimiz beklediğimden çok daha iyi kalitedeydi. Ve,' şarabıyla bana kadeh kaldırdı, 'yiyecek ve içecekler mükemmel bir standartta. İyi organize olmuşsun genç Kate. Son gittiğim gezide, Tanrım, ucuz parfümden boğulacağımı ve Prosecco'dan aşırı doz alacağımı düşünmüştüm. Demek istediğim, iyi bir şeyden çok fazla içebilirsiniz ama bir süre sonra sadece iyi bir kadeh kırmızı şarap yeterli olacaktır. Lafi açılmışken...' Beklentiyle bana baktı ve görevimin başına döndüğümü hatırlattı.

Garson ekmek ve tereyağını getirdiğinde - kalın bir kırık buğday yatağında sunulan çavdar ruloları ve küçük bir cam su tabağında yüzen bezelye filizlerinden oluşan bir kafes üzerinde oturan tereyağı bukleleri - bir muamele için olduğumuz belliydi.

Büyük bir törenle, balla kürlenmiş somon fümenin ekşi hamur krepine sarılacağını ve minik beyaz enoki mantarları (bırakın görmeyi, daha önce hiç duymamıştım), yabani mürver, kuzu marul ve salatalık parçalarından oluşan yem salatası ile sunulacağını açıklayan oldukça dövmeli ve çok hevesli genç bir şef eşliğinde beklenmedik bir aperatif geldi. Şefin manik tutkusu olmasaydı, tüm bunların biraz iddialı olduğunu düşünebilirdim.

Sophie çatalını kapıp düşmüş meleğin, şefin ve kendi başlarına birer sanat eseri gibi görünen, güzelce sunulmuş yemeklerin birkaç fotoğrafını çekerken, Fiona elini kaldırarak, "Bekle," dedi.

Sophie'yle dalga geçerek şöyle dedi. "Bekle, birkaç tane daha.

'Acele et Fi, sanırım tat alma duyularım beklentiyle kendiliğinden yanmak üzere. Bu Çin ördekli kreplerinin bir forager versiyonu. Çatalını, yeşil bayrağa hazırlanmak için hızlanan bir formula 1 pilotu gibi salladı. Fiona gözlerini devirip fotoğraf makinesini yere bıraktı ve Sophie her şeyden biraz alarak içine daldı. Oracıkta orgazm olacağını düşünmüştüm, *Harry Sally ile Tanışınca*'daki gibi zevkten inliyordu.

"Çocuklar bunu denemelisiniz. Bu küçük mürverler muhteşem bir baharatlı tatlılık katıyor. Aman Tanrım.'

Herkes yemeğini yerken sessizlik hakim oldu. Yemek meraklısı değilim ama hassas tatların birleşiminde biraz simyasal ve büyülü bir şeyler vardı. Uğruna ölünecek bir şeydi. Sonraki iki yemek de hayal kırıklığına uğratmadı ve Sophie hake balığını denediğinde en az beş dakika boyunca dilsiz kaldı. Hardal ve yaban turpu sosunun şiddetli keskinliğinin tadını çıkarırken yüzünde acı ve zevk karışımı bir ifade vardı.

Ana yemeğe geldiğimizde, ilk lokmayı aldığı anda tüm gözler Sophie'nin üzerindeydi ve tepkisini görmek için bekliyorlardı. Mutluluktan çatalını sallayarak gözlerini kapattı, nutku tutulmuştu ve ağzımda dağılan bifteği tattığımda, şimdiye kadar tattığım en iyi biftek olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Üçüncü yemeğin beklenmedik huş ağacı dondurması ile gelmesi artık beni korkutmuyordu, her ne kadar üstündeki kül gibi görünen hafif toz biraz rahatsız edici olsa da, her şey o kadar lezzetliydi ki son yemek de inanılmaz olmaktan başka bir şey olmaya cesaret edemezdi. Huş ağacında çok fazla lezzet yoktu ama eşlik eden limon mine çiçeği sosu ve minik sarı bezeler bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Garson kız çay ve kahve siparişlerimizi almaya geldiğinde, tatlılar geldiğinde erkeklerin yanına gitmiş olan Conrad'ın hâlâ dönmemiş olduğunu fark ettim.

"Sence Conrad iyi mi? Yanında oturan David'e sordum.

"Sanırım öyle. Şarap içerken formda görünüyordu." "Ama gideli uzun zaman oldu.

"Erkekler tuvaletine gidip onu kontrol etmemi ister misiniz?

"Evet, lütfen. Gerçi Conrad'ı tanıyorsam, aşağıda tanıdığı biriyle karşılaşmış ve şaraplarını paylaşıyorlardır. Görünüşe göre

Tuvalette baygın yatmasından çok daha muhtemeldi. Muazzam miktarda kırmızı şarabı belirgin bir etki yaratmadan içebilirdi.

David güldü ve daha fazla masanın bulunduğu alt kata inen cam ve ahşap merdivene doğru yöneldi.

"Vay, vay, vay, muhteşem bir yemektir," dedi Sophie. 'O dondurmaya nasıl yaptıklarını bilmek isterdim.

Ona kulak misafiri olan garson, şefle sohbet etmesi için onu götürmeyi teklif etti ve mutfağın birkaç fotoğrafını çekmeye hevesli olan Fiona da onu takip etti.

Conrad ya da David'den hâlâ bir iz yoktu, ben de kalkıp merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden çıkarken David'in şaşkınlıkla başını salladığını gördüm.

Onu bulamıyorum. Tuvaletleri kontrol ettim. Tüm masalara iyice baktım.'

'Geri gelmiş olmalı ve biz onu kaçırdık. Belki mutfakta ya da başka bir yerdedir.

Masaya geri döndük ve mutfağa baktım, Fiona ve Sophie'yi görebiliyordum ama Conrad'dan hiçbir iz yoktu.

Masaya döndüm ve hâlâ oturmakta olan Mads, Avril ve Ben'in yanında durdum. 'Sanırım hiçbiriniz Conrad'ı fark etmediniz? Restorana doğru gelmedi, değil mi?'

"Hayır," dedi Avril, başı biraz öne eğilmişti. Bayılmaya başladığını görebiliyordum. "Paltosu hâlâ asılı duruyor.

"Alt katta bir yangın çıkışı vardı," diye önerdi David. "Diğer tek çıkış yolu buydu.

"Aşağı inip bir kez daha bakacağım," dedim içimi çekerek.

"Tuvalete gitmem lazım, seninle geliyorum," dedi Ben. "Erkekler tuvaletini tekrar kontrol et, belki geri dönmüştür.

"Teşekkürler," dedim. "Ve teşekkürler, David.

"Sorun değil. Yaşlı budala bir yerlerde olmalı.'

Ben arkamdayken merdivenlerden aşağı indim, midemde bir huzursuzluk vardı.

Yangın çıkışı tuvaletlerin köşesindeydi ama kapalıydı. Ben, "Belki de dışarı fırladı ve kapı arkasından kapandı ve geri giremedi," diye önerdi.

"Aklıma gelen tek şey bu. Birkaç kilitli kapı dışında, üzerinde *kun personale* yazan büyük notlar vardı.

Sadece personel, gidebileceği başka bir yer yoktu.

Ben çubuğu kavradı ve kapıyı iterek açtı. Hemen bir alarm çalmaya başladı. Ben kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Porselen ve bardak seslerinin aniden kesilmesi ve sohbetin bitmesiyle restoran boyunca korkunç bir sessizlik oldu.

"Acil bir durum olmadığı sürece buradan çıkış yok.

Müdürün karşısına geçip mahcup bir şekilde özür diledim. 'Üzgünüm, partimizin bir üyesini kaybettik. Tuvalet'e indi ve ortadan kayboldu. Temiz hava almak için dışarı çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorduk.

Açıklamamdan pek de etkilenmemiş görünen müdür, "Belki arkadaşınız masaya dönmüştür," diye önerdi.

Ben ve ben bir çift yaramaz çocuk gibi onun yanından geçip merdivenlere doğru yürüdük.

'O kapıdan çıkmadı, alarmı duyardık,' dedi Ben, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak.

"Belki de onu kaçırdık," dedim parmaklarımı çaprazlayarak, aniden yeniden ortaya çıkacağına dair nafile bir umutla.

Ancak bu dileğim gerçekleşmedi ve masaya döndüğümüzde herkes onun nerede olduğunu merak ediyordu.

"Bir yerlerde olmalı," dedi Avril, başını masanın üzerindeki kollarına dayayarak. "Onu arayan oldu mu?"

"İyi karar," dedim ve telefonumu çıkardım, herkes sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakarken yapacak bir şeyim olduğu için minnettardım.

Elimdeki hafif titremeyi kimse görmesin diye telefonumu sıkıca kavradım.

Conrad her an hikâyelerinden biriyle ortaya çıkabilirdi. Biriyle konuşmaya başlamış olmalıydı. Yetişkin bir adam ortadan kaybolmazdı, burası Scandi

noir dizisi *The Killing*'in evi olsa bile.

Conrad'ın oturduğu yerin arkasındaki duvarda bir askıda asılı duran paltosundan gelen çınlama sesini duydum.

Fiona cesaret verici bir gülümsemeyle, "Belki de otele geri dönmüştür," diye önerdi.

"Belki," dedim, keşke biraz daha ikna olmuş hissetseydim. Sanki ne yapacağımı biliyormuşum gibi herkes bana baktı. Kollarımın altında ter lekeleri oluşmuştu ve nefesim göğsümde sıkışmıştı ama çenemi kaldırdım.

"Herkes kahvesini bitirdiğine göre, burada beklemenizin bir anlamı yok. Özellikle de işi bitmiş görünen Avril'in. Bu konuda anlaşmaya varılmıştı.

otele geri dönerlerdi.

Sophie, "Burada tek başına kalamazsın," dedi.

"Merak etme, iyi olacağım," dedim umursamazca. 'Otele çok uzak değil ve Conrad geri gelirse diye bir süre burada beklemeyi tercih ederim.

"Ama ya yapmazsa?" dedi Avril, gözlerini beklenen dehşetle açarak ve en büyük korkumu dile getirerek. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Polisi mi arayayım?

Yetişkin bir adam nasıl ortadan kaybolabilirdi? İçimde, midemde oluşan boş paniği hissedebiliyordum.

Ben sessizce, "Seninle bekleyeceğim," diye teklif etti.

"Çok nazıksın. Ona baktım. "Teşekkür ederim. Bu

Ben'in yaptığı türden bir şeydi. Doğru olanı.

Paltoların hışırtısı, sandalyelerin yere sürtünmesi ve vedalaşma telaşıyla, bir dakika içinde herkes Ben ve beni yalnız bırakarak gitmişti.

"Oturalım mı?" dedi Ben.

"Evet. Evet. Bu muhtemelen ... evet. Oturduk. Küçük bir kase tuzla oynadım, minik tahta kaşıkla kristalleri karıştırdım, dudağımı ısırdım ve Conrad'ın her an içeri girmesini umarak kapıya baktım.

"Bir içki daha ister misin? Ben sordu.

Gözlerimi kapattım, mantıklı ve profesyonel davranıp bir fincan kahve içmeliydim. Ya Conrad bir kaza geçirseydi? Kaçıp kanala mı düşseydi?

Kate?

"Özür dilerim, ben..." Sesim titredi. "Ben..."

Ben'in yüzü yumuşadı ve uzanıp elimi tuttu.

'Eminim yanlış bir şey yoktur. Conrad'ı bilirsin, eski kafalı bir sokak bilgesidir. Altmışlı yıllarda Soho'da çalışmış. Onu tanıyorsam, zengin bir dulla takılabilir ve bir geceliğine onunla kaçabilirdi.

Zorla bir kahkaha attım. 'Umarım öyledir. Kendimi çok ...

işe yaramaz hissediyorum. 'Peki, hissetme. Yapabileceğin

hiçbir şey yok. O yetişkin bir adam.

Garsonu çağırdı. "İki kadeh kırmızı şarap lütfen. Bana baktı.

"Sana bir tane lazım.

Restoranın kapısı her açıldığında yukarı baktım.

Garson kız şarabı getirdi, Ben de kendi şarabını aldı ve sessizce birbirimize kadeh kaldırdık.

"Kot pantolonlar için sana hiç teşekkür etmedim," diye birden ağzımdan kaçırdım, kelimelerim elimden kaçtı. Ona daha önce teşekkür etmeliydim. 'Sana parayı vermeliyim. Çok düşüncelisin. Durakladım, 'Ve beden ve stil seçimi için büyük brownie puanları aldın. Diğerlerini geri götürmeliyim. Bu oldukça etkileyiciydi.

Şaşkınlık yerini eğlenceye bıraktı. 'Benim bir kız kardeşim var, unutma. Kot pantolonlar karmaşıktır. Dönüş yolunda H&M'in önünden geçiyordum.'

"Diğerlerinin yanına dönmem gerekiyor... ama orada olmanız gerekiyor mu, nasıl ödeme yaptınız?

"Nakit ödedim ama diğerlerini bana geri verin, ben de iade edeyim.

"Yarın geri veririm. İstemediğinize emin misiniz..." 'Hayır, sorun değil, kapsamlı seyahat programınızda biraz aksama var. Bu benim seyahat programım değil. Müşteri Lars hazırladı.

"Peki, halkla ilişkiler işine girmene ne sebep oldu? Aniden gelen bu soru ona sertçe bakmama neden oldu.

"Ne? Şeytanın işi mi?"

Güldü. "Masum bir soru, söz veriyorum.

Omuz silktim ve ona değerlendirci bir bakış attım.

'Bunun geri dönüp beni ısıracağından endişeleniyorum. Ya da bir dahaki sefere "halkla ilişkilerle" konuştuğunuzda size yeni bir koz verecek.

"Açıkçası, bundan sonra onlara iki saniye vereceğim. Bana alaycı bir gülümseme fırlattı.

Gözlerimi devirdim.

"Sadece şunu söylemek isterim ki, bu şimdiye kadar yaptığım tek şeydi. "Peki neden PR?" diye sormadan önce bardağının dibiyle oynayarak soruyu geçiştirdi.

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın.

"Öyle mi?"

"Hayır, muhtemelen değil, nedenlerim beklediğiniz kadar sığ.

Kaşlarını çatması dürüstlüğümün ilgisini çektiğini gösteriyordu.

Ona, beni olduğu kadar onu da hedef alan alaycı bir bakış attım. "Sebeplerim oldukça basitti. Üniversiteden ayrıldım. Eve döndüm. Memleketimdeki ajansta boş bir pozisyon vardı. Gittim ve aldım. En önemli şey, bu tür bir işe *zekice* bakmanızdı.

Kelimeyi sorguladığını görebiliyordum.

'İyi giyimli anlamında akıllı, zeki değil. Kulağa başarılı geliyordu. Bir çeşit profesyonel. Geleceği olan bir ofis işi. Kulağa iyi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse,' dedim masadaki kırıntıları süpürerek, 'halkla ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belirli bir ekmek parçasına odaklandım ve başparmağımla onu bıçakladım. "Bırakın üniversiteye gitmeyi, ailemde A seviyesini alan ilk kişiydim. Annem başarılı olmam için yanıp tutuşuyordu. Bir ofiste çalışan herkes başarılı oluyordu.

Omuzlarımı kaldırdım ve doğaçlama masamı toplarken başımı kaldırdım. "O ilk işe girdim çünkü annemi çok mutlu edecekti.

Gözleri sempati ile yumuşadı.

'Merak etme, çok sevdim. İlk işimden gerçekten keyif almıştım. Her günüm farklıydı, gençtim, hevesliydim ve memnun etmeye hevesliydim.

"Ve şimdi? Ben bunu nasıl fark etmişti?

Sertleştım. 'Londra'nın en iyi beş ajansından birinde çalışıyorum. Zor bir iş ama iyi gidiyorum ve umarım bu seyahatten sonra terfi alırım.

Yüzündeki sempati kayboldu.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

'Biz gazetecilerin bir amaç için araç olduğumuzu unutmuşum. Bir sonraki seviyeye giden altın biletiniz.'

'Sana altın bilet diyemem. Sen...' Ona ilk günden beri tam bir baş belası olduğunu söylemekten vazgeçtim. "Peki halkla ilişkiler çalışanlarından neden bu kadar hoşlanmıyorsun?

"Nereden başlayacağımı bilmek zor," dedi şarap kadehine bakarak, sanki cevap bir yunus gibi dönüp ortaya çıkacakmış gibi.

"Kötü bir deneyim yaşadım," derken ağzı sanki tadını alabiliyormuş gibi buruştu. Sonra bana baktı. 'Özür dilerim. Sen kötü bir insan değilsin. Sadece daha sonra beni arayan ilk kişi oldun. Kırmızı şarabından bir yudum aldı. "Günah çıkarıyormuş gibi hissediyorum.

"Daha ileri gitmeyecek.

"Fark etmez, bu bir sır değil ki." Üst dudağı bir parça acıyla kalktı. 'Kıdemli iş yazarıydım. Bir perakende grubunun genel müdürü hakkında bir hikaye üzerinde çalışıyordum. Şirketin kaderini nasıl değiştirdiği hakkında. Yönetim uygulamaları hakkında.

Şirketin adını söyler söylemez irkildim. Beni yakaladı. "Evet, o şirket.

"Kurumsal iletişim müdürü birkaç kez çıktığım bir kızdı. Karşılıklı olarak, ya da ben öyle sanıyordum, bir şeyleri sürdürmemeye karar verdik. O farklı düşünüyordu. Hikaye üzerinde çalışıyordum. Haber patlamadan bir gün önce, bir gerçeği kontrol etmek için onu aradım, adamın batmak üzere olduğunu bilmesine rağmen tek kelime etmedi.

'Belki de bir şey söylemesine izin verilmiyordu. Ya da belki de bilmiyordu.' "Biliyordu. Bacak bacak üstüne atıp kollarını kavuşturmak için kendini masadan uzaklaştırdı ve hafifçe kamburunu çıkardı. Kurduğu savunma bariyerlerinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. "Yazımın çıktığı gün şirket sabah 9.00'da bir basın toplantısı düzenleyerek haberi verdi. Resmi sözcüydü ve haber masamız bir gün önce davet edilmişti. Her şeyi biliyordu. Söylemesi gereken tek şey, belki de bu konuda ateşi kesmeniz gerektiği idi.

hikaye.'

"Ouch.

"Evet. Kıdemli editörüm çok öfkeliydi. Omuzları yine kamburlaştı. "Bu yüzden yaşam tarzları masasına geçtim. Hâlâ bir işim olduğu için kendimi şanslı saymalıyım.

"Yine de senin hatan değildi.

'Gazete bu kadar aptal görüldüğünde, kimsenin hatayı umursayacağını sanmıyorum.

'Neden şüphelendiğini anlayabiliyorum. Ama iyi tarafından bakarsak,' kadehimi kaldırdım ve ona kadeh kaldırdım. "Seni bebek bakıcılığı görevinden kurtardım.

İsteksiz bir yarım kahkaha attı, kollarını açtı ve ön kollarını masaya dayadı. "Doğru ama-

Telefonum bipledi ve gelen mesajı kontrol ettim.

'Kahretsin. Conrad'dan otelde iz yok. Kahretsin.'

Sandalyemde geriye doğru yığıldım.

"Şimdi ne olacak? Yüksek sesle sordum. "Polisi arayayım mı?" "Peki ya İngiliz konsolosluğu?

"Bu iyi bir fikir." "Gerçi..."

diye omuz silkti.

"Evet, birkaç saat kayıp kişi sayılmaz.

'Muhtemelen sabaha gayet iyi bir şekilde dönecektir. Sadece biraz temiz hava almak için dolaşıyordu. Kaybolmuştur. Eninde sonunda otele dönüş yolunu bulacaktır.

"Öyle mi düşünüyorsun?

Ben başıyla onayladı. Çok mantıklı olan sözlerine rağmen, midemdeki gerginlik sarmalına yardımcı olmadılar.

"Affedersiniz," başımı kaldırdığımda müdürün masamıza doğru geldiğini gördüm. "İş arkadaşınızı bulduk.

"Evet," dedim, zıplayarak, bacaklarım sanki bana ait değilmiş gibi biraz garip hissederek. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Buz gibi bir iğrenme ifadesiyle karşılaşınca ona gülümsedim.

"Nerede?" diye sordum, ancak şimdi orijinal kırpılmış konuşmasındaki örtülü öfkeyi fark ettim. "Alt katta.

İçgüdüleri bağırıyordu, bu iyi değildi. Bir yere çökmüş ve kendini rezil mi etmişti?

"O iyi mi? Ayağa kalkarak sordum.

"O iyi," dedi müdür, ince dudakları kıvrılırken. 'Keşke aynı şeyi şarap stoğum için de söyleyebilseydim. Bu tarafa gelmek ister misiniz?

Doğru cevap hayır olurdu, bizi bekleyen şeyin hoş olmayacağı açıktı.

Sanki müdürün odasına götürülüyormuşum gibi hissederek Ben'e sinirli ve istifa etmiş bir bakış attım ve müdürü takip etmek için döndüm. Ben tek kelime etmeden ayağa kalktı, bir elini omzuma koyup kısa bir süre sıktı ve ben müdürün peşinden merdivenlerden inerken yanıma geldi.

Kilitli kapılardan biri artık açıktı. Odayı aydınlatan kasvetli bir tepe lambası, buranın raf raf şişelerle dolu bir şarap dükkânı olduğunu gösteriyordu.

Raflardan birine yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış halde

Conrad oturuyordu. "Kate, sevgili kızım.

Baykuş gibi sırtarak bana bakınca yüzümü buruşturdum.

'Bu şaraptan biraz denemelisin. Çok güzeldir. Önünde dizili açık şişelere başıyla işaret etti. "Bu gerçekten de çok iyi. Titrek bir elle şişelerden birini aldı ve incelemem için bana doğru tuttu.

"Ah, Conrad! Ağır bir iç geçirdim ve kısa bir an için gözlerimi kapattım. Yöneticiye döndüm, yüzümde kıpkırmızı bir utanç vardı. "Çok özür dilerim. Conrad'a bir bakış attım ve başımı hafifçe salladım. 'Açtığı tüm şarapların parasını ödeyeceğim. Özür dilerim.

Müdürün dudakları bir kaplumbağanın poposu gibi sıkıca büzülmüştü, o kadar sıkıydı ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ondan keskin dalgalar halinde sert bir onaylamama sesi geliyordu.

Onu suçladığımdan değil, parmaklarım sımsıkı yumruk olmuş, en ufak bir pişmanlık belirtisi gösterme nezaketini bile göstermeyen lanet olası Conrad'ı boğmak için can atıyordu.

"Haydi ihtiyar," dedi Ben, Conrad'ın yanına çömelerek. Conrad'ın ayağa kalkmasına yardım etti, Conrad sıva içinde olduğu için bu oldukça zor bir işti.

Müdür eğildi ve Conrad'ın ceketinin cebinden açılmamış iki şişe çıkardı.

"Tüh," dedi Conrad kıs kıs gülerek, Ben'e yaslanmıştı, odaklanmaya çalışırken gözleri kırpışıyor ve genişliyordu.

Şişelerin etiketlerini inceleyen müdürün öfkeli bakışlarını güçlükle karşılayabildim. Şişeleri Conrad'dan mümkün olduğunca uzaklaştırmak istercesine alelacele doğru raflara geri koyarken ağzı hoşnutsuzlukla çarpıldı.

Ben, Conrad'ı dürterek, "Sen hesabı hallet, ben de onu yukarı çıkarıp dışarı çıkarayım," dedi.

El çantamdan cüzdanımı çıkardım ve müdürün öfkeli adımlarını takip ederek kasaya gittim.

Bölüm 17

Kafe, Arnavut kaldırımli sokağa altın rengi bir ışık saçarak beni içeri davet etti ve Varme'nin kapısından içeri girdiğimde hemen rahatladım. Önceki geceki kaçamaktan sonra doğru dürüst uyuyamayacak kadar gergindim. Eva sanki bunu biliyormuş gibi elinde dumanı tüten bir fincan kahve ve sıcak bir *kannelsnegle* ile sihirli bir şekilde belirdi, onları bir masaya bıraktı ve beni oturmam için yer gösterdi.

"Zor bir gece miydi?"

"Nasıl tahmin ettin?"

Sadece gülümsedi ve kahveye doğru başını salladı.

Daha bir yudum almıştım ki kapı açıldı ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bu saatte görmeyi beklediğim son kişi Conrad'dı ve David'in yanında otururken sergilediği korumacı tavırdan onun da takviye olarak geldiği anlaşılıyordu. Kalbim sıkıştı; burası benim küçük sığınağım olmuştu; grupla yüzleşmeden önce güne sadece Eva, kahvem ve pastamla başlıyordum. Ben burada Katie'ydim.

Conrad ceketinin kolunun kenarını karıştırıp endişelenerek bana gergin bir gülümseme verdi. "Günaydın Kate," diye mırıldandı.

Güzel, sanki akşamdan kalma bir şampiyon gibi görünüyordu.

Birden Eva'nın bir BM barış gücü görevlisi gibi yanımdaki koltuğa kaydığını fark ettim.

İlk kelimeleri çerçevelemeye çalışırken kahveyi yudumlamaya ve yavaş kafein etkisine şükretmeye sığındım.

'Kate, çok özür dilerim. Ben bir aptalım.'

Conrad'ın neşeli ve pişmanlık duymayan özrü karşısında kaskatı kesildim. Kullanacağım kelime aptal değildi ama ben bir şey söyleyemedim David kaşlarını çattı ve onu gizlice dürttü.

Conrad sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kenara çekildi. "Bana ne oldu bilmiyorum. Omuzlarını silkti, tüm masumiyetiyle sanki bir şey onu yakalamış gibi

efsanevi kontrol edilemeyen bir dürtü.

"Conrad," David'in nazik uyarısı masanın etrafındaki dördümüzün duraksamasına neden oldu.

Ceketinin ceplerini işaret eden bir bakış attım ve utanmış görünme nezaketini gösterdiğini görmekten memnun oldum. Conrad her zaman potansiyel bir yük olmuştu ama her nasılsa bana yeterince saygı göstereceğini düşünmüştüm. Acıtmadığını fark ettim.

"Ee, ne oldu? Sesimi düz ve dengeli tutmayı başardığım için oldukça gururluydum.

"Oradan geçiyordum. Kapı açıktı. Biraz bakayım dedim. Bakışları pencereye doğru kaydı ve ceketinin kolunu çekiştirdi.

"Ve cebinde birkaç şişe mi var?" Sesime yorgunluk karıştı ve dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp ağlamak üzere olduğumu hissettim.

"Şimdi, şimdi Kate. Öyle bir şey değildi." Gözlerini yine kaçırdı. 'Hızlıca bir göz atıyordum ve sonra bir de baktım ki kapı kapandı. İçeride kilitli kalmıştım. Çıkış yoktu. Bir erkek ne yapabilirdi ki?" Sanki tek mantıklı şeyi yaptığını ve mekânı kurutmaya çalıştığını kabul edebilirmişim gibi omuzlarını utangaç bir cesaretle kaldırdı. "Çok güzel şaraplar vardı," diye ekledi bu kez Eva'yı da yaramaz-küçük-ben rutinine dahil ederek. David'in dudaklarını sıktığını ve kollarını kavuşturarak onaylamadığını belli ettiğini fark ettim.

"Biliyorum, hesabı ben ödedim. Ona baktım ama masanın üzerindeki ahşabın damarlarını oldukça büyüleyici bulmuş gibi sessizleşti.

İnanamayacağım kadar sinirlenerek ağzımdan kaçırdım, 'Ama neden Conrad? Anlamadığım şey de bu. Bu yolculuk için her türlü lüks hazırlandı.

Yutkundu ve David onu tekrar dürttü, bu sefer sert bir tıslamayla ekledi, "Onlara gerçeği söyle.

Conrad yüzünü buruşturdu, David'e baktı ve uzun, derin bir nefes verdi, omuzları çöktü ve sonra sanki biri neşesinin fişini çekmiş gibi yüzü sarktı, alnındaki çizgiler derinleşti.

Beş parasızım. Beş parasız. Dergi üç ay önce beni işten çıkardı. Onlar için serbest çalışıyorum. Bunun gibi geziler benim için bir nimet. Yiyip içebiliyorum ve endişelenmiyorum. Şarabı gördüm ve... Sanırım fındık gömen bir sincap gibi, sadece

Bu panik her şeyi ele geçiriyor. Tamamen kör bir panik. Birkaç şişe kaptım. Düşünmedim bile. Daha sonrası için sakladım. Sonra biri kapıyı kapattı.'

Başını ellerinin arasına aldı. 'Acton'daki en boktan eve taşınmak üzereyim. Ödeyebileceğim tek şey bu. Nefesi kesildi. 'Son karım beni temizleyiciye götürdü. Evi aldı. Herkes bilseydi... alay konusu olurdu. Conrad Fletcher, iç mekan uzmanı, zevklerin hakemi, Ikea'dan alışveriş yapmaya bile parası yetmeyen tasarım gurusu. Yüzünü buruşturdu. "Şu anda serbest iş bulmak çok zor. Sahip olacağım tek şey emekli maaşım. Çalışmayı bıraktığımda hiçbir şeyim kalmayacak.

Acı dolu sözleri panikle karıştı. "Hiçbir şeyim yok. Üzgünüm Kate, parayı geri ödeyeceğim. Durakladı, parmağı banknotu okşuyordu, sanki eline almak şöyle dursun, ona bakmaya bile zor dayanıyordu. "Bir şekilde. Son eklenen kırık kelime kendimi berbat hissetmeme neden oldu, oyun parkında kendisinden çok daha zayıf birine sataşan bir kabadayı gibi.

"Ah, Conrad," dedim, onun için umutsuzca üzüldüğümü hissederek. Sönmüş bir balon gibi görünüyordu; şehrin en şık restoranlarında öğle yemeklerini yiyen, yıllarca iyi yerleştirilmiş birkaç kesici yorumla tasarımcıların içine korku salan sofistike adamdan çok farklıydı.

'Bu bir sahtekarlık. Bir kart evi.

David, sakın ve nazik ses tonuyla sözlerine tezat oluşturacak şekilde, "Dramatizmi abartma," dedi.

Conrad ona mahcup bir şekilde başını salladı. "Yine çok haklısın. David çok nazik davrandı. İyi olup olmadığımı öğrenmek için ilk iş beni aradı. Gerçekten çok üzgünüm. Kendimi biraz kaptırdım. Bir içki içiyorum ve her şey düşünmek için çok korkunç, bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum ve gerçek hayatı engellemek için aptalca şeyler yapıyorum. Yaşlı bir aptal gibi davrandım. Şarabın parasını geri ödeyeceğim.'

"Merak etme Conrad," dedim masanın üzerinden uzanıp kolunu okşayarak. Birden altmış altı yaşından çok daha yaşlı göründü. Ondaki bu kırılğanlığı görmek çok rahatsız ediciydi. "Eminim şirket," diye dudağımı ısırdım, Eva'ya hızlı bir bakış attım, bu seyahatin hesabını oğlu ödüyordu, "ödeyecektir.

"Elbette olacak," dedi Eva kararlılıkla. "Ama kendine çeki düzen vermelisin. Bana baktı. "Kate, gidip bir fincan kahve daha yapar mısın?

"Ee, hayır. Yavaşça ayağa kalktım ama ben uzaklaşana kadar tek kelime etmedi.

Birini kendime ayırarak üç taze kahve yaptığımda, üçü de sanki büyük bir barış anlaşması imzalamış gibi başlarını sallıyorlardı.

"Paylaşmak ister misin? Biraz sinirli bir şekilde sordum.

Eva bana gülümsedi. 'Sanırım Conrad ve David'in sorunlarına bir çözüm bulduk. Conrad, David'in evinin üst katını kiralayacak.'

David sırtıttı. "Bir sürü yerim var.

"Ve ben de çok iyi bir arkadaşım," dedi Conrad. 'Ve şimdi bana Chapham North'daki o sevimli Edward döneminden kalma teraslardan birinde yaşadığını söylüyor, orası öyle bir yer ki Shoreditch'i geçmek üzere.

Eva, iki adam David'in evinden, konumunun avantajlarından, odaların büyüklüğünden, mutfakın düzeninden bahsederken, işinin bittiğini belirten bir tür iyi niyetli gülümsemeyle arkasına yaslandı.

David'in geçen günkü yalnızlık itirafı birkaç düşünceye yol açtı. Hayatımla ne yaptığımı merak ettiğim o karanlık anlar, yalnızlığın kıyısında duran ben miydim?

Bip sesi çıkaran telefonuma baktım. Twitter bildirimlerim oradaydı. Kahretsin, Avril tweet atmıştı.

*Neredeyse birini kaybetmemize rağmen bir başka harika gün
#WonderfulCopenhagen.*

Şarap mahzeninde kuru içmeye çalışırken ortaya çıktı #presstripantics

Megan'ın tweet'i görmemesini ya da duymamasını ummak çok fazlaydı. Bana mesaj atmıştı. "Ara beni.

Bölüm 18

Diğerleriyle buluştuğumda Megan'ın sözleri hala kulaklarımda çınliyordu. Avril'in tweet'ini açıklamak zorunda kaldığım hararetli bir konuşmadan sonra kendimi iyice moralsiz hissettim. Neyse ki Conrad'ın kaçamağının ne kadara mal olduğunu sormadı ve ben de kredi kartı faturasının yakın zamanda ofise gelmeyeceğini umdum.

Bu sabah Carlsberg Bira Fabrikası'na ve ardından meşhur Yuvarlak Kule'ye gidecektik, birkaç saat boş zamanımız olacaktı ve sonra da geldiğimizden beri hayalini kurduğumuz Tivoli Bahçeleri'ni gezecektik.

Conrad'ı yakından takip edecektim. Görünüşe göre bira fabrikası on binden fazla şişeyle dünyanın en büyük şişe bira koleksiyonuna sahipti. Evet, Conrad'ı gerçekten de çok yakından izliyor olacaktım.

Bira fabrikası herkes için bir hit oldu, Ben bile bundan hoşlanmış görünüyordu, Fiona her zamanki gibi bol bol fotoğraf çekmeyi başardı ve Avril bira konusunda biraz uzman olarak hepimizi şaşırttı, küçük bir bira hanedanından geldiği ortaya çıktı.

Daha sonra korktuğum Round Tower'a doğru yola çıktık. Yükseklikle aram pek iyi değildir ve gruptaki hiç kimseye bunu belli etmek istemedim. Bugüne kadarki felaketlere rağmen, üstesinden geldiğimi ve hepsinden biraz saygı kazandığımı hissettim. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünüyordu ve istediğim son şey hepsinin önünde aptal gibi görünmekti.

Neyse ki Rundetaarn hiç de beklediğim gibi değildi. Dar gotik pencereleriyle oldukça kasvetli görünen Rapunzel kulesinin birçok resmini görmüştüm ama gerçek olan çok daha güzeldi ve görüldüğünden çok daha büyüktü. Şehrin muhteşem manzarasını vaat ediyordu. Tek yapmam gereken aşağıya değil ufka bakmaya odaklanmaktı.

İyi. Bu düşünceyle içimin titrediğini kimse bilmeyecekti.

İçeri adımımızı atar atmaz kulenin beyaz badanalı aydınlık ve ferah duvarlarına aşık oldum. Güven verici bir şekilde eski bir anıttan çok çağdaş bir sanat galerisine benziyordu. Bu seviyede basamak yoktu, bunun yerine yukarı doğru kıvrılan geniş ve yumuşak bir yol vardı; taş döşeli yol, duvarların derinliklerine yerleştirilmiş düzenli pencere nişlerinden sızan güneş ışığıyla yıkanıyordu. Sade ve basitti, yükseklik hissi hiç yoktu ve yavaşça yürümeye konsantre olabildim.

"At arabalarının buraya çıkabilmesi için tasarlandı," diye açıklıyor Mads yukarı doğru ilerlerken. "Buraya arabalar da sürüldü ve her yıl tepeye çıkıp tekrar aşağı inen bir tek tekerlekli bisiklet yarışı düzenleniyor.

"Deli olmalılar," dedi Sophie. "Ve bu kaldırımlarda zıpladıktan sonra sırtları çok ağrımıştır.

Diğerleri düzenli olarak durup manzaraya baksa da ben pencereden dışarı bakmamayı başardım. Hiçbiri benim telefonuma olan periyodik ilgimi ya da geldiğimiz yoldan geriye bakarak çektiğim stratejik fotoğrafları fark etmemiş gibiydi.

Mads durup kulenin tam ortasındaki, neredeyse bir igloya benzeyen küçük bir açıklığı işaret ettiğinde neredeyse tepeye varmıştık.

"İçeri gir. Bir göz atın. Mads sırtıttı. "Eğer yeterince cesursan.

Birbirimize kenetlendik, kimse küçük alana ilk giren olmak istemiyordu. Benim dışımda herkes onun yüzündeki meydan okuyan gülümsemenin ilgisini çekmiş görünüyordu.

Ben sıkışarak geçti ve küçük açıklıktan içeri girdi, girerken başını eğdi.

'Dışarı çık,' diye bağırdı

Mads. "Ciddi misin? Ben geri seslendi.

"Evet. Mads bize her zamanki neşeli sırıtışını gösterdi. "Oldukça güvenli.

Islık çaldığını duydum ve sonra bize katılmak için geri çekildi. "Bu korkutucu bir şey. Bir inanç sıçraması.

Tabii ki bundan sonrasını herkes görmek istedi ve teker teker içeri doluştular. Yemek masasındaki iyi bir ev sahibi gibi geride durdum ve tüm konukların sıralarını almalarını bekledim. Tabii ki bu yapılacak en yanlış şeydi çünkü sonunda tüm gözlerin bana odaklanması anlamına geliyordu.

"Hadi Kate, sıra sende," dedi Sophie. "Bu harika.

Tereddüt ettim, kalbim biraz çarpmaya başlamıştı. 'Hayır, sorun yok. Eminim hepiniz kulenin tepesine çıkmak istiyorsunuz ve programımıza uymamız gerekiyor. Unutmayın ki ben rehberlerden biriyim. Çalışıyorum.'

Sophie, "Saçmalık," dedi ve Avril de onu destekledi.

"Hayır, gerçekten. Sorun yok. Onlara sert bir gülümseme verdim, dehşetimin belli olmamasını umuyordum. Hepsinin önünde paramparça olmak istemiyordum.

Ne yazık ki, sizi teşvik eden bir dizi hevesli yüz varken, bunun çılgınca, aptalca bir fikir olduğunu söyleyen iç sesinizi dinlemek çok zordur çünkü çok yüksek bir kulenin tepesinde, çok dar bir açıklıktan aşağı inen herhangi bir şey nasıl parlak olabilir?

'Hadi ama Kate, hepimiz yaptık bunu. Senin de katılman çok önemli,' Ben'in sesi meydan okuyan bir tını taşıyordu ve ona pis bir bakış fırlattım, o da tek kaşını kaldırıp dudaklarını büktü.

Lanet olsun ona. Hepsi sabırla beklemeyi bırakmıştı. Bunu nasıl yapamazdım?

Derin bir nefes alarak birkaç adım ilerledim. Zihin maddeye üstündür. İşim uğruna bunu yapabiliyordum. Ben bir profesyoneldim. Elbette bunu yapabiliyordum. Mads oldukça güvenli olduğunu söylemişti.

Küçük tünel oldukça klostrofobikti. İçeri girdiğinizde arkanızı dönemiyordunuz. Tünel, zeminin ortasında bir daire olan dairesel bir alana açıldı. Aşağı baktım... vay canına! Aceleyle geri adım attım ama geri adım atacak bir yer yoktu. Kalbim çarparak kendimi tekrar bakmaya zorladım. Lanet olsun, ön kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Korkunçtu. Korkunçtu. Korkunçtu. Aşağıya çok uzun bir yol vardı. Çok, çok uzun bir yol. Binanın çekirdeğinden aşağısını görebiliyordunuz.

'Üzerine bas, Kate. Bu cam,' diye ısrar etti Mads.

Ne ... Akıllı ışıklandırma bir illüzyon yarattı ve üstte bir cam parçası vardı, bu beni daha iyi hissettirmedi.

Arkamda hepsinin dar açıklıktan aşağıya baktığını görebiliyordum. Geçici bir ayak parmağımı uzattım. Tanrı'ya şükür, camı hissedebiliyordum. İşte oradaydı.

"Hadi Kate, bas gaza.

Gözlerimi kapadım, parmaklarımı avuçlarımda sıkıca kavradım, derin bir nefes aldım ve dışarı çıktım. Ayaklarımdaki altındaki camın sert yüzeyini hissettiğimde kalbim şiddetli bir minnettarlıkla yerinden fırladı.

Phew, başarmıştım. Artık başım dik bir şekilde geri dönebilirdim.

Bunu burada bırakmalıydım ama hayır, gidip aşağıya bakmam gerekti.

Büyük hata. Çok büyük.

Cam gitmişti. Tamamen yok olmuştu. Havada asılı kalmıştım.

İçimdeki her şey sanki kemiklerim sökülmiş gibi eridi. Bir an sallandım, baş dönmesine karşı savaştım, düşme hissini durdurmaya çalışırken dizlerimi kilitledim. Her an. Kendimi düşerken, düşerken, düşerken, aşağı inerken hissedecektim. İnişin acısından korkarak kendimi destekledim ama zihnimin başka bir yerinde, kulaklarımdaki uğultuya, bulanık görüşe ve son nefesimi panik içinde verirken ciğerlerimin çıkardığı vınlamaya rağmen hareketsiz olduğumu biliyordum.

"Zirvede görüşürüz Kate," diye seslendi Mads ve belli belirsiz grubun uzaklaştığını fark ettim.

Şimdi sıkışmıştım, ayaklarım camın yüzeyine yapışmıştı ve her an cam yerinden çıkabilirdi. Mantıken küçük bir parçam camın uzun zamandır burada olduğunu biliyordu - turistlerin bunu yapmasına izin vermezlerdi - çok daha büyük bir parçam ise bunun bir olasılık olduğunu söylüyordu. Cam kırılabilirdi, bina eskiydi, onu tutan tuğlalar yerinden çıkabilirdi. Uzuvarımın hiçbirinin söylediklerimi yapmak istemediği bir felç durumundaydım, daha büyük özbilgileriyle benimle alay ediyorlardı. *Aptal olma. Bir santim bile kıpırdama. Şimdi hareket edersen mahvolursun. Mahkum. Dibe doğru düşeceksin. Hareket etmek camı yerinden oynatır. Bir santim kıpırdarsan çöker.*

"Kate. Hayal meyal Ben'in sesini duydum. "Kate!

Kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyordum. Birdenbire *Görevimiz Tehlike*'deki Tom Cruise oluvermiştim; bir damla ter, yanlış bir hareket, tek bir seğirme dengeyi bozabilir, bardağın düşmesine ve benim de onunla birlikte düşmeme neden olabilirdi.

'Kate,' Ben'in aciliyetle yankılanan alçak sesi tam arkamdan geldi.

"Mmm," dedim, başımı sabit tutmaktan boynumdaki gerginlik yüzünden boğazım daralmıştı.

"İyi misin?

"Mmm. Başımı onun sesine doğru bile çeviremedim.

"Yükseklikle ilgili bir sorunun mu var? Nazik sözleri gerçekçiydi.

"Evet.

Nefes verdiğini

duydum. "Hareket

edebilir misin?

"Hayır.

Tek görebildiğim ayaklarımın altındaki esneyen delikti ve sonra bir çift deri dokuz numara benimkilere katıldı ve Ben iki elini sert kollarıma koyarak beni ona bakmaya zorladı.

"İyisin. Hadi gel. Bana bak.'

Titrek, kekeleyerek nefes aldım, uzun zamandır tutuyordum, nefes almaktan bile korkuyordum.

Ellerinin dokunuşu bana odaklanabileceğim farklı bir şey verdi ve başımı kaldırdım.

Mavi-gri gözleri nazik bir endişeyle doluydu ve kollarımı sıkarak bana ikna edici bir gülümseme verdi. "Düşüncelerin için bir kron.

Yutkundum, boğazım cevap veremeyecek kadar kuruydu.

'Daha önce bir yerde karşılaşmamış mıydık? Ben de senin yakışıklılığımın etkilenip pirinç parmaklığına yapıştığını düşünüyordum.

Her nasılsa içimden boğuk bir hıçkırık-kum-gülüş kaçtı ve o beni çıkışa doğru nazikçe iterken ayaklarım sihirli bir şekilde camdan ayrıldı.

"Hadi bakalım, buradan çıkma zamanı. Sallanan bacaklı bir kuzuyu güden bir çoban gibi beni koridorun parlak beyaz ışığına ve pencere nişlerinden birine doğru sürükledi, bir kolunu sırtımın küçük kısmına dayadı ve nazikçe güven verici bir baskı uyguladı.

Taş lentonun üzerine çöktüm ve başımı dizlerimin üzerine düşürdüm. O da yanıma oturdu, kalçaları benimkilere bitişikti, kolunu sırtıma doladı ve başı benimkiyle aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğildi. Artık güvendedim, hava emiyordum, daha önce almaya korktuğum nefesleri panikle alıyordum.

"Sorun yok, Kate. Ben'in kolu beni sıktı, daha yakına çekti, sözleri alçak ve yatıştırıcıydı. "Artık iyisin.

Saçlarım yüzümü kapattığı için şükrederek biraz daha eğildim. Ne kadar aptalmışım. O ne düşünecekti? Sanki beni görmesini engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi sıkıca kapattım.

Kate?

Nazik parmakları yüzümde gezinirken, saçlarımın perdesini geri çekti ve dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Ve ben tam bir gidiciydim. Şefkatli dokunuş midemin serbest düşüşe geçmesine neden oldu ve onunla yüzleşmek için döndüm, endişeli mavi gözlere panik içinde bir bakış attım.

Peki o ne yaptı? Yüzümü kavradı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. Artık nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim bakmaktı. Ona. Dudaklarına. Hayır, dudaklarına değil. Oraya değil.

"TAMAM MI?

Yavaşça başımı salladım, umutsuz bir nefes alarak dengemi geri kazanmaya çalıştım. Bu Ben'di. Ben. Çılgın Tilki Ben. İlk tanıştığımızda umutsuzca öpmek istediğim Ben.

Başparmağı hareketsiz kaldı ve gözleri yüzümde gezinerek benimkilerle buluştu, kalbimin durduğu bir anda. Bir saniye boyunca birbirimize baktık. Kaburgalarım göğsümün etrafında çok sıkı görünüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bağlantıyı koparmak için ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Birbirimizden hoşlanmıyorduk bile. "Ben... kendimi aptal gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Nazik bir parmağını ağzıma koydu. "Hayır, değilsin. Alnıma en yumuşak öpücüklerini bıraktı.

"Sen aptal değilsin, Kate Sinclair.

Başımı kaldırdım ve alnımı onunkine bastırdım. Birkaç dakika orada kaldık ve sanki onun gücünün ve kararlılığının bir kısmını emmişim gibi hissettim, beni desteklemeye yetecek kadar.

'Zirveye çıkmak istediğine emin misin? Yoksa burada mı kalmak istiyorsun?

Tereddüt ettim, gözlerinin içine bakamadım. "Cesur olmak zorunda değilsin.

"Evet," dedim ondan uzaklaşmaya çalışarak. Yer seviyesinde olmayı tercih ederdim. 'Bu bir iş,' dedim usulca, 'herkese göz kulak olmam gerekiyor. Aşağıya bakmazsam iyi olacağım.

"Ve yolun her adımında seninle olacağım. Ayağa kalkıp yukarı doğru giden yolu takip ederken eli benimkine kaydı.

Kulenin en tepesine kadar basamaklar vardı ve bu basamaklar kulenin tepesine çıkmadan önce küçük bir taş spiral merdivene açılıyordu. Manzara, Kopenhag'ın, tarihi yeşil bronz tepeli binaların, denizin, rüzgar türbinlerinin ve modern endüstriyel bacaların arka planına karşı düğün pastası katmanlı işlerin mükemmel bir yan yana gelmesiydi.

"İyi misin?" diye sordu Ben dışarı çıktığımızda elimi son bir kez sıkarak.

Titrek gülümsememi zorlayarak başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim. Ağlayabilirdim. 'Sabit tutacağım. Aşağıya değil, dışarıya bak.

"Birkaç fotoğraf çekeceğim. Telefonunu çıkardı ve kenardaki korkuluklara doğru bir adım attı. "Emin misin, iyi olacak mısın?" diye tekrar sordu, bu kez alaycı bir gülümsemeyle.

'Ben sadece burada kalacağım. Duvara sarılan biri olacağım.'

Eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir şey var mı?" "Artık var.

Kenardaki parmaklıklardan oldukça geride durdum ve duvara yaslanıp yüzümü güneş ışığına doğru eğdim, sanki dengemi yeniden kazanmaya çalışmak yerine ışınların tadını çıkarıyormuşum gibi. Onun diğerlerine katıldığını duydum ve Mads'in sesi bana doğru süzüldü.

"Bu St Nicholas Kilisesi; Danimarka'nın en eski üçüncü kilisesiydi ancak on sekizinci yüzyılda yandı. Bin dokuz yüzlerin başında yeniden inşa edildi ve doksan metrelik neo barok kulesinin masrafları bira üreticisi Carl Jacobsen tarafından karşılandı.

"Şurada Christianbourg Sarayı var, Danimarka Parlamentosu.

Sonra Sophie'nin "Kate'e ne oldu?" diye sorduğunu duydum. Nerede o? Gözlerimi sıkıca kapattım.

'Acil bir iş. Bir telefon görüşmesi yapması gerekti ama her şey kontrol altında. O adamı gerçekten öpmek isterdim.

Bölüm 19

"Al bakalım. Mads biletleri Tivoli Bahçelerinin etkileyici kemerli girişinin önünde dağıttı. Etrafımızda bir heyecan uğultusu vardı; insanlar ilerliyor, zafer takının tepesindeki yanan meşalelere ve parkın etrafında parıldayan gökkuşağı ışıklarına bakmak için başlarını yukarı kaldırıyorlardı.

Tivoli Bahçeleri'nin Hyde Park ya da Central Park gibi kentsel bir yeşil alan olduğunu sanıyordum. Hayır, burası şehrin göbeğinde tam bir eğlence parkı. Son birkaç gün içinde birkaç kez etraftan dolaştık, park duvarlarının üzerindeki bir pistte yarışan korkunç görünümlü bir roller coaster'daki insanların çığlıklarını duyduk, insanların şaşırtıcı bir hızla düşmeden önce büyük bir yükseklikte sallandığı altın kuleyi gördük ve abartılı altın minare tepeli binaların bakışlarını yakaladık.

Bu gece, yaklaştıkça rahatlayabileceğimi ve fenerler, parlak renkli ampullerin süslü katmanları ve peri ışıklarıyla parıldayan büyülü harikalar diyarının tadını çıkarabileceğimi hissettim. Ve umarım Ben'den bir süreliğine uzaklaşabilirdim. Günün geri kalanında beni aradığından değil. Sorun bendim. Gözlerim manyetik eğilimler geliştirmiş gibiydi ve Ben kuzeydeydi. Bakışlarımın ona doğru kaydığını fark edip duruyordum. Ve bu durmalıydı. O bir gazeteciye. Ondan hoşlanmıyordum. Profesyonel değildi. O da benden hoşlanmıyordu. Bunların hepsi mükemmel bir şekilde bir araya geldi, ancak aptal kalbim, mavi gözleri ona gizlice bakarken benimkileri her yakaladığında biraz yalpaladı.

Fiona her zamanki gibi fotoğraf makinesiyle oynadı, onu havaya kaldırdı ve bol bol fotoğraf çekti.

'Buna bayıldım. Hiçbir fikrim yoktu.'

"Burası büyük bir favori. Özellikle yaz aylarında burada çok sayıda konser ve etkinlik oluyor. Ve Noel'de.

"Disneyland gibi... ama biraz daha büyüleyici," dedi Avril. "Oraya balayımızda gitmiştik. Sırıttı. "Kocamın en sevdiği aletin ne olduğunu biliyor musunuz? Umutsuz bir iç geçirdi. "It's A Small World. Şarkı söyleyen kuklaların olduğu bir sürü küçük adanın etrafındaki aptal tekne gezintisi.

Avril. Ağzını yıka. Bu benim de favorim,' dedi Sophie ellerini öfkeyle kalçalarına koyarak ve Avril gözlerini devirdiğinde gülerek.

'Aslında burası Avrupa'nın en eski eğlence parkı. Walt Disney buraya geldi ve Disneyland'i yaratmak için ilham aldı. Mads gururla kabardı.

"Gerçekten mi?" dedi Fiona, boynunda asılı duran fotoğraf makinesini bırakarak. "Bunu bilmiyordum. Bana gülümsedi. 'Blogum için harika bir hikaye daha. Ben de ata binmeyi seviyorum, ya sen? Bu retorik bir soruydu ve biz giriş için sıraya girerken o çoktan kamerasını alıp birkaç kare daha çekmeye başlamıştı.

Akşam serinlemişti ve hepimiz iyice sarınmıştık. Patlamış mısırın kokusu beni çarptı ve hemen bana küçükken Boxmoor Common'daki lunapark ve sirk ziyaretlerimi hatırlattı.

İçeri girdikten sonra Sophie patlamış mısır tezgahına yöneldi ve biz de etrafımıza bakarak bekledik.

"Yolculukta iyi olacak mısın?" diye sordu Ben, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş halde yanımda belirerek.

Kasıldım, göğsümde sanki biri bir avuç küçük taş fırlatmış ve bunlar birbiri ardına patlamış gibi bir yıldız patlaması hissi oluştu.

"Beni o şeye bindiremeyeceksin," dedim neredeyse sıkılmış dişlerimin arasından. Normal davran. Bilmiyor ki. Parkın diğer tarafında ufuk çizgisine hakim olan piste doğru başımı salladım.

"İblis. Başını ona doğru salladı ve gökyüzünde çığlık korusu yankılanırken ikimiz de yukarı baktık.

'Bana kalırsa buna Mutlu Duygular Meleği de denebilir. Korkunç görünüyor.'

"Bazı insanlar bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor. Gözleri parladı ve kalbim o aptal küçük taklalarından birini daha attı.

"Ben onlardan biri değilim," diye karşılık verdim. 'Eğer beynimin karıştırılmasını isteseydim, bunu yapmanın daha iyi yollarını bulabilirdim.

Güldü ve sonra ellerini ceplerinden çıkararak bir eliyle saçlarını taradı, hızlı bir vuruş için durakladı. "Teknelerle aran nasıl? Küçük çocuklar için bazı gezintiler var sanırım.

"Çok komiksin," dedim, kaburgalarına hafifçe vurarak, kasıtlı olarak daveti kaçırmışım gibi davrandım.

"Onlardan birinde güvende olursun. Gözleri dans ediyordu. "Ne diyorsun?

Ben cevap veremedim Sophie kolumdan tuttu ve şeker çizgili bir kartonun üstünden dökülen patlamış mısırdan bana biraz ikram etti.

"Çarpışan arabalar," dedi Fiona kararlı bir şekilde. "Onlara bayılırım. İnsanların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için biraz yol öfkesi gibisi yoktur. David'in karanlık bir tarafı olup olmadığını görmek istiyorum.

"Kim ben?" Masum bir yüz ifadesi takındı. "Ne dilediğine dikkat et.

"Evet, doğru," dedi Sophie ve hepimiz güldük. David ve Sophie tanıdığım en iyi huylu, en rahat insanlardı. Sophie gün ışığı ve pozitiflik saçarken, David de sessiz, uyumlu, destekleyici ve az konuşan biriydi.

Ciddiyim. Çarpışan arabalar. Biraz evcil,' dedi Conrad.

Avril kolunu adamın tüvit paltosunun içine sokarak, "Ne yani, sen beyaz mafsallı bir binici misin?" diye sordu.

"Zamanında Southend'deki iskelede bulunan dodgemlerde bütün bir sezon çalıştığımı bilmenizi isterim," diye açıkladı.

"Siz," dedi Avril patavatsız bir şaşkınlıkla. 'Ama ben senin görkemli bir evden geldiğini sanıyordum. En azından toprak sahibi bir soylu.

"Tanrım hayır. Annem düzgün konuşmam için ısrar ederdi. Amatör bir tiyatrocuydu. Bir belediye dairesinde yaşıyorduk.'

"Gerçekten mi?" Conrad'a yeni gözlerle baktım. Bana her zaman çok havalı görünmüştü.

"Evet, hayatım. İnsanlar varsayımlarda bulunur. İşin sırrı onları düzeltmemektir. Bana yaramaz bir göz kırptı. "Önemli olan nereden geldiğin değil, nereye gittiğindir.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Sophie, "ama ben çok şanslıydım. Görkemli bir evde büyüdüm.

Avril, "Sakin bana annenin temizlikçi olduğunu söyleme," diye takıldı ve Sophie, "Onun gibi bir şey," diye cevap verince dehşete kapıldı. Biraz daha patlamış mısır. Karton kutuyu salladı. "Karar verdik mi?

"Evet," dedi Fiona gözlerinde kararlı bir parıltıyla. "Çarpışan arabalar! Herkes dönüp şaşkınlıkla ona baktı.

Conrad, "Küçük Bayan Utangaç ve Çekingen bir yürüyüşe çıkmış o zaman," diye söylendi. Fiona kızardı. "Özür dilerim.

"Sakın özür dilemeye kalkma," dedi David onun koluna girerek. "Özür dilerim. Yani..." diye kıkırdadı.

"Bu gece için Fiona'yı görevlendirelim," diye önerdi Ben. "Artık çok iddialı ve otoriter biri oldu.

'Ah sen,' diye koluna yumruk attı.

Hepimiz gülerек adımlarımızı attık ve dodgemlerin parlak ışıklarına ve mutlu çılgınlıklarına doğru yöneldik.

Bir dodgem'in direksiyonunda bile David'in öldürme içgüdüsüne sahip olmadığı ortaya çıktı, Avril'in sorumluluğu üstlenmesi ve kişilik nakli geçirmiş gibi görünen Fiona'nın aksine şaşırtıcı derecede sakin bir şekilde sürmesi ve Mads ile arabaya atlayıp herkese çarpmaktan büyük zevk alması gibi bir şansı yoktu. Sophie benim sürmemde ısrar etti ve zamanımızın çoğunu Fiona ve Conrad'ın her fırsatta bizi sıkıştırma çabalarından kaçmaya çalışarak geçirdik.

Ben küpeşteden izlemeyi tercih etti ve ne zaman ona doğru bir bakış atsam, bana doğru bakıyor gibi görünüyordu.

"Sıradaki Fiona nerede?" diye sordu David, hepimiz neşeyle indiğimizde.

Alnını kırıştırdı ve bize baktı, ama söze dökülmeyen bir anlaşmayla onun bu gece için çete lideri olması konusunda anlaşmış gibiydik.

"Tamam, İblis.

Sophie, "Yaşasın,"
diye bağırdı.

David ve Conrad birlikte "Yessss," derken Avril de "Hadi bakalım," diye ekledi.

"Hadi yapalım millet," dedi Fiona geniş bir sırtıyla havayı yumruklayarak.

Ben bana sorgulayan bir bakış attı. Yüzümü buruşturdum ve onu görmezden geldim.

Herkes ilerledi ama o geri çekildi ve beni bekledi. "Bundan emin misin?

'Hayır,' diye yutkundum, 'ama yapamam... Fiona için bunu mahvedemem. Gerçekten çok heyecanlı. Ona cesur bir "bunu yapabilirim" bakışı attım. 'Bu beni öldürmez... Ben

düşün.'

"Tamamen güvenli," diye eşit bir şekilde kabul etti. Güven verici olmaya çalıştığını görebiliyordum ama bu midemde zaten patlamak üzere olan saatli korku bombasına yardımcı olmuyordu.

'Bunu söylemen çok iyi. Korkmuyorsun.'

'Ama korkman gerekiyor,' dedi nazik bir gülümsemeyle. 'Bütün mesele bu. Adrenalin patlaması. İnsanlar bu yerlere bu yüzden geliyor. İyi olacaksın.

"Biliyorum. Beyaz ışıkların aydınlattığı raylar boyunca ufuk çizgisinde ilerleyen arabaya bakarak dudağımı ısırdım. "En kötü ne olabilir ki?" Gözleri parladı, keskin zekası parlıyordu ve neredeyse gazeteci beyninin aşırı hızlandığını görebiliyordum.

"Hayır, unut bunu söylediğimi. Aklına birkaç felaket gelebileceğinden emindim ve şu anki sicilime bakılırsa bunu düşünmeye bile değmezdi.

"Endişelenmeyin. Gözlerini kapat ve *hygge*'i düşün.

"Çok komik.

"Bir anda bitecek ve en azından bunu yaptığını söyleyebileceksin. Başımı salladım.

"Ve ben de seninle olacağım... eğer istersen.

Kuyruğun uzunluğuna bakılırsa en popüler yolculuktu ve sırada beklerken herkes sanal gerçeklik seçeneğini seçip seçmememiz gerektiğini tartıştı, görünüşe göre sizi çevreleyen uçan ejderhaların ek unsurunu veren maskelerle. Ben sessiz kaldım. Şaka yapıyor olmalıydılar; sürüş, geliştirmeler olmadan da yeterince korkutucu görünüyordu.

Çok hızlı bir şekilde kuyruk ilerledi ve merdivenlerdeydik, vagonun geldiği istasyona gittikçe yaklaşıyorduk. Bunu kabul ederken ne düşünüyordum acaba? Sanırım istemsiz bir inilti çıkardım ve kurşuni bacaklarımla merdivenin bir sonraki basamağına tırmandım, ellerim tirabzanda kasılıyordu.

Ben bana doğru döndü. Çenemi kararlı bir şekilde kaldırarak başımı kaldırdım ve yüzümü doğru yönde gererek ve dişlerimi göstererek ona gülümseme taklidi yaptım. Muhtemelen küçük çocukları korkuturdu ama onu kandıramadı. Elini beceriksizce benimkini tuttu ve hızlıca sıktı. Gözlerimi kapadım ve parmaklarının çekilmesini bekleyerek elimi sıktım ama o elimi sıkıca tuttu ve yan yana olabilmemiz için bana yaklaştı.

"Korkmuş görünüyorsun.

"Görünmemesini umuyordum. Kuru ve deadpan girişimim büyük ölçüde başarısız oldu.

'Sadece onu aradığım için. Bunu yapmak zorunda değilsin.'

Yapmadım ama yapmalıymışım gibi hissettim. Bu çulsuz takımın bir parçasıydım. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Son birkaç gün içinde bu kişisel içgörülerini ve sorunları paylaştıktan sonra tereddütlü bir bağı doğru ilerliyorduk.

"Yapmak zorundayım. Avril ve Conrad'a baktım, üstümdeki basamaklarda heyecanla konuşuyor ve halihazırda kurulmuş olan sürücülerini işaret ediyorlardı. 'Güvenli değil mi? Yerden elli metre yükseklikteki bir ray üzerinde, görünürde tek bir güvenlik ağı olmadan yerçekiminin doğal yasasına meydan okuyarak saatte altmış küsur mil hızla ilerleyen bir araba.

"Aferin kızıma. Bana sırtıttı, parmakları sessiz bir alaycılıkla benimkilerin arasında sıkıştı.

Gözlerimi kapattım ve vücudumu sarsan hızlı titremeye engel olamadım.

"Kate," dedi elimi çekerek ona bakmamı sağladı ve ciddi bir yüz ifadesiyle, "Bir dakika sürüyor. Bu altmış saniye eder. Sen farkına varmadan bitmiş olacak.

Uzun bir nefes aldım.

"Altmış saniye mi?

"Evet. Tam bir dakika.'

"Tamam. Bunu

yapabilirim.

Kuyruk hızla ilerledi ve birdenbire son perona varmak üzereydik. Gülümseyen sarışın bir kız (tabii ki sarışındı ve gülümsüyordu, burası Danimarka'ydı) biletleri aldı ve herkesi koltuklarına yönlendirdi. Bir adım öne çıktım. Basamakların başına kadar gelip sonra fikirlerini değiştiren genç çocuk ve annesi gibi geri çekilmek için hâlâ zaman vardı. Çocuğun yüksek sesle feryat etmesinin muhtemelen annesinin kararıyla çok ilgisi vardı. Keşke yedi yaşında olsaydım.

Sonra kız beni ve Ben'i durdurdu. Bir an için, ilahi bir müdahaleyle uygun olmadığımıza karar verildiğini düşündüm ama hayır, arabanın dolu olması kadar basitti.

"Aşağıda görüşürüz," diye seslendi Fiona iki elini bize doğru sallayarak, heyecandan koltuğunda zıplaması gerekirken bir aşağı bir yukarı zıplıyordu

önündeki yastıklı bariyere can havliyle tutunuyor olmalıydı. Kız deli miydi?

Araba yavaş yavaş ilk tırmanışa başlarken nefesimi tutarak izledim.

Ben bana baktı, aramızda bir şeyler cızırdadı. "O gece, Grosvenor'da. Neden kaçtın?"

Bu kesinlikle söylemesini beklediğim son şeydi ve beni gezintiye çıkma düşüncesinden çok daha fazla panikletti, bu yüzden gerçeği ağzımdan kaçırdım.

"Korkmuştum.

Söylememi beklediği şey bu değildi.

"Korktun mu?"

"Evet. Omzunun üzerinden baktım, kendimi korumaya çalışıyordum.

"Ve şimdi çok korkuyorum. Bir çılgılık dalgası pistten geri gelirken yüzümü buruşturdum.

Gözlerinde bir şey parıldadı; şefkat, niyet ve sempatinin geçici bir bileşimi, kalbimin göğsümde yanlış bir vuruşla zıplamasına neden oldu.

Gözlerimi onunkilerden ayıramadan, burnu burnumu sıyırıp ağzı ağzıma değene kadar başının daha da yaklaşmasını izledim.

Dudaklarımda küçük elektrik kıvılcımları belirdi, tenimin tenime değdiği ilk anki karıncalanma her damarıma lezzetli bir sıcaklık yaydı. Dudakları dudaklarımı şekillendirip öpücük derinleştikçe, sanki evimdeymişim gibi bedenine doğru gevşedim. Ağzı benimkinin üzerinde daha sert bir dokunuşla hareket ettikçe yavaş baş döndürücü telaş hız kazandı. Olacağını bildiğim her şey buydu ve tam da bu yüzden kaçmıştım. Kafamda alarm zilleri çalıyordu, acil klaksonlar, alarm, alarm, dur, dur, ama vücudum ona tıkanmasını söylüyordu.

Kolları belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Bir kolumu boynuna doladım, bu noktada alaycı bir gülümsemeyle dudaklarımı sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde bırakarak çekildi.

"Aşağı yukarı yirmi saniye sürdü" diye fısıldarken nefesi kulağımın üzerinde geziniyordu.

Derin bir nefes aldım, duyularım sersemlemişti. Yirmi saniyelik akıllara durgunluk veren bir mutluluk.

"Yani bunu öpücükler açısından düşünürseniz, tüm yolculuk üç öpücüğe eşittir.

"Ah," dedim belli belirsiz, dudaklarıma dokunarak. Bu kesinlikle bakış açımı değıştirmişti.

İnsanlar önceki atlıları taşıyan arabanın geri dönmesini beklerken arkamızda huzursuz bir hareketlilik vardı. Dudaklarımın karıncalanmasına, düzensiz nabzıma ve Ben'in elimi tutan sıcak ve sert eline odaklandım. Hafif tehditkâr dişlere benzeyen boş siyah koltuk sıraları bizi bekliyordu, sizi yerinize oturtmak için bekleyen yükseltilmiş bariyerle çerçevelenmişlerdi. Arkamda heyecanlı, hevesli insanlar yavaşça iterek bizi amansızca ileriye götürüyorlardı. Ben tekrar elimi tuttu ve beni arkaya doğru yönlendirirken binlerce kelebek midemden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Aracın yastıklı koltuklarına yerleşirken birkaç sığ nefes aldım. Bariyer gümbürdeyerek yerine oturdu. Duyulabilir klik sesi her şeyi korkunç bir şekilde nihai hale getirdi.

Sonra yolculuk yavaş yavaş başladı. Yavaş, yavaş.

Bir saniye. İki saniye. Üç saniye. Hidrolikler, Kaptan Hook'u kovalayan timsah gibi uğursuz bir kaçınılmazlıkla tıklar tıklar tıkırdıyordu. Bariyeri kavradım, ellerim neredeyse pençe gibiydi. Sonunda bir levye ile koparılmaları gerekecekti.

Zirveye gittikçe yaklaşırken, ilk dik yokuşu acı verici bir yavaşlıkla çıkarken nefesimi içime çektim. Altımızda parkın büyüğü manzarası, gölgeli ağaçlar ve yansımalarla parıldayan göl yayılıyordu. Solumda, binaların ve kulelerin bulunduğu ufuk gece gökyüzüne karşı aydınlanmıştı. Yükselen korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir kalp çarpıntısıyla, sağlam bir elin güven verici sıcaklığını üzerimde hissettim. Ben'in yüzüne hızlıca bakma riskini göze aldım. Cesaret verici gülümsemesi kemiklerimi jöleye çevirdi.

Ve sonra uçuşumun kenarından aşağıya düşmeden önce en tepede bir an için sallanmaya başladık.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Işıklar parladı ve hızla geçti, neon renklerden oluşan bir bulanıklık. Aşağıya, aşağıya, aşağıya koştuk, saçlarım yüzümü kamçıladı ve hızla geçen hava nefesimi çaldı. Kalbim çarpıyor, midem düşüyor, düşüyor ve saniyeler sonra yukarı doğru uçuyorduk, gecenin içinden ılık çalarak geçerken bir çığlık korosuyla.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Sonra baş aşağı döndük ve bu sefer çığlık atmak için çenelerimi açamayacak kadar korkmuş bir şekilde ciyakladım.

Ben'in eli sıkılaştı, başparmağı kemik beyazı parmak eklemlerimin arkasına yatıştırıcı bir şekilde süründü, vücudunu yaklaştırırken kalçası benimkini dürttü.

Sağa doğru bir anahtarla, sanki her an raydan çıkacakmışız gibi rayların üzerinde tehlikeli bir şekilde eğilerek döndük. Önümüzdeki birinin ölüm perisi gibi çılgılık attığını ve ön sıradaki insanların kollarını havada salladığını fark ederek hayata tutundum. Midem serbest düşüşe geçerken gözlerimi kapattım. Bu tam bir cehennemdi. Binişin adının Şeytan olmasına şaşmamalı.

Gezintiden sendeleyerek çıktım, Bambi bacaklıydım, gezintinin coşkusuyla köpüren insanların akıntısına kapılmıştım. Ben bir kolunu etrafıma doladı ve beni aşağıya doğru akan akıntıdan bir parmaklığın yanına sürükledi.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ben yaptım. Ben yaptım. Mırıldanarak yüzümü ona döndüm ve kollarını tuttum.

"Başardın. Onun hoşgörölü ve onaylayıcı baş sallaması sevinç duygumu daha da artırdı ve içimde bir şeyler tersine döndü. Minnettarlık ve coşku bana rehberlik etti ve daha önceki tüm çekincelerim gemiden atladı, onu öpmek için eğildim.

Dudaklarım onunkilerle buluşur buluşmaz, kesik kesik bir nefesle beni kendine çekti ve bedenimi onunkilere yapıştırdı. Ağzı benimkinin üzerinde kararlı bir sahiplenmeyle gezinirken, beni sıkıca tutmak için sırtımdan yukarı kayan elinin dokunuşuyla kontrolsüz bir zevk ürpertisi parlarken kıvrandım. Ben de onu öperken başka bir el başımı kavradı, boğuk iniltisi beni heyecanlandırdı, kollarım beline dolandı, can havliyle asıldım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere daha sert bastırdım ve öpücüğün içine daldım. Sinir uçları kızarmıştı. Daha derine battım, ağzımı açtım, dili benimkine dokunduğunda baş döndürücü duygu seline teslim oldum, havai fişekler kayan yıldızlar gibi patladı. Durgun bir sıcaklık karnımın derinliklerinde yanıyor, her damarı ısıtıyordu. Daha fazlasını istedim ve ona doğru bastırdım, kalçalarım onunkileri dürttü. Sessiz ve içten bir karşılık olarak beni uzun ve zayıf bedenine daha da sıkı çekti.

Ağzının her hareketine açlıkla karşılık verdiğimde hisler artıyor, tutku ateşleniyordu. Parmaklarım kısa saçlarına doğru ilerledi, kaba kılların üzerinde akılsızca gezdirirken parmak uçlarımdaki karıncalanmanın tadını çıkarıyordum.

Kollar büküldü. Burunlar çarpıştı. Nefesler kesik kesik ve düzensiz geliyordu.

Sanki hız treninden inmemiş gibiydik, hisler ve duygular, kontrolsüz bir

şekilde dönüp duruyor ve düşüyordu. Ona daha sıkı sarıldım.

Kendimi demirlemiştim, bırakırsam düşeceğimden korkuyordum. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim ve bırakmaya dayanamıyordum. Sonsuza kadar tutunmak istedim.

Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Nefes nefese nihayet birbirimizden ayrıldık ve ben onun kollarının arasında dururken bakışlarımız kilitlendi.

"Vay canına," dedi uzun bir nefes çekerek.

Başımı salladım, kalbimin kaburgalarımı titretecek kadar sert attığının farkındaydım.

"Vay canına, gerçekten de," diye fısıldadım, bakışlarımı hâlâ onunkilerden ayıramıyordum. Sersemlemiş bir halde bana baktı, gözbebekleri büyümüş, saçları dağılmıştı. Bu beni gülümsetti.

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye homurdandı, sakinleşti ama göğüs kafesinin inip kalktığını hissedebiliyor ve boynundaki nabız atışını görebiliyordum.

Kadınısı bir gururun küçük bir jestiyle omuzlarımı kaldırdım.

'Buradan çıkmamız gerek,' diye fısıldadı. "Kahretsin, diğerleri bizi bekliyor olacak.

Başımı salladım, dudaklarım iyice kullanılmış ve karıncalanmıştı.

Sonra buluşalım mı? Otele döndüğümüzde? Köşede bir bar var.'

Otelin fuayesinin sıcaklığına girdiğimizde soğuk yüzlerimiz parlıyordu; David Fiona'ya Sky Flier'da ne kadar çığlık attığı konusunda takılıyor, Avril Altın Kule'den korkup kaçan Conrad ve Ben'e gülüyor, Sophie ve ben tekne gezintisinden sonra kimin kotunun daha ıslak olduğu konusunda birbirimize takılıyorduk.

Ben ve ben İblis'ten sonra aramızda gizli bir mesafe bırakmıştık, sık sık gizlice bakışıyor ve saatlerimizi kontrol ederek otele ne zaman dönebileceğimizi bekliyorduk.

"Kate," diye gürleyen bir ses herkesin başının üzerinden geçerek grubu susturdu.

Sesin geldiği yöne döndüm, ismimin tanınması otomatik bir tepki olarak on saniye sonra bir dodgem gibi çarpıp yankılanarak durdu.

Sanki bir kapıya çarpmış gibi hissettim. "Josh," dedim zayıf bir sesle, resepsiyon alanındaki koltuklardan birinden ayağa kalkarken. Ona baktım, soruyu dile getirmeyi ya da ona cevap verme tatminini yaşatmayı reddederek, *Burada ne yapıyorsun?*

Bunun yerine onu orada, herkes merakla ona bakarken bıraktım.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Conrad, bıyıkları centilmen bir cesaretle titreyerek.

"Ne yazık ki evet," diye mırıldandım, kalbim bir içyağı pudingi gibi batıyordu. Ben'e son bir kez daha baktım.

"Megan takviyeye ihtiyacınız olduğunu düşündü.

Nerede olduklarını sormak istedim ama tam zamanında kendimi durdurdum. "Herkes merhaba, ben Machin Ajans'tan Josh Delaney.

'Ne kadar garip. Yarından sonraki gün eve dönüyoruz,' dedim soğukkanlı ve duygusuz görünmeye çalışarak.

'Kemer ve diş telleri. Bilirsin işte. Son birkaç günün daha fazla aksaklık olmadan geçtiğinden emin olun. Gruba gülümsemeye çalıştı. "Şimdiye kadar pek de kolay geçmedi, değil mi?

Avril'in içini çeken tıslamasını duydum ve Conrad'a bir şeyler fısıldarken yüzünü kaplayan dehşetli suçluluk duygusunu gördüm.

Yüzümdeki öfke parıltısının aniden parladığını hissederken, onun kibirli ses tonu karşısında dişlerimi sıktım. Onda ne bulmuştum ki?

Belirsiz bir duraklama oldu ve sonra Avril onu tamamen görmezden gelerek en iyi prenses kibarlığıyla, 'Hâlâ bara mı gidiyoruz? Bir G&T'yi öldürebilirim. Bize yetişmek ister misin Kate? Önüme geçti ve bana göz kırptı.

"Evet, bir dakika içinde orada görüşürüz. Onları kutsarken yüzümü eğlenmemi gizleyecek şekilde düzelttim, hepsi beni okşadı, el salladı ve bara doğru ilerlerken başlarını salladı, Ben herhangi bir müdahaleye ihtiyacım olmadığını kontrol ediyormuş gibi en yavaş yürüyendi.

Bu sözsüz dayanışma gösterisi için hepsini öpebilirdim.

"Hepiniz çok samimi görünüyorsunuz," dedi Josh, onlar uzaklaşır uzaklaşmaz her zamanki alaycı haline geri dönerek. "Birkaç sorun çıkmasına şaşmamalı.

"Halledilmemiş bir şey yok," dedim ona ters ters bakarak. 'Onların önünde beceriksiz olduğumu söylemeye nasıl cüret edersin?

"Eğer şapka uyarsa. Omuz silkti ve ben onun mükemmel beyaz dişlerini boğazına geçirmenin bedelini merak ederken keskin bir gülümseme takındı.

"Hiçbirinin gezinin yürütülme şekliyle ilgili bir şikâyeti yok. Ya da dile getirmedi.

"İşte bu yüzden Ed ve Megan kalmana izin verdi.

"Bırakın kalayım," diye sinirli bir kobay gibi ciyakladım, pahalı dişçiliğine bir kez daha baktım. Belki de tatmin olmaya değerdı.

"İkinci bir çift elin olmasının faydalı olacağını düşündüm. "Pardon!

"Tanrı aşkına Kate. Bu kadar savunmacı olmayı bırak. Bunu bir fırsat olarak düşün. Önümüzdeki iki gün boyunca performansın hakkında rapor verebilirim." "Savunmacı! Sence senin vals yaptığın gerçeğini görmezden mi gelmeliyim?

hiçbir uyarı olmadan.'

"Hadi ama Kate. Her şeyi berbat ediyorsun. Kazalar. Gazetecileri kaybediyorsun. Büyük faturalar çıkarıyorsun. Pek profesyonel görünmüyor ve...' geri çekilen gruba baktı. 'Söylememe izin verirseniz, sanırım sorunu görebiliyorum. Her şey biraz fazla keyifli görünüyor. Çalışıyor olmanız gerektiğini hatırlamak yerine doğaya dönmüşsünüz. Çok deneyimli değilseniz böyle olur.

Ona hırlamak istedim. *Hayır, hiçbir şey söyleyemezsin.* Onun yerine hararetle, 'Tivoli Bahçeleri'ne gittik. Herkes saçlarını serbest bıraktı. Tuhaftır ki kimse kaybolmadı ya da kaza geçirmedi ve eğer bunun olabileceği bir yer olsaydı orası olurdu.

"Bu akıllıca mıydı? Profesyonel mesafenizi korumalısınız. Bu insanlar gazeteci. Bağlantıları var. Arkadaş değiller. Belli ki Sophie'yle birlikte gülerek içeri girdiğimizi hatırlayarak dudağını büktü.

Onun sözleri de canımı yaktı. Bu insanlar arkadaş olmuşlardı. Sophie ve ben döndüğümüzde öğle yemeği yemek için sözleşmiştik.

'Cidden Kate, profesyonelliğinle ilgili bir soru işareti var. Basın mensuplarıyla fazla yakınlaşmak her zaman felakete davetiye çıkarmaktır. Conrad'ın senin iyi niyetini nasıl varsaydığına bir bak. Bir bakmışsın Benedict Johnson ile yatıyorsun.

Renk değiştirdim ve o da bana kaşlarını kaldırarak keskin bir değerlendirme bakışı attı. "Bu affedilemez bir mesleki ihlal olur.

Bölüm 20

Yataktan kalkarken içime bir depresyon çöktü. Yatakta kalmak cazip geliyordu. Josh'a mesaj atıp, işi devralabileceğini söylemek.

O lanet olası terfi bir helyum balonu gibi uçup gidiyordu ve benim kaderim daha uzun süre onun peşinden koşup ipini yakalamaya çalışmaktı. Tekrar yatağa uzandım. Ben'i ve o öpücüğü düşünmeyi tercih ederdim.

Dün gece Josh fuayede oturup önümüzdeki iki günün programını ayrıntılı bir şekilde gözden geçirerek olası tüm riskleri değerlendirmekte ısrar ederken, diğerleri bara kaçmıştı. Keşke o an için en büyük riskin Conrad'ın bara döndüğünde otel hesabına ciddi zarar vermesi ve herkes için bir tur brendi içmesi olduğunu bilseydi.

"Yani, Tasarım Müzesi'ne yürüyüşün sadece yirmi dakika süreceğinden eminsiniz.

'Evet,' dedi Mads.

"Kahvaltıdan hemen sonra yola çıkacak mıyız?" diye tekrar sordu Josh.

'İnsanlar odalarına dönmek istiyor. Bu yüzden sabah dokuzda fuayede buluşacağız. Herkes kahvaltıya farklı saatlerde geliyor. Mads ve ben birbirimize gülümsedik. Fiona'nın sabahlara alerjisi vardı ve her zaman mümkün olan son dakikada kahvaltıya koşar, her zaman odasına dönmesi gereken bir şeyi unuturdu.

'Sorun yaşamamanıza şaşmamalı. Dışarıda ısrar etmeliydiniz. Bir arada kalın. İnsanların başıboş dolaşıp istediklerini yapmalarına engel olun. Bu insanlar size bakar bakmaz avantaj elde edecekler.

"Hangi insanlar?" diye sordu Mads, sanki İngilizce anlayışını tamamen kaybetmiş gibi şaşkın bir ifadeyle.

'Basın. Gezideki gazeteciler. Onlar... yani tam olarak düşman değiller ama dostumuz da değiller. Bana karanlık bir uyarı bakışı attı.

Mads şaşkın şaşkın bakmaya devam etti ve Josh dudak büktü.

"Merak etmeyin. Bana döndü. 'Herkesi daha sıkı dizginlemek benim ve Kate'in görevi. Yarın kahvaltıda kanunları açıklayacağız. Beklentilerimizi netleştireceğiz.

"Josh onlar yetişkin... Bu bir okul gezisi değil.

"Hayır Kate," dedi ismimdeki t harfini vurgulayarak, "bu bir iş gezisi, net amaçları, hedefleri ve hedefleri var. Ve bizim işimiz bunların hepsinin yerine getirildiğini görmek. Sanırım bunu gözden kaçırmış olabilirsiniz. Gözleri beni delip geçti. 'Gazetecilere bir santim verirsiniz, onlar da bir milim alırlar. Onlar çitin karşı tarafındalar. Esprili bir şekilde gülerек ekledi: 'Bize nadiren iyilik yaparlar. Biz müşteri için buradayız. Bu bir eğlence değil; onlar da çalışmak için buradalar.

"Bunu biliyorum," dedim daha dik oturmaya çalışarak.

"Şimdi, yarınki program. Hiçbir şeyin yanlış gitmesini istemiyorum. Üzerinden geçelim ve planlarımıza yönelik potansiyel tehditleri belirleyelim. Paul Smith'in erkek çantasından A4 boyutunda bir kağıt çıkardı.

Cidden mi? Tasarım Müzesi'ne gidiyorduk. Ne olabileceğini hayal etti? Büyük bir büfe birinin üzerine mi düşecekti? Gruptan birinin aşırı doldurulmuş bir kanepe tarafından yutulacağını mı?

Sabah güneşinin altında bileğimi gözlerime siper ederek yatağıma uzandım ve Josh'un sözlerini düşündüm. Herkese karşı çok mu hoşgörölü davranmıştım? Biraz fazla mı laissez-faire olmuşum? Megan daha ağırbaşlı olmam gerektiğini söylemişti. Belki de olmam gerektiği kadar profesyonel olamamıştım. Grubun bir parçası olmayı çok mu istiyordum?

Ben'i öpmek.

Hayır, profesyonel değil. Hiç profesyonelce değil. Ne düşünüyordum ki? Aptalca bir soru, hiç düşünmüyordum. Ben'i düşündükçe kalbimde donuk bir sızı zonkluyordu. Hormonlar ve roller-coaster sonrası coşku tarafından fidye için tutuldu. Josh'un en ufak bir iması bile olsa, kariyerim ölür ve gömülürdü. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak için hâlâ iki günüm vardı. Ben'le konuşmam gerekiyordu. Ona dün gecenin bir hata olduğunu ve basınla konuşmamız gerektiğini söylemeliydim. Profesyonel olmak buydu. Bu kariyerimi korumaktı. Bu önce gelmeliydi. Buraya gelebilmek için o kadar çok çalışmıştım ki, ne kadar akıl almaz, kalp durdurucu ve beyin karıştırıcı olurlarsa olsunlar, birkaç öpücük için her şeyden vazgeçemezdim.

Tekrar iç çektim. Tanrım, saat daha altı olmuştu. Tekrar uyuyabilmemin imkânı yoktu.

Varme'de ışıklar parlıyordu ve merdivenlerden indiğimde Eva'nın etrafta uçuştüğünü görebiliyordum. Muhtemelen henüz kapıyı bile açmamıştı ama kapıda belirlediğimde koşarak yanıma geldi ve beni içeri aldı.

"Morgen Katie. Çok erkencisin. Bugün kahve ya da sıcak çikolata ister misin?"

Eva'nın sorusu kibar bir sorgulamadan çok daha fazlasını içeriyordu.

"O kadar belli mi? Nemli paltomu silktim. Sabah havası deniz sisi ve yağmur vaadiyle doluydu.

"Seni rahatsız eden bir şey

var. "Birisi.

"Ah, merak ettim.

Ona keskin bir bakış attım ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Sen beyaz bir cadı falan mısın?"

"Hayır, sadece insan doğasının bir gözlemcisiyim. Ben sıcak çikolata yaparken sen de benimle mutfığa gel. Yaptığım chokolade snegle ile mükemmel uyum sağlayacak ve biraz yardıma ihtiyacım var. Sonra bana her şeyi anlatabilirsin.

Bana bir önlük verdi, ellerimi yıkamam için beni lavaboya doğru itti ve ben onları kurulaşana kadar espresso makinesini çalıştırdı ve unlanmış bir tahtanın üzerine birkaç topak hamur koydu. Hızlıca ne yapmamı istediğini gösterdi, neyse ki oldukça basitti. Sadece dikdörtgen şeklinde açacaktım. Bunu ben bile yapabilirdim.

Oklavayı elime aldığımda bir parmağını kaldırarak beni duraklattı. 'Ve unutma, bunu sevgiyle yap. En çok sevdiğiniz insanları düşünün. Senin için özel. Bunu kimin için yapardın?'

Parmağını salladı. 'Ve bana söyleme. Sadece onları düşün. Ona doğru kibar ama biraz da inanmayan bir bakış fırlattığımda gözleri neşeyle parladı.

Babamı, Brandon'ı ve John'u düşünerek ilk dikdörtgeni onun yanında açtım. Tanrım, bir tabak dolusu Danimarka hamur işini çekirge sürüsünden daha hızlı mideye indirirlerdi. Connie de onlara bayılırdı.

Hamur parmaklarımın altında yumuşacıktı ve Eva'nın dikkatli ritmini taklit ederek çok sert bastırmamaya ve oklavayı Sophie'nin Fiona'ya öğrettiği şekilde kullanmaya özen gösterdim. Benim dikdörtgenim de neredeyse onunki kadar mükemmeldi. 'Bak Eva! Başardım. Gülünç bir başarı duygusu hissettim.

"Aferin. Şimdi sıra bir sonraki parçada. Her zamanki ekonomik verimliliğiyle bana tarçınlı karışımı hamurun üzerine nasıl yayacağını gösterdi ve ardından hamuru büyük bir sosis şeklinde yuvarlayıp tek tek böreklerle dilimledi. Ben de onu taklit ettim.

"Tamam, şimdi yapmamız gereken birkaç parti daha var. Bana bir kahve uzattı. Bir yudum aldım, sıcak ve sert kahve iyi geldiği için kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Şirketim bana göz kulak olması için birini gönderdi... sanırım. "Oh. Eva şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Kaşlarımı çatarak fincanımı yere bıraktım, sıcaklığını kaçırdım ve oklavamı elime aldım. "Kendimi biraz başarısız hissediyorum.

"Dikkat et," diyerek birdenbire **y a m u l a n** böreği işaret etti. Bir saniyeliğine konsantre oldum ve tekrar düzeltmeyi başardım.

"Başarısız olduğunu mu düşünüyorsun? Eva sanki bir cevap bekliyormuş gibi bekledi.

Başımı kaldırıp ona bakmadan önce böreği açmayı bitirdim. "Yine yapıyorsun, şu beyaz cadı şeyini.

İnkâr etmedi, bunun yerine hamurumu dürttü. "Yavaşça.

"İspanyol Engizisyonu'ndan betersin," dedim başımı sallayarak, hamuru çeviriyordum, iç malzemeyi yüzeye yaymaya hazırdım. Durdum çünkü iyi şeyler düşünmem gerekiyordu. 'İşimi iyi yapmadığımı düşündükleri için birini göndermeleri yeterince kötü. Benim yerime Josh Delaney'i, eski sevgilimi ve terfi eden adamı göndermeleri yaraya tuz bastı.

"Ah.

"Ah gerçekten. Hikâyenin tamamı dışında hiçbir şeyin Eva'yı tatmin etmeyeceğini görebiliyordum. Spatulayı yere bıraktım. "Josh ve ben bir süredir birlikteydik ama birlikte çalıştığımız için bunu gizli tuttuk. İkimiz de aynı terfiyi almak istediğimiz için bunu gizli tuttuğunu anlayamayacak kadar aptaldım. Bundan hiç bahsetmedi. Şimdi de *performansım hakkında rapor vermek için* burada.

"Ouch.

'Ah gerçekten de. Görünüşe göre gazetecilerle fazla içli dışlıymışım. Mesafemi yeterince korumuyorum.'

'Ama neden yapasın ki? Anlamıyorum.'

'Çünkü çalışıyorum ve profesyonel bir ilişki sürdürmeli ve onlarla aramda işle ilgili bir mesafe bırakmalıydım.

"Kim demiş?

'Josh benim kıdemlim ve patronlarıma rapor verecek. Önümüzdeki iki gün boyunca söz dinlemem gerekecek.

"Neden? Lars açıkça senin bunu yapabileceğini düşünüyor. Ve ben aksini gösteren hiçbir şey görmedim.

"Çok nazıksın Eva, ama ne yazık ki Lars'ın benim terfi beklentilerim konusunda herhangi bir söz hakkı yok. Durakladım ve spatulayı tekrar elime aldım. Ona karşı dürüst olabilirdim; insana bunu yaptırmak gibi bir alışkanlığı vardı. Kafe son birkaç gündür tam bir günah çıkarma yeri haline gelmişti.

"Bu işi almamın tek nedeni Lars'ın ajansa son dakikada gelmesiydi. Geldiği gün onunla ilgilenecek başka kimse yoktu, bu yüzden işi bana verdiler çünkü hayır demeyeceğimi biliyorlardı. Ve,' bunu diplomatik olarak nasıl ifade edeceğimi düşünmeyi bıraktım, 'Lars oldukça...' Eva'nın inanılmaz İngilizce kelime haznesi bazı İngilizleri utandırır da, titiz kelimesi onu bile test edebilirdi, 'dikkatli, bu yüzden bizi seçmesini gerçekten beklemiyorlardı.

Eva ellerini gevşekçe masanın üzerine koydu, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Oğlumu tanırım. Ne istediğini bilir ama bunu açıklamakta her zaman çok iyi değildir. İçgüdülerine çok güvenir. Şiddetli annelik gururu küçük bir kıskançlık kıvılcımı yaktı. "Bana çok benziyor ama babasının iş güdüsü onda da var.

"Lars bize iş verdiğinde patronlarım... şaşkına döndüler. Ben de öyle. Ama sonra bir basın gezisi düzenlememiz konusunda ısrar etti, ki bunun doğru bir şey olmadığını düşündüler. Basının böyle bir şeye gelmesini sağlamak çok zor.

"Sizce basın gezisi doğru bir şey miydi?

"Özellikle de Lars harika bir gezi programı hazırladığı için artık biliyorum. Herkes, yani neredeyse herkes, harika vakit geçiriyor. Sanırım birçoğu yeni mağazası ve bunun seyahatte gördükleri şeylerle ilişkisi hakkında yazmak isteyecek. Ve bence bu onların bakış açıları üzerinde kalıcı bir etki bıraktı. Bazı insanlar bunun sonucunda hayatlarında değişiklikler yapacaklar, ki bu da," diye duraksadım, "aslında oldukça hoş bir bonus.

'Ama geziye gelmelerini ayarlamak? Zor kısmı sana kaldı,' diye gözlemledi Eva, her zamanki gibi kurnazca.

Orada dinlenen gerginliği hissederek boynumu gerdim. "Evet. Hemen hemen hepsi bu kadar.

'Lars çok iyi bir karakter yargıcıdır. Son kararını vermeden önce Londra'da pek çok kişiyle konuştu.

İçimi çektim. 'İş yerindeki diğer kızlar gibi sosyetik değilim,' diye ağzımdan kaçırdım. 'Hepsi varlıklı ailelerden geliyor, bağlantıları var ve doğru insanları tanıyorlar. Ben yükselmek için çalışmak zorunda kaldım. Gerçekten yeterince iyi değilim.

'Neden böyle düşündünüz ki? Tabii ki öylesiniz.'

"Ah Eva. Çok nazikti ama anlamıyordu. "Anlamıyorum. Saçlarımı unlu elimin tersiyle yüzümden ittim, ona karşı dürüst olmak istiyordum. "Son bir yıldır terfi etmeye çalışıyorum ve ne zaman yaklaştığımı düşünsem çıtayı yükseltiyorlar.

'Bunun çalıştığınız insanlar hakkında daha fazla şey söylediğini düşünmüyor musunuz? Seni iş başında gördüm. Lars'ın şirketi için ne kadar iyi bir iş yapmak istediğini görüyorum. İnsanlarla aran iyi, iyi bir insan olduğun için onlarla ilgileniyorsun. İşin bu olduğu için değil. Conrad'a nasıl baktığına bak. Ve Avril'e. Fiona'nın fotoğrafçılığıyla kendini iyi hissetmesini sağladın. Ve Ben'e neler olduğunu bilmiyorum,' gözleri hınzırca parladı, 'ama daha mutlu görünüyor. David de öyle. Sadece Sophie'yi düzeltmemiz gerekiyor.

Sophie mi? Güneşli, mutlu Sophie. Düzeltilmesi gereken neydi?

Evet, onun için endişeleniyorum. O da senin gibi çok iyi bir görüntü çiziyor ama doğru olmayan bir şeyler var. Neredeyse çok mutlu. Çok neşeli. Gerçeği saklamak için pozitif davranıyor. Senin sakladığın gibi. Seçeneklerin var Katie. Bir şeyleri değiştirmeyi seçebilirsin. Şimdi bu son partiyi bitir ve işimiz bitsin.'

Tam tepsileri fırına yerleştirirken Eva'nın ötesindeki hareket gözüme çarptı ve omzunun üzerinden kafenin kapısına doğru baktım.

"Günaydın Eva," diye gürledi Conrad kapıyı iterek açarken. "Ah, Kate seni burada görmek ne güzel. İçeri girdi, deri eldivenlerini çıkardı ve sanki iş yapmak istiyormuş gibi masaya vurdu. David ve Avril onun arkasından içeri girdiler ve masanın etrafında toplanırken kesinlikle sinsi görünüyorlardı.

Önlüğümü çıkardım ve onlara katılmak için dışarı çıktım.

"Günaydın Eva," dedi David sessizce. 'Sophie ve Fi yoldalar. Sanırım Ben de telefon görüşmesini bitirmek üzere.

Üçü de bastırılmış bir sevinçle dolup taşıyordu.

Conrad başıyla pencerenin dışını gösterdi; Ben her zamanki gibi telefonuyla konuşarak bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. "Sanırım kız kardeşi.

Onu ve kolunun altındaki H&M çantasını gördüğümde nabzım hemen istenmeyen bir şekilde hızlandı. Dün Tivoli Bahçeleri'ne gitmeden önce yedek kot pantolonu ona geri vermiştim.

"Hepiniz burada ne arıyorsunuz? Sizi gördüğüme memnun olmadığımından değil ama...? Gerçi Ben'in dışarıda kalmasına özellikle minnettar olmuştum.

"Değişiklik olsun diye kahvaltıyı burada yapmak istedik," diye açıkladı Avril, masaya oturdu ve hemen masayı düzenledi, menüleri bir tarafa taşıdı ve peçeteliği topladı, sanki saraydaki kraliçeymiş gibi sorumluluğu üstlendi.

"Hepiniz mi? Ben sordum.

Avril tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Sonra Sophie ve Fiona kapıdan içeri girdiler ve bir saniye sonra Ben de onları takip etti.

Kahveden büyük bir yudum aldım, fincanın dibindeki süt köpüğünü var gücümle inceledim.

"Herkes güneydin," dedi Sophie, paltosunu silkelerken sabahın soğukluğunu da beraberinde getirerek yanıma oturmaya geldi. Fiona yan masadan bir sandalye çekip David'in yanına sıkıştırırken, ben de paltosunu çıkarmasına yardım ettim ve koltuğun arkasına yerleştirdim. Göz ucuyla Ben'in Avril'in yanına oturduğunu fark ettim ama o tarafa bakmaktan özenle kaçındım.

'Ne güzel değil mi? Birlikte kahvaltı,' dedi Sophie. 'Herkes bir arada. Ne yazık ki hepimizi bir selfie'de toplayamadın, Fi,' diye ekledi bir menü olarak.

"Yapabilirim!

Fiona saniyeler içinde portatif bir *Dünyalar Savaşı* görünümlü tripod kurdu, kamerasını bunun üstüne vidaladı ve karşı masaya yerleştirdi.

"Eva, sen de içeri gelmelisin," diye ısrar ettim.

Fiona zamanlayıcıyı kurdu ve zamanlayıcının geri sayım sesini duymak için tam zamanında oraya koştu.

"Ne yaparsanız yapın sosis demeyin," diye bağırdı Avril, "çünkü bu bana tamamen farklı bir şey düşündürüyor ve kamerada istediğim bir bakış değil. Onun teatral titremesi, kamera klik sesi çıkarırken hepimizi güldürdü.

Fi bize fotoğrafı gösterirken Eva telaşla mutfağa geri döndü. Milyonda bir çekilebilecek bir fotoğraftı, zamanın içinde mükemmel bir an, paylaşılan neşeyi yakalayan ve sadece bakarken bile gülümseten bir fotoğraf. Gözleri yaramaz bir eğlenceyle parlayan Avril, kolunu yüzünde sanki bana bakıyormuş gibi gizli bir gülümseme olan Ben'e dolamıştı. Fiona ve Sophie'nin arasındaki Conrad şen kahkahalar atarken, yanımdaki David yüzünde parlayan mutlulukla sırıtıyordu ve hepimizin ortasına sıkışmış Eva, yavrularıyla birlikte anne tavuk gibi gururla gülümsüyordu.

"Şimdi herkes ne yiyor? Sophie yine menünün arkasında kaybolmuştu.

"Yemekten başka bir şey düşündüğün oluyor mu Sophie?" diye sordu Avril, masanın üzerine eğilip onu dürterek.

Sophie güldü. "Bazen düşünüyorum da... Selam Eva. Ooh kahve ve *kannelsnegle*. Nefis.'

Eva bir tepsi kahve ile birlikte nefis kokan tarçınlı çöreklerle dolu bir tabak getirdiğinde masanın etrafındaki herkes kahkahalara boğuldu.

Tabaklar ve kahveler dağıtılırken Fiona ile konuştum. "Bu fotoğrafı bana e-posta ile gönderebilir misin?

"Elbette.

"Ne zaman yapabilirsin? Aklımda bir fikir vardı ama mevcut kısa zaman diliminde ne kadar uygulanabilir olacağından emin değildim.

"Hemen şimdi.

"Gerçekten mi?

Blue tooth'tan telefonuma. E-posta. Bish. Bosh. Bash.'

Resim neredeyse anında e-posta kutumda belirdi.

Saatime baktım, *kannelsnegle* yıkılmıştı ve insanların daha fazla yiyecek bir şey isteyip istemedikleri konusunda coşkulu bir tartışma başlamıştı.

"Peki otelde kahvaltı yapmak istemediniz mi? diye sordum.

Kahretsin, Josh inek olacaktı. Sekiz kişilik bir masada tek başına oturup herkesin gelmesini beklerken hayal ettim onu. Yine de onun için üzölmek zordu.

David sözcü olmaya karar vermiş gibi diğerlerine hızlı bir bakış atarak, "Şu Josh denen herif tam bir serseriydi," dedi. "*İşler pek de yolunda gitmedi*," diye taklit etti. "O ne bilir ki?

Onca insan arasında ondan gelen bu beklenmedik sözler karşısında biraz göz kırptım.

"Seni kontrol etmesi için birini göndermeye nasıl cüret ederler," dedi Avril sesinde titreyen bir öfkeyle. Gerçek prenses tarzıyla saçlarını omzunun üzerinden savurdu. 'Dün gece sana ne dediğini duyduk - buna izin vermeyeceğiz. O, David ve Conrad, birleşik cephe, sanki bir orduya karşı koymaya hazırlanmış gibi hep birlikte doğruldular. 'Hayır, buna hiç tahammülümüz yok. Ona göstereceğiz. Çok geçmeden küçük çetemizin başına geçemeyeceğini anlayacak.

"Çok nazıksınız ama..." Gözlerim yaşardı.

"Ama hiçbir şey," dedi Conrad. Dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğildi ve iki parmağını da tabancaymış gibi bana doğrulttu. 'Bu benim hatam. Öyle değil mi? Ben yaşlı bir aptalım ve şimdi de senin başını belaya soktum.

"Hayır Conrad-

'Evet Kate,' dedi. 'Kötü davrandım ve bunun için cezalandırılmamalıyım. O.'

"Bence "cezalandırılmak" biraz ağır oldu.

'Bu benim de hatam,' diye araya girdi Avril. 'Eğer o tweet'i göndermeseydim kimse

Conrad'ı asla bilemezdim. Aptal köprü kaçamağımdan bahsetmiyorum bile.

"Bize çok iyi baktın Kate," diye ekledi Sophie.

"Gerçekten çok iyi," diye ekledi Fiona.

"Oldukça iyi," dedi Ben. Sesini duyunca ona doğru hızlıca bir bakış attım, ki bu bir hataydı çünkü sert ifadesini kaldıran küçük gülümsemeyi yakalamak midemde düşüncesizce bir çarpıntı yarattı. Hafızam harekete geçti ve dün geceki dudak izini hatırlayarak dudaklarıma dokunmak istedim. Sertleştim. Oraya gitmeyeceğim. Bu, bugün ondan uzak durmam gerektiğini hatırlatan iyi bir hatırlatmaydı.

Conrad, Ben'i kolundan dürterek, "Çok iyi, gerçekten," dedi.

Bir an için konuşamayacak kadar tılandım ve onların ciddi yüzlerine baktım.

Belki de hepsine karşı biraz daha sert davranabilirdim, çünkü şu anda elimde tam ölçekli bir isyan varmış gibi görünüyordu ve bu da içimde kendimi oldukça sıcak ve sevimli hissettirse bile Josh'a karşı bana herhangi bir iyilik yapmayacaktı.

"Onları dinle," dedi Eva arkamda durup ellerini omuzlarıma koydu. Bir an için ona doğru eğilmek istedim ve bir şey hissettim

Hepsinin bana böyle destekle baktığını görünce göğsümde sıcak bir parıltı oluştu.

"Sophie genelde ilk iş buraya geldiğini söyledi, biz de dün gece bardayken kahvaltıya gitmek yerine buraya gelip seni görmeye karar verdik," diye açıkladı David.

'Hepiniz çok sevimlisiniz. Güvenoyu için teşekkürler... bunun anlamı çok büyük.

Sophie kolunu benimkine dolayarak, "Öyle de olmalı," dedi. 'O zıplayan küçük kurbağa... Bilmiyorum. *Dirty Dancing*'deki gibi. Kimse Bebeği köşeye sıkıştırmıyor. Kimse bizim Kate'e ihtiyaç fazlası olduğunu söyleyemez. Seni seviyoruz. Seninle bu yolculukta olmayı seviyoruz. Ve takviyeye ihtiyacın yok.'

'Teşekkür ederim, desteğiniz için gerçekten minnettarım ama ben... Josh'un pek dikkate alacağını sanmıyorum. Onu gönderdiler çünkü işleri berbat ettiğimi düşünüyorlar.

"Bugün yanıldıklarını anlayacaklar. Sophie kolumu sıktı. "Bugün Kate Takımı olacağız.

"Peki yardım etmek için ne yapabiliriz?" diye sordu Fiona, fotoğraf makinesini eline alıp Sophie'yle ikimizin fotoğrafını çekerken.

Saatime baktım. "Tamam, benim için yapabileceğin bir şey var, Mads'le dokuz buçukta fuayede buluşmak için zamanında gelersen çok minnettar olurum.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Avril tiksintiyle.

"Bu mükemmel olur. Sadece yolculuğun geri kalanının mümkün olduğunca sorunsuz geçmesini istedim.

David bir elini kaldırarak Avril'e döndü, o da ona beşlik çaktı ve ardından bir Meksika dalgası gibi herkes ona katıldı.

Bölüm 21

Saat dokuz buçukta herkes hazır ve nazır bir şekilde fuayede Josh'u bekliyordu. Her birini öpebilirdim. Ben'i bile.

Josh asansörden çıktığında ilk başta biraz sinirlenmiş gibi göründü ama kızgınlığını gizlemek için yüz ifadesini çabucak düzeltti.

"Ah, mükemmel. Herkes burada. Hepinizi kahvaltıda kaçırdım." "Ah, üzgünüm Joseph," dedi Avril.

"Josh," diye düzeltti.

Elini herhangi bir hareketle salladı. 'Sabahları hızlı bir yürüyüş yapmayı severim, bu sayede kahvaltı için düşündüğüm açılar bulabiliyorum. Yeni mağaza Hjem'in Kopenhag'ın gerçek lezzetini Londra'ya nasıl taşıdığını biliyorsunuz. Ekstra araştırma yapmak çok faydalı oluyor. Böylece Danimarka'nın *hygge* kavramının hakkını verebiliriz. Bu gezi bana her şeyin ne anlama geldiğini gösterdi.

"Evet," diye söze girdi Fiona, "blog yazılarımı yazarken takipçilerime yeni mağazanın Danimarka kültürünü nasıl yansıttığını gösterebilmek için dışarı çıkıp bol bol fotoğraf çekmeyi seviyorum.

Josh karşısındaki iyi eğitilmiş öğrenciler karşısında oldukça şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Doğru. Mükemmel. Bu sabah Tasarım Müzesi'ne yapacağımız gezi için herkes hazır mı? Danimarka tasarımının ulusal ruh için önemi hakkında konuşacak mükemmel bir konuşmacımız var.

Conrad, "Evet, Kate bize öyle söylüyor," dedi, öyle açık bir yalan söyledi ki, burnunun saniyede bir santimetre uzadığını hayal ettim.

"Evet," diye söze girdi Ben, açıkça diğerlerinden geri kalmak istemiyordu, "Mağazanın açılışıyla aynı zamana denk gelecek şekilde Danimarka mutluluğu üzerine bir yazı yayınlamayı düşünüyorum. İnsanların tipik Danimarka rahatlığını nasıl yeniden yaratabileceklerine ve ne yapmaları gerektiğine dair bir yaşam tarzı yazısı. Sanırım okuyucular

Engizisyoncu, Danimarka kültürünün eşitlik ve beraberlik üzerine kurulu olmasından çok etkilenecektir.

Ben'in çirkin beyanı beni başka yöne çevirdi, muhtemelen öyle demek istememiş olsa da bu sefer yüzümü asmamın ya da sözlerinin uyandırdığı küçük sıcak parıltıyı bastırmamın hiçbir yolu yoktu.

"Doğru," dedi Josh hafifçe başını sallayarak. 'Kate'le kısa bir konuşma yapmam gerekiyor ve sonra yola çıkacağız.

Beni bir tarafa çekti. 'Bence arkadan gelmen iyi bir fikir olur, kimsenin uzaklaşmadığından ya da geride kalmadığından emin ol. Ben Mads ile önden gideceğim. İyi birine benziyor ama fazla rahat davranıyor. Programa sadık kalmalıyız. Bu sabah müzeye gitmek için yeterli zaman bıraktığından emin değilim, bu yüzden hızlı yürümemiz gerekecek.

'Kopenhag çok küçük. Eminim-'

'Kate,' sesi bastırılmış bir uyarıyla titriyordu. 'Herkesin ayak uydurduğundan emin olmanı istiyorum. Tasarım Müzesi'nde tam olarak üç saatimiz var, pazara gitmek için çeyrek saatimiz var ve sonra yakınlarda öğle yemeği yemeden önce orada yarım saatimiz var. Eğer geride kalırsak-'

"Josh," diye elimi kaldırdım, sessiz kalamıyordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu. 'Mads ne yaptığını çok iyi biliyor. Herkes çok rahat, Danimarka'nın *hygge* olayı bu.

'Sakıncası yoksa buna ben karar vereceğim. Sanırım sorun yargılama olabilir.

Herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. Conrad zarif bir kaşını kaldırdı ve Josh'a azarlama dolu muhteşem bir bakış fırlattı, Avril onu tamamen görmezden geldi ve David ve Ben ile sohbet etmeye devam etti, Fiona ve Sophie ise selfie çekip telefonlarını değiş tokuş ediyorlardı.

Neyse ki Mads Josh'un önüne geçti. 'Tasarım Müzesi en sevdiğim yerlerden biridir. Bugün bir sürü sandalye göreceksiniz. Mads'in şarkı söyleme aksanıyla, *satranç oynayan bir lod ov* görmek kulağa oldukça hoş geliyordu ve uslu çocuklar gibi, altı gazeteci de sustu, yüzlerini ona dönüp dikkatle dinlemeye başladılar.

Lanet olsun, bu bir ilkti.

Conrad inledi ve ellerini kalbine bastırdı. 'Cennet, sevgilim. Danimarka tasarımı. Sandalyeler. Saf güzellik. Güçlü, temiz çizgiler. Tasarım klasikleri. Mads'in yanına geçti ve ben *Arne Jacobsen, Hans Wegner, Alvar Aalto gibi* isimlerin ağızdan ağıza dolaştığını duyabiliyordum.

Aşırı hevesli bir çoban köpeği gibi davranan Josh sürekli geri dönerek herkesi toparlamaya ve hızlarını artırmaya teşvik ediyordu. Düşman topraklarında bir rota yürüyüşü gibiydi.

Grupta giderek artan huzursuzluğun bilincinde olarak arkadan ilerledim. Sophie bile nefesinin altında mırıldanıyordu ki bu iyiye işaret değildi.

"Illums Bolighus," diye anons etti Conrad teatral bir ses tonuyla, Støgnet'te son birkaç gündür önünden sayısız kez geçtiğimiz şık görünümlü mağazanın önünde durdu. Onun ve Avril'in daha önce ziyaret ettiklerini biliyordum çünkü otele mağazanın kendine özgü taşıma çantalarıyla dönmüşlerdi.

Hepimiz daha önce muhteşem vitrin hakkında yorumda bulunmuştuk; limon ve gri renklerle temalandırılmış mükemmel bir açık hava bahçe piknik sahnesi. Ahşap bankları, Tupperware'leri ve plastik tabakları unutun, bu Danimarka tarzı bahçe mobilyasıydı, gri yastıklarla dolu limonlu kanvas bir hamak, gümüş kabuklu saksılarda sarı ve beyaz hercai menekşelerle dolu merdiven arkası raflar, merkezden dışarı kıvrılan altı kayın ayağın üstünde dengede duran cam bir masa, limon ve gri sandalyeler ve gri çizgilerle çevrili kalın beyaz çömlek tabaklarla uyumlu peçeteler ve runner'lar içeren bir masa düzeni.

"İçeri girmeliyiz," dedi Avril. 'Baksana ne kadar muhteşem.

"Elbette var," diye onayladı Sophie, ikisi de benim dahil olmadığım bir bakış alışverişinde bulundular.

"Bir dakikamız var," dedi Mads. "Sorun değil.

Josh ona ters ters baktı. "Yolda her beş dakikada bir durursak öyle olacak. İki çift kapıdan oluşan ve küçük bir merdivenle çıkılan biraz saçma bir girişin önüne geldi ve tabii ki Avril'e eldiveni aşağı atmakla eşdeğerdir.

"Ama Illums tüm İskandinavya'da ünlüdür," dedi Conrad, bıyıkları titreyerek. 'Oradan geçip de bir göz atmamak bizim için suç olur. Fiona, kameranı hazırla.

Josh izlerken, hepsi yanlarından geçip gittiler, hatta hiç ilgilenmediğinden emin olduğum Ben bile.

"Bu senin hatan," diye tısladı Josh arkalarından koşarak. "Benim mi?

"Evet, pencereden bakmaları için durmalarına izin vermemeliydin.

'Josh, daha çok vaktin var ve gezinin amacını unutma. Burası bir Danimarka kurumu.

Gözlerini devirdi ve herkesin ardından koşarak içeri girdi.

Illums Bolighus'un şimdiye kadar içinde bulunduğum en güzel mağazalardan biri olduğunu itiraf etmeliyim. Sadece etkileyici avlu ve balkonlar değil, aynı zamanda ürünler ve sergilenme şekilleri de çok güzeldi. Kokulu mumlar, pahalı eşarplar, benzersiz ve ilginç mücevherler, renkli seramikler. Tasarımcı isimleri, Alessi, Lucie Kaas, Royal Copenhagen.

Hjem bunun yarısı kadar iyi olsaydı, büyük bir başarı elde edecekti. Üçüncü katın çatısından içeri süzülen ışığa, ahşap kaplı duvarların düzlemlerinden mağazanın sessiz salonlarına doğru baktığımda, Eva'nın onunla ilk tanıştığımda tam olarak neden bahsettiğini anladım. Güzel şeylerle çevrili olmak bir şekilde rahatlatıcıydı. Hepsine sahip olmak için yanıp tutuşmuyordum. Çok fazla şey almak istemiyordum (tamam birkaç tane) ama güzel, stil sahibi ve zevkli şeylerle çevrili olmak bir şekilde ruhuma merhem oluyordu.

Bu, gülleri koklamak için durmanın Danimarka'daki karşılığıydı.

Sabahtan beri acelesi olan Josh bile sakinleşmiş görünüyordu ve onu yürüyen merdivenin yanında sergilenen ahşap bir sandalyenin kolunu okşarken gördüm, ancak bu uzun sürmedi. Kısa süre sonra tekrar çoban köpeği moduna geçerek herkesi yönlendirmeye başladı. Tam ayrılmak üzereyken gözüme çarpan bir porselen sergisine geri döndüm. Bu benim üçüncü turumdu ama kupa ve tabakların üzerindeki ilginç desenlere bayıldım.

"Muhteşemler, değil mi?" dedi Sophie omzumun üzerinden.

'Evet ve muhteşem bir fiyat. Fiyatı 160 Kron olan bir kupaya ihtiyacım yok. "Ama bu desen çok şirin.

"Biliyorum. Tekrar porselenlere baktım. 'Lanet olsun. Yumurta fincanını alacağım. Benim fiyat aralığımdaki tek şey o.'

Küçük çömlek parçasını tutarken neredeyse kasaya atlayacaktım ki bu çok saçmaydı. Bu bir şeydi. Normalde bir şeyler satın almazdım. Kendim için değil ama porselenden küçük bir parçaya sahip olmalıydım.

"Biraz *hygge*," dedi Sophie.

'Kesinlikle, kupalara bayılıyorum ama bu fiyata onları haklı çıkaramam ama küçük bir yumurta kupası bana bu geziyi hatırlatacak.

Dükkâna yaptığımız yan geziye rağmen müzeye açılmadan çok önce vardık.

David neredeyse özür dilercesine, "Sakıncası yoksa gidip bir kahve alacağım," dedi ve yolun aşağısında, gözden uzak olmayan bir kafeyi işaret etti.

"Yapmamanı tercih ederim," diye havladı Josh, neredeyse yoluna atlıyordu.

Fiona'nın David adına kıldığını gördüm. Utangaç yalnızlık itirafından sonra hepsi ona karşı oldukça korumacı davranmaya başlamıştı.

Avril yeni çantasının saplarını bileğinden yukarı doğru iterek, "Burada yirmi dakika boyunca yapacak bir şeyim olmadan duracak değilim," dedi. "Kahve dükkânının yanında ilginç görünümlü bir vintage butik vardı.

"Evet," diye atıldı Sophie. "Görünüşü hoşuma gitti.

Josh'un yüzü bir tablo gibiydi. Hepsi çok yaramazlık yapıyordu, kötü bir günde bile hiç bu kadar yaramaz olmamışlardı.

"Bak ne diyeceğim," diye hızlıca önerdim, Sophie'ye arsız bir sırıtışla karşılık verdiği hızlı bir azarlayıcı bakış attım. *'Hep birlikte* kafeye yürürüz. Zaten butik henüz açılmamış olacak. Bir kahve alırsınız ve buraya döndüğümüzde müze açılmış olur. Dürüst olmak gerekirse, sesim oyuncak kavgasında hakemlik yapan bir anaokulu öğretmeni gibi çıkıyordu.

Hepsinin kahve vaadiyle hemen doğrulması ve sıraya girmesi, bir saatten daha kısa bir süre önce double Cappuccino içtiklerini asla düşünemezsiniz.

"Harika bir fikir Kate," dedi Ben, ağzının sol tarafındaki hafif seğirme gizli bir gülümsemeyi ima ediyordu. Ona kısa bir iş adamı gibi başımı salladım ve bana şaşkın bir bakış fırlattığında duyduğum acıyı görmezden geldim.

"Sen harika bir ev sahibisin Kate," diye iç geçirdi

Fiona. İşte bu kadar. Bir şeylerin peşindeydiler.

Bu sefer ben önden gidiyordum, Josh da arkadan geliyordu ve kaşları çatıktı.

Bugünün çok ilginç olacağına dair içimde korkunç bir his vardı.

Tasarım Müzesi'nin dışı ilk bakışta çağdaş ya da havalı diye bağırıyordu. Beni yanlış anlamayın, çok hoş bir binaydı. Mads'e göre on yedinci yüzyıl rokokosu ve eski bir hastane, bu da muhtemelen neden en azından biraz tasarımcı görünmediğini açıklıyor. Tabii ki Danimarka'daydım, içerisi beni hayal kırıklığına uğratmadı. İçerisi ilginç vitrinlere sahip bir dizi güzel odaya dönüştürülmüştü ve Mads şaka yapmıyordu, bir sürü sandalye vardı. Conrad'ın keyfi yerindeydi.

Fiona'ya farklı tasarımcıları, tarihleri, tasarımların isimlerini ve sandalyelerde dikkat edilmesi gereken unsurları anlattığını duyabiliyordum. Conrad'ı herkes tanıyordu ama ben onun ne kadar uzman olduğunu fark etmemiştim.

Conrad belirli bir vitrinde durup tasarım özelliklerine dikkat çekerken gözbebekleri neredeyse mest olmuş bir şekilde yuvarlanırken David, "Bir kahve masası kitabı yapmalısın," dedi.

"Ya da öğretmen olabilirsin," dedi Sophie, "kulağa çok ilginç geliyor.

Avril, 'Londra'daki Sanat Üniversitesi'nde mobilya tasarımı kursu veren birini tanıyorum,' dedi. 'Bu senin finansal sorunlarını çözer. Hem ders verebilir hem de serbest çalışabilirsin.

Onları Conrad'ın kariyerini genişletmekle ilgili coşkulu bir tartışmaya bırakarak, kasıtlı olarak Ben'in tersi yönde ilerleyerek uzaklaştım.

İlginç bir sandalye dizili tünel vardı ve sırayla her sandalyeye baktım. Daha önce bir tema üzerinde bu kadar çok varyasyon gördüğümü sanmıyorum, kıvrımlı hatlara ve akıcı çizgilere sahip basit, zarif bentwood tasarımlar. Brandon işçilik ve yapıdan çok etkilenirdi. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim ve kısa bir başlıkla birlikte ona gönderdim.

Keşke burada olsaydınız? Danimarka tasarımı.

"Büyüleyici, değil mi? Ben'in sesini duyunca kalp atışlarım hızlandı. 'Sandalye çok pratik bir şey ama yine de tüm bu tasarımlar aynı temel ilkeyi kullanıyor.

Lanet olsun, o kadar dalmıştım ki, gardımı düşürmüştüm ve şimdi Ben beni tek başıma bulmuştu.

Aniden dilim tutularak başımı salladım, parlak ışıklı tünel boyunca ilerleyişini dikkatle izledim, her sandalyede durup hızlıca bir değerlendirme yaptım. Hareket etmeliydim. Yürümeliydim ama bacaklarım oynamak istemiyor gibiydi. Yaramazlık yapan, asi bir ceylan gibi göğsümde sıçrayan kalbimi dinliyorlardı.

Sakin ve arkadaşça davranıp dün geceyi bir kenara bırakmalıyım. Bunun ikimiz için de bir hata olduğunu görmesini sağlamalıyım. Sürüş sonrası adrenalin ve Tivoli'nin romantik ortamı, peri tozu konusunda fazla cömert davranmıştı.

"Sandalyelerin bu kadar ilginç olabileceğini kim bilebilirdi?

Kahretsin, sesi alçalmıştı ve yaklaştıkça kollarımdaki deride farkındalık dikenleri dans ediyordu. Uzaklaşmalıyım. Birden kendimi oldukça mahrem, gizli bir buluşma gibi hissettim.

Kesik kesik bir nefes aldım. "Belki de Danimarka sandalyelerinin zevkleri üzerine bir makale yazabilirsin," diye önerdim, hafif ve küstah olmaya çalışarak ama flört etmeden. Kesinlikle flörtöz değil.

Gülümsedi. "Sanırım sandalyeleri Conrad'a bırakacağım. O bu konuda oldukça uzman. Gerçi," başını salladı ve gözlerimin içine baktı, 'editörümü Conrad'a serbest iş vermesi için ikna edebilirim. Bir adım daha yaklaştı ve tüm sinir uçlarım aniden onun yakınlığının farkına vardı.

Kahretsin, neden bu kadar nazik olmak zorundaydı ki?

"Evet," dedim sesim aptalca nefes nefese, "işini biliyor.

"Şaraptan da anlıyor. Ben'in nazik komplocu alaycılığı kalbimi yerinden oynattı.

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedim hızlıca. "Bu yolculuğun en iyi anı değil.

"Bir macera olduğu kesin. Kabul etmemi beklerken dudaklarında eğlenen bir gülümseme belirdi, beden dilimi ya da sözlerimi anlamamıştı, her ikisi de uzak dur diye bağıırıyordu.

"Evet, oldukça olaylı geçti. Cesaretimi toplayıp yüzüne son bir kez baktım. 'Ama sadece bir tam gün kaldı, çok daha iş gibi davranmamız gerekiyor. Buraya iş için geldik. Her bir kelime canımı yaksa da kararlı, arkadaşça ve cesaretlendirici konuşmaya çalıştım, özellikle de Ben'in gözlerindeki ilk şaşkınlığın keskinleşerek anlayışa dönüştüğünü ve sözlerimin ardındaki alt metni işlediğini gördüğümde.

Yaklaşmıştı ve gözlerindeki mavinin küçük koyu lekelerini görebiliyordum. Dudağımı ısırdım, gözlerim anlaması için ona yalvarıyordu. "Yani...

"Ah, Kate.

Josh'un sesiyle irkilerek döndüm. "Ve Ben.

Her nasılsa, sanki bizi bir şeyin ortasında yakalamış gibi o birkaç kısa kelimeyle onaylamadığını ifade etmeyi başardı.

Josh sanki uygunsuz bir şeyin kokusunu almış gibi burnu seğirerek bize doğru ilerlerken Ben'den bilinçli bir adım geri çekildim. Kendimi suçlu hissederek hemen kızardım.

"Ben ve ben sandalyelerle ilgili olası bir özelliği tartışıyorduk. Sorgu altında saçmalayabilirdim. Daha hiçbir şey yapmamıştım ve kelimelerimin arasında bocalıyordum.

"Öyle miydik? Ben gözlerini kısarak bir kaşını kaldırdı.

'Evet,' ona çaresiz bir bakış attım. 'Öyleydik. Hangi açılardan baktığınızı ve *Inquisitor*'da nasıl bir haber yapacağımızı konuşmamız gerekiyor. Ne tür bir makale yazmayı düşünüyorsun?'

Ben küçümseyen bir kaşını kaldırdı.

"Sonunda ilerleme kaydettiğini duyduğuma sevindim Kate," dedi Josh. Ben'e döndü. 'Dün gece bununla ilgili bir tartışma yaptık. Kate gruptaki diğer herkesin söz verdiği basın haberleri konusunda beni bilgilendirdi. Senin üzerinde çalıştığını söyledi.

Kızardım, kıpkırmızı oldum. Böyle bir şey söylememiştim. "Öyle mi?" diye sordu Ben, sözlerine sert bir ton katarak.

'Evet,' Josh alttan gelen sese aldırmandan gülümsedi. 'Belki daha sonra kahve içerken daha ayrıntılı bir tartışma yapabiliriz. Fikirlerinizi duymak isterim.

Ben kaskatı kesildi ve keskin bir nefes aldığını duydum.

Bana tamamen hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Doğru ilgiyi yeterince gördüğümde emin değilim, henüz? Neyse ki, küstahça dudaklarıma bakarken sırtı Josh'a dönüktü.

'Belki de biraz daha fazlasını yapmalısınız. Biraz daha ileri git. Onun bu iması karşısında kendimi biraz hasta hissettim.

"Eğer bir fikre ihtiyacın olursa, eminim beyin fırtınası yapabiliriz," dedi Josh. "Kate oldukça yaratıcı olabiliyor.

'Eminim doğru koşullar altında son derece yaratıcıdır,' diye söylendi Ben. 'Ama ben iyiyim teşekkürler, halkla ilişkilerin işimi benim yerime yapmasına ihtiyacım yok. Anlatacak bir *hikâye* olduğunda onu bulma konusunda oldukça yetenekliyim. Sanki ağzını kapalı tutmaya çalışıyormuş ve burnunun altında uzaklaşmak için sabırsızlandığı son derece kötü bir koku varmış gibi görünüyormuş gibi kırılmış kelimeleri ısırdı.

"Mükemmel. Mükemmel," dedi Josh, Ben ve benim aramda kaynayan gerilimi görmezden gelerek.

Ben'in gözleri kapandı ve yüzü daha çok alışık olduğum soğuk ve vurdumduymaz ifadesine geri döndü.

"Sadece bir günümüz daha var," diye hatırlattı Josh. 'Yarın yola çıkmadan önce üzerinde çalışabileceğiniz daha somut bir şeyler bulabilmeniz için son şansınız.

"Merak etme, Kate'den ihtiyacım olan her şeyi aldım, teşekkür ederim," diye tersledi Ben ve koridorda yan odaya doğru yürüdü. "Aslında, onun kişisel hizmetlerine bir daha ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Ahh.

Biz içerideyken hava değişmişti ve dışarı çıktığımızda yoğun bir yağmur ve sanki kalın kara bulutlar üzerimize çökmüş gibi hissettiren gri bir kasvetle karşılaştık. Birden sokaklar sanki herkes içeride kalmaya karar vermiş gibi ıssızlaştı. Girişte toplandık.

"Pazara yürümek ne kadar sürer?" diye sordu Josh gökyüzüne bakarak.

"On dakika," dedi Mads bulutları kararlı bir kayıtsızlıkla inceleyerek.

"Onun yerine Varme'ye gidelim derim," dedi Avril. 'Eğer oraya gidersek kuruyabiliriz

ve rahat olacak.'

"Korkarım hayır," dedi Josh. "Torvallherne Pazarı," bunu söylemeye çalışıyordu, "güzergahın bir parçası.

"Ve biz bunu zaten yaptık," diye tersledi Sophie, "hem de kilometrelerce uzakta ve ters yönde.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Josh şüpheyle.

"Geçen gün programın ilerisindeydik," diye nazikçe açıkladım, "yakınlardaydık ve o zaman uğradık. Fi harika fotoğraflar çekti ve oradaki muhteşem tezgahlar hakkında bir yazı yazacak.

Fi başıyla onayladı, bu da Josh'u yatıştırmışa benziyordu. Josh isteksizce kabul etti ve bu kez arkadan gelmeye karar verdi ve beni gruba Eva'ya kadar rehberlik etmem için bıraktı. Şehirde geçirdiğimiz birkaç günün ardından hepimiz yönümüzü bulmaya başlamıştık ve Sophie ile birlikte, rüzgârın taşıdığı yatay yağmura karşı başımızı eğerek yürüdük.

Her yere sızan ince çiseleyen yağmur her şeyi nemli ve serin bırakıyor, giysilerinizin dikişlerinden içeri girerek teninizde nemli bir dokunuş bırakıyordu. Nereye gittiğinizi görmek zordu, bu yüzden kapitone kahverengi paltosunun içine meşgul bir kaplumbağa gibi eğilmiş olan Mads'i takip ederek aceleyle ilerledik.

"David nerede?" diye sordu Conrad aniden durdu ve sanki yüzyılın keşfini yapmış gibi dalgın dalgın etrafına bakındı.

"David? yankılandı Fiona, su çalışan aşağıonu Burun, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım, onu kaybettik mi?

Avril, Josh'un kolunu yakalayarak, "Joseph canım, durmamız gerek," dedi, yüzü alarm sinyalleri veriyordu.

Tanrım, Conrad ve Fi berbat aktörlerdi, Avril ise Oscar'ı açık ara kazanabilirdi. Ne halt etmeye çalışıyorlardı?

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı Josh, saçları ıslak tepeler halinde toplanmıştı. "Nereye gitti?" Etrafına bakındı, yüzü endişeyle gerilmişti.

Dürüst olmak gerekirse Josh için biraz üzölmeye başladım.

"Herkes burada beklesin. Aceleyle yanıma geldi. "Nerede olduğunu düşünöyorsunuz?

Muhtemelen bir köşede saklanıp keyifle titriyordur diye düşünödüm.

"Gidip onu aramamı ister misiniz? diye sordum. "Eminim çok uzakta olmayacaktır. Aslında bunu garanti edebilirim. "Sen diğerleriyle birlikte Varne'ye git, ben onu bulurum.

"Emin misin?" diye sordu Josh, biraz daha az paniklemiş görünüyordu. "Ya onu bulamazsan?

"Ah, onu bulacağım," dedim suratsızca, bir çift parlak gözlü yaramaz peri gibi masumiyetle parlayan Conrad ve Avril'e sakinleştirici bir bakış fırlatarak.

David'i bu işe bulaştıracaklarına son kuruşuma kadar bahse girerim. Sürünün en mutlusunu, kesinlikle kendi başına dolaşan son kişiydi. Diğerleri gözden kaybolana kadar sokakta bekledim ve sonra etrafa bakındım. Saniyenin sekizde birinden daha kısa bir süre sonra David bir dükkânın kapısından çıktı.

Kapı aralığına sığınmak için ona doğru giderken başımı salladım. "Kayıp mı oldun?

"Ben... bir şey gördüm. Dükkanda. Omzunun üzerinden arkasındaki pencereyi işaret etti.

Şüpheli bir kaş kaldırdım ve vitrine baktım. "Ne - Danimarka'nın Victoria's Secret'a cevabı mı?

"Ne?" diye döndü.

'Ha! Yakaladım seni.' Dükkânda çeşitli mutfak eşyaları satılıyordu. "Dikkatim dağılmış olmalı.

"Evet, doğru David. Kopenhag'da bisiklet yolu diye bir şey yok. Siz ne yapıyorsunuz? Müze yolundaki tüm o oyalanmalar. Gezintiye mi çıkıyorsunuz? Hiç akla yatkın değil."

"Yakalandım. Bana sırtıttı. 'Sadece Josh'a sana atılan her şeyle ne kadar iyi başa çıktığını gösteriyoruz."

"Lütfen," diye iç geçirdim, yağmurun ensemden aşağı aktığını hissediyor ve biraz titriyordum, "bana daha fazla gösteri planlanmadığını söyle."

"Hmm," çenesini okşadı, mavi gözleri saf bir muziplikle parıldıyordu. "Diğerlerini ispiyonlamamı istemezsin, değil mi?"

"David! Ne planladın?" Islak yüzümü ellerimle kapattım.

"Ben değil," dedi tüm masumiyetiyle.

Başka bir şey söyleyemeden onu durdurdum ve başımı salladım. "Bana anlatma. Bilmek istemiyorum."

Sanki destansı bir yolculuktan zaferle dönmüşüm ve inanılmaz bir meydan okumayı tamamlamışım gibi herkesin *Kates* korosuyla karşılaştım. Başını eğip cep telefonuna dönmeden önce bana ters ters bakan Ben hariç herkes.

"Onu bulmuşsun," dedi Conrad, sesi şaşkınlık doluydu.

"Çok komik," dedim omzuna hafifçe vurarak ve hepsine sert bir bakış atarak. En azından burada daha fazla yaramazlık yapamazlardı.

"Kate, sıcak çikolata? Eva, elinde dumanı tüten bir kupayla yanıma gelmişti bile. "Ekstra kremalı, tam sevdiğin gibi. Biraz da çorba ister misin?"

Çikolatayı minnetle aldım, ellerim sıcak fincanı sıkıca kavradı.

Herkes Eva'nın günün çorbasını sipariş etmişti; soluk sarı, hoş kokulu bir et suyunda kabukları içinde karides ve midyelerle dolu bir balık çorbası. Gri bir günde tam da ihtiyaç duyulan şeydi.

Avril alışılmadık bir şekilde domates suyu sipariş ettiğinde bir sıçan kokusu almalıydım. Kız kahve dumanıyla koşuyordu. Ve ayrıca Josh'un yanına oturmayı başardığında, sıkışık koşulların bile gerektirdiğinden çok daha yakın.

Her nasılsa büyük bir çığlık ve yaygarayla bardak kucağına düştü ve kot pantolonunu ıslattı.

"Oh, hayır. Kollarını havaya kaldırarak feryat etti ve ayağa fırladı. "Ne yapacağım ben?"

Josh da ayağa fırlayarak, "Tanrım, özür dilerim," dedi. Neyse ki üzerine sadece birkaç domates suyu sıçramıştı.

Her şeyi tasarladığı belli olan Avril, 'Kazaydı,' dedi. Ve bu, Fiona ya da David'in küçük dönüşlerinden çok daha üstün, Oscar'a layık bir performanstı.

Domates suyu işini sadece domates suyunun yapabileceği kadar iyi yapmış, soluk kotun içine işledikçe daha turuncuya dönmüştü. Bir yanım, onu tanıdığım kadarıyla pahalı bir kotu feda ettiği için ona hak vermek zorundaydı.

Eva telaşla yanıma gelerek, "Çıkar şunları da lekelenmeden önce ıslatayım," dedi. Ona sert bir bakış attım ama o yardım etmeye niyetliydi. Hayır, Makyavelist numaraların tek bir yazarı vardı; her yerinde Avril yazıyordu. Ve içimden bir parça ona aşık oldu, yaptıklarını onayladığım için değil, bana yardım etmeye çalışacak kadar önemseydiği için. Onu şımarık bir prenses olarak görerek ona kötülük etmişim.

"Tanrım, parasını ben öderim," dedi Josh, hâlâ Avril'in bilmeden kurbanı olmaktansa dökülmeye kendisinin neden olduğuna inanıyordu. Avril onun teklifini değerlendirmiş gibi ağzını büzdü.

Avril'in kafede pantolonunu neşeyle çıkardığını ve bir çift ipek lavanta rengi mikro külotu ortaya çıkardığını fark etmem bir saniye sürdü. Eğer benim de onunki gibi bronzlaşmış ve tonlanmış kalçalarım ve bu kadar dik ve mükemmel Gekillendirilmiş bir popom olsaydı, ben de aynısını yapmak isteyebilirdim.

Patlamak üzere olan kıkırdamaları bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Hepsi çok kızgındı ama çok sevimli ve tatlıydılar, beni iyi göstermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Josh'un gözleri yuvalarından fırlayacak sandım ama David ve Conrad da bir kez daha baktılar. Ben bile sırtıtmak için yüzünü buruşturdu.

Eva onları elinden aldı ve Avril orada öylece durdu. "Otele nasıl geri döneceğim? Bana baktı, gözleri pantomim gibi açılmıştı.

Tanrım. Ne. Korkunç. Felaket,' dedim robot gibi, kahkahalara boğulmamak için çenemi sıkarak. Gülümsemesini ısırarak geri çektiğini gördüm, yutkunarak ekledim: "Ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Josh sanki bir çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu. Ve onun için üzüldüm, kesinlikle hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Otele geri dönüp odana gidebilir ve sana bir çift alabilirim," diye önerdim Avril başını şiddetle sallarken. "Ya da belki Josh alabilir.

Uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. 'Bu konuda rahat olacağımı sanmıyorum.

Sen olmak zorundasın.'

Avril kaşlarını kaldırarak gözleriyle bana mesajlar gönderiyordu. "Ama o kadar zaman burada külotumla oturamam," diyerek elini göğsünde sahte bir korku vardı.

Birden mütevazı mı hissetmeye başladı?

Ortamda bir tenis maçının tüm gerginliği vardı ve herkes bir sonraki voleyi merakla bekliyordu. Hepsi önce bana, sonra Avril'e, sonra tekrar bana baktı ve Sophie masanın altından beni tekmeliyordu.

Ben gözlerini devirdi ve sabırsız iç çekişini duydum. 'Seninkini mahvettiğinde sana alınan kot pantolonlar hâlâ sende değil mi? Bugün H&M'e geri götüreceğin kotlar.

Dikkatlice yerleştirilmiş kelimeler ve *senin için satın aldığım şeyden* kaçınmak canımı yaktı. Hayır, acıttı. Hem de çok. Kot pantolon almak doğuştan gelen nezaket dolu bir jestti ama aynı zamanda hafife aldığım bir düşünceliliği de gösteriyordu. Pişmanlık, aramızdaki o kısa ve parlak bağın kaybolmasına neden oldu.

Onu erteleyerek doğru şeyi yapmıştım ama bunun bir faydası olmadı. Tutunmak isteyeceğiniz türden bir adamdı. Sizi amacınızdan saptırabilirdi. Onunla ilk tanıştığımda istediğimden fazlası olabileceğini anlamıştım. İçgüdülerim doğruydu.

"Ne aptalım. Onları tamamen unutmuşum. Sihirli bir şekilde sandalyemin altındaki yerini alan H&M çantasını çıkardım ve üç çift kot pantolonu bir hey presto gösterisiyle çıkardım. "Kate günü kurtardı.

Avril sırtarak, "Bu harika," dedi. Josh tamamen şaşkın görünüyordu. "Yanında bunlar mı vardı?

"Bana Mary Poppins deyin," dedim oyunbazca, onlar bunca zahmete girdikten sonra, ben de onların oyunlarından faydalanabilirdim. 'Yedek bir kot pantolon taşımak her zaman işe yarar. Ne olacağını asla bilemezsiniz.

"Yanında başka ne var?" diye sordu Josh, gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Alçılar, ağrı kesiciler, cımbız, İsviçre çakısı, yedek tayt, kibrit, el feneri ve acil durum çikolataları," diye Josh'a odaklanarak yalan söyledim, böylece Sophie peçetesinin arkasına saklanıp kahkahalarını tutmaya çalışırken kıkırdamaya başlamayacaktım.

Avril üç kot pantolonu da aldı ve denemek için Eva ile birlikte ortadan kayboldu

üz

eri "Aferin Kate," dedi Josh. "Gerçekten de aferin.

nd Ben'e gizlice baktım; taş kesilmişti ve bir noktaya bakıyordu.

e.

Çenemin altında.

Bölüm 22

Otele doğru yürürken Josh yanıma gelip, 'Büyük bir biraya ihtiyacım var,' dedi. 'Hepsini geri alıyorum. Kabus gibi bir grup ama onlarla başa çıktığın için tebrikler.

Hayır, onlar etraflarında toplanan altı sevimli insandı ve bu yüzden onları sevdim.

'Bu berbat havada bu gece tekrar dışarı çıkmak zorunda olmamız çok yazık. Ve neden son geceyi o lanet kafede geçirmek zorundayız? Lars'ın son bir hurrah olarak tekneyi itmek isteyeceğini düşünürdüm! Şu garson kız herkese biraz fazla tanıdık geliyor. Bu gece onu kim görevlendirdi? Bir sürpriz hakkında mırıldanıyordu. Seyahat programı karmakarışık. Ben olsam basın gezisini böyle yönetmezdim. Bu Lars denen herifin komik fikirleri var.

Dilimi tuttum.

"Ve bugünden sonra başka sürprizler isteyeceğimizden emin değilim. Josh kasvetli görünüyordu.

"Zararı yok.

'Olabilirdi. Sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum. Durakladı. "Sana bir özür borçluyum. Sana karşı... sana karşı biraz boktan davrandığım için özür dilerim.

Omuz silktim. Bunu çoktan aşmıştım. "Yani, kırgınlık yok mu?

Durdum ve ona ters ters baktım. Şaka yapıyor olmalıydı.

Josh'u atlatmak kolay oldu. Otelin fuayesine varır varmaz, herkes gibi o da odasına çıkıp ısınmak ve kurulmak istiyordu.

'Resepsiyonla konuşmam gerekiyor,' dedim. 'Hepinizle sonra görüşürüz. Saat yedide fuayede.

Conrad bıyığındaki birkaç damla suyu fırçaladı ve özlemle benden öteye baktı.

"Yedi," diye tekrarladım, şu anla o an arasında ciddi bir hasar verebileceğini biliyordum. "Git ve ısın.

"O zaman yedi olsun," dedi bıyıkları ağzının etrafında sarkarak.

Avril kolunu onun koluna doladı. "Hadi Conrad, bu taraftan.

Hepsi asansöre doluştu ve ben hemen bir rahatlama hissettim. Tanrı onları korusun, bugün kalpleri doğru yerdeydi ama ben onları sürekli ikinci kez tahmin etmeye çalışmaktan bitkin düşmüştüm.

Resepsiyona gittim ve resepsiyondaki kız hayal edebileceğimden çok daha fazla yardımcı oldu ve ofisindeki renkli yazıcıyı kullanmama izin verdi. Bu ayrıcalık için para ödemek zorunda kaldım ama renkli fotoğrafların döküldüğünü gördüğümde çok sevindim. Yağmura tekrar göğüs germek istemesem de buna değeceğini biliyordum. Fiona'nın bu sabah çektiği fotoğraflar için birkaç fotoğraf çerçevesine ihtiyacım vardı. Gruptaki herkes için mükemmel hediyeler olacaktı.

Eva son derece meşguldü. Bir kez daha mobilyaları yeniden düzenlemiş ve bu kez, bir köşeye yerleştirilmiş alçak deri sandalyeler, etraflarında ışık havuzu oluşturan bir lamba ve yanlarında soluk örtüler ve pastel yastıklarla örtülü iki geniş gri kanepeler içeren küçük bir oturma alanı yaratmıştı. Arkalarındaki raflarda, renkli şarap bardaklarının içinde titreyen çay lambaları, duvarlarda dans eden küçük renk kaleydoskopları yaratıyordu.

Bunun ötesinde, masalar bir araya getirilerek artık aşına olduğumuz mavi ve beyaz Royal Copenhagen porselenleriyle güzelce döşenmiş büyük bir kare masa oluşturulmuştu. Kristal şarap kadehlerinin arasında gümüş çatal bıçak takımları parıltıyordu. Varme değişmişti ve şimdi sanki birinin evine adım atmışız gibi hissediyorduk. Eva'nın evine. Şimdiye kadar onun imzası niteliğindeki bazı dokunuşları tanıdım. Masanın ortasındaki renkli cam sürahilerin içindeki küçük taze çiçek saksıları. Düz ve desenli porselenlerin karışımı birbiriyle uyuşmuyordu ama güzel çiçekli peçetelerle uyum içindeydi. Bir renk ve stil cümbüşü, kesinlikle Eva'nın tartışılmaz imzasında bir araya geldi.

"Oh, muhteşem değil mi! Hepimiz kapının hemen önünde durduğumuzda Sophie ellerini çırpı, çiseleyen nemli gece hemen unutuldu.

Bizi Eva'nın yarı zamanlı garsonu Agneta karşıladı ve içimizi ısıtmak için bir ölçü schnapps ile geleneksel kısa saplı bardaklardan birini ikram etti.

"Kate'in şerefine kadeh kaldırıyorum," dedi Avril. 'İyi günde kötü günde, sabırla ve güler yüzle bizimle ilgilendi. Sanırım onun yerinde olsaydım uçaktan iner inmez bizi terk ederdim.

'Kendi adına konuş, Avril. Ben olsam seni pasaport kontrolünde bırakırdım, aşkım,' dedi Conrad kadehini kaldırarak.

Kendi elini kaldırdı ve ona doğru uzattı. "Çok çekicisin Conrad.

"Biliyorum.

"Eva, bu harika. Eva mutfaktan çıkarken Fiona el salladı, yel değirmeni kolları David'in başının üstünü okşadı, yüzü gülümsemelerle doluydu ve kolu uzun boylu bir adamın koluyla birleşmişti.

'Atan kalbim dursun. Viking aygırı kim?' diye sordu Avril.

"Avril!" diye ciyakladı Fiona. "Yine de oldukça lezzetli olduğunu kabul etmeliyim. "Nesneleştirme hanımlar," dedi Ben.

Josh ayağa fırladı, beklenmedik geliş karşısında yüzü hafifçe gerilmişti.

"Lars. Elini uzatarak odanın diğer tarafına geçti. "Gördüğüme sevindim Sen.'

Lars'ın gözleri omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde bir soru vardı ve bir şekilde gizli diplomasinin dahiyane bir hareketiyle Josh'un uzattığı eli kenara çekmeyi başardı, annesini kolundan çözdü ve bana gelmek için arkadan geçti.

"Kate, nasılsın? Yolculuk nasıl geçti? Pırıl pırıl parlayan mavi gözler grubu inceledi.

"Lars, seni görmek ne güzel. Seni herkesle tanıştırebilir miyim?" "Dur tahmin edeyim, annem bana sizden bahsediyordu.

Masayı dolaşırken herkesin ismini doğru tahmin ettiği için oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Ve sonra dirseğinin dibinde duran Josh'a geldi.

"Josh Delaney, ajanstan.

Lars kaşlarını çatı. "Seni hatırlıyorum ama ajansın iki kişi gönderdiğini fark etmemiştim.

"Son birkaç gündür Kate'e destek olmak için dışarı çıktım.

Eva oldukça çekici bir şekilde güldü ve Lars'ın kolunu okşadı. "Kate? Destek mi? Hayatım, o kesinlikle *harika* biri. Hep birlikte çok güzel vakit geçirdik.

Avril, Lars'a sadece onun yapabileceği gibi yapıştı ve onu daha başlangıçta büyüledi.

Josh aylaklık etti ve kaşlarını çatarak beni kolumdan yakaladı. "Neden beni uyarmadın?

Uyarmak mı? Geleceğini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.'

"Öyle demek istemedim. Neden bana onun annesi olduğunu söylemedin?" "Kim, Eva mı? Tekrar düşündüm. Bu kasıtlı bir ihmal değildi. 'I

bildiğini varsaymıştım.'

"Evet. Beni tam bir aptal gibi gösterdin. Onun sadece bir garson olduğunu sanıyordum.'

Boğazıma bir yumru oturdu, Eva'yı özleyecektim.

"Kopenhag'a geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diye başladı Lars. 'Umarım *hygge*'nin tadına varmışsınızdır ve bunun ne demek olduğunu anlamışsınızdır.

Avril, 'Sadece mumlar ve kaşmir çoraplar değil,' diye alay etti.

Ona sırtıttı. 'Bildiğiniz gibi çok yakında Hjem'i açacağız ve Londra'ya *hygge*'i getireceğiz. Hepinizin bunun ne olduğunu anlamanızı gerçekten istedim. Bu, Danimarka'nın temel tarzı olduğu kadar bir yaşam tutumu da.

Odanın arka tarafındaki büyük ve karmaşık bir modeli göstererek herkesi bakmaya davet etti.

Büyük atriyumda ve mağazanın farklı alanlarındaki kuytu köşelerde Illums Bolighus'a açık göndermeler vardı.

Danimarka tarzı sandalyelerin bulunduğu bir mobilya bölümü vardı ve Conrad hemen başını kaldırıp sandalyelere baktı. 'Detaylar olağanüstü, Bay Wilder. Ve bu tasarımların hepsini satacak mısınız? Tanrım, burası ülkedeki her mobilya fakültesi için bir hedef haline gelecek. Bu konuda bir haber yapmak isterim.

Fiona fotoğraf makinesini çıkardı. 'Bu resimleri kullanabilir miyim? Blogumda?'

"Evet," dedi Lars. 'Tüm detayları görebilmeniz için basın paketlerine kat planlarını da ekledim.

Lars'a bakarak, "Ambargoları tartışmamız gerekiyor," diye araya girdim.

"Peki buraya ne konulacak?" diye sordu Avril, binanın yan tarafına sıkışmış garip şekilli boş bir odayı işaret ederek.

Lars, "Bir çiçekçiyle burayı devralması için görüşüyorum," diye açıkladı. 'Ancak stoklamak istediği türde yerli çiçekleri tedarik etmek zorlaşıyor, bu yüzden çekilebilir.

Ben modelin arka tarafında dolaşıp pencerelerden içeri bakarak sanki her ayrıntıyı özümsemişti. 'Maketi sizin için kim yaptı? Mimarlar mı?'

'Hayır, benim için inşa edecek birini bulmam gerekti. Bu en zor işlerden biriydi. Bir model yapımcısı bulmak. Ben'in gri-mavi gözleri, artık bir fikir üzerinde düşünürken yaptıklarını tanıdığım bir şekilde keskinleşti. "Bir ara seninle bu konu hakkında daha fazla konuşmak isterim.

"Tasarımın canlanması ve kendi başına bir tasarım ifadesi haline gelmesi önemliydi.

David, Ben gibi etrafta dolaşarak, 'Çok çarpıcı,' dedi.

"Peki binayı hangi mimarlar tasarladı?" diye soran Ben, "Projenin finansmanı ve gelecekle ilgili planlarınız hakkında sizinle konuşmak isterim. Londra'ya döndüğümüzde bir görüşme ayarlayabilir miyiz?

İşte oradaydı, iş gazetecisi. Onu çalışma modunda gördüğüm en hareketli andı. Cep telefonuyla fotoğraf çekiyor ve ince bir not defterine hızlı hızlı karalamalar yapıyordu.

O ve Lars kafalarını ve cep telefonlarını bir araya getirdiler ve bir sonraki hafta için bir randevu ayarlandı. Ben sonunda düzelmişti ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Akşam yemeği neredeyse sona ermek üzereydi ve kesin bir parti atmosferi vardı. Lars bir şişe şarap daha açtı ve kimse ertesi sabah erken kalkacağı için endişeli görünmüyordu.

Avril ve Sophie ayağa fırladı. "Birkaç kelime söylemek istiyoruz. Sophie, Conrad'ın kaburgalarını dürttü ve o da ayağa kalktı.

Bir dakika boyunca fısıldayarak birbirlerini dürttüler. Belli ki bu prova değildi.

Avril boğazını temizledi ve etrafına bakındı. "Bu... Tanrım, biraz ağlamaklı oluyorum ve ben duygusallıktan hoşlanmam. Eva'ya teşekkür etmek istiyorum, bize çok iyi baktı, bizi çok iyi karşıladı. Sanırım

Burada bulunduğumuz süre boyunca Varne'nin evimiz gibi olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Ve bu gece inanılmaz görünüyor. Teşekkür ederiz.'

Masanın altından bir hışırtı geldi ve Sophie büyük bir buket çiçek çıkarıp masanın etrafından dolaşarak oturduğu yere gelen Conrad'a uzattı.

'Hepimiz adına Eva, teşekkür ederim. Bu geziyi mutlak bir zevk haline getirdin ve bence hepimiz burada olmaktan ve seni tanımaktan çok şey kazandık.

Onu iki yanağından öptü ve kaşmir kazağına sihirli bir şekilde uyan yumuşak soluk pembe gül demetini ona sundu. Kadın güllere burnunu gömüp gülümsedi.

'Hepinizi tanımak benim için büyük bir zevkti. Ve tekrar gelmenizden her zaman memnuniyet duyacağım. Açılıştta sizi Londra'da görmek için sabırsızlanıyorum.

Herkes alkışladı.

Ve Mads. Sen harikaydın. Çok sakın. Bazı basın gezilerinde bulundum... pek de eğlenceli değildi. Bu sadece eğlenceli değil aynı zamanda çok ödüllendiriciydi ve bence Danimarkalıları mutlu eden şeyin tipik bir örneğiydin. Burada bulunduğumuz süre içinde hepimizin çok şey öğrendiğini düşünüyorum. Avril'in işinde neden bu kadar iyi olduğunu anlayabiliyordum.

'Sizin için küçük bir hediyemiz var. Bir hatırlatma.'

Onun için küçük bir hediye çıkardılar ve açtığında herkes kahkahalarla güldü.

Avril ona küçük heykelin turistlere yönelik plastik kopyalarından birini sunarken, "Küçük Denizkızı'nı binlerce kez görmüş olması gereken ve yine de onu bizim için canlandırmayı başaran biri için," dedi ve sonra dönüp bana baktı.

Tanrım hayır, başımı eğdim.

"Ve Kate," dedi Sophie. "Ayağa kalk, Kate. "Kalkmak zorunda mıyım?" diye yalvardım.

'Evet. Sanırım hepimiz bu harika seyahati gerçekleştirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyoruz. Bize karşı sonsuz sabır gösterdiniz.

Ben mi?

"Nazik," dedi Avril, bana bakarken gözleri yumuşuyordu.

"İyi huylu. Sophie'nin bunu söylemesi oldukça ilginçti. "Ne zaman bir sorun çıksa...

Conrad gözlerini kendini küçümseyen bir ifadeyle devirerek, "Ve birkaç tane oldu," diye ekledi.

'Sen var üzerinde ve sabit O. Hayır. yaygara, Hayır rahatsız. Senhevesliydi. Yardımsever. Ve en ufak bir saldırganlık yok.'

Josh'a hızlıca baktığını hayal etmiş miydim?

Masanın altından bir hışırtı daha geldi ve Sophie bir Illums Bolighus çanta çıkardı ve bana kocaman bir gülümseme verdi.

Gözlerim karıncalandı ve sertçe kırıştırdım, boğazıma yerleşen şiddetli bir yumru yutkunmama neden oldu.

Çantayı masanın etrafına getirdi ve bana sarıldı, bir an için birbirimize tutunduk. "Teşekkürler Kate. Harikaydın.'

'Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu

yapmamalıydınız. Avril, "Evet, yapmalıydık," dedi.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunun bilinciyle, hepsinin önünde düşürmekten endişe ederek büyük bir kağıt mendil demetine doğru ilerledim. Ne olur ne olmaz diye masanın üzerine koydum ve bir çiçeğin taç yaprakları gibi katmanları soyarak ortasındaki içeriği ortaya çıkardım.

"Ah," Sophie'ye baktım ve dudağımı ısırdım. "Yapmamalıydın.

İçinde bir değil, iki tane muhteşem ve gülünç derecede pahalı porselen kupa vardı, güzel oldukları için onları arzulamıştım. Şimdi çok daha fazlasını ifade ediyorlardı ve bu duygu dalgası beni neredeyse biçiyordu.

Teşekkürler çocuklar. Çok... çok tatlısınız. Bir yudum hava aldım.

Profesyonel ve soğukkanlı olmam gerekiyordu ama beni gözyaşlarına

boğmuşlardı. 'Conrad'ın dediği gibi, zaman zaman ilginç oldu. Ama harikaydı da. Hepiniz çok iyiydiniz. Kendimi biraz aptal gibi hissederek toparlandım ama hepsi başlarını sallayıp gülümsüyorlardı. "Onları çok sevdim ve tabii ki yumurtalı bardağımla çok güzel gidecekler.

Eva oğluna bir şeyler fısıldadı ve o da bana göz kırparak kadehini sessizce kaldırdı.

'Benim de sizin için bir şeyim var' diyerek masanın altına girdim ve Noel Baba'nın elindeki çuval gibi masanın etrafında dolaşarak tüm gazetecilere, Eva'ya ve Mads'e ince paketlenmiş paketler dağıttım. "Gerçi en çok övgüyü Fiona alıyor. Bunları almama izin verdiğin için teşekkürler Fi.

Birkaç saat önce aldığım fotoğraf çerçeveleri pek bir şey ifade etmiyordu ama o sabah kafede çekilen fotoğrafı çerçeveleyor ve dostluk duygusunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Hepsi paketlerini açarken onay çığlıkları ve ardından bol bol sarılıp öpüşmeler oldu. Benden başka kimse Ben'in yerinden kıpırdamadığını fark etmedi, gerçi dudaklarında kısa bir gülümseme gördüğümü sanıyorum ama hayal görmüş olabilirim.

Bölüm 23

"Uçuş tamamen dolu da ne demek? Josh kollarını kavuşturarak bacaklarını check-in masasının önüne dikti. Bu sert duruş, istediği cevabı alana kadar hareket etmeyeceğini gösteriyordu.

Yanında durdum, bu sabah kontrolü ele almaya karar verdiği için mutluydum. Havaalanına giden minibüse binmek üzere otelin fuayesinde toplandığımızdan beri, tavırlarında sanki bugün en üstte olduğunu kanıtlamak zorundaymış gibi kesin bir tek adamlık havası vardı. Eve dönmek üzere olduğumuz için onu kendi haline bırakmıştım, arka koltukta oturmaktan oldukça mutluydum.

Check-in masasındaki bayan, müşteri hizmetleri kitabındaki gibi sakın bir şekilde gülümsedi. Her şeyi daha önce görmüştü ve öfkeli bir müşteri onun profesyonel, tüm kartları elinde tutan benim tavrını bozmaya yaklaşmayacaktı.

"Çok üzgünüm efendim," diye nazik ses tonuyla tam olarak doğru empati notasını enjekte etmeyi başardı, "ancak gün boyunca zayıf görüş nedeniyle dün uçuşların çoğu iptal edildi.

"Ama biz giriş yaptık. Öfkesi kuyruğun en arkasına kadar yayılarak bir ilgi dalgalanmasına neden oldu. "Koltuk numaralarımızı aldık.

'Ne yazık ki, uçmanız gereken uçağın rotası değiştirildi ve bugün mevcut olan uçakta daha az koltuk var. Korkarım hepinize bu uçuşta yer veremeyeceğim.

"Bu kesinlikle kabul edilemez. "Üzgünüm efendim ama ben...

Josh omuzlarını geriye itti. 'Evet, yapabilirsin. Bizi bu uçağa bindirebilirsin. Yanımda altı basın mensubu olduğunun farkındasınız değil mi?

Zamanın onurlu İngiliz modasına uyarak yüzümü buruşturdum. Plastik gülümsemesi yerinde kaldı.

"Eminim reklam yapılmasını istemezsiniz. Josh kelimeleri yere attı ve iki dirseğiyle masaya yaslandı.

Ouch.

Gülümsemesi kayboldu.

"Anlıyorum efendim, ama uçak dolu. Kadın ekranına baktı ve Josh tezgâhın üzerine eğilip boynunu bükerek ekranı görmeye çalıştı.

'İngiltere'nin önde gelen ulusal gazetelerinde altı gazeteci. Seyahat haberleri yazıyorlar. Havayolu şirketiniz için pek iyi görünmeyecek, değil mi?

Dudakları sertleşti ve ona küçümseyen bir bakış fırlattı.

Başını bir yana eğdi.

Başını hızlıca sallayarak klavyesine vurdu, parmaklarıyla eş zamanlı hareket eden ağız örtülü öfkesini gösteriyordu.

"Yapabilirim..." Telefonunu eline aldı ve Josh'a sert bir bakış atarak hızlıca Danca konuştu. Konuşma kısa ve özdü ve ağzını bir erik gibi büzerek telefonu kapattı.

'Bazı koltukları teklif edebiliriz ancak sekiz koltuğun hepsini değil. Ancak, aranızdan herhangi biri koltuğundan feragat etmek isterse, daha sonraki bir uçuşa katılabilir.

"Bir sonraki uçuş ne zaman?

Şimdi sıkıntılı görünüyordu. "Korkarım uçuş kontrol ve hava durumuyla ilgili sorunlar nedeniyle en erken müsait koltuklar..." durakladı ve onun için oldukça üzüldüm. "Yarın. Ancak konaklama ve masrafları biz karşılayacağız.

"Yarın. Bugün Londra'ya dönmem gerekiyor. Josh mahcup bir şekilde bir araya toplanmış olan grubumuza baktı.

Avril endişeli görünüyordu; kocasını görmek için yanıp tutuştuğunu biliyordum.

"Kuzenimin bekârlığa veda partisi," dedi Fiona kararsızca, "yine de sanırım bundan kaçmak için iyi bir bahane olurdu. Orada kimseyi tanımayacağım. Buna eşlik eden hızlı ürperti muhtemelen kararımı vermemi sağladı. İsteksiz bir iç çekti. "Sadece gelinin fotoğraf albümü için fotoğraf çekeceğimi söyledim.

"Bu akşamki tiyatro için biletlerim de var," dedi Conrad. "Gerçi bunlar bedava.

Sophie tırnağını çiğneyerek, "Sanırım kalabilirim," diye teklif etti.

"Hayır," diye parmağını salladım, "bana bu gece erkeğinle ateşli bir randevun olduğunu ve James'in Cuma günleri ya da hafta sonları hiç ortalıkta olmadığını söyledin.

Garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümesi kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu. James bana biraz aptal gibi geldi, annene iyi davranmak var ama bazen Sophie'nin her şeyden önce gelmesi gerekmez mi?

"Kate. Josh sanki aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi bana doğru döndü. 'Bugün geri dönmen gerekiyor mu? Ofiste açıklayabilirim. Sesini alçalttı. "Daha büyük bir iyilik için. Aniden kazanan, sinsi gülümsemesine baktım. Erkekler konusunda şok edici bir zevkim vardı. "Megan'a koltuğundan vazgeçtiğini söyleyeceğim.

"Kalacağım çünkü bu diğer herkese *yardımcı oluyor* ve bu hafta sonu önemli bir planım yok. Açıkça söyledim. Bunu terfi için sıcak bir bilet olarak düşüneceğine güvenebilirdim. Şu anda en büyük avantajı, onun yanında iki saat daha az zaman geçirmiş olmaktı. Josh bunu tartarken kız bana minnettarlıkla baktı.

Sophie ellerini birbirine dolayarak, "Ama tek başına kalamazsın," dedi.

'Soph, ben iyi olacağım. Ben büyük bir kızım,' diyerek ona neşeli bir gülümseme verdim.

"Senden ayrıldığım için kendimi kötü hissedeceğim. Kaşları çatıldı ve tereddüt ettiğini görebiliyordum.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Küçük bir macera olacak. İkincisini hak ettiğinden daha büyük bir hevesle söylemişim, benim macera anlayışım Enid Blyton kitaplarının sayfaları ile Ünlü Beşler arasında bir yerdeydi. "Ve... Eva'yı görmeye gideceğim.

Evet. Eva. Bana göz kulak olurdu. Ve beni bolca kahve ve *kannelsnegles* ile beslerdi.

"Ben kalacağım.

Ben'in derin sesi araya girdi. 'Kız kardeşim hala çocuklarıyla birlikte benim dairemde. Huzur ve sessizlik için tek şansım bu olacak. Yazmam gereken bazı şeyler var. 'Oh, bu harika olur. Burada bir gün daha geçirebileceğini düşün.

Ve Kate tek başına olmayacak,' diye bağırdı Sophie, ben daha tek kelime edemeden ki muhtemelen iyi de oldu çünkü söyleyecek tek bir şey bile bulamadım, yani yüksek sesle değil.

Ben, şehre dönüş yolundaki kısa tren yolculuğunun büyük bölümünde telefonuna dalmıştı, bu da benim için gayet uygundu. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Dün istenmeyen kişi olduğumu açıkça belirtmişti, bu yüzden hala ailesine kıyasla daha az kötü olduğumun ve kalmaya gönüllü olmasının şokunu yaşıyordum.

Yolculuk sırasında birkaç kez başımı kaldırıp onun düşünceli bakışlarını üzerimde buldum ve göz göze gelmek yerine hemen telefonuna döndüğünde içimi bir pişmanlık kapladı. Özür dilemek istedim ama bunun pek bir anlamı yoktu, yolculuğun başında olduğumuz yere geri dönmüştük. Belki de kalmamız gereken yerdeydik.

Kopvahn İstasyonu'na girdiğimizde beni bırakıp kendi başına gitmesini bekliyordum. "Ben Varme'ye gidip bir fincan kahve içeceğim. Eva'ya olanları anlat ve bakalım odalarımızı otele geri alabilecek miyiz? Henüz temizlememiş olabilirler" dediğimde, 'Kulağa iyi bir plan gibi geliyor' diye cevap verip yanıma geldiğinde şaşırmıştım.

Neyse ki sokakta yan yana yürümek ve çantalarımızı manevra ettirmek neredeyse imkansızdı, bu da garip bir sohbete gerek olmadığı anlamına geliyordu. Caddenin aşağısında Varme'nin karşılama tabelasını görmek içimizi rahatlatmıştı.

Tam kafeye dönmek üzereyken Ben elini koluma koydu. 'Kate, ben... söylemek istediğim şeyler var. Senin hakkında yanılmışım. ...' Durdu. "Bu çok garip. Işıklar yanmıyor.

Kapı hafif aralık olmasına rağmen her yer karanlıktı. Saatimi tekrar kontrol ettim.

"Merhaba. Eva," diye seslendim kararsızca, ani korku Ben'in beklenmedik sözleri karşısında kalbimde oluşan sızramayı gölgede bıraktı.

Saat neredeyse on birdi ama kapalı gibiydi. Küçük çiçek saksılarının hiçbirisi söndürülmemişti, hoş bir koku yoktu ve görünürde bir müşteri de yoktu.

"Eva! Odanın ortasına doğru yürüdüm, bu sefer daha yüksek sesle seslendim.

"Buradayım. Sen misin Kate?" Sesi inançsızlıkla yankılandı ama sonra mutfak tezgâhının arkasından bir kurulama bezi fırladı. "Yardım edebilir misiniz?

Elimdeki çantayı yere bıraktım, takırtılarını duydum ve tezgâha doğru ilerleyerek eğildim, kendimi aşağıya attım ve kaydım, popom havaya kalktı.

"Eva! Ne yaptın sen?"

Yarı yarıya yerdeydi ve garip bir şekilde dönerek kendini, herhangi bir şekilde tutunabilmesi için yanlıs yükseklikte olan bir sandalyeye doğru sürüklemeye çalışıyordu.

Ben tezgahın üzerinden mutfığa doğru kayarken, Ben daha mantıklı davranarak kapıdan girmeyi tercih etti.

Kadının bir bacağını tuttuğunu hemen fark eden Ben, sakın bir tavırla hemen arkasına geçti ve onu sandalyeye kaldırdı.

"Ne oldu?"

Acıyla kısıtıldığı dudakları göğsüme bir korku bıçağı gibi saplandı, özellikle de her şey yolunda gibi küçümseyici bir yanıt vermediğinde. Yüzünün çizgileri keskin bir irkilmeye sıkıca katlanmıştı.

"Ayağım kaydı. Devrildim. Bileğim. Benden öteye baktı. "Ayağım *Spandauer* ... fırından çıkarabilir misin?"

Ona ve fırına baktım, ellerim biraz işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

"Ne?" "Yanacaklar.

Ben kararsızlığıma acıdı.

'Ben bir göz atarken önce sen bunu yap. Hasarı görelim, Eva.'

Hamur işleriyle ilgilenirken, zaten altın rengi sırla parladıkları için onları çıkarmak için tam zamanında, omzumun üzerinden Eva'nın bileğini nazikçe başka bir sandalyeye kaldıran Ben'e bakmaya devam ettim. Tüm dikkatimi vermememin bedelini, elimi fırının rafına kaptırıp parmağımı boydan boya kesen düzgün acı dilimi karşısında sıçrayarak ödedim.

"Onları tel tepsie koyabilir misin, Katie?"

"Eva, sen kendin için endişelen.

Buna hiç aldırmış etmedi. "İşte orada. Yandaki soğutma rafını işaret etti. Ona gözlerimi devirdim ve hamur işlerini tepsiden kaydardım.

"Bir sonraki partiyi koyabilir misin? Ben ayak bileğindeki botun fermuarını yavaşça açarken yüzünü buruşturdu. "Şuradaki buzdolabındalar.

"Eva! Ona karşı çıktım ve fırın eldivenlerini bırakıp yanına geldim. "Bu bekleyebilir.

"Sadece aptalca bir bilek burkulması.

Üçümüz hızla şişen ayak bileği eklemine bakarken Ben, "Bundan pek emin değilim," dedi. "Buz torbası var mı?"

"Kan jeg fa en kaffe?" diye araya girdi tezgâhın diğer tarafından bir ses.

'Lige et øjeblik,' diye seslendi Eva içeri giren adama. "Şuradaki buzdolabında. Katie, kahve yapar mısın?"

"Ne?"

"Kahve yap. Hareket etmeye başladı ve ben ona sert bir el salladım.

"Orada kal, ben yaparım.

Adama dönerek, "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum. "BirAmericano alabilir miyim?"

"TAMAM. Geçen gün kahve yaptığım için kendime oldukça güveniyordum, ancak başkalarının müşterilerinin önünde onlarla ilgilenmek beni sahneye çıkmış gibi hissettirdi ve repliklerimden emin değildim.

Eva gözüme takıldı. 'Acele etme. Ona iyi bak, o iyi bir müşteri.

Bu da onun halkından biri olduğu ve bakıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Bir süre oyalandı ve uzun tezgâhın üzerinde duran panodaki menüye yorgun bir şekilde baktı.

"Başka bir şey ister misiniz? Gülümseyerek sordum. '*Spandauer* fırından yeni çıktı. Çok güzeller.'

"Tamam. Teşekkür ederim," ifadesi hemen aydınlandı ve böreği önerdiğim için memnun oldum. "Bir tane alayım.

"Neden oturmuyorsunuz, ben getireyim?"

Başını salladı, dikkati şimdi telefonundaydı ve gidip yerine oturdu.

"Mükemmel, Katie," dedi Eva, yüzünü buruştursa da başıyla onaylayarak.

Ağırdan alarak güzel bir kupa seçtim, bir tabak çıkardım, Eva'nın güzel çiçekli peçetelerinden birini üzerine koydum ve ardından en büyük *spandauer*'i seçtim; adam neşelenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve tabağa yerleştirdim, Eva'nın o anki dikkatinin Ben'de olmasına minnettarım.

Buz torbasını bir çay bezine sardı ve ayak bileğinin üzerine yerleştirdi. "Peki sen burada ne yapıyorsun?"

Buharın tıslamasıyla kahveyi hazırlarken, uçuşları anlattım.

"Şurada. Eva, ben daha süt sürahisine ihtiyacım olduğunu bile bilmeden onları işaret etti.

Daha ilk müşteriye servis yapmıştım ki kapıdan iki kişi daha girdi ve pencerenin önündeki masaya oturdular.

Eva tek ayağı üzerinde doğrulmaya çalışırken Ben, "Kalkma," dedi.

"Ama..." diye itiraz etti. 'Müşteriler. Kafeyi kapatmalıyım. Cumartesi kızım Agneta'yı arayıp öğleden sonra gelip gelemeyeceğini soracağım. Ben onu nazikçe sandalyesine geri itti ve bana döndü. 'Bize ne yapacağımızı söyle. Kate ve ben bunu yapabiliriz. Yapamaz mıyız? Sırtını ona dönerek, geniş gözlü, yardım et, ne yapacağız suratını takındı.

Eva'nın iyiliği için "Çocuk oyuncağı," dedim ve ona aynı derecede geniş gözlü, "Tanrım, biz ne yaptık?" der gibi bir yüz ifadesi takındım.

"Tamam o zaman. Aramızdaki küçük boşluğu kapattı ve kararlı bir şekilde elini kaldırdı. Ben de ona beşlik çakarken gözlerimiz buluştu ve ikimiz de başımızı salladık. Kısa, sessiz bir anlaşma. Bundan sonraki her ne kadar uzun sürerse sürsün, biz bir takımdık.

Ceketimi çıkardım ve kapının arkasında asılı olan önlüklerden birini aldım, kollarımı sıvadım ve tezgahın yanındaki pedlerden birini almadan önce ona bir tane uzattım.

"Tamam. Sen üst yıkayıcı olabilirsin, ben de barista ve garson olurum.

"Yıkayıcı üstte. Sesinde üzüntü yankılandı ve ellerini havaya kaldırarak sahte bir kızgınlıkla suratını astı. "Bunlar bulaşık yıkayan ellere mi benziyor?

Son derece güzel ellerdi ve bir an için onları şampanya kadehi tutarken hayal ettim.

Eva gevşek bir kıkırdama çıkardı.

"Artık var," dedim kararlılıkla, yanaklarımı boyayan hızlı kızarıklığı gizlemek için arkamı döndüm ve iki kadının siparişini almak için mutfaktan çıkıp masaya doğru yürüdüm.

Geri döndüğümde Ben fırının kapağını kapatıyordu. Eva'nın zamanlayıcıyı ayarlama talimatlarını takip ederken bana göz kırptı, silah arkadaşıydı ve kalbimin komik orantısız atışını görmezden gelerek kendimi daha fazla kahve yapmakla meşgul ettim.

Mutfak çok büyük değildi ve çekilmiş kahveyi kutusundan almak için döndüğümde Ben'e çarptım. Ellerini belime koyarak beni sabitledi. Yüzlerimiz aynı hizada, birbirimizin gözlerinin içine bakarken zaman bir an durdu. Sonra karşılıklı farkındalığın ani bir tıklamasıyla kendimizi yeniden hizaladık, o lavaboya doğru ilerlerken birbirimizin yanından geçtik. Ama bundan sonra omuzlarımız birbirine değmeden, ellerimiz birbirini yakalamadan, kalçalarımız birbirine değmeden ve yüz yüze gelmeden hareket etmemiz imkânsız gibiydi.

Kadınların cappuccinolarını servis ettiğimde, kahvelerin tozunu almak için çikolata çalkalayıcısıyla hazırdı ve Eva'nın "Onları temiz bir şekilde kestiğinden emin ol ve bu tabakları diğerlerini değil" şeklindeki kesin emirlerine uyararak iki dilim meyveli torte kesti ve onları bir balıkçının avını tabağa bırakması gibi ustalıkla yerleştirdi.

Tepsiyi alırken Eva elini kaldırdı.

"Bir şeyi çıkarmadan önce ona bakmalısın," dedi Eva. 'Kendine tabağın doğru olup olmadığını sor. Yemek güzelce oturuyor mu? Yeterince iyi görünüyor mu? Değer verdiğiniz birine ikram eder miydiniz?

Ben'in mavi gri gözleri ani bir zekayla keskinleşti ve tepsiyi yere bırakarak tabağı dikkatle inceledi. Buzdolabına doğru ilerleyerek iki büyük çilek çıkardı, onları havaya kaldırdı, Eva ve bana gülümsedi ve sonra dikkatlice ikiye böldü, iki mükemmel küçük aşk kalbi gibi tortelerin ucuna dik açıyla yerleştirdi ve üzerlerine ince bir kat pudra şekeri serpti. "Nasıl olmuş? Yer misin, Kate?

Tabağı uzatırken kalbim göğsümde ters döndü.

Başımı salladım, şaşkın bakışlarım onun ciddi ifadesiyle karşılaşınca gözlerim büyüdü. Başka bir şey söylemeden tepsiyi aldı ve iki kadına doğru götürdü.

Eva bana keskin bir değerlendirme bakışı attı ve ben de eski kahve tavelerini toplamak, yüzeyleri silmek ve sohbetten kaçınmak için her şeyi yapmakla meşgul olarak arkamı döndüm.

"O kadar da kötü değildi. Ben mutfağa geri döndü. "Bence gayet iyi idare edeceğiz. Eva ve ben karşılıklı gülümsedik ve neredeyse boş olan kafeye baktık. Sonra kapı açıldı ve altı kişilik bir grup içeri girdi. Biz onlara hizmet ederken iki kişi daha geldi ve sonra dört kişi.

Ve aniden ne yaptığımızı düşünecek zamanımız kalmadı. Süt köpürtücü tısladı. Fırın zamanlayıcısı çaldı. Ekmekleri dilimledikçe, çatalları tabaklara yerleştirdikçe ve hamur işlerini topladıkça bıçaklar porselen üzerinde çınılıyordu. Siparişler yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu ve o tabakları ve tepsileri hazırlarken ben de kahve yapmak için Ben'in etrafında dolanıyordum. Ben sormadan tabakları ve fincanları hazırlamasıyla sorunsuz bir rutine geçtik. Ben daha fazla sipariş alırken o masaları temizliyor ve bulaşık yıkıyordu; arada da çatal bıçakları temiz peçetelere sarıyor, tepsileri yerleştiriyor ve arkamı siliyordu. Mutfakta tam bir ev tanrısıydı.

Öğle yemeği vakti yaklaştıkça ve insanlar açık sandviç sipariş etmeye başladıkça işler daha da karmaşıklaşmaya başladı. Eva, Ben onu birkaç minder üzerine çıkarıp bir yan masaya taşıdıktan sonra bunları halledebileceğimiz konusunda ısrar etti. Ben koşturarak buzdolabından malzemeleri aldı ve Eva'nın dikkatli gözleri altında sandviçleri birleştirdi.

'Şimdi roketi tepeye koy. Hayır. Tekrar yap.'

"Ama bu sadece garnitür. Ve şu an meşgulüz.'

Eva ona azarlayıcı bir bakış fırlattı.

Masanın diğer tarafından 'Aşkı unutma,' diye takıldım.

Ben kaşlarını kaldırdı ve Eva'nın sert bakışını görünce, rahatsız edici yeşillikleri daha dikkatli bir şekilde yeniden düzenledi ve mırıldandığını yakaladım, "Tamam, yani sadece garnitür değil.

"Bu daha iyi. Eva başıyla onayladı. 'Aceleye gerek yok. Her zaman zaman ayırmaya değer... yeterince önemsemelisiniz. Müşteriler bunu gördüklerinde beklemeye aldırmazlar.

Daha fazla sipariş geldi ve bir rutine girdik; ben kahveleri ürettiyordum, sanki Costa günlerimi hiç geride bırakmamışım gibi profesyonel bir barista gibi kompostoda kahveleri karıştırıyordum ve müşterilerle ilgilenmek, masaları temizlemek ve daha fazla sipariş almak için sırayla kafeye girerken tepsileri yerleştiriyordum.

Ben'in karaladığım siparişlerden birini yanlış okuması ve gururla çıtır pastırma garnitürüyle tamamladığı üç açık sandviçi çıkarması gibi birkaç hata oldu (ikinci bir denemeden sonra) pişmiş elmalı tartları bekledikleri söylendi, ancak Danimarkalıları Danimarkalı olarak tüm hatalarımızı iyi bir şekilde aldılar, özellikle de Ben bizim B takımı olduğumuzu açıkladığında. Müşterilerin çoğu kadın olduğu için Ben'in İngiliz aksanının ve gülümsemesinin de bunda payı olduğundan şüpheleniyorum.

Ancak bir durgunluk yaşandığında, müşteri sayısı yavaşladığında ve büyük bir bulaşık yığınının kurtulmayı başardığımızda kendimi ne kadar bitkin hissettiğimi ve bir kahve için ne kadar çaresiz olduğumu fark ettim. Buna rağmen kalbimde bir memnuniyet duygusu parlıyordu. Her tarafta boş tabaklar vardı. İyi iş çıkarmıştık. Mutlu müşterilerin gelip gittiğini gördük. Evet, bir ayağımı ayakkabımdan çıkarıp baldırıma sürerken bile kendimi iyi hissediyordum. Ayaklarım beni öldürüyordu. Minnettar bir iç çekişle son müşterilerin gidişini izledim, dışarı çıkıp kapıdaki tabelayı kapatmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Saat neredeyse üç buçuktu.

"İyi misin?" diye sordu Ben, son tabağı ve fincanı bulaşık leğenine bırakırken ve bir saniyeliğine tehlikeli bir şekilde sallanırken dirseğimi kavradı.

"Peki," dedim, yorgunluğumu itiraf etmek istemesem de kolumu ona yaslayarak hafifçe ona doğru eğilme dürtüsüne boyun eğdim.

"Öyle olduğuna sevindim çünkü çok yorgunum.

Onun da aynı şekilde hissettiğini duyduğuma sevinerek kendimi bıraktım. "Eva'nın bizi tekrar aynı otele yerleştirmeyi başarmasına çok sevindim. Güzel, sıcak bir akşam için sabırsızlanıyorum.

ıslatın.' Biz meşgulken o oteli aradı ve bize birkaç oda ayırttı.

"Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı Eva, bu çok zor bir iş. Ben nemli çay havlusunu omzuna attı. "Ve bir daha asla kirli bir fincan görmek istemiyorum.

"Agneta her an burada olabilir, daha erken gelemediği için üzgünüm," dedi Eva. Operasyonları yönetirken telefonunu kullanarak süvarileri çağırması başarmıştı. 'Arkadaşım Marte de gelip beni eve götürecektir. İkiniz de harikaydınız. Hâlâ çok şiş olan ayak bileğine bakarken dudakları titriyordu. "Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

"Ben de öyle," dedi Ben kuru bir sesle ve Eva ile ben kahkahayı patlattık. "El işi yapmak için yaratılmadığıma karar verdim.

'Yemek yapmayı sevmediğini söyleyen bir adam için iyi iş çıkardın. Çok güzel domuz pastırması pişiriyorsun.'

"Kahve yapmaktan vazgeçmediğini fark ettim.

"Orada ne yaptığımı biliyorum. Yemek yapmaya vaktim yok... genelde. Bugün oldukça keyif aldım. Oldukça rahatlatıcıydı.

"Rahatlamak mı? Bunu nasıl anladın? Ben çok stresli buldum.'

'Başlangıç olarak ne yaptığınızı düşünecek vaktiniz olmuyor. Müşterilerle ilgilenmeyi de çok seviyorum. Öğrenciyken bir kafede çalışmaktan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum. "Sonuçları anında görüyorsunuz. Oldukça tatmin edici.

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandı Ben, sırtını ovma için eğilerek.

"İkinize de çok minnettarım. Şimdi neden kapalı işaretini koymuyorsunuz?

"Hallelujah. Ben kapıya doğru o kadar hızlı hareket etti ki hem Eva hem de ben kahkahalara boğulduk.

Topallayarak masalardan birine gitmesine yardım ettik ve hepimiz oturduk. Sıra geldiğinde ne Ben ne de ben bir kahve ya da hamur işiyle yüzleşemedik, bu yüzden büyük buzlu Coca-Cola bardaklarıyla oturduk ve buğulanmış bardakları periyodik olarak aşırı ısınmış yüzlerimize dayadık.

"Aslında," dedi Ben düşünceli bir şekilde, "şimdi oturmuş ayaklarımı beni affetmeyi düşünürken, oldukça eğlenceliydi. İyi bir takım olduk.

Eva gülümsedi. "İkiniz birlikte iyi çalışıyorsunuz.

"Sanırım korkutucu bir generalimiz olduğu için," diye takıldım. "Hayır cevabını kabul etmiyordu.

"Çok doğru," dedi Eva acı içinde bacağını deneysel olarak oynatarak, "Yine de bu büyüklükte bir mutfakta zor olabilir. Herkes birlikte bu kadar iyi çalışamayabilir. Bunu yapamayan personelimi kaybettim.

Küçük mutfağa baktım ve bir an için Ben'le birbirimizin ayak parmaklarına hem mecazi hem de fiziksel olarak basmadığımıza hayret ettim. Kimin aklına gelirdi ki? Ben ve ben mi? İyi bir takım. Tamam, ilk başta coşkulu tarçın sallamasıyla parmaklarımın tozunu bir iki kez almıştı ama ondan sonra beni telaşlandırmadan ya da aşırı kalabalık etmeden bir sonraki adımda ne yapılması gerektiğini tahmin etmekte çok iyiydi. Ne zaman yardım edeceğini ve ne zaman geri çekilip işi bana bırakacağını çok iyi biliyordu. Aynı şekilde ben de onun ne zaman yardıma ihtiyacı olduğunu ve ne zaman olmadığını biliyordum.

Ailemi bu şekilde eğitememiş olmam çok yazıktı. Ev işlerine yardım etmelerini ummaktan çoktan vazgeçmiştim; onların temposuzluklarını, beceriksizliklerini ve ilgisizliklerini izlemek çok sinir bozucuydu. Bir işi düzgün yapmanın tek yolu kendim yapmaktı. Kafamda ellili yaşlarımda hala eve gidip yıpranmış gri hırkam ve bol kot pantolonuma kadar onları düzene soktuğum iç karartıcı bir görüntü vardı. Annem benim için böyle bir şey istemezdi... ya da hiçbirimiz için.

Ben neyse ki istenmeyen görüntüyü uzaklaştırarak, "Az önce yüzünüzden bir pound değerinde düşüncenin geçtiğini söyleyebilirim," dedi.

'Kesinlikle buna değmezler,' dedim ağzımı aşağı doğru çevirerek.

"Agneta. Eva kapıdan giren küçük sarışın kadına heyecanla el salladı.

"Tanrıya şükür," dedi Ben, "bir raunt daha dayanacak gücüm olduğundan emin değilim.

"Nesin sen? İnsan mı fare mi?" 'Eek, eek.

Bölüm 24

Asansörün kapıları açıldı ve içeri adım atar atmaz yorgunluktan duvara yaslandım.

"Çok sıcak bir banyoya gireceğim," dedim sırtımı aynalı duvara sürtünerek. "Ve restoranın yürümek için çok uzak olmaması için dua edeceğim. Eva akşam yemeği için bir restoran önermiş ve çok nazik bir şekilde bize bir masa ayırtmıştı.

Sadece on dakika olduğunu söyledi. Sence bunu başarabilir misin? Saat altıda lobide görüşelim mi?"

Başımı salladım, yine sadece ikimiz olduğumuzun ve aramızda yarım kalmış bir işin aniden alevlendiğinin bilincindeydim. 'Elbette, benimle akşam yemeği yemek zorunda değilsin. Kendini mecbur hissetme.

Asansör yavaşlarken bana doğru bir adım attı ve eliyle çenemi kaldırdı. "Kate Sinclair, bazen çok fazla konuşuyorsun. Kapılar açıldı ve dudaklarıma öyle hızlı bir öpücük kondurdu ki, kapılar kapanırken ve ben bir üst kata sorunsuzca çıkarken, o hafif dokunuşun etkisi içimde narin ateş böceklerinin parlayıp sönmesi gibi dans ediyordu.

Bir otel odasında kendinizi meşgul tutmaya çalışmak çok zor. Banyo yaptım. Tekrar bavulları boşalttım. Uzun bir banyo yaptım. Uzandım. Beynimi kapatmaya çalıştım. Beynimi kapatmak için daha çok çabaladım ama tabii ki bu tamamen ters etki yarattı. Pazartesi gününe kadar olan işimi düşünmeye çalıştım. İki gün uzaktaydı ve bu iki günden birini Ben'le geçirmem muhtemel görünüyordu.

Ve işte oradaydı, tam daire. Ben ve tüm o kelebek hisleri beklenti ve gizli heyecanla uğulduyordu. Ve bugünün kalıcı, kendime sarıldığım anısı, o kışkırtıcı sözlerle birlikte, *senin hakkında yanılmışım, istiyorum ...* Ne istiyordu? Ve kafedeki o leziz kısa dokunuşlar ve fırça darbeleri ve o beklenmedik takım çalışması hissinin sıcaklığı ve tatmini. Kimin aklına gelirdi ki?

"Az önce yulaf lapası mı dedi? Garson gözden kaybolurken fısıldadım.

Ben başını salladı.

"Bundan emin değilim," dedim biraz telaşla. Oldukça yumuşak bir diyetle büyüdüğüm için - bolonez soslu makarna dışında her şey bizim evde egzotikti - evden ayrıldığımdan beri kendimi yeni şeyler denemeye zorlamıştım. Yine de arada sırada beynim kısa devre yapıyor ve hayır teşekkürler diyordu. Ve bugün yulaf lapası aklımın maddeye karşı savaşını kazanamıyordu. Gerçekten çekici gelmiyordu.

"Ben de öyle," dedi Ben beni rahatlatmak için, "ama Eva buradaki yemeklerin muhteşem olduğu konusunda ısrar etti.

Restoran o kadar popülerdi ki alabildiğimiz tek rezervasyon altı buçuk içindi, ancak buna rağmen bir Londra restoranının ihtişam ve rezervinden hiçbirisi yoktu. Kimse özellikle şık giyinmemişti ve garsonlar samimi ve gayri resmi davranıyordu. Duvarlar küçük bitki saksılarıyla dolu raflarla doluydu ve merdivenlerin üzerinde, sanki açık hava içeri getirilmiş gibi yeşilliklerle dolu asılı sepetlerle dolu tam boyutlu bir sera vardı.

Ben menüye bakarak, "Şarap tadım menüsü alalım mı?" diye sordu.

"Merhaba, evet. Şirket kredi kartım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum.

Özellikle de Josh beni kalmaya ikna ettikten sonra.

"Ah, geri döndü. Halkla ilişkiler kızı. Onu özlemişim.'

'Memnun etmeyi amaçlıyoruz,' diye espri yaptım.

"Ama seni yanlış anladım. Bugün check-in masasında. Koltuğunu bıraktın, öne geçmek ve puan toplamak için değil. Josh'a katılabilirdin, onun oyununu oynayarak kıyameti koparabilirdin. Ve biliyorsunuz ki yeterince zorlasaydınız ve yeterince büyük bir olay çıkarsaydınız, havayolu şirketi başka birini atardı. Josh ve onun kötü reklamı, elinizdeki en iyi kozdu.

Rahatsızca omuz silktim, övgüsünü hak ettiğimden emin değildim.

"Sadece olay çıkarıp herkesi utandırmak istemediğim için.

"Evet doğru, eve gitmenin diğerleri için önemli olduğunu bildiğin için değil.

Omuzlarımı tekrar kaldırdım. "Hemel'de bir hafta sonundan vazgeçmek pek de zor değil.

"Sen gerçekten iyi bir insansın Kate Sinclair. Gözlerimin içine bakarak gülümsedi, bu da bacaklarımı jöleye ve evet, kalbimi tamamen pelteye çevirdi.

"Sen de o kadar kötü değilsin Ben Johnson. Damarlarıma sıcaklık doldu. 'Ve sana bir özür borçluyum. Tabii ki, profesyonelce davranmak zorundaydın.

İşten birinin önünde. Dün aşırı tepki verdim. Dün akşam yemekte fark ettim. Sen öyle biri değilsin. Herkes senin ne kadar samimi olduğunu görebiliyordu. Ve tüm o hediyeleri, fotoğrafları dağıttığını görmek çok düşünceliydi. Ben tam bir piç kurusu olduktan sonra bana bile bir tane verdin.

"Neredeyse bir tane bile alamıyordun.

"Evet, ama sen bunu yapmazdın, çünkü sen iyi bir insansın. "Huysuz bir sersem olsan bile.

"Evet ve bunu bana söyleyecek cesarete sahip tek kişi sensin.

Bunun üzerine huzursuzca yerimden kıpırdandım. 'Çünkü senden pek hoşlanmıyordum. Başlangıçta değil. Ta ki o deli tilki dış görünüşünün altında,' çenesini çok ilgimi çekiyormuş gibi inceledim, nabzım biraz daha hızlı atıyordu, 'iyi kalpli biri olduğunu anlayana kadar. Muhtemelen. Bunu pek çok şekilde göstermişti.

"Güzel söyledin. Ama dün gece kendimi bir pislik gibi hissettim. Tasarım Müzesi'nde yaygara koparmak. Bu arada daha büyük bir hıyar olan Josh'un beni sadece köşe yazılarıyla ilgilendiğine inandırmasına izin verdim.

"Bu terminolojiyi kullanman gerektiğinden emin değilim. Onunla dalga geçerek durumu yumuşattım ve iltifatla yüzleşmekten kaçındım çünkü bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Olayları hafifletmek istedim ama o devam etmeye niyetli görünüyordu.

"Beş kişi, Kate. Eva dahil altı kişi. Hepsi senin harika olduğunu düşünüyor. Çünkü öylesin.'

Çatal bıçak takımıyla oynadım. "Evet doğru, ben oldukça harikayım.

Bıraktım

ve peçetemi kıvrımla meşguldüm.

"Bence öylesin," dedi, kendisine karşı çıkılmayacağını belli eden bir ses tonuyla.

"Yanıldığınız biliniyor. Oh, bak. Yulaf lapası.' Garson elinde iki kase ile masamıza yaklaşıyordu.

Ben'in parmakları bileğimden yukarı kaydı. Tenime hafifçe dokunması sinir uçlarımla beklentiyle dans etmesine neden oldu.

Yüzüne baktım, kaçınma taktiklerimden dolayı ağzında hafif kararlı bir ifade vardı. Bir nefes aldım, belki de bir kez olsun kendimi bırakmayı göze alabilirdim. Sadece olabilirdim. Bu düşünce beni birden özgürleştirdi. Ne

olduğunu görmemizi engelleyecek hiçbir şey yoktu. Eğer olmasaydı

fark etmezdi; bu hafta sonundan sonra Ben'i bir daha göremeyebilirdim. Eğer istemezsek yollarımız bir daha asla kesişmek zorunda kalmayacaktı. Bir seçeneğim vardı.

"Yarın ne yapabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı? Pratik konulara dönmek beni hemen rahatlattı.

"Bir bisiklet kiralamaya ne dersiniz?" diye önerdi Ben.

"İyi plan. Cep telefonlarını tararken tek elleriyle güvenle bisiklet sürdüklerini gördüğümüz genç Danimarkalıları oldukça kıskanmıştım. 'Bu şekilde epey yol kat edebiliriz. Hava tahmini iyi. Rosenberg Kalesi'ne gidebiliriz. Ve botanik bahçelerine.

"O zaman sen sorumlu olabilirsin, sanki biraz düşünmüşsün gibi geliyor. Biraz utanmış görünüyordu. "Yüzüme inat burnumu kesiyorum, buraya gelmeden önce bilerek okumadım. Dürüstlüğü beni silahsızlandırdı.

"Eva önerdi. Bu akşam hariç, uçaktan indiğimizden beri rehber kitabı elime almadım. Ona gülümsedim. "Uçağımıza binmek üzere yola çıkmadan önce saat dörde kadar vaktimiz var, sanırım bunu ayarlayabiliriz. Uçağımız altı buçuktaydı ve tren havaalanına sadece yirmi dakika sürüyordu.

"Mükemmel bir fikir, ama bu akşam ne olacak?

Artık yönümü bulmuştum, birkaç gündür buradaydım, Kopenhag açıkça daha kompakt ve kolay gezilebilir bir yerdi. Bir yer aklımda kalmıştı.

"Tivoli, tabii ki. Utangaç bir ifadeyle ona baktım. "Oraya geri dönmeyi çok isterim.

Ağzı seğirdi. "Ne - Şeytan'la dönüş yolculuğu mu?

Bir sıcaklık tenimi yaktı ve ikimizin de o kısa öpücüğü hatırladığını biliyordum. "Ben... bahçeler geceleri çok güzeldi ve onları keşfetmeye pek fırsatımız olmadı.

Gözlerimiz buluştu. Kahretsin, böyle bariz bir davette bulunmuş muydum?

Tenha yürüyüş yolları. Gölgeyi çardaklar. Romantik peri ışıkları.

"Bir de hakkında bir şeyler okuduğum bir bar var," diye hızla ekledim. 'Duck and Cover. Bir kokteyl bar. Kulağa çok Danimarkalı gibi geliyor. Çok hoş görünüyor.

Gülümseyerek burnunu kırıştırdı. "Kokteylleri pek sevmem ama eminim iyi bir biraları vardır.

Akşamın geri kalanı için planlarımızı yaptıktan sonra birbirimize karşı rahat davranarak yavaş bir tempoda yemeğimizi yedik. Pek emin olmadığım dana eti ve daha da emin olmadığım yulaf lapası kesinlikle muhteşemdi. Her yemekle eşleşen farklı şaraplardan oluşan tadım menüsü elbette mükemmeldi ve sorunsuz bir şekilde tüketildi ve çok geçmeden, kulağa geldiği kadar ağır olmayan ravent köpüğü ile pound kekini bitirirken son kadeh tatlı tatlı şarabın tadını çıkarıyorduk.

Eva'nın ödemeyi çoktan ayarlamış olduğunu görünce biraz utanarak paltolarımızı giydiğimizde dışarısı hâlâ aydınlıktı. Görünüşe göre sahibini tanıyordu.

Serin havaya çıkarken Ben, "İyi ki şarap eşleştirme menüsünü seçmişiz," diye şaka yaptı ama nedense bunu kastetmediğini biliyordum. Eva'nın cömertliğinden faydalanmak onun tarzı değildi.

Yağmur geçtiğine göre, hava hiç de soğuk olmayan güzel bir akşama dönüşmüştü. Saat sekize çeyrek vardı ve biz kol kola bahçelere doğru yürürken sokaklarda sakin ve sessiz bir hava vardı.

Yolun bir yerinde Ben elime uzandı ve kendi kendime gülümsedim, jestin sessiz güveninden heyecanlandım ve sıcak teninin benimkine karşı hissinin tadını çıkardım. Bu akşamın nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her anının tadını çıkaracaktım.

Bahçeye girdiğimizde Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'inin nağmeleri havayı bir siren çağrısıyla doldurdu, dayanamadım ve müziğin yönünü takip etmek için elini çektim.

"Haydi," dedim, onu peri ışıklarıyla aydınlatılmış ve *Göl*'e giden bir tabelanın bulunduğu bir patikaya doğru çektim.

Yaklaştıkça müzik gece havasına karıştı ve ben şaşkınlık ve zevkle küçük bir nefes aldım. Önümüzde, uhrevi bir başka dünya atmosferine sahip büyümlü bir harikalar diyarı uzanıyordu. Fıskiyeler suyun ortasında yükselip alçalıyor, müzikle mükemmel bir senkronizasyon içinde akıyor ve yuvarlanıyordu. Sualtı ışıkları müziğin yükselip alçalmasıyla birlikte değişiyor, mordan maviye ve altına doğru kayıyor ve yüzey neşeyle dalgalanarak karşıdaki pagodanın yansımasını dans ettirip parıltıyordu.

Müzik *Saba Melikesi'nin Gelişinin* coşkulu melodisine geçerken, kemanlar kornolara neşeyle serenat yapıyor, nefesli çalgılar bölümü ise lirik bir ritimle notaları havada dans ettiriyordu,

Durdum ve baktım. Muhteşemdi. Çok güzeldi. Büyülü. Uzman değildim ve popüler klasikler dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bedenim müziğin nağmeleri ve vurgularıyla birlikte sallanırken kalbim kabardı ve nefesimin altında mırıldandım.

Ben kolunu omuzlarıma koydu ve beni kendine çekti. O ana, o saf mükemmellik anına tutunmak istedim ve melodilerin üzerimden akıp gitmesine izin vererek ona doğru eğildim. Basit bir zevk. Işıklar. Renkler. Müzik. Suyun hoş akışı ve fışkırması. Ve bunu bir başkasıyla paylaşmak.

Handel yerini Mozart'ın *Eine a Kleine Nachtmusic*'inin coşkulu girişine bıraktı.

"Vals falan yapmamız gerektiğini hissediyorum," dedi Ben kulağıma yaklaşarak. "Ve sen de büyük bir frak giymelisin.

"Sanırım Avusturya ile kafan karışmış olabilir," dedim, yanağımı okşayan sıcak nefesinin dokunuşuyla kelimelerim kısık ve boğuk çıkıyordu.

"Müzikle aranız iyi mi?

Kolları beni saracak şekilde ona doğru döndüm ve yakınlığının beni nasıl etkilediğini gizlemeye çalışarak bir ciğer dolusu hava çektim. "Pek sayılmaz. Eskiden şarkı söylemeyi severdim ve annemle birlikte içinde her şeyden biraz olan şu CD'lerden birini dinlerdik. Bildiklerimin toplamı bu kadar. Hep bir gün Albert Hall'a konsere gideceğimizi söylerdik. Asla gidemeyeceğimizi biliyorduk. Annem yeterince havalı olmadığından endişelenirdi.

Kolları gerildi ve gevezeliğimin tam olarak ne hakkında olduğunu biliyormuş gibi gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Çok yazık.

"Sorun yok. Beni Take That konserine götürdü.' Ona sıırıttım. "Ve bu oldukça muhteşemdi.

"Ah canım. Başını iki yana salladı. "Sende gizli derinlikler olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Benimle ilgili derin bir şey yok," dedim kayıtsızca yüzüne bakarak, hafifçe titreyerek. Üşüdüğümü düşünerek beni kendine çekti, ki hiç de üşümüyordum. İçimde kendimi çok sıcak ve rahat hissediyor, değişiklik olsun diye başka biriyle birlikte olmanın heyecan verici yeniliğinin tadını çıkarıyordum. İki kişiden biri olmanın.

"Derinlik abartılıyor," dedi Ben bana gülümseyerek, özel bir spot ışığının altında olduğumu hissettirerek. "Ben açık ve net konuşmayı tercih ederim. Sesinde sert bir tını vardı.

"Bunu yapabilirim," dedim, kelimelerim nefes nefese bir fısıltıya dönüştü.

"O notu aldım. Gözlerindeki alaycı ışık kayboldu ve o başını eğene ve ben yüzümü onunkine doğru kaldırıana kadar birbirimize bakarken aramızdaki an asılı kaldı.

İlk öpüşmemizin aksine, spontane ve anlıktı, bu gece yavaş yavaş gelişti. Çalıntı bakışlar. Bilinçsiz jestler. Gizli sinyaller. Gerginlik gittikçe artıyordu. Sonunda öpüşme gerçekleştiğinde, tıpkı bir dokunuş gibiydi, yavaş yavaş kaynayan ve biriken ısıyla yanan bir fitili ateşliyordu.

Sanki Londra'daki o geceden beri boşa harcadığımız onca zaman şu anda çözülüyormuş gibiydi. Sıcak ve yavaş, kapsamlı ve nazık, birbirimizin ağzını keşfederken istikrarlı bir yapı. O nereye götürürse ben de onu takip ediyordum, birbirlerini sonsuza dek tanıyan ve her harekete hazır dans partnerleri gibiydik.

Ve sonra kolay, istikrarlı bir ritim kurduğumuzda, dili benimkine dokundu, öpücük derinleşti ve havai fişekler patladı. Ayak parmakları kıvrılıyordu. Cızırdıyor. Tutuşu beni sıkılaştırırken, beni acilen ona doğru çekerken içimden bir his fırladı. Ben onun tadına ve dokunuşuna odaklanırken, kalbim hızla çarparken sesler hoş bir arka plana çekildi. Bu ana sonsuza dek tutunmak istiyordum.

Sonunda nefes almak için çekildiğimde kendimi hafif sarhoş hissediyordum ama onun da aynı şekilde cam gibi baktığını görmek sevindiriciydi. Hâlâ birbirimize sarılırken, sistemimin kızarmış olabileceğini düşündüm.

Şaşkınlıkla bir saniye birbirimize baktık.

"Kate," yüzüme dokundu. "Londra'daki o gece. Söylenmemiş bir soru gözlerini yaktı. Yutkundum, avuçlarım birden nemlendi, yanlış anlamış olma ihtimalime karşı bir şey söyleyemedim.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Önce ben kırmaya cesaret edemedim.

Nazık bir gülümsemeyle boynumun yan tarafını okşadı, ben bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi kıpırdamadan dururken parmağı köprücük kemiğime doğru hafifçe indi.

'O gece...' iç çekişi içtendi, sanki en yüksek trampleden atlamak üzereymiş ve aşağıların ne kadar derin olduğundan emin değilmiş gibiydi. 'O gece...' Gri mavi gözleri niyetliydi, o gecenin parıldayan büyüünün ani hatırasıyla beni delip geçiyordu.

"Sen... sen aklıma takılıyordun. Senin özel, eşsiz bir şey olduğunu düşündüm ve... Ben asla... böyle şeyler söylemem... Bir

bağlantı.' Dişleri dudağını kemirdi.

Hiç düşünmeden elini sıkarak ani kırılğanlığını kabul ettim, bu sözler üzerine kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Beni çok korkutmuştu, bu yüzden kaçmıştım. Bunu yüksek sesle söyleyerek, kendini çıplak bırakarak benden çok daha cesurdu.

"Aynı dalga boyundaydınız. Ve sonra sen ortaya çıktığında ... seni,' yüzüne hüznün bulaşmıştı, 'çok üzücüydü. Bir hata yapmıştım. Ve sen o gece olabileceğini düşündüğüm kişi değildin. Bu benim kötü tepki vermeme neden oldu. Sanırım hayalimi yıktığın için seni cezalandırmak istedim. Elimden geldiğince buna tutunmaya çalıştım ama yanılmışım. Senin hakkında yanılmışım.'

Yüzümü buruşturdum, dudaklarımı birbirine bastırdım, içimden üzüntü ve anlayış geçti. Sonra kim bilir nereden fışkıran inanılmaz bir bilgelikle, 'Hataların en güzel yanı, onları düzeltebilmenizdir' dedim.

"Söyle bana, ilk tanıştığımızda...

Temkinli gözlerimi onunkilere diktim ve havada bir dalgalanma gibi bir şey kaymaya başladı. Görmezden gelmek istedim. Orada değilmiş gibi davranmak istedim ama Ben'de bir atlı polisin azmi vardı, erkeğini ya da bu durumda kadını elde etmeye kararlıydı. Ama ben onun kadını değildim.

"Neredeyse inkar ettiğini görebiliyorum. Vücudumda romantik bir kemik bile yok. Ama bana bunu hissetmediğini söyle. Korktuğunu söylemiştin.

Kahretsin. Adrenalin yüklü dürüstlük çok kötü bir şeydi.

"Neyden korkuyorsun?" Yumuşak sesi beni düğümlemişti, kelimeler bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Ona söyleyemezdim. Söyleyemezdim. Bu beni çok fazla şeylere açık hale getirirdi. Ve hala korkuyordum. Ona karşı çok fazla şey hissedebileceğimden korkuyordum. Kimseye karşı bir şeyler hissetmek için zamanım yoktu.

Kariyerim önce gelmeliydi. Daha önce rolümü hiç sorgulamamıştım. Buna devam etmek zorundaydım. Düzgün bir işe sahip olmak benim için önemliydi. Ailemdeki ilk kişiydim. Annem gibi değil. Kardeşlerim gibi değil. İşinden nefret eden ve eve ekmek getiren kişi olduğu için bu işe saplanıp kalan babam gibi değildim.

Peki Ben bir ilişki arıyor muydu? Belki de sadece o gece aramızda cızırdayan hızlı ateşi benimle paylaşmak istiyordu. Josh'tan sonra, erkekleri okuma yeteneğimden şüphe ettim.

Gözleri bana dikilmiş, bir cevap bekliyordu.

"Korktum çünkü... çok fazla şey ifade edebileceğinden endişelendim.

Benim için çok şey ifade ediyor olabilirsin.

"Peki ya şimdi?

Derin bir nefes aldım. "Hâlâ korkuyorum ama bu sefer kaçmayacağım.

'Belki de her günü geldiği gibi kabul etmeliyiz. Bazen korkmak iyidir.

Bu sizi daha dikkatli yapar.

Parkın öbür ucundan İblis'in çığlıkları havayı kirletiyordu. Ani bir gülümsemeyle sürüşe doğru baktı, 'Ve bazen korkmanız gerekir. Adrenalin patlaması. Bu yüzden insanlar kendilerini hissetmelerine izin verirler. Öyleyse neden bunu yapmıyoruz, bugünün tadını çıkarmıyoruz?

"Tamam," dedim kısık bir sesle, yolculuğun telaşını ve tüm o süre boyunca elimi tuttuğunu hatırlayarak. Bu seferki öpücük yavaş ve emindi, anlaşılmayı mühürlüyordu. Dudaklarının benimkilere yumuşak dokunuşunda kaynayan umut ve vaat.

Geri çekildiğimizde, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak ciğerlerime dolusu hava çektim ve omzunun üzerinden arkasındaki gökyüzünde yılan gibi kıvrılan neon ışıklı yola bakarak, biraz titrek bir sesle, 'Bu bir öpücük için koca bir Demon yolculuğu değerindeydi,' dedim. Ve aynı kalp çarpıntısı gibi.

"Bu bir şikâyet mi yoksa iltifat mı?" diye sordu beni tekrar kendine çekerek ve ağzımın kenarını öperek, dudaklarımı ısırıp alay ederek, neredeyse gıcıklayarak.

Nabzımı yeniden harekete geçiren alaycı işkenceden kaçmak için başımı arkaya eğdim.

'Eğer bu bir şikâyet olsaydı, hayatta kalacağımdan emin değilim!

Dudakları memnun, kendinden son derece memnun, alfa erkeği bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Memnun etmeyi amaçlıyoruz.

Gözlerim ona parıldadı. "Hmm, tabii ki her zaman gelişime açık bir alan vardır.

"Demek şikâyet ediyorsun?" Sert görünüyormuş gibi yaptı ama kalçalarındaki şakacı kollar beni güldürdü.

"Şöyle diyelim... belki de bir şanstı. "Şans eseri!

Vurucu bir yılan kadar hızlıydı, iki elini belime koydu ve beni kendine doğru çekti, pek karşı koyduğum söylenemezdi.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, ikinci öpücük bir öncekinin kesinlikle tesadüf olmadığını oldukça tatmin edici bir şekilde kanıtladı.

Bu eğlenceli, flörtöz etkileşim bir keşifti. Kendimi eşit hissediyordum ve aramızdaki çekim tamamen karşılıklıydı. Yaşadığım diğer tüm ilişkilerde ilerlemek ya da belirli bir adım atmak için izin bekleyen taraf benmişim gibi geliyordu. Bu sanki ikimiz de yetkili değilmişiz gibi hissettirdi.

Bahçelerde dolaştık, Ben'in kolu omuzlarımdaydı, beni kendisine yakın tutuyordu, manzaraları işaret ediyordu, benden daha cesur ruhların Star Flyer'la gecenin içinde vızıldamalarını izliyorduk. Avril'in kocasıyla buluşmasının nasıl geçtiğini ve ona cevizli ve kahveli kek yapıp yapmadığını merak ederek, Conrad'ın David'in yanına ne zaman taşınacağını tahmin ederek ve Sophie'nin James'le Cuma gecesi randevusundan keyif aldığını umarak diğerlerinden bahsettik.

"Eminim hiçbirisi bizim kadar iyi vakit geçirmiyordur," dedi Ben, parmakları omzumun üst kısmını sıkarken.

Elimi kaldırdım ve parmaklarımı onunkilere geçirip sıktım. Söze gerek yoktu.

"Burası çok güzel," dedim barın etrafına bakarak. Duck and Cover hiç de beklediğim gibi bir yer değildi. Loş oda insanlarla doluydu ama sessiz ve sakindi, Londra gece hayatının çılgın hareketliliğinden eser yoktu. Herkes çok rahat ve rahat görünüyordu, mumlarla süslü masaların etrafındaki gölgeli gruplarda alçak deri kanepeleri paylaşıyorlardı ve gizli lambalar odanın etrafında ışık havuzları oluşturuyordu. Ahşap kaplı duvarlar, keten halılar ve retro mobilyalarla 70'li yılların kesin bir havası vardı. Kendi kişisel, cana yakın ve yardımsever garsonlarımızın olması dışında, sanki dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi sabırla sipariş alan birinin salonunda olabilirdik. İnsanlar mutlu bir şekilde masaları paylaştı ve sanki herkes kimin en havalı olduğunu ya da en iyi yere sahip olduğunu görmek için diğerlerini izliyormuş gibi hissetmedi.

Sırtımı deri koltuğa yasladım ve bir Sloe Gin Fizz yudumladım. Gittiğimiz pek çok yerde olduğu gibi kokteyl menüsü sınırlıydı, bu da kendi içinde rahatlatıcıydı çünkü seçim stresi yoktu.

'İtiraf etmeliyim ki kokteyl bar tarzı bir insan değilim. Bir barı tercih ederim ama burası harika,' dedi Ben.

"Kopenhag'la ilgili her şeyin harika olduğunu düşünüyorum. Sence Lars, Eva'yı Londra'ya gelip orada bir kafe açmaya ikna edebilir mi? Onun gibisi yok. Öyle bir yere gidebilmeyi çok isterdim. Ve onu özleyeceğim.'

'Senden biraz hoşlandı,' diye alay etti Ben.

"Sadece ben değil! İtiraz ettim, yorumundan gizliden gizliye memnun olmuştum. "Herkesi özme konusunda kesinlikle çok iyiydi. "Sen hariç, belki," dedim.

"Araştıracak pek bir şey yok. Bir kaşımı kaldırdım.

"Aile içi travmalarımı bilmek istemediğine eminim. "Kız kardeşin nasıl?

"Hâlâ şikâyet ediyorsun. "Yaklaştın mı?

Sanki ne kadarını vereceğine karar veriyormuş gibi başımın üzerindeki resmi inceleyerek bir dakika durakladı.

'Aile. Bizi delirttiklerinde bile onları severiz. "Bir de bana sor. Nefesimi sertçe verdim.

"Seninkini çok görüyor musun?

"Mümkün olduğunca hafta sonlarına dönmeye çalışıyorum. İçkimi inceledim. "Muhtemelen dönmemeliyim. Arkadaşım Connie onları kendi hallerine bırakmam gerektiğini söylüyor. İsteksizce bırakmadan önce bir yudum aldım. "Sanırım kendimi suçlu hissediyorum.

"Suçlu mu?

'Evet. Ben onlardan çok daha iyisini yaptım. Kardeşlerim çıkamaz işlerde çalışıyorlar. Brandon çok yetenekli ama işini değiştireceğini hiç sanmıyorum ve John da beş dakikada bir iş değiştiriyor ama bunun nedeni tembel bir herif olması ve daha fazlasını hak ettiğini düşünmesi. Babam da annem öldükten sonra kalkıp gitti.

"Dur tahmin edeyim, geri dönüp onlar için her şeyi yapıyorsun.

Yüzümü buruşturdum. "Her şeye değil. Sanırım ... biraz ... karışıyorum, ama karışmasaydım ev daha da çukur olurdu ve ... babam, ipoteğin ödenmesini sağlamak için bana güveniyor. En azından bunu yapabiliyorum; hepsinden daha fazla kazanıyorum.

"O kadar da fazla değil elbette.

'Diyelim ki daha fazla kazanmak yükümüzü hafifletir. Ben ve ev arkadaşım evimizi yükseltmek istiyoruz ama bunun bir süre gerçekleşeceğini sanmıyorum. Josh'un gezi hakkında ne rapor vereceğini Tanrı bilir. Bunun benim terfi için seçme yazım olması gerekiyordu.

'Belki de babanıza yardım edemeyeceğinizi söylerseniz, eğer mecbur kalırsa, çoraplarını toplayabilir. Kendini toplar ve gider. Babana güvenmek yerine

Sen. Belki de yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veriyorsun.

Direkt vuruşu koltuğumda biraz kıpırdanmama neden oldu. "Neden kız kardeşinin sende kalmasına izin veriyorsun? Ben de karşılık verdim.

"Touché. Ben yarım bir kahkaha attı. 'Çünkü o aileden biri. Ama belki de daha sert olmalıyım. İşler zorlaştığı anda onu terk etmek yerine, kocasıyla arasını bir an önce düzeltmesini sağlayabilir. Bu onu üçüncü kez terk edişi.

Başımı bir yana eğdim. "Ama hayır diyemezsin.

"Hayır. Babam klasik sekreteriyle kaçma olayını yaptı, ama dürüst olmak gerekirse hala onunla birlikte ve o harika biri. İyi çocuklar olan birkaç üvey kardeşim var. Çok akli başında biri. Sorun çıkarmaz. Muhtemelen babam bu yüzden onunla gitti. Çok mutlular ve şu anda annemle onu birlikte hayal edemiyorum. Biraz kabus gibi olabiliyor. O ve Amy dramadan besleniyorlar.

"Yani, daha çok babana mı benziyorsun?

Evet, iyi anlaşıyoruz. Annemle Amy'ye belli etmiyorum ama. O biraz adı anılmaması gereken biri.

"Zor olmalı.

Neyse ki babam anlıyor. Yani, çekiştirme yok. Geçen yıl Noel'i annenle geçirdin saçmalığı yok. O iyi bir adam.'

"Oğlu gibi," dedim usulca.

Ben omuz silkti ama dudaklarında utangaç bir gülümseme dans etti, bu da bacağımı ona yaslamak için hareket ettirmeme neden oldu.

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek her iki bacağımızın üzerine koydu. 'Aileler ha? Bir içki daha ister misin?'

Bölüm 25

Uyumak zordu, zihnim günün lezzetli ayrıntılarını yeniden yaşamakla çok meşguldü. Varme'de mutfakta gülüşmeler. Tivoli'de öpüşmek. Birkaç kokteyl eşliğinde konuşmak. Otele geri dönüş yürüyüşü. Ben'in elimi tutması. Benim katımdaki asansörün dışında isteksiz bir iyi geceler öpücüğü. Koridorda arkama dönüp baktığımda onun beni odama doğru yürürken izlediğini gördüm.

Benimle kapıya kadar yürümesi teklifini geri çevirdim çünkü ikimiz de bunun sonunun nereye varacağını biliyorduk. Sanki gece boyunca bizi görmek için saklamak istercesine son bir sarılma öpücüğü.

Tekrar döndüm ve yastığı dolgunlaştırdım.

Komodinin üzerinde duran telefonum bip sesi çıkardı ve bir mesajın ışığı karanlıkta bir deniz feneri gibi parladı.

Bu güzel akşam için teşekkürler. Sabah görüşmek üzere x

Yüzümde aptal bir sırıtışla ekrana dokundum.

Pişmanlık dolu kısa bir an için onun sıcak bedenini yanımda hayal ettim, kollarına sarıldığımı ve tenin tene değmesinin verdiği o lezzetli hissi. Birdenbire aşırı ısındığımı hissedince çarşafları aşağı ittim. Beni her öpüşünde yeniden alevlenen özleme ve gizli şehvete teslim olmak kolay olurdu. Döndüm ve bir elimi başımın arkasına koyarak sırtüstü uzandım. Doğru şeyi yapmıştım. Bir şeyin başlangıcındaki birikim ve beklenti, bekleme, neredeyse alay etme ve olabileceklerin söylenmemiş vaadi hakkında özel bir şey vardı. Sanırım buna kur yapma da diyebilirsiniz. Karanlıkta gülümsedim ve tekrar dönüp yatağa sokuldum. Yarının ne getireceğini kim bilebilirdi? Ya ondan sonra?

Sanırım uyandığımda yüzümde hâlâ aptalca bir gülümseme vardı ve ilk aklıma gelen Ben oldu.

Ondan bir mesaj daha geldi.

Sabah. Kahvaltı 8.30'da mı?

Saat sekize çeyrek kalmıştı ama kalkıp hareket etmek için can atıyordum ki bu bir Cumartesi sabahı için alışılmadık bir durumdu.

"Umarım bunu hâlâ yapabilirim," dedim bisikleti otelin önündeki raftan çekerek. Kiralık bisikletlerin üzerindeki süper dolgun deri seleleri görünce özellikle memnun oldum, çünkü uzun zaman olmuştu.

"Merak etme, bisiklete binmek gibi bir şey," diye espri yaptı Ben, bir bacağına sarkıttı ve sonra zıplayarak seleye atlamaya çalıştı.

'Ha. Ha. Çok komik,' dedim ve onun doğru yöne dönmek için yavaş ve hantal bir daire çizmesini izledim.

İkimiz de başlangıçta biraz sallanarak yola çıktık, ancak geniş bisiklet yolları bana güven verdi ve birkaç dakika içinde ölümüne gidonu tutmak yerine daha dik oturdum ve eğlenmeye başladım. Kaleye doğru sürmeye karar vermiştik ama Eva'yı görmek, iyi olup olmadığını kontrol etmek ve vedalaşmak için uğrayabileceğimizi düşündük. Önceki akşam ona mesaj atmıştım ve o da doktorun kötü bir burkulma olduğunu söylediğini bildirmişti.

Herkesin dahili bisiklet farkındalık alanlarına sahip olduğu ve bolca zaman içinde yoldan çekiliyor gibi görüldüğü Støget'in tamamı boyunca bisiklet sürdük, bu da iyi oldu çünkü çöp koordinasyonumun ani frenleme ile başa çıkabileceğinden emin değildim, dik kalmak ve yönlendirmek tüm çabamı alıyordu.

Kendileri de arsız kalçalara benzeyen dolgulu koltuklara rağmen, Varne'ye giden ara sokak boyunca ilerlerken her bir kaldırım taşını hissettim. Ben'in peşinden, biraz da rahatlamış bir şekilde, şehrin dört bir yanına uygun bir şekilde yerleştirilmiş çok sayıdaki bisiklet park yerinden birine doğru yola çıktım. Burası gerçekten de bisikletin yayalar ve arabalarla eşit öneme sahip olduğu bir yerdi.

"Tanrı sizi korusun," dedi Eva, ayak bileği sarılı halde bir sandalyenin üzerindeki pozisyonundan yarı zıplayarak. "*İkinizi* de görmek çok güzel. Gözlerinde yaramaz bir pırıltı dans ediyordu. Ben de gülümseyerek Ben'e baktım. Elbette Eva aramızdaki ilişkinin değiştiğini fark etmişti.

"Orada kal," dedim ve hızla yanına gidip eğilerek selamlamak için yanağından öptüm.

"Bugün nasılsın?

Yüzünü buruşturdu ve ayağını hafifçe salladı. "Kendimi yaşlı ve aptal hissediyorum," dedi huysuzca ve bu hiç ona göre değildi.

"Ah canım. Çok mu acı çekiyorsun?"

"Hayır, ama gururum çok kırıldı. Yardım beklemediğim ve merdivenle kendi başıma başa çıkabileceğimi düşündüğüm için kendime çok kızgınım.

"Ne yapıyordun?"

"Mutfaktaki üst rafları yeniden düzenlemek.

Kısa süreli kaş çatmasının yerini hemen kendini küçümseyen bir gülümseme aldı. 'En azından zamanlamam iyiydi. Neyse ki Agneta Cumartesi günleri çalışıyor ve yardım etmesi için yanında bir arkadaşını getirebildi. Servis tezgahının arkasından mutfakta koştururan iki genç kızı görebiliyordum.

"İyi, çünkü ayaklarımın bir mutfak görevine daha dayanabileceğinden emin değilim," dedi Ben duyguyla. "Bugün bisikletlere başvurmak zorunda kaldık.

"Ben, bu doğru değil! Onu kaburgalarından dürttüm. Eva güldü. "Seni zavallı yaşlı ruh.

"Yalan söylüyor," dedim. 'Bugün son günümüz olduğu için biraz daha uzağa gidebiliriz diye düşündük.

"Bu iyi bir fikir. Uçuşunuz ne zaman?"

'Öğleden sonraya kadar olmaz. Valizlerimizi otelin sol bagaj odasına bıraktık, daha sonra gidip alacağız. Havaalanına gitmemiz uzun sürmez.

Mükemmel. Kahve için vaktin var mı?"

Ben'e umut dolu bir bakış attım ve o da Eva'nın karşısındaki sandalyeye kayarken gülümsedi. "Daha çok zamanımız var.

"Kahve yapmamı ister misin? Ben sordum.

"Hayır, hayır. Eva siparişimizi Agneta'ya ilettiler, o da kahveleri rekor bir sürede getirdi. Kahve makinesinde benden çok daha iyiydi.

"Peki bugün için planlarınız nedir?" diye sordu Eva.

"Önerdiğin gibi Rosenberg Kalesi'ne gidiyoruz.

"Mükemmel. Arazi çok güzel. Yolunuzun üzerindeki Radhuspladsen'e gitmelisiniz. Belediye Sarayı. Çok güzel bir bina ve dünya saati inanılmaz. Bir sanat eseri. Ücretsiz ve yolunuzun üzerinde. Çok romantik bir yer. Gerçekten gitmelisiniz. Eva'nın gözlerindeki o bilmiş parıltı geri gelmişti.

"Tamam," dedim onayını almak için Ben'e bakarak.

Neden olmasın dercesine omuzlarını kaldırdı. 'Birkaç kez etrafından dolaştık. İçeri girsek iyi olur.

"Bence hoşuna gidecek," dedi Eva birdenbire o ukala ve ciddi baş sallama hareketini yaparak.

Çok geçmeden kahvelerimizi bitirdik ve Eva'ya tekrar veda etme vakti geldi. Dün gece çok daha kolay olmuştu. Şimdi sadece biz vardık.

Masaya tutunarak ayağa kalkmakta ısrar etti.

"Her şey için çok teşekkürler Eva," dedim yüzümdeki gülümsemeyi buruşmaması için sabitleyerek.

"Gel buraya, sen. Beni sert bir anne gibi kucakladı. Parfümünü kokladım, Pembe Molekül, sonsuza dek onunla ilişkilendireceğim bir koku. Gözlerimi öfkeyle kırıştıtararak ona sarıldım.

'Her şey için teşekkür ederim,' dedim yüzü dışında her yere bakarak. 'Sen inanılmazdın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Sırtımı sıvazladı. 'İyi olacaktın. Ama herkesin her gün ziyaret etmesi çok güzeldi. Pazartesi sabahı o masaya bakıp nerede olduğunu merak edeceğim.

Boğazımdaki aptal ve sinir bozucu yumruyu çıkarmaya çalışarak yutkundum. "Ama," dedi doğrulurken, doğal neşesi yeniden ortaya çıkmıştı
ihtiyatlı bir koklamayla da olsa, 'Londra'da görüşürüz. Çok yakında. Lars mağazayı açtığında. Ellerini omuzlarıma koydu. "Ama sen. Geri gelmelisin. Gel beni gör. Kalmalısın. Gözleri birden parladı. "Belki ikiniz de.

Ben'e yan gözle bir bakış attım ve o da Eva'ya göz kırptı.

'Bu büyük bir olasılık,' dedi gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

Bunu bilmeliydim. Eva hiçbir şeyi kaçırmadı.

"İkinizin birlikte iyi olacağınızı biliyordum. İkimize de gülümsedi ve fısıldayarak bana bir kez daha sarıldı. 'O çok iyi biri. O Josh gibi değil. Ona bir şans ver. Daha yüksek bir sesle ekledi, 'Ve o boş odayı unutma. Her zaman hoş karşılanacaksın.

"Çok nazıksınız.

"Ciddiyim Katie," dedi gözleri parlayarak. 'Ve kendine iyi baktığından emin ol. Hayatında biraz *hygge*'e ihtiyacın var.

Zamanım olsaydı, bu iyi olurdu.

"Yapma," dedi Eva suçlayıcı bir parmakla beni göstererek, "bana öyle bakma.

Biraz zaman ayır.'

Ellerimi kaldırıp *nasıl?* işareti yaptım.

'Şimdi git,' dedi beni Ben'e ve kapıya doğru iterek. "Ağlamaya başlamadan önce.

Son bir sarılma. Birkaç koklama. Bir sürü göz kırpma ve sonra Ben elimi tuttu ve son kez kafeden ayrıldık. Pencereden geriye baktığımda Eva el salladı ve sonra bize "Gidin" diye bağırarak bizi uzaklaştırdı.

Bisikletime bindim ve gözyaşlarım yüzünden görüşüm hafifçe bulanıklaşarak yavaşça gözden kayboldum.

Tivoli Bahçeleri de dahil olmak üzere şehrin çeşitli yerlerinden görülebildiği için artık bize oldukça tanıdık gelen devasa kulesiyle etkileyici Radhuspladsen, sade ve süslünün çarpıcı bir birleşimiydi. Sağlam kırmızı tuğlalardan inşa edilmiş, bir katında aşağıdaki modern pencerelerle tezat oluşturan, yasaklayıcı, düzgün tirizli kurşun pencereler bulunan kulenin, tepesinde mini kuleler bulunan iki yarım daire şeklindeki cumbası ve Siena'daki palazzoyu akla getiren, çatının tepesindeki özenle yapılmış mazgal gibi ilginç mimari özellikleri vardı.

Gördüğüm en güzel bina değildi ama Eva içeri girmemiz gerektiğini söylemişti.

Basamakları tırmanırken güzel, minik bir Koreli kız fark ettim. Narin elbisesi, her an uçuşmaya hazır kelebekler gibi titreyen, minik ipek çiçeklerle süslü kabarık eteğiyle gözüme çarptı. Üstüne, elbisesinin soluk gül renginden daha koyu bir tonda bir palto giymişti.

Oldukça rüzgârlı basamakların tepesinde, takım elbiseli bir adamla kol kola girip gömleğinin yakasını sanki çok darmış gibi ovuştururken kıyafeti oldukça uyumsuz görünüyordu.

Onları büyük kemerli kapıdan geçerek, tepesinde balkonlar bulunan güzel bir büyük salona kadar takip ettik. Tam karşıda, sağdaki balkonda fotoğraf çektiren bir çift vardı. Etrafıma baktığımda çiftlerin etrafında farklı büyüklüklerde küçük insan gruplarının dolaştığını fark ettim. Takım elbiseli ve kravatlı iki adam. Kırk yaşlarında bir kadın, geniş etekli eteklerinin etrafında yanardöner çiçeklerin basılı olduğu muhteşem mor-mavi bir elbise ceket giymişti.

Balkonun altındaki duvarın içine sıkışmış bir merdiven boşluğunun dibinde, çizgili tişört, kot pantolon ve pantolon giymiş uzun boylu ve oldukça yakışıklı genç bir sarışın adam

Yüksek topuklu Converse bir pano tutuyor, insanları merdivenlere yönlendiriyordu. Birden onun düğün koordinatörü olduğunu fark ettim!

Elinde bir demet beyaz gülle yeğenlerini, yeğenlerini ya da diğer akrabalarını kocaman öpücüklerle selamlayan kırk yaşlarındaki kadını izledim. Etrafındaki çeşitli akrabalar birbirlerine sarıldılar ve el sıkıştılar. Herkes o kadar mutlu görünüyordu ki bu bulaşıcıydı. Turistler binaların, düğün partilerinin ve gelinlerin elbiselerinin fotoğraflarını çekiyordu. Koreli kız, zarif askıları ve ince zarif omuzları ortaya çıkarmak için mantosunu çıkarmıştı. Müstakbel kocası boynunu ovuşturmayı bırakmıştı ama bu muhtemelen gelini tarafından duyarsızlaştırıldığı içindi. Sadece ona baktı, şefkati kabardı ve her an ağlayacakmış gibi ağzı buruştu.

Bu tatlı an beni zorlukla yutkundurdu ama yaşlı bir çiftin, anne ve babasının gelip ikisine de kocaman sarılmalarını izlemeden duramadım. Annesi kızı omuzlarından tuttu ve her iki yanağından da kocaman öptü. Kızın ailesinden ya da yanından herhangi bir iz yoktu, bu yüzden tüm ailesinin Kore'ye geri döndüğüne ve annesinin günü kaçırdığı için üzüleceğine karar verdim ama müstakbel kayınvalidesine bakarak emin ellerde olacağına ve ona iyi bakılacağına karar verdim. Ne de olsa burası *hygge* ülkesiydi. Aile. Rahat zaman önemliydi.

Gözlerim buğulandı ama döndüğümde takım elbiseli iki adamın birbirlerini tutkuyla öptüğünü ve toplanan tüm ailenin alkış tutup tezahürat yaptığını görünce tamamen bitmiş hissettim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Etrafımızdaki sevgi ve neşeyi görmek çok moral vericiydi; hayattaki önemli şeylerin, sevgi ve ailenin harika bir hatırlatıcısıydı.

Ben bir parmağını kaldırarak gözyaşlarımdan birini sildi ve hiçbir şey söylemeden elimi tutmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Bazı şeyleri yanlış mı anlamıştım? Bir kariyer sahibi olmak o kadar önemli miydi? Hayattan çok şey mi kaçırıyordum?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Londra

Bölüm 26

"Josh bana Kopenhag'da iyi iş çıkardığını söyledi. Megan karton bir fincandan satın aldığı kahvesini yudumladı. Güzel bir mavi toprak kupada tadının ne kadar daha iyi olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da yanında bir *kannelsnegle*'ın ne kadar iyi gideceğini.

Koltuğumda kıpırdandım, rahatsızdım ve bu sadece eyer akşamdan kalmalığı değildi. Eva'nın sandalyeleri rahattı. Kopenhag'daki her şey rahattı.

"Görünüşe göre kurnaz bir grupmuşlar. Gözlerini devirdi. "Avril Baines-Hamilton'ın tam bir diva olduğunu söyledi.

Çenem gerildi. Megan, Avril'i tanımıyordu bile.

'Ama tabii ki önemli olan, gerçek kanıt, basında yer alan haberler olacak. Buna göre değerlendirileceğiz.

Başımın üstündeki pencereden içeri süzülen güneş ışığıyla daha çok ilgilendiğim için başımı salladım. Dışarıdaki parlak mavi gökyüzü, masasının üzerindeki sarı dosyayla tezat oluşturunuyordu. Nyhaven'ın renkleri. Liman kıyısı boyunca uzanan yüksek binalar. Bu sabah orada hava nasıldı? Eğer buradakiyle aynıysa, muhteşem olurdu. Teknede olmak çok güzel. Suyun üzerinde sallanmak. Opera Binası'nın önünden.

Megan'ın başının arkasındaki pencereden dışarı baktım, pencereyi açıp içeri temiz hava almak istiyordum.

"Yolculuğun nasıl geçtiğini düşünüyorsun? Kalem masaya vurdu ve bacak bacak üstüne attı, sonra tekrar bacak bacak üstüne attı. "Dürüst olmak gerekirse.

Megan'ın benim hayal kurmama karşı sabrı tükenmek üzereydi.

"Yolculuk harikaydı. Gazetecilerin hepsi iyi anlaştı. Çok eğlendiler.

"Tabii ki eğlendiler. Büyük masraflarla şarap içip yemek yedik.

Hangi

Bana hatırlat, tüm evrakları muhasebeye teslim ettiğinden emin ol. Dudakları büzüldü. 'Şarap mahzeni işini tartışıyordum. En azından elimizde

Conrad'ı fiçıya koyduk... kelime oyunu yapmıyoruz... eğer top oynamazsa ona şarap için bir fatura göndereceğiz.

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Mobilya tasarımı konusunda ünlü bir uzman olduğunu biliyor muydunuz? Bu yolculuktan çok şey kazandı. Kendi kendime gülümsedim. Ders verme fikri hakkında ne yaptığını öğrenmek için ona bir e-posta göndermeliydim.

'Bunu bilmiyor muyuz? Birkaç şişe Chateau Neuf du Pape,' diye tersledi Megan. 'Ve onun belirsiz mobilyalar konusunda uzman olmasının ölçülebilir sonuçlara nasıl dönüşeceğiinden emin değilim. Bana sertçe baktı. "İyi misin Kate? Bu sabah pek iyi görünmüyorsun.

Özür dilerim. Hâlâ biraz yorgunum. Uzun bir haftaydı.

Çok az da olsa yumuşadı. 'Eh, senin de yapman gereken çok şey var. Yarın Lars'la bir toplantımız var; planlanan haber raporunu sunmak için saat 10'da bize katılabilirsin. Bugün önceliğini tüm basını takip etmeye versen iyi olur.

Yorgun bir şekilde ayağa kalktım ve dışarıdaki mavi gökyüzüne son bir kez özlemle baktım. Kopenhag çok uzun zaman önceymiş gibi gelmeye başlamıştı.

Masama geri dönmek yanlış geldi. İlk defa burada olmak istemiyordum. Varme'ye geri dönmek istiyordum. Megan'ın söylediklerine pek dikkat etmemiştim. Bu da bir ilkti. Sophie ile konuşmak istiyordum. Ya da Avril'le. Ya da Conrad'la. Ya da ... ya da Ben'le.

Heathrow'daki ayrılığımız sanki ikimiz de ilk hamleyi yapmak istemiyormuşuz gibi utangaç ve garip olmuştu. Şimdi İngiltere'ye dönmüştük, sanki gerçek dünya araya girmişti ve Danimarka'da olanların Danimarka'da kalıp kalmadığını bilmek zordu.

Birbirimizle yüzleşmiştik, valizlerimiz aramızda fiziksel olduğu kadar metafiziksel bir engel oluştuyordu.

'Her şey için teşekkürler. Harika bir yolculuktu,' dedi Ben.

"Aynen. Geldiğiniz için teşekkürler. Omuzlarım çok gerginleşmişti. "Senin seçimin olmasa da.

Ben'in sesi alçalmıştı ve gözlerindeki anlamlı bakış kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Hayır. Pekala. Temas halinde olacağım. Şey hakkında...' "Tamam.

Kahretsin, o West Ealing'e, ben Clapham North'a doğru zıt yönlere gitmeden önceki yapmacık konuşmamızı hatırlayınca

Kafamı masama vurmak isterdim ve vururdum da ama bu iş arkadaşlarımın çok fazla dikkatini çekerdi. Neden onu öpmemiştim ki? Neden o beni öpmedi?

Masamdaki telefon çaldı.

"Bu sabah ciddi yoksunluk belirtileri yaşıyorum.

"Sophie, nasılsın? Hafta sonun nasıl geçti?"

Öfkelendi. 'Lanet olası James sadece gidip beni iptal etti. Kopenhag'da seninle ve Ben'le kalabilirdim. Yine de sanırım biraz yeşil ve kıllı olabilirdim.

Elimdeki telefon terli avucumun altında kayganlaşmıştı.

"Kate, hala orada mısın?"

'Evet,' sesimi buldum. '*Nasıl bildin mi desem yoksa ne demek istediğini bilmiyorum* mu desem karar vermeye çalışıyorum. O kadar belli miydi?'

"Merak etme. Ben'i birkaç kez sana bakarken yakaladım.'

"Bana bakarken. Bu kadar mı?"

'Ben bunları biliyorum. Ayrıca, Eva biliyordu.'

"Her şeyi biliyordu. Omurgamda bir karıncalanma hissettim. Sophie hakkında ne demişti? En çok onun için endişelenirdi.

'Her neyse, seninle geride kalma şansına atladığında bu oldukça açıktı. Ne oldu peki? Anlat bana. Anlat bana. Anlat bana.'

"Sophie, korkunçsun.

'Biliyorum,' dedi neşeyle. 'Ama beni neşelendirecek bir şeye ihtiyacım var. Lanet olası James. İyi bir adam olduğunu biliyorum, gerçekten iyi bir adam, yani kaç kişi annesine onun gibi bakar, ama cidden, zamanlaması... berbat. Yine de iyi bir hafta sonu geçirdim. Avril'e gittim.'

"Gerçekten mi? Sesimde inançsızlık yankılandı. Bir haftadır Avril'den hoşlanmaya başlamıştım ve ilk başta düşündüğümden çok daha iyi biriydi ama yine de bana kız kıza konuşulacak biri gibi gelmemişti.

"Evet, bu sabah işe götürmek için pasta yapmasına yardım etmemi istedi.

"Avril mi yaptı? Bu da onun yapacağı bir şey gibi gelmedi. "Onun bir planı var.

"Tamam," dedim ihtiyatla. Bu çok daha mantıklı olurdu ama Sophie daha fazlasını ele vermedi.

"Kocasıyla tanıştım. Çok yakışıklı... ve onun için deli oluyor. Gerçekten. Hiç vakit kaybetmemiş. Garip yerlerde ceviz bulduğuma bakılırsa - bakın, onun için deli oluyorum - Cuma ya da Cumartesi günü onun için bir şeyler pişirmiş. Cidden, ona bakışları insanın ayak parmaklarını kıvrandırıyor. Sophie aşk dolu bir iç çekiş yaptı ve ben neredeyse onun yüzünü hayal edebiliyordum, hülyalı ve umutlu. "Birinin evreninin merkezi olmak çok güzel olmalı. Onlar için en önemli kişi.

Aklıma Ben'in yüzü geldi. O yoğun mavi-gri gözler bana sabitlenmişti ve şöyle dedi: 'Bazen korkmak iyidir. Seni daha dikkatli yapar. Bana karşı dikkatli olur muydu?

Saat on bire doğru gelen kutumu neredeyse tamamen boşaltmıştım. Conrad ve David'le konuşmuş, Avril'e mesaj bırakmıştım; Fiona, Tanrı onu sevsin, önümüzdeki birkaç hafta için ayrıntılı bir blog yazısı planını bana e-posta ile göndermişti bile. Geriye sadece Ben kalmıştı.

Telefonu aldım. Geri koydum. Tekrar aldım. Yere koydum. Tuvalete gittim. Kendime bir fincan çay yaptım.

Facebook'a hızlıca bir göz attım. Twitter'a. E-postalarımı kontrol ettim.

Saat on bir buçuk olmuştu. Ben'i aramayı daha fazla erteleyemezdim. "Ben Johnson, konuşuyorum.

Keskin havlamayı duyunca kendimi tutamadım. 'Ah Deli Tilki geri döndü, bu Kate. Kate Sinclair. Kaç saniyem var?'

Güldü. "Duruma göre değişir. Hız trenine mi biniyoruz? Öpüşüyor muyuz? Yoksa bu bir iş görüşmesi mi?"

Telefonumu daha sıkı tuttum. Öpüşmek iyi olurdu.

Beş saniyelik bir şey. Arıyorum... kendim için değil, Kate, ama... bu garip çünkü öyle ya da böyle umurumda değil, benim için, yani umurumda ama sormak zorunda olduğum için arıyorum... bu benim işim, ama bunu biliyorsun, ama benden gelmiyor, ne demek istediğimi anlıyorsan.

"Dürüst olmak gerekirse," diye durakladı ve neredeyse sesindeki kahkahayı duyabiliyordum, "binlercesi yapmazdı, bu şimdiye kadar duyduğum en anlaşılmaz saçmalıktı. Ama garip bir şekilde anlıyorum. Anlıyorum. Şu anda *hygge* ve Lars üzerine bir yazı yazıyorum.

"Öyle mi? Şaşkınlıkla ciyakladım.

"Evet, Kate, öyleyim. Sesi biraz sinirlenmiş gibiydi. "Özür dilerim, seni kırmak istememişim ama...

"O kadar yolu gidip, Lars'ın cömert misafirperverliğinin tadını çıkarıp hiçbir şey yazmayacağımı düşünmüyorsunuz değil mi?"

Durakladım, suçluluk duygusunun ince parmakları vicdanımı büküyordu. Hayır, yapmadım. Ben iyi bir adamdım - bu onun tarzı değildi.

"Üzgünüm, hayır ben..."

"Özel haberin ne zaman yayınlanacağından emin değilim ama yazmayı neredeyse bitirdim. Ama biraz daha bilgi alabilirim.

"Doğru ya, neye ihtiyacın var? diye sordum.

Bir tür dudak bükme sesi çıkardığını duydum. "Telefonda yapılabileceğinden emin değilim.

Gülümsememe izin verdim, "Gerçekten mi?"

"Evet," sesi bu konuyu uzun uzun düşünmüş gibi geliyordu.

"Buluşmamız gerek.

Gözleri alay ederken sert ve ciddi davranıyormuş gibi bir görüntü zihnimi doldurdu ve sandalyemde kıpırdanmama, not defterime boş boş karalamalar yapmama neden oldu.

"Tanışmak mı? Bu şakacı flörtleşmeyi uzatmak

istedim. "Kesinlikle," sesi alçaldı, "Ve yakında.

Meksikalı zıplayan fasulyeler samba yaparak mideme yerleşti ve yüzümde şapşal bir sırıtış olduğunu biliyordum.

"Kulağa yüz yüze, bir barda içki içerek yapılacak bir işmiş gibi geliyor," dedim birden kendimi cesur hissederek.

"Ne zaman? Bugün yapamam, bir toplantım var ama... yarına ne dersin? Cümlesinin sonundaki umut dolu ifadeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Tamamdır. Bir mekanda karar kılmamız iki saniye daha sürdü.

Günün geri kalanını yüzümde aptal bir gülümsemeyle geçirdim, pek bir şeye konsantre olamadım. Saat tam beş buçukta masam hiç olmadığı kadar düzenliydi. Kahve halkalarını bile temizlemiş, kalem kutusunu boşaltmış ve bozuk para olarak bir pound elli altı bulmuştum. Resmi olarak iş gününün sonuydu, ancak bir kez dışıya gitmem dışında bu saatte işimin bittiğini hatırlamıyordum. Asla. Yarın Lars'la yapacağım toplantı için hazırlayabildiğim kadar rapor hazırlamıştım ve sadece Avril'in bana geri dönmesini bekliyordum. Buraya kadar her şey yolunda. Söz verdiği sonuçlardan memnun kalacağını umuyordum.

Bölüm 27

"Kate! Avril'in sözlerinde zafer ve kendini beğenmişliğin belirgin bir bileşimi vardı. 'Sen. Gidiyorsun. Gidiyorsun. Aşık. Seveceksin. Beni.'

"Öyle mi?" Yazmaya devam ederken telefonu çenemin altına sıkıştırdım.
Ben

Kopenhag gezisiyle ilgili bir takip raporu hazırlıyordu ve Lars bu sabah geliyordu.

"Ben hallettim. Hjem'den kahvaltı yayınları. Ne düşünüyorsun?" 'Ne?'

"Bilirsin, bir gösteri. Hjem'den. Canlı yayın. Danimarka hamur işleri yiyoruz. İnsanlarla röportaj. Eva'dan buraya gelip Sophie ile bir demo ve tadım yapmasını istedim bile. Conrad mobilya üzerine bir oturum yapacak. Yapımcım bu fikre bayıldı. L. O. V. E. Bayıldı.'

'Lanet olsun,' neredeyse telefonu düşürüyordum. Beklediğim son şey buydu. Megan'ın bir damarı patlayacaktı. 'Bu... inanılmaz. Bunu nasıl savurdun?

"Şey... biliyorsun," dedi ve sonra kendini küçümseyen yarım bir kahkaha attı. 'Dürüst gerçek... Her şeyi açıklıyorum.

"Pardon? Avril muhteşemdi ama izleyiciler kahvaltı saatinde buna hazır mıydı?

'Ruhumu açıyorum Kate, göğüslerimi değil. Gerçi,' diye ekledi, sanki izleyicilerin tepkisini ciddiye alıyormuş gibi, 'Bence İskandinavların çıplaklık konusunda oldukça sağlıklı bir tutumu var, belki de onların kitabından bir yaprak almalıyız. Kıkırdadı. "Christopher'ın pek memnun olacağından emin değilim.

"Her şeyi göze alarak mı?" diye sordum.

'Hygge'nin önemi hakkında... ve Kopenhag'da öğrendiklerim. Küçük şeylerle ilgilenmek. Küçük şeyleri önemli kılmanın önemi, birisi için kek pişirmek, birlikte olmak için zaman ayırmak, ışıklandırmak

munlar ve bir fırsat yaratmak. Evliliğim hakkında konuşacağımı söylediğimde yapımcım neredeyse elimi ısırp koparacaktı.

Avril! Bunu yapmak zorunda değilsin.'

'Kate, hayatım, sana yardım etmek istiyorum ama bu benim de kariyerim. Tamamen tek fikirli olmak. İzleyiciler sıcaklık ister. Sıcak davranabilirim, zayıf görüldüğünü düşündüğüm için bundan kaçındım ama biliyor musunuz, izleyicilerin asıl istediği bu. Bir ünlünün biraz kırılganlık göstermesinden daha çok sevdikleri bir şey yok. Bu harika bir televizyonculuk olur.

"Peki kocanız bu konuda ne düşünüyor?

"Beni anlıyor. Beni harekete geçiren şeyin bu olduğunu anlıyor. Onun çok başarılı bir iş adamı olduğunu unutma. Beni seviyor ama aynı zamanda bunu başarmak için ne gerektiğinin de farkında... ve,' sesinde çınlayan minnettarlığı duyabiliyordum, 'bunu desteklemekten mutluluk duyuyor.

"Vay canına, bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum.

'Bir şey söylemene gerek yok. Bu beni haritaya koyacak.' "Bu harika.

'Evet ve Sophie için de. Biraz da olsa ona hak vermem gerekiyor'.

"Gelip seninle yemek yaptığını duydum.

Evet. O bir bebek. Bu sabah tüm prodüksiyon ekibine Danimarka pastaları ile rüşvet vermek kesinlikle yardımcı oldu. Ve her gün Hjem'de kahvaltı etmenin-'

"Her gün mü?

'Bir haftalığına, sevgilim. Bütün bir hafta.'

"Ne? Bir hafta boyunca her gün Hjem'den mi yayın yapacaksınız?

"Evet!

"Bütün bir hafta mı? Sesim kuşkuyla titriyordu. Ciddi olamazdı.

"Kate, bir dakika içinde seni boğacağım. Lütfen bana bunun bir sorun olacağını söyleme çünkü bir haftadan daha kısa bir süre için bir doğum ünitesi almak yapımcımın bütçesini mahvedecek.

"Sorun yok. Kesinlikle sorun değil. Herhangi bir şekilde, biçimde veya formda. Kesinlikle yok. İnsanların bakmasını bekleyerek odaya hızlıca bir göz attım, bu muazzam, devasa, inanılmaz bir şeydi ama herkes umursamazdı.

"Bu inanılmaz. Sen harikasın. Buna inanamıyorum. İnanılmazsın."

"Evet, öyleyim," dedi Avril, telefonda bana gülerek.

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl salladın?"

"Çok fazla fikirle geri döndüm. Hepsini ortaya attım. Danimarka ve *hygge* ile ilgili her şey çok moda. Patronum beni hiç bu kadar hevesli görmediğini söyledi. İzleyicilerin bayılacağını düşünüyor. Aslında, o ... er ... izleyicilerle çok daha uyumlu görüldüğümü söyledi. Tabii ki ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kabul ediyorum.

İkimiz de onun ne demek istediğini çok iyi anladığını biliyorduk. Geçen hafta içinde bir şeyler yumuşamıştı, belki de evde sahip olduklarının kıymetini bilmek, işteki savaşları kazanmanın her zaman düşündüğü kadar önemli olmadığını fark etmesini sağlamıştı.

Kalabalık ofiste etrafıma bakındım. Hayır, hâlâ kimsenin az önce olanlardan ya da indirdiğim büyük darbeden haberi yoktu. Belki de onun kitabından bir yaprak almalıyım.

Raporum tamamen hazırды ve elimde bir yığın kağıtla Megan'ın kapısını çaldım. Ofisi boştu.

"Megan'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum ofisine en yakın oturan kızlardan birine.

"Bir toplantıda.

"Saat 10'da toplantımız var.

"Hayır, saat dokuzda bir toplantıda olacak. Danimarkalı adamlar." 'Lars Wilder?'

"Evet, bu o. "Dokuz mu?

'Evet,' yanıtında sabırsız bir ıslıklı tıslama vardı.

Merdivenlere yöneldim, ikişer ikişer çıktım. Asansörü bekleyerek oyalanamazdım. Dünkü konuşma. Şimdi hatırladım. Dikkat etmezsen böyle olur. Hayal kuruyordun. *Saat 10'da bize katılabilirsin.*

Nefes nefese ve öfkeyle odaya daldığımda Lars'ı Megan ve Josh ile birlikte yönetim kurulu masasının etrafında otururken buldum.

"Ah, Kate," dedi Josh. "Otursana, lansman tekliflerimizi bitirmek üzereyiz.

Megan'a öfkeli bir bakış attım.

"Kate," Lars ayağa kalktı ve beni selamlamak için masanın etrafına geldi, iki elimi tutup sıktıktan sonra ellerime bir öpücük kondurdu.

kimsenin göremediği büyük bir göz kırpmayla
yanak. "Lars.

"Dönüş uçuşunuz nasıldı?"

"İyi, teşekkürler.

'Yine de uçağa binemediğinize çok sevindim. Annem kimse onu bulana kadar saatlerce soğuk bir zeminde yatmış olabilir. Josh'a döndü. 'Kate'e minnet borçluyum. Annemi kurtardı.

Korkunç yaşlı bir jambonu ve İngilizcesi birdenbire belirgin bir şekilde kötüye gitmişti. Yardım etmek de kurtarmak kadar işe yaradı.

Josh oturduğu yerde kıpırdandı ve bana ve Megan'a "*benim bundan neden haberim yok*" der gibi baktı. Megan hemen söze girdi ve 'O şirket için gerçek bir itibar. Büyük bir değer.

"Bunu görebiliyorum," dedi Lars deadpan. "Ve eminim ona en önemli çalışanlarınızdan biri olarak değer veriyorsunuzdur.

"Elbette. Megan başını salladı.

'Danimarka'da birlikte çalışmaya inanıyoruz. Dolayısıyla bunu görmek güzel'.

"Kate de burada olduğuna göre, belki gerilla harekâtına geri dönebiliriz," dedi Megan uzlaştırıcı bir gülümsemeyle.

Gerilla kampanyası mı? Benim için yeni bir haber.

"Yani, Lars, dediğimiz gibi," diye araya girdi Josh. 'Plan, resmi açılıştan önce bir teaser kampanyasının parçası olarak başkenti balonla bombalamak.

"Balon bombası mı? Lars'ın bakışları masanın etrafında dolaştıktan sonra tamamen şaşkın bir ifadeyle üzerimde durdu. Gözlerimi kocaman açarak ve hiçbir şey anlamadan baktım.

Josh yumuşak bir şekilde araya girerek sözü devraldı. 'Bu son derece sofistike bir operasyon olacak. Bu tür gerilla pazarlama etkinliklerini büyük beğeni toplayarak başarıyla gerçekleştirdik ve birçok ödül aldık. Bu örnekte, üzerinde Danimarka bayrağı olan on bin balon bastırmayı planlıyoruz. Bu balonlar, Hjem markalı dörder dörderlik bir filoyla özel gerilla ekiplerimiz tarafından başkentin hedeflenen yerlerine dağıtılacaktır... Biraz tiyatro ve çok fazla heyecan yaratmak için araba müşterimizle çapraz bir tanıtım yapabiliriz. St Pancras, Kings Cross, Euston, Paddington, Waterloo... Trafalgar Meydanı'nın yanı sıra tüm önemli banliyö giriş noktalarını bombalayabiliriz,

Oxford Circus, Covent Garden... tüm bu tür yerler. Böylece insanlar balonların ne anlama geldiğini sormaya başladılar. Neden Danimarka bayrağı?

"Bomba mı?" diye sordu Lars, aniden mükemmel İngilizce bilgisini kaybederek. "Bomba değil, b o m b a ," dedi Josh tatlı tatlı gülümseyerek. 'Bu bir terim. Mesela fotoğraf bombardımanı.'

Lars kaşlarını çatmaya devam etti.

'Bu balonlar. Bunun çevreye pek dost olduğunu düşünmüyorum'.

"Elbette doğada çözünebilir olacaklar," diye araya girdi Josh. "Çok dikkat çekecektir.

'Peki Danimarka bayrağı Hjem hakkında ne söylüyor? Vizyon insanlara *hygge*'nin tadını göstermekle ilgili. Bu kulağa pek *hyggelich* gibi gelmiyor.

Onun ilgisini kaybettiklerini gören Megan kaşlarını çatarak, "Kate, sanırım bazı haberlerin var. Basın gezisi sonrası bazı güncellemeler. Belki Lars'a ne tür bir haber beklediğimizi söyleyebilirsin.

Derin bir nefes alarak söze başladım. 'Geziye katılan altı üyenin hepsinden gelen tepkiler harikaydı. Geziden büyük keyif aldılar ve hepsi de haber, makale ve takip sözü verdi. Josh'un yüzünde bir anlık bir belirti yakaladım, evet-evet-kanıt nerede türünden şüpheli bir alay.

"Harika bir haber, Kate," dedi Megan. 'Eminim Lars'a tam bir rapor sunabilirsin, üzgünüm ama başka bir şey yoksa zamanın daraldığının ve açılışa ilgi çekmek için tanıtım kampanyasına geri dönmemiz gerektiğinin farkındayım.

Josh'un açıkça esnediğini görebiliyordum.

"Affedersiniz," diye araya girdim, "henüz bitirmedim.

Lars'ın ağzı seğirdi ama sanki odada dönen siyasi oyunlar ve imalar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı.

Sophie ayrıca mükemmel Danimarka hamur işlerinin nasıl yapılacağını da gösterecek.

"Eminim bu konu raporunuzda ele alınabilir.

'Açılış günü kahvaltı televizyonunda mükemmel Danimarka hamur işlerinin nasıl yapıldığını göstermek. Avril, Hjem'den bir hafta sürecek bir dizi yayın yapmayı kabul etti.

Megan'ın genişleyen gözlerini ve yavaşça memnuniyetle başını sallamasını ve Josh'un köpek gibi hasta ifadesini alarak haberin yerleşmesine izin verdim. 'Avril

haftanın ana hatları üzerinde.'

Sandalyeme geri oturdum ve ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Bu mükemmel.

Megan bana hayranlık dolu bir bakış atarak, "Bu harika," dedi. Josh hâlâ bir köpek kadar hasta görünüyordu.

Ben'in önerdiği bar, Covent Garden üzerinden ofise kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve tam zamanında oraya vardım, bir elinde yarı sarhoş bir Corona şişesi ile bulmacaya dalmış bir masada olduğunu gördüğüm için minnettardım. Kapının girişinde durup ipuçlarını incelerken kalemini çiğnemesini ve sonra dalgın bir şekilde birasını alıp uzun bir yudum almasını izledim. Onu yutkunurken izlemenin nabzımda hızlı bir heyecan sıçramasına neden olması tamamen çılgınca mıydı? Boğazların seksi olduğunu ya da Tivoli'de onun kokusunu ve tenini yakından ve kişisel olarak hatırlamamı sağladığını kim bilebilirdi ki? Aceleyle nefesimi içime çektim ve zeminde ilerlemeye başladım. Başını kaldırdı ve yüzünü aydınlatan keyifli gülümseme karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Masasına vardığımda onu nasıl karşılayacağım ikilemiyle sinirlerim gerilmişti ama beni kollarına çekip dudaklarımı karıncalandıran nazik bir öpücükle fırçalayarak tüm kararları ortadan kaldırdı. Sanırım biraz aptal ya da şaşkın görünmüş olmalıyım çünkü yüzü beni daha da karmaşa içinde bırakan bilmiş sıcak bir gülümsemeye dönüştü.

Aman Tanrım, Benedict Johnson'a kanca, çizgi ve platin düşmüştüm. Kopenhag'da her şeyin kafamda olduğunu düşünerek kendimi kandırıyordum. Gerçek hayatta değil. Ve tüm o eğlenceli, flörtöz duygular Danimarka'da ait oldukları yerde kalacaklardı ama hayır... Birinden hoşlanmanın ve onun da sizden hoşlandığının (ve gözlerindeki bakıştan bunun böyle olduğundan oldukça emindim) bu lezzetli hissi çok hoştu.

"Merhaba, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Gözlerinde yine o sıcak, ayak parmaklarını kıvıran pırıltı vardı. "Ofiste iyi bir gün müydü?

"Fena değil. Ben de ona gülümsedim, kelimelerimizin yanında paralel bir konuşulmamış konuşma vardı. 'Hiç de fena değil. Avril kozlarını paylaştı.

"Öyle mi?

"Oh evet. Hiç yaptı mı!"

"Bir içki ister misin, sonra her şeyi anlatabilirsin? Ne istiyorsun?"

"Bunlardan biri çok iyi olur," diyerek önündeki bira şişesine doğru başımı salladım. İyi bir seçim yapmıştı; bar çok kalabalık değildi ve Londra'nın her zamanki çılgın iş çıkışı ortamından ziyade sakin bir havası vardı.

O bara giderken, bulmacayı küstahça yüzüme doğru çevirdim. Döndüğünde, "Pek iyi gitmiyorsun," diye alay ettim.

Gizemli bir gülümsemeye omuz silkti. "Aklımda başka şeyler vardı.

Masanın üzerindeki bira altlığıyla oynarken, Ben'in nazıkçe görmezden geldiği bitişikteki masanın altından bir taş gibi kayarak yere atmayı başardım. Kendime gelmem gerekiyordu; heyecan biraz fazla gelmeye başlamıştı.

"Peki Avril neler yapıyor? Sophie'nin bana anlattıklarına bakılırsa, bu sorunun cevabı yankılanan bir şekilde

Evet ve bu sabah onunla konuştuğumda çok neşeliydi. Ona canlı yayın planları hakkında her şeyi anlattım.

'İş yerindeki herkes bundan bahsediyor. Dürüst olmak gerekirse, tek başıma bir sürü kediyi kurtardığımı, çok başlı canavarları öldürdüğümü ve herkes için çay yaptığımı düşünürsünüz.

"Clowder? Ben çok etkilenmiş görünüyordum ve başını benimkine doğru eğerek yaklaştı. Bar dolmaya ve gürültü seviyesi yükselmeye başlamıştı.

"Kediler için ortak isim," dedim kendini beğenmiş bir edayla. "Harika bir bulmaca kelimesi.

Öyle. Bunu unutmamalıyım. Yani, temel olarak, İngilizce diline ukalaca hakim olmanın yanı sıra,' dedi kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak beni güldürdü, 'günün kahramanı sensin.

'Evet, en azından bugün için. Yarın hepsi unutulacak ama umarım patronlarımla aklında kalır.

"Terfiden haber var mı?

Dudağımı ısırdım ve parmaklarımı kucagımda birleştirdim.

'İyi görünüyor... Hala gezinin basında yer alması hakkında konuşuyorlar...'

'İyi haberlerim var. Makaleyi yazmanın ortasındayım. Aslında mimari o kadar etkileyiciydi ki, şehirdeki binalara ve eski ile yeni arasındaki zıtlıklara odaklanan ikinci bir yazı yazmayı düşünüyorum. Muhteşem tasarımlar var ve opera binası gibi birçoğu bireyler ve şirketlerle ortaklaşa yaptırılmış ve inşa edilmiş.

"Kanal gezisine bayılmıştım," dedim suyun kenarında duran çarpıcı binayı ve Nyhaven'daki iskele binalarının muhteşem renklerini düşünerek. "Avril'in kafasını çarpması dışında.

'Olaylıydı, hakkını vermeliyim. Bahse girerim yolculuktan sonra ne yapacağını bilemiyorsundur.

'Aslında bu benim her şeyi çok farklı görmemi sağladı. Rock Korosu'na katıldım,' önceki akşamı hatırlayarak sııttım, 'tesadüfen ve Perşembe akşamı Ikea'ya bir ev gezimiz var. Tam olarak ne almak istediğimize karar verdik ve ben ve ev arkadaşım Connie, dairemizi hijyenik hale getireceğiz.

'Bu bir şey mi? Hyggify?'

Artık öyle. Geçen yılı buranın durumundan yakınarak ve taşınmayı planlayarak geçirdik ama burası harika bir konumda. Kira makul ve ev iyi durumda. Yolculuk bana fark ettirdi ki, eğer kendimize çeki düzen verirsek burayla çok şey yapabiliriz." Gevezelik ediyordum ve daha da kötüsü Ben'in bundan eğlendiği belliydi. 'Duvardaki küf gibi şeylere alışırsın ve onunla yaşarsın. Biz bir görevdeyiz. Bu gece beni boya işinden kurtardın.

'Eğer bu beni bir kahraman yapacaksa, kabul ediyorum. Pazularını esnetmek için kollarını kaldırdı. 'Gerçi bu *hygge* ile ilgili değil de daha çok makyajla mı ilgili? Ağzına şüphecilik dokunmuştu.

'Gazeteci doğrulama modunda mısınız? Gerçekleri iki kez mi kontrol ediyorsun?' diye sordum. 'Tüm bu rahatlık ve etrafınızda güzel mobilya ve aksesuarların olması, ruh halinizi hafifletmesi ve zamanınıza değer vermenizi sağlaması beni gerçekten etkiledi. Evim hakkında tamamen farklı bir açıdan düşünmemi sağladı.

"Kız kardeşimin çocuklarının evimi dağıtması, evimi tamamen farklı bir açıdan düşünmemi sağladı. Kilitleri değiştiriyorum. Bana Rock Korosu'ndan ve tesadüfen nasıl katıldığınızdan bahsedin. Merak ettim.'

Kuşkuculuğu ve konuyu aniden değiştirmesi beni biraz hayal kırıklığına uğratmış olsa da güldüm.

"Bu her zaman yapmak istediğim şeylerden biriydi. Her hafta kilise salonunun önündeki afişin önünden geçiyorum. Dün gece işten erken çıktım ve içeri girdim. Bir broşür almak için. Durdum ve güldüm.

"Ne?

"Şapşal, sevimli ama pasaklı kadın zaten koroda olduğumu sandı, bu yüzden beni onunla birlikte masaları gezdirdi ve ne olduğunu anlamadan önce onu utandırmadan ayrılamadım, bu yüzden kaldım ve şarkı söyledim.

"İyi ki o gece garip bir dövüş sanatı yapmıyorlardı. "İşte bir fikir, her zaman bir ninja olmayı hayal etmişimdir!

'Şimdi beni korkutuyorsun. Şimdiden oldukça sert olabiliyorsun.'

Yine flörtöz şakalaşmalara dönmüştük.

"Yapabilir miyim? Meydan okuyan bir kaş kaldırdım.

"Ah, evet," diye eklemekten önce bir süre durakladı, "ama iyi bir şekilde. Koruyucu. Diğer insanlar için mücadele ediyorsunuz. Şarkı söylemek hoşuna gitti mi?

Zevkle iç çektim. "Çok sevdim. İnsanların hepsi çok sevimliydi ve şarkı söylemenin, özellikle de diğer insanlarla birlikte şarkı söylemenin nasıl bir keyif verdiğini unutmşum. Yine gevezelik ettiğimin farkındaydım ama kolunu yanındaki koltuğun arkasına rahatça yaymış olduğu için, aniden ortaya döktüğüm bilgiler karşısında oldukça rahat görünüyordu. "Yıllardır böyle bir şey yapmadım. Londra'ya ilk taşındığımda her şey o kadar bunaltıcıydı ki hiçbir şey yapmadım. Her yaştan ve her kökenden insanla birlikte olmak çok güzeldi.

İşe odaklanmak ve o dünyanın dar sınırları içinde yaşamak, yeterince iyi olmama hissini artırmıştı.

'Futbol oynamaktan keyif aldığım şey de bu. Takımımızda tesisatçı, bagaj taşıyıcı, muhasebeci, peyzaj bahçıvanı, film yapım müdürü ve ayak hastalıkları uzmanı var. İş yerinde aptalca bir şey yüzünden strese girdiğinizde sizi rahatlatıyor. Kız kardeşiniz banyoyu su bastığında da işe yarıyor.

"O nasıl? Henüz gitmedi mi?"

"Evet, Tanrı'ya şükür, yine de dairemi normale döndürmeye ve komşularımla aramı düzeltmeye çalışıyorum. Tavanlarından banyo suyu aktığı için pek memnun değiller, ancak neyse ki gürültü seviyeleri bebek işgali öncesi standartlara döndüğü için çok rahatladılar ve beni affedebilirler.

Yüzümü buruşturdum. "Ahh. Bu sigorta primlerini mahvedecek' dedi.

Hayır, olmayacak. Kocası Rick, aile içi kavgasız bir haftanın ayrıcalığını ödeyecek. Ona ve anneme söylemeden taşınmayı düşünüyorum.

"Bunu kastetmiyorsun," diye takıldım.

Yüzünü buruşturdu, 'Çok cazip. Dürüst olmak gerekirse Amy ve Rick'in kafalarını birbirine vurabilirim. Peki ya sizinkiler? Onlarla konuştun mu?"

'Hayır, ben... erteliyordum. Çok meşguldüm.'

"Bu hafta sonu meşgul müsün? Sözcükler sanki bir süredir aklımdaymış da söylemeye karar verince hemen uçup gitmiş gibi bir anda ağzından çıkıverdi.

"Şey... hayır. Birdenbire sosyal planları olmayan üzgün bir ezik gibi görünmem umurunda olmadı.

'Cumartesi akşamı yemeğe gelmek ister misin? Köri sever misin? Hint yemeği? Yakınımda harika bir restoran var. Şimdi gevezelik ediyordu ve bu gerçekten çok tatlıydı.

Sanki ikimiz de bunun bir sonraki adım olduğunu fark etmişiz gibi rahat sohbetimiz aniden durdu. Ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi, yüzü boğazına takılan nabız dışında neredeyse bomboştu.

"Bu Cumartesi mi? Masanın altında bacak bacak üstüne attım ve bileğimi bacağıma doladım.

"Evet. Bu Cumartesi. Masaya doğru eğildi ve elini ön kolumda gezdirerek tenimde dans eden küçük ürpertiler yarattı. "Kate, benimle yemeğe gelmek ister misin?

Nefes nefese, "Evet," dediğimde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Bu... çok hoş olurdu.

Avucumu ters çevirdi ve parmaklarını ortasına koyarak daha belirgin bir titreme yarattı ve bu da ondan tehlikeli bir gülümseme ortaya çıkardı. Üzerimde yarattığı etkinin tam olarak farkındaydı, ancak gözlerinin kısılmasından onun da aynı şekilde etkilenmediğinden emin değildim.

Telefonu çaldı ama duymazdan geldi.

'Bir masa ayırtacağım. Çok popülerdir. Gözlerimi sabit bir niyetle tutarak durakladı. "Dairemden yolun aşağısında.

İşte oradaydı. Kriz noktası. Bir olasılık.

"Harika. Harika. Etrafımızdaki herkesten habersiz küçük bir ada gibi birbirimize gülümsedik.

"Burası biraz... daha sessiz. Bir masa ayırtacağım. Sekiz olur mu?' 'Evet. Bu çok hoş olur...'

Telefonu tekrar bipleli.

"Kahretsin, özür dilerim. Bunu okumam gerekiyor ve bunun iş olduğunu ve beni geri isteyeceklerini biliyorum. Telefonunu okurken yüzü düştü. "Evet.

Bana döndü. 'Kahretsin, bu saçmalık. Seni iptal etmek istemedim... ama kaçmak da bir o kadar kötü.

"Hey, endişelenme.

'Hayır, normalde yapmazdım, söz veriyorum, ama iş masasına geri dönmeye çalışıyorum. Bir haber var. Yardım etmek için gönüllü oldum. Ve lanet olası kanunlar çiğnendi. Geri dönmem lazım.

Elime dokundu, kısa ve tüy kadar hafif bir dokunuştu bu, i ten bir el sıkmadan daha fazlasını ifade ediyordu. 'Kate... İş her şeyden önce gelir diye bir şey yok... Kahretsin,  yle sayılır... Ama bu farklı.

Elimi kaldırdım, kelimeleri karıştırmasına gülüyordum. "Tamamen anlıyorum. O gazetesini ve ceketini toplarken ben de ayaĝa kalktım. "Cumartesi günü görüşürüz.

Gözlerinde minnettarlık parlıyordu. "Bu kadar anlayışlı olduĝun için teşekkürler.

"Dua et de Cumartesi günü acil bir halkla ilişkiler durumu olmasın. Ona sırttım.

"Hmm, duvar k ĝıtlarının modasının ge tiĝi ilan edildi. Bardan çıkarken elini dirseĝimin altına sıkıştırdı. 'Perdeler geçmişte kaldı. Kanepe  ld .

Kalabalık caddeye  ıktıĝımızda ona döndüm ve üstün bir bakış attım.

Çok komik. İstediuiniz kadar alay edin. Ben işimi seviyorum. Bunu söylerken, kelimelerin içtenlikten ziyade alışkanlık olduĝunu fark ettim.

Artan sayıda mesaj uyarısıyla noktalanan birkaç  p c kten sonra isteksizce geri çekildi ve bařparmaĝıyla dudaklarıma dokundu.

"Gitmeliyim.

Cumartesi gününe çok uzun bir zaman varmış gibi görünse de omzunun üzerinden bana attıĝı hüzünlü bakış o zamana kadar sürecekti.

Bölüm 28

"Vay canına Mary, Pollyanna yaşıyor ve iyi durumda," dedi Connie, ben mutfağa doğru zıplarken sade bir kahve tutuyordu.

"Akşamdan kalma mısın?" Yanaklarında belirgin bir yeşil renk vardı ve Gözlerinin altında kömür halkaları var.

"Kraliçe boy," diye inledi, yeni mutfak sandalyesine daha da kayarak. "Margaritaların ölçülü içilmesi gerektiğini hatırlat bana.

"Bunu daha önce de yaptım ve sen beni hep görmezden geldin.

"Bana daha sert hatırlat. Dün gece seninle kalmalı ve Ikea ile ilgili her şeyi kutlamalıydım. Ama Cuma geceleri dans etmek içindir.'

"Sen öyle diyorsan," dedim, dikkatle solgun yanaklarına bakarak.

Benimkilerden biri olmayan yeni kahve fincanını kaldırdı ve radikal bir dönüşüm geçiren açık plan mutfak ve salona göz gezdirdi. "Harika görünüyor, bunu neden daha önce yapmadığımızı bilmiyorum.

Hygge Operasyonu büyük bir hınçla benimsenmişti. Connie, ev sahibimize yeni kiracılar bulmanın şu anda evde bulunan iki güvenilir kiracıya kıyasla yüksek riskli olduğuna işaret eden güçlü bir dava açtı ve o hafta gelip küfü ve kombiyi halletti. Tam kiracıya boyun eğdirmişken, halının pireli olabileceğini de ekledi. Ev sahibimiz, o eğilen ve dalan tiplerden biri olarak, Perşembe günü yeni bir orta gri halı (Connie tarafından belirtildiği gibi) döşetmeyi başardı.

Bir araya getirdiğimiz kaynaklarla, yeni bir daire için depozito olarak biriktirdiğimiz paranın bir kısmını yatırarak, Connie'nin eski erkek arkadaşının külüstür transit minibüsüyle Croydon'daki Ikea'ya yaptığımız yolculuk büyük bir başarıya dönüşmüştü.

"İyi iş çıkardık. Connie yeni soluk mavi kanepeye baktı, minderlerle ve kumaşla güzel bir kontrast oluşturan uyumlu bir örtü ile doluydu.

Soluk mavi-gri duvarları boyamak arşamba gecesinin çoğunu almıştı. 'Ve lamba tüm farkı yaratıyor,' diye alay etti.

"Umarım Megan bunun ne kadara mal olduğunu hiç hatırlamaz," dedim. Saha için aldığım lamba kırtasiye dolabına tıkılmıştı ve Cuma günü bir taksiyle benimle birlikte eve gelmişti ve ücretin her kuruşuna değmişti.

Biraz el emeği ve perakende terapisi ile daireyi dönüştürdük. Yatak odamı toparlayan ve çok daha çekici hale getiren bazı raflar ve saklama kutuları satın aldım. Pek baştan çıkarıcı bir yatak odası sayılmazdı ama birini gece için eve getirebilirdim. Planladığımdan değil elbette. Şey değil... muhtemelen.

"Biliyor musun, kendimi tam bir yetişkin gibi hissediyorum. Bunu neden daha önce yapmadık?

Kendinizi çok daha iyi hissetmenizi sağlar. "Hygge.

"Keşke bunu söylemeyi bıraksan. Connie ürperdi. 'Her an chukka yapabilirim. Midem şu anda maksimum seviyede dönüyor. Ayağa kalktı ve su ısıtıcısını açarak mutfak ünitesine yaslandı. 'Kahveye ihtiyacım var, yoksa yatağa geri döneceğim ve bugün bir kayıp olacak. Aşık çocukla buluşmaya ne zaman gidiyorsun? Ve bütün günü hazırlanarak mı geçirmeyi planlıyorsun?

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Onun adı Ben, unutma. Midem aptalca, dalgalı duygularla doluydu. "Ve altı buçukta çıkıyorum. Telefonumu kontrol ettim. "Yedi saat yirmi altı dakika sonra.

"Kate'imiz aşık mı oldu?

Gözlerimi kapattım, yanaklarımdaki pembeliği hissettim. "Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun yoksa gerçekten, gerçekten, gerçekten hoşlanıyor musun? Connie bayılacakmış gibi yaparak ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu.

'Çok çocuksusun,' diye yüce olmaya çalıştım ama bu imkansızdı.

"Ah, şu gülen suratına bak," diye dalga geçerek yanıma geldi ve ağzımın kenarını dürttü.

'Ah, dur artık,' dedim elini iterek.

"Özür dilerim, eğleneceksin. Bana hızlıca sarıldı. 'Bu Ben sana yakışıyor, oysa Josh hiç yakışmıyordu. Senin stres seviyeni arttırıyor gibiydi.

"Çok hoş biri. Belki de...' Ona son derece romantik bulduğu ilk buluşmamızdan bahsetmiştim.

"O," diye bitirdi benim yerime.

"Bu muhtemelen uğursuzluk getirecek," dedim parmaklarımı çaprazlayıp havaya kaldırarak.

"Hayır. Connie başını bir yana eğdi. 'Farklı görünüyorsun... Sanırım bu *hygge* işinde bir şeyler olabilir. İkimiz de evin yeni ve gelişmiş dekorunu inceledik. 'Komik değil mi, bir şeylere nasıl katlanıyorsun. Sonra gerçekten düşündüğün ve bir şeyler yapmaya başladığın anda tüm bakış açın değişiyor,' diye düşündü ve bana değerlendirci bir bakış attı.

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun?" diye sordum ihtiyatla.

"Geri döndüğünden beri biraz farklı görünüyorsun... daha..." doğru kelimeyi ararken "tekinsiz" kelimesini buldu.

"Singy? Sesimi Maria Von Trap gibi çıkarıyorsun."

Kıkırdayarak, "Hadi bize *The Hills are alive*'dan bir parça söyle..." dedi.

Gözlerimi devirerek onu görmezden gelsem de, notaları ve Julie Andrews'un sesini anında kafamda duyabiliyordum. Şarkı dans ediyordu dilimin ucunda.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, çok şarkı söylüyorsun.

"Aradaki büyük fark bu mu? Söyleyeceklerini merakla bekliyordum ama kayıtsızmış gibi davranıyordum.

'Evet,' diye omzumu dürttü, başka birine agresif gelebilecek bir hareketle, 'çok daha pozitifsin. Kararlısın. Daha neşelisin. Çok daha az yerin dibine giriyorsun... ve bu hafta her akşam işten eve erken geliyorsun, senin için erken. Ve eve geldiğinde bitkin ve endişeli görünmek yerine fikirlerle dolusun.

"Belki de Danimarkalıların bakış açısı bana da bulaşmıştır. Şarkı söylemek bir yana, hayat biraz daha hafif hissettirdi.

"Ya da belki aşktır? Beni dikkatle izlerken kelimeler havada asılı kaldı, kışkırtıcı ve korkutucuydu.

"Saçmalama," dedim, sanki inkâr etmek her şeyi ve her türlü olasılığı ortadan kaldıracakmış gibi onları geri çevirerek. 'Bu bir randevu, ondan hoşlanıyorum... ama...'

"Ama? Connie'nin ruh hali, hiçbir şeyden çekinmeyen bir ruh haliydi.

'İkimizin de devam eden işleri var. Kariyerlerimiz. Ve o işe çok yakın. Bir daha böyle yanmayacağım. Bak Josh'la ne oldu. Ve ikimizin de ciddi bir şey için zamanı yok.'

'Kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bu yedi bahane gibi bir şey,' diye ısrar etti Connie. 'Eğer ondan hoşlanıyorsan, bu işi yürütebilirsin.

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Elimi ağzıma sürttüm. *Öyle miydi? Olabilir mi?* "Karışık bir durum.

Saçmalık. Çünkü karmaşık hale getirmeyi sen seçtin. Kız erkekle tanışır. Kız erkekten hoşlanır. Kız oğlanla çıkar. Kız ve erkek bir çift olur. Bam. Çok basit.' Susturucu bir parmak kaldırdı. "Bana bahane üretme. Eğer istiyorsan sahip olabilirsin.

Kuşkuların havada asılı kaldığını gördü, 'Vay canına Kate, işte bunu yapıyorsun, işleri yoluna koyuyorsun. Özel hayatında neden olmasın? Orayı çok sık ilk sıraya koyuyorsun. Bir değişiklik yapıp kendini düşün. Yüzü yumuşadı. "Pekâlâ, ders bitti. Bu gece ne giyiyorsun?"

"Emin değilim.

Sadece ne yapacağıma karar veremediğim için. Etkilemek için dışarı mı çıkayım yoksa sakın mı davranayım?

"Peki yeni iç çamaşırların var

mı?" "Hayır!

"Tamam, alışverişe gidiyoruz.

"Onunla yatacağımı kim söyledi?

Connie birden masumlaştı. "Hiç kimse. Önemli olan yapıp yapmaman değil, kendini karşı konulmaz hissetmen ve istersen yapabileceğini bilmen.

'Tamam,' diye ayağa fırladım. 'İyi bir noktaya değindin...' Ve alışverişe gitmek önümüzdeki birkaç saati güzelce dolduracaktı.

Connie'nin gözetiminde iki saat süren bir randevu hazırlığı sürecinde taş üstünde taş bırakılmadığını bilmenin yanı sıra yeni bir sütyen ve ona uygun bir külotun özgüveninize yaptığı şey inanılmaz. Zorbalık çok güçlü bir kelime olurdu, cesaretlendirmek belki daha adil olurdu. En iyi şekilde görünmek için her şeyi yapmam konusunda ısrar etti. Kaşlar alındı, bacaklar tıraş edildi, saçlar yıkandı, kurutuldu ve kıvrıldı, makyaj ustalıklı uygulandı ve Connie'nin çok pahalı Clinique stay-put-mist ürünü üstüne püskürtüldü ve cömertçe Jo Malone vücut kremini kullanmama izin verdi. Başka hiçbir şey olmasa bile her yerim muhteşem kokuyordu.

Ben benimle metro istasyonunda buluşmak için ısrar etmişti ve yürüyen merdivenden yukarı çıkarken, hafifçe titreyen bacaklarımı sabitlemeye çalışarak kauçuk tırabzana asıldım, bunu çok fazla okuduğuma ikna oldum. Akşam yemeği. Hepsi bu kadardı. *Yapma.*

Kendini aşma Kate. Ne yazık ki vücudum bu mesajı almamıştı. Metroda gergindim, bacak bacak üstüne atmıştım, bir ayağım ayak parmaklarımdan sarkan ayakkabıyı yolculuğun büyük bölümünde bir aşağı bir yukarı sallıyordu ve çantamın içindekileri beş kez kontrol etmiş olmalıydım. Telefon. Anahtarlar. Para. Parfüm.

Sonunda, en sevdiğim elbiselerden biri olan, köprücük kemiğimi ve omuzlarımı vurgulayan, Bardot tarzı yakası kıvrılmış küçük kırmızı bir elbise giydim ve mavi ayakkabılar ve mavi bir debriyajla tamamladım. Vücudu saran ve sofistike olan bu elbise tüm doğru yerlere oturuyor, ağırbaşlı ama aynı zamanda normalde mantıklı bir kaşmir hırka ile kapatılan şık yakanın açığa çıkardığı geniş ten ile daha fazlasını ima ediyordu.

İstasyonun girişine doğru ilerlerken saçlarım yukarıdaydı, birkaç stratejik bukle sırtımın üstünden kaçarak tenime fısıldıyordu. Ben fayanslı duvara yaslanmış bekliyordu ve beni görür görmez gözlerinin parladığını gördüm, bana uzun, telaşsız bir bakış atarken yüzünü yavaş bir onay gülümsemesi dolduruyordu. İlgiyle bakan bakışları ayakkabılarımdan yukarı, yukarı ve göğsüme, boynuma, yüzüme doğru saniye saniye ilerlerken, heyecanım patlamak üzere olan bir şampanya şişesi gibi köpürdü ve ona ulaştığımda, önsöz söylemeden beni kendine çekti ve sanki çok uzun süre beklemişiz gibi ağızlarımız kısa, umutsuz bir öpücükle otomatik olarak birleşti.

Vay be! Hormonların ve şehvetin etkisiyle öpücük beni neredeyse uçuracaktı ve dudaklarımız nihayet ayrıldığında, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak ona sarıldım. Onun da gözlerinin aynı şekilde parladığını ve beni sıkıca tuttuğunu görmek memnuniyet vericiydi.

"Merhaba," dedi, sesindeki boğukluk içime işledi. Onun ne kadar muhteşem olduğunu nasıl unutmuştum? Sanki kendimi yeniden tanımaya çalışıyormuşum gibi, neredeyse şaşkınlıkla uzanıp yeni tıraş edilmiş yanağına dokundum.

"Merhaba, sen.

Birlikte birbirimize gülümsedik, yanımızdan geçen diğer insanlardan habersizdik. Yolda kalmış olmalıydık ama o sırada ikimizin de sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum.

"Görünüyorsun..." Eli saçıma uzandı, buklelerden birini parmağının etrafında döndürdü ve Connie'nin neden böyle yaptığını çok iyi anladım. "Saçını beğendim. Parmağı boynumdaki narin deriyi sıyrarak beni ürpertti. Sinir uçları güneye doğru dans ediyor, olmamaları gereken yerlere küçük titremeler gönderiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, eğilip dudaklarımla pürüzsüz çene çizgisine dokundum. 'Hoşuma gitti...' Yüzü boyunca ve boynundan aşağıya doğru bir dizi öpücük kondurdum. Onun kokusunu içime çektim, misk tonları, erkek ve tıraş losyonu, sarhoş edici ve aniden çok ama çok cezbedici.

Hormonlarım beni ele geçirip kontrolü tamamen ele geçirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Aslında, yalan söylüyorum, komuta merkezine saldırmışlardı ve ben de o cehennemde yatan hergelelere teslim olmuşum ya da belki de sadece Ben'di. Üzerinde küçük beyaz bir ... desen, çiçek, bir şeyler, bilmiyorum ... dürüst olmak gerekirse - gömlek üzerime oturmuştu, gerçekten oturmuştu ... geniş omuzlar, çözülmek için beyaz düğmeler, göğüs ... ağzım kurumuştı ve bacak bacak üstüne atıp içimi kaplayan şiddetli ihtiyacı durdurmak istedim. *Neyim vardı benim böyle?*

Parmaklarım gömleğin içinde gezinmek ve her bir düğmeyi açmak istiyordu. Baskılı pamuğu omuzlarından geriye itmek.

Ben'in keskin nefesi ve boğuk bir sesle, 'Kate,' demesi beni hızla ayağa kaldırdı.

Neyse ki gözlerindeki boğucu, sırlı bakış ve kollarımın üst kısmını ritmik bir şekilde okşayan parmakları, onun da benim kadar gergin ve büyülenmiş olduğunu gösteriyordu, ancak azıcık da olsa aklı kalmıştı. "Kate.

Başımı salladım. Restoran. Akşam yemeği. İsteksizce geri çekildim, boynuna son bir kez sokuldum, dilim teninde gezindi... evet, tamam, bu kasıtlıydı, bir noktaya işaret ediyordum.

Ben parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi sıkmadan önce birbirimize acıklı gülümsemelerle bakarak ayrıldık, gözlerimiz bilerek bir öneride bulundu. "Bu taraftan," dedi yaramaz, pişmanlık duymayan bir sırtısla, "Restorana gitmeliyiz... önce... önce.

"Evet. Evet, yapmalıyız.

Restorana doğru kısa bir yürüyüş her şeyi sakinleştirdi ve garson yüksek arkalıklı, kadife minderli bir sandalye çıkardığında nabzım normale dönmek üzereydi, bir tahttan bir kez çıkarılmış ikinci kuzen ve oturdum, şık bir elbise giydiğim için mutluydum.

Ben bir şişe kırmızı şarap sipariş etti ve garson bize menüleri bıraktı.

"Bu muhteşem," dedim, koyu mor duvarlar ve üst kenarlarda hortumdan kuyruğa doğru ilerleyen altın varaklı filler karşısında büyülenmişim. Nakış ve payetler masa örtülerini süslüyor, renkli cam adaklar çay ışıklarıyla mücevher parlaklığında parlayarak Bollywood coşkusu ve rengini yansıtıyordu.

'Yemekleri deneyene kadar bekle,' dedi. "Buraya daha önce sadece bir kez, kız kardeşimin doğum günü için gelmişim. Durakladı, "Geri gelmek için iyi bir bahane bekliyordum.

"Ben bir bahane miyim? Çenemi ellerimin üzerine koyarak buyurgan bir kaş kaldırdım.

Gülümseyerek öne uzandı ve ellerimden birini tuttu, parmakları bileğimin iç kısmında kayıyordu, kelebek yumuşaklığında. "Bir sebep.

Ben de gülümsedim ve elimi onun elinin içinde gevşek ve rahat bir şekilde duracak şekilde çevirdim.

Garson geri döndü ve şişeyi dikkatlice açıp Ben'in şarabı denemesine izin verdikten sonra ikimize de birer kadeh doldururken sessizce oturduk.

"Şeref. Bardaklarımıza vurduk.

'Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Çok güzel görünüyor.' Restoranın etrafına bakındım, her masa doluydu. Bize en yakın masada iki yaşlı çift oturuyordu, bir garson el arabasını boşalttı, masanın ortasına mumla aydınlatılmış bir yemek ısıtıcısı yerleştirdikten sonra gümüş tabaklara altın pirinç, koyu kırmızı köri, kremalı kehribar rengi tavuk yemeği ve bir yığın şişirilmiş, kömürleşmiş naan koydu.

"Vay canına," diye açgözlülükle inledim, "harika kokuyor.

"Mmm, öyle değil mi? Keşmir yemeği. Bolca yoğurt, kakule, tarçın ve karanfil. Çok fazla safran ve yağ kullanıyorlar. Çok zengin.'

"Tur rehberi Ben yemek uzmanına mı dönüşüyor? Etkilendiğimi ama onu kızdırmaya kararlı olduğumu söyledim.

Sırıttı ve menüyü kaldırdı, "Daha önce okumuştum.

Grosvenor Oteli hakkındaki bilgisini ve Opera Binası'na olan hevesli ilgisini hatırlayarak, 'Ve hepimiz senin gerçekleri sevdiğini biliyoruz,'

dedim. Hafifçe utanarak başını salladı, 'İ ç i m d e k i gazeteci bu.

Gerçekleri severim.

Kontrol ediyorum.'

"Bu yüzden mi gazeteci oldunuz? Dudaklarım seğirdi, "Meraklı olmak için... izin mi?

Parmakları elimi sıkıca kavradı, "Meraklı mı diyecektin?" "Kim ben?" Masum numarası yaptım.

"Biraz inek olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerinde kahkahalar dans ediyordu. "Aklımdan geçti. Bir çift gözlük ve Clark'ı sallayabilirsin

Kent bak.'

Bir kahkaha patlattı. 'Bana hiç yüz vermemeni seviyorum. Tanıdığım kadınların yarısı hayır der ve bana kirpiklerini kırptıtırırdı. Ya da en azından Süpermen olduğumu ima ederlerdi.

"Neden mi? Çünkü sen," diye nefes nefese tatlı bir ses tonuna büründüm, "*çok güzelsin*," iltifatı ve bana verdiği sıcaklık hissini görmezden geldim.

"Senden neden bu kadar hoşlandığımı bana hatırlatır mısın? Elimi çekiştirirken ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı, parmakları benimkilerle birleşti, sözleri içimi sıcaklıkla doldurdu.

"Çünkü seni diken üstünde tutuyorum ve beş saniye saçmalığını kabul etmiyorum." Sıcak, boğuk ses tonum sözlerimle çelişiyordu. "Senden çok hoşlanıyorum" cümlesini ya da mutluluk dansı yapan hislerimi aklımdan çıkaramıyordum.

Neyse ki garson ortaya çıktı, peçetelerimizi salladı ve kucağımıza koydu çünkü ben kendi adıma çok sıcak ve rahatsız olmaya başlamıştım.

"Özür dilerim, geri gelebilir misiniz? Aceleyle deri ciltli menülerden birini aldım.

Aklında yemekten başka şeyler olan müşterilere alışık olduğu belli olan kibar bir baş hareketiyle geri çekildi.

"Ne tavsiye edersiniz? Ben sordum.

'Geçen sefer Rogan Josh yedim ve harikaydı. Tekrar yiyebilirim.

'Hayır, yapamazsın,' dedim. 'Sophie'nin de dediği gibi farklı bir şeye sahip olmalısın, bu...'

"Yemek eğitiminiz için iyi oldu," diye koro

halinde konuştu. 'Kesinlikle, bizi teşvik etmesine sevindim...'

'Teşvik mi? Zorbalık demek istiyorsun.' Ben sessiz bir kadeh kaldırarak şarabını yudumladı. "Bayan Whiplash'e.

"Cesaretlendirildi," diye azarladım onu. "Ve ona böyle hitap edemezsin.

"Doğru.

"O Küçük Günışığı," diye duraksadım, gerçi onunla son konuştuğumda pek de neşeli değildi ama bu aramızda kalsın, Ben'le paylaşmama gerek yoktu. "Yeni şeyler denememiz konusunda harikaydı, ama itiraf etmeliyim ki ringa balığını seveceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ben de öyle. Güldü. 'Ama acaba Yunanistan'daki Retsina gibi mi? Oradayken tadı harika ama iyi seyahat etmiyor.

"Öyle deme, ben de bir ara bisiklet ödünç almaya hazırdım.

"Gerçekten mi?" Ben başını o şüpheli hareketlerden biriyle eğdi.

'Şey, kesinlikle bunu düşünüyordum,' diye itiraf ettim.

Bana onaylayan bir sırıtış attı. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?" "Eğer istersen ben varım. Bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Önümüzdeki hafta sonu hava durumu iyi. Sabit bakışları midemdeki baloncukları yeniden harekete geçirdi.

'Çok rahatladım. Kagoules ve hava koşullarına dayanıklı pantolonlar gardırobumda az bulunur. Ve hiç de hoşuma giden bir kıyafet değildi. Pek çekici sayılmazdı, ama büyüklük taslamadan, birbirimize attığımız hararetli bakışlara bakılırsa, cankurtaran filikası bakışının onu rahatsız edeceğini sanmıyorum.

Zavallı garson sipariş vermeye hazır olmadan önce üç kez geri gelmek zorunda kaldı ve sonra biraz acele oldu çünkü hala bakmamıştık. Sonunda Kuzu Rogan Josh, Dum Aloo, kremalı yoğurt soslu patates, pilav ve Nadroo Yakhni adında bir köri seçtik, çünkü nilüfer sapıyla yapılıyordu ve Sophie'nin eğitimi etkisini göstermişti.

Garson siparişimizi alarak ortadan kaybolurken, 'Bir daha asla deneyemeyebiliriz,' diye düşündüm.

"Buraya geri dönebileceğimizden eminim. Tembel gözlemi midemin hızlı bir beklentiyle gerilmesine neden oldu. "Ama eğer berbat olursa seni suçlarım. Gözleri karardı, aramızdaki havada bir ceza tehdidi dans ediyordu.

"Nerede senin macera anlayışın? Boynumu ve çenemi kaldırıp gevşek buklelerden birini geriye atarak ona doğrudan meydan okuyan bir bakış attım.

"Daha sonrası için saklıyorum. Yaramaz gülümsemesi beni durdurdu ve sanırım yutkunmuş olabilirim. Bu işte iyiydi. Birden meydan okuduğuma pişman oldum çünkü o meydan okumayı kabul etmişti. Almaktan da öte, topyekûn savaş ilan etmişti ve bedenim hemen teslim olmaya hazırdı.

Yemek geldiğinde de kitaptaki tüm kirli numaraları yaparak avantajını zorladı.

Benim onun çatalından, onun da benim çatalımdan bir şeyler yemem için ısrar ediyor.

Nadroo'nun tadıyla inlediğinde, gözleri hesaplı bir şekilde benimkileri tuttu. Bir parça pirinci kaçırdığımda, parmağıyla alıp ağzıma götürdü, parmakları kasıtlı bir niyetle dudaklarımı sıyırdı.

Aklınıza gelebilecek her türlü klişe ve daha fazlası vardı, her birimiz diğerini geçmeye çalışıyorduk.

Ben bana son Naan parçasını yedirdiğinde, parmakları dudaklarımda gezinirken, tüm vücudum düşük ateştiydi. İşaret parmağı alt dudağımı sıyırıp geçerken, tamamen içgüdü ve şehvetle hareket ederek, şok olmuş nefesinden zevk alarak hızla ucunu emdim ve kalçalarımı birbirine kenetledim. Bu onun için olduğu kadar benim için de bir işkenceydi.

"Size tatlı menüsünü getireyim mi?" diye sordu garson.

"Hayır," dedik birlikte, gözlerimiz buluşmuştu artık, tüm kurnazlık numaraları gitmişti.

İtirazlarıma rağmen akşam yemeğini Ben ödedi; fazla karşı koymadım. Bir sonrakini ben alırdım. Sadece oradan bir an önce çıkmak istedim.

"Gidelim mi? Önce..." diye sordu Ben ayağa kalkarak, aniden yutkunarak ve ben onun karakteristik olmayan çekingenliğine gülümsedim, Adem elmasının eğimi beni yaramaz, ahlaksız ve aceleci hissettirdi. Daha önce hiç hissetmediğim pek çok şey... hiç. Güçlendirilmiş olma hissi. Eşit. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Neyden önce? Sesimi alçaltarak sordum, alışılmadık bir şekilde imalı olmanın gücüyle heyecanlandım.

Kesik kesik bir nefes aldı, masanın yanından geçip elimi tuttu ve kalçalarımın tepesindeki sinir uçlarını kadınlara özgü olmayan bir çırpınışa ve kargaşaya sevk etti. Ani sıcaklık beni telaşlı ve aceleci yapıyordu. Beni nefessiz ve kıpır kıpır bırakan bir aciliyetle onu istiyordum.

'İşler kontrolden çıkmadan önce,' diye mırıldandı kulağıma kısık sesle.

Nefesimi içime çektim ve o yine gülümsedi. Kendini beğenmiş değil ama emin ve bir parça memnun, belki de sahiplenici. O anda, yüzündeki o ifadeyi sileceğime yemin ettim... daha sonra, çok daha sonra, ama bu arada ona bunu ödecektim.

Restorandan aceleyle sokağa çıktık ve üç adım attıktan sonra durduk ve beni kollarına aldı, sırtını bir vitrine dayamıştı sanırım.

Parmak uçlarımda durdum ve onu tekrar öptüm, dilim dudaklarının kenarına değdi, alt dudağında gezindi ve sonra üst dudağını sıyırdı. Alçak sesle inlemesi hissettiğim hayal kırıklığının her zerresine değdi.

Ani, çaresiz bir sarsıntıyla beni itti, dudakları dudaklarıma kaydı. Kulak.

"Kate," diye fısıldadı nefes nefese, tenimde sıcacık, "Benim evime gelmek ister misin?"

Başımı çevirdim, gözlerimiz buluştu. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki, o an aramızda ağır bir yük oluştururken, onun bunu duyabileceğinden ya da en azından havada hissedebileceğinden emindim.

"Evet," diye fısıldadım ağzına, dudakları minnettarlık, rahatlama ve çaresizlik, istek, ihtiyaç ve kararlılık içeren ruh emici bir öpücükle kelimelerimin üzerine kapandı.

"Bu taraftan. Elimi çekiştirdi, parmakları parmaklarımın arasında sıkıca örülmüştü, beni yaz akşamının erken saatlerinde kaldırımdaki kalabalığın arasından çekip çıkardı.

Anahtar deliğini birkaç kez ıskaladı, ama bu belki de asansöre bindiğimizden beri öpüşmeyi bırakmamış olmamızdandı ve bir eliyle fermuarımın üst kısmını aşağı çekiyordu, ben de bel bandından çekilmiş gömleğinin düğmelerine saldırıyordum. Restoranda kaynayan tüm duygular, karşılıklı olarak tamamen azgın bir şehvete dönüşmüştü.

Kapıdan içeri daldık ve arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı, bir elini elbisemin üst kısmına soktu ve akıcı bir hareketle aşağı çekti. Ayakkabılarımı çıkardım ve ayak bileklerime dolanan elbisemden sıyrılıp kollarına atıldım, çıplak göğsünün tenime dokunuşuyla iç geçirdim. Dudakları çenemde ve boynumda gezindikten sonra tekrar yukarı çıktı. Ağzlarımız tekrar birleşti ve elleri popomun üzerinde aşağı doğru kayıyor, beni okşuyor ve kendisine çekiyordu; ereksiyonunu pantolonunun kumaşında, kemerinin soğukluğunu karnımda hissedebiliyordum. Ellerimi boynuna doladım, arkasındaki kısa saçları okşadım, göğsüm onunkine sürtündü.

Elleri yukarı kalktı, göğüslerimi sıyırdı, sonra arkaya doğru kaydı ve düzgün, pratik bir hareketle tokayı açtı.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye ağzına nefes verdim ve sonra sert, sıcak bir el göğsümün üzerinde gezinip parmak uçları meme ucuna odaklanınca nefesim kesildi. Bacaklarımın arasında yanan sıcaklık, istek, hayal kırıklığı ve arzusun ani karışımıyla inledim ve ona karşı daha sert ittim.

"Tanrım, Katie. Ağzı çenemden aşağı kaydı, dudakları parmaklarının yerini aldı.

Sıkı meme ucumun etrafında dönen sıcak dilinin dokunuşuyla dizlerim neredeyse bükülüyordu. Oh! Daha sıkı ve daha sıkı, o kadar sıkı ki

her an patlayabilirdi. İnledim, bu his çok fazlaydı. Her şey çok hızlı gidiyordu ama hissettiriyordu... ummm. Meme ucunu doğrudan ağzına aldı... aaargh, emme, sıcak ve hızlı. Kelimeler döküldü. Daha fazla, ahh, lütfen, yessss.

Başım arkada, aklım başımda, tek hissedebildiğim ağzının sıcaklığıydı, emiyor ve yalıyordu, bir tarafta akıllı parmakları alay ediyor ve işkence ediyor, diğer meme ucumu yuvarlıyor ve dokunuyor, neredeyse acı verecek kadar yoğun küçük zevk okları gönderiyordu. Dokunuşunun altında kıvrandım, arzuyla nefesim kesildi.

Patlayıcı ihtiyaç beni heyecanlandırdı ve şok etti, beni ahlaksız yaptı, daha fazlasını arzuladım. Ellerim onun sıcak, gergin teninde geziniyor, parmaklarım kemerinin altından aşağıya doğru uzanan yumuşak tüylerin izini sürüyordu. Belini okşadım, parmaklarım aşağıya daldı, kumaşı ereksiyonunun üzerinde okşadım, içten iniltisiyle teşvik oldum.

Ağzı tekrar benimkine doğru hareket etti, vücudu beni duvara doğru itti, dudakları dolaştı, dili elektrikli bir dokunuşla ağzımın içine kaydı.

Öpüşmeler daha da derinleşti ve kirlendi, sonra bir şey fünüyeyi ateşledi ve çaresizlik içine girdik.

Ellerim kemerini kısa sürede çözüp pantolonunu aşağı iterken, o da pantolonumu kenara itti, parmakları bacaklarımın arasından kayarak ereksiyonunu kavradım. Duvardan yere doğru kayarken nefesler ve inilti havayı doldurdu. Pantolonunu tekmeledi ve pantolonumu çekti ve aniden koridorun serin ahşap zemininde çıplaktık, öpüşüyorduk, hala yakınlaşmaya çalışıyorduk.

"Katie," dedi Ben boğuk bir sesle, elleri kalçalarımı tutuyordu. Parmaklarının kemiklerimi sıkıca kavradığını hissedebiliyordum.

"Mmm," diye inledim, tenimin tenime değmesinin tadını çıkarıyordum. Her parçam yanıyor gibiydi ve alevler tarafından tüketilmek istiyordum.

"Almam lazım..."

"Hap. Hap

kullanıyorum.'

Eliyle bacaklarımı araladı, parmakları bacaklarıma doğru ilerledi.

Yüksek sesle ve uzun uzun inledim, pelvisimi o zeki, arayış dolu dokunuşu karşılamak için yukarı ittim.

Aman Tanrım. Katie?'

'Evet, lütfen, şimdi.'

Bacaklarımın arasına yerleşti, penisinin ucu beni itiyordu ve ben bacaklarımı açtım, kalçalarımı eğdim, onun dürtme hissini memnuniyetle karşıladım.

ve doldurma.

"Mmmm," diye nefes aldım, içeri doğru girerken, tatlı ve bağımlılık yapıcı bir his. Daha fazlasını istedim ve eğildim. Daveti kabul etti, eve doğru kaydı ve sonra geri çekildi. Cennet ve cehennem, itme ve geri çekilme, onu daha derine çekmeye çalışırken sırtını kavradım, onu tutmak istedim, onu içimde katı ve güçlü hissettim.

O öfkeyle pompalarken ben de onun etrafında zonkluyordum ve her çarpışının tadını çıkarıyordum, onu kavramaya, tutmaya çalışırken içten bir nefes çekiyordum ve sonra son bir kez daha itti, hareketsiz kalmadan önce yüksek bir gırtlak iniltisiyle ve kaslarımın gerildiğini hissettim, sona ulaşma hissi, o imkansız yarışı bitirmek, doruk patlarken üzerime koşmak, zevk tonlarında dalgalanmak, tekrar tekrar.

Orada yatıyorduk, hafif bir ter tabakasıyla birbirimize yapışmıştık, o hala içimdeydi, ağırlığı üzerimdeydi, başı boynuma gömülmüştü. Sırtımın ve popomun altındaki soğuk zemine rağmen kendimi tamamen gevşek ve sırtüstü hissediyordum.

Ben boynuma sokularak inledi. 'Lanet olsun, kadın. Sanırım beni öldürmüş olabilirsin. Bir yıldız patlaması hissi yaratarak yer değiştirmeye başladı.

"Kımıldama. Henüz değil.'

Başını kaldırıp iki şaşkın gözünü bana dikerken tembel bir eliyle göğsümü sıyırdı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mmmm," dedim iç çekerek.

"Taşınmak istemediğine emin misin? Bir yatağım ve her şeyim var.'

Kıkırdayacak kadar enerji topladım. "Her şey ne demek?" "Bilirsin işte, yastık, yorgan, yatak.

"Neden daha önce söylemedin? Sert zemin ısırmaya başladığında biraz gerinerek mırıldandım.

Güldü ve vücudunu benimkinden ayırıp dizlerinin üzerine çöktü ve beni yukarı çekti.

"Bana bir şans vermedin," diye yakındı. "Sana bir şans vermedim mi?

"Hayır. Gel seni rahatlıkla tanıştırayım. Beni vücudunun içine aldı, elleri sırtımdan aşağı kayarak soğuk popomu kavradı ve beni sağ tarafımızdaki kapıya doğru geriye doğru itti.

Gri pamuklu nevresimli tertemiz yatağı görmek için başımı çevirdim ve gülmeye başladım. 'Bir yatağın ve her şeyin var. Peki neden...? Koridora doğru başımı salladım.

'Bir erkek ne yapabilir ki? Bu anı mahvetmek istemezdim,' dedi Ben, beni yatağa doğru götürüp örtüyü kaldırarak.

"Tabii ki hayır," diye kabul ettim, biraz ürperdim.

"Buraya gel. Birlikte içeri kaydık, bacağım onunkinin arasına girdi ve başım omzuna yaslandı. "Kahve ve tatlı için buraya dönebileceğimizi düşünmüştüm, biraz acele etmişiz gibi görünüyor.

Küçük kılların çıkmaya başladığı boğazına sokuldum. "Her zaman ikinciye hazırım.

Ben'in eli aşağı doğru kayarak göğsümü okşadı. "Komik, ben de bunu söyleyeceğini umuyordum.

Çocuğun karartma perdesine ihtiyacı vardı. Saat sabahın yedi buçuğuydu ve güneş ışığı odayı dolduruyordu. Sırt üstü yatmış, bir kolunu başının arkasına atmıştı. Yüzünü inceledim, kare şeklindeki çenesindeki kirli sakalları, elmacık kemiklerindeki çukurları. Onu incelerken, ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha fark ederek midem bulandı. Üstelik bu, vücudunu görmeden önceydi. Erkeksi bacaklarının benimkilere karşı verdiği hissi, karnının eğimini, kalça kemiklerinin üzerindeki pürüzsüz gergin deriyi hatırlayarak hafifçe ürperdim.

İçimi çektim ve temiz çarşafların kokusuna gülümseyerek yastıklara gömüldüm. Bir süre uyukladım ama tekrar uyuyamadım. Lanet olası bir Pazar günüydü. Ben çok huzurlu görünüyordu ve onu nazikçe uyandırmak ne kadar cazip gelse de buna dayanamadım. Bunun yerine mutfağı keşfetmek ve kendime bir fincan çay yapmak için yataktan çıktım.

Bir şey bulamadım, süt yoktu. Hâlâ takılı olan saatime bakarak dışarı çıkıp biraz süt ve belki de kahvaltı için bir şeyler almaya karar verdim.

Hâlâ koridorda duran ve içindekiler dün gece düşürdüğüm yere saçılmış olan çantamı kaptığım gibi, ekranda bir sürü mesaj uyarısı olan cep telefonum da dâhil olmak üzere içindekileri yerine koydum. Kapıdan Ben'in uyuyan haline hızlıca bir göz attım, beline doladığı yorgan hafif kaslı göğsünün ve koyu renk saçlarının cazip bir görüntüsünü bırakıyordu, iç çektim, tekrar içeri girip onu uyandırmak istedim.

Ama şimdi dışarı çıkarsam, daha sonra yatakta kalabilirdik. Bu mutlu düşünceyle kapıyı mandalda bıraktım ve sabaha doğru dışarı fırladım. Ben yokken gayretli komşuların kapıyı kapatmayacağını umarak lobinin kapısını da mandalda bıraktım. Neyse ki sokağın aşağısında bir dizi dükkân görebiliyordum. Süt için bir gazete bayii'nin açık olması gerekiyordu.

Yolun karşısına geçerken mesajlarımı taradım.

WTF! Sunday Inquirer!

Megan'ın mesajı beni yolun tam ortasında değil ama yeterince yakınında durdurdu.

Mesajı tam olarak okumak için telefonumun ekranını açtım ve neredeyse kaldırıma takılıyordum.

WTF! Sunday Inquirer! Bugün hygge hakkındaki makaleyi gördünüz mü? G ö r d ü ğ ü n d e beni ara. Megan.

Kendi kendime gülümsedim; Ben makalenin tamamlandığını söylemişti. Belli ki bizi gururlandırmıştı. Gazete bayii'ne doğru ilerlerken bir kahve dükkânı gözüme çarptı. Bir bardak süt alıp almamak konusunda tereddüt ettim ve almamaya karar verdim. İki kahve ve umarım biraz da taze hamur işi alırdım. Gazeteyi aldım, parasını ödedim ve oldukça uygunsuz bir şekilde adlandırılmış Pump and Grind'e yöneldim, bu da beni gülümsetti.

Tam anlamıyla yeni açılmışlardı ve asık suratlı genç adam, ben siparişi verirken bana odaklanmak için saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

'Yeni açtım, bir dakika sürer,' diye mırıldandı.

"Bekleyeceğim. Oturdum ve yüzümde memnun bir gülümsemeyle gazeteyi karıştırmaya başladım. Bu iyi bir sonuçtu. Megan'ı etkilemek için çok şey gerekiyordu; Ben belli ki makalesinde çok başarılı olmuştu. Basın gezisi amacına ulaşmıştı. Lanet Josh bunu piposuna sokup tütürebilirdi.

Makale gazetenin ortasındaydı. Ben'in başlığın yanında bir yan satırı vardı.

Hygge mi Hype mı? - Mutluluk ya da Hokum.

Kalp atışlarım hızlanırken, sinirlerim aniden tetiklenirken, makaleyi okudum, kelimeleri daha hızlı ve daha hızlı taradım, ilgili cümleleri seçtim.

Geçici bir heves.

Mumlar ve kaşmir.

Pazarlamacıların, İngiliz yaşam tarzına uymayan, derinlerde yatan bir kültürel ruhu taklit etmeye yönelik alaycı bir girişimi. Rahat ve keyifli bir yaşamla kapatılamayacak bir kültürel uçurum. Derin ayrılıkların ve ulusal olarak paylaşılan değerlerin bakış açımızı şekillendirdiği ülkemizde işe yaramayacak basit bir hızlı çözüm mutluluk felsefesi.

Dahası da vardı, iki sayfa boyunca daha fazlası vardı ama yeterince okumuştum. Ben tüm *hygge* kavramını yerden yere vurmuş, mutluluk fikriyle alay etmiş ve tüm Hjem kampanyasını çöpe atmıştı.

Her kelimesi kalbimi parçaladı.

Ayağa kalktım, tezgahın üzerine bir beşlik bıraktım ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarak dışarı çıktım, görüşüm bulanıktı.

Bir süre yürüdüm... bir süreden çok daha uzun bir süre, hiçbirine bakmadığım mesaj ve aramaları durdurmak için cep telefonumu kapattım. Bilmediğim birkaç sokak boyunca yürüdükten sonra bir yola geldim ve Ealing Common'ın simgesel yapısını gördüm. Günün bu saatinde sessizdi, sınırlarında tek tük arabaların sessiz uğultusu vardı, sadece boş şarap şişeleri, atılmış bira kutuları ve yanmış kömür tepsileri birkaç saat içinde tekrar ne kadar kalabalık olacağını ima ediyordu.

Dağınıklıktan rahatsız olarak bir banka oturdum ve buruşuk gazeteyi ve çantamı koltuğa bırakarak öfkeyle yanımdaki şişeleri toplayıp çöp kutusuna atmaya başladım. Etrafımda bu kadar çöp varken doğru düzgün düşünemiyordum, temiz bir alana ihtiyacım vardı.

Etrafta tepinirken, diğer insanların pisliklerini toplarken yaptığım fiziksel aktivite bir şekilde kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Bir duygu sağanağı ile köpürdüm, diğer insanların düşüncesizliğine öfke, tembelliklerine kızgınlık, kendi gözleriyle göremedikleri için sabırsızlık ve benim devreye girip bunu yapmak zorunda kalmama kızgınlık ve insanların bunu kendileri için başkasının yapacağını varsaymalarına öfke ... parmaklarım bir bira şişesinin boynunda hareketsiz kaldı ve bankın üzerine geri çöktüm.

Ben'le ilgili işaretleri görmeliydim. O her zaman şüpheliydi. Daha iyi bilmeliydim. İnsanlar böyle şeyleri ancak yanlarına kâr kalmasına izin verilirse yaparlardı.

Vahiy üzerime çöktü, yapbozun küçük parçaları teker teker yerine oturdu ve neredeyse nereden başlayacağımı bilemiyordum. Ben'i listenin en altına ittim. Şu anda bu kadar acıyla başa çıkamazdım.

Babamın ve kardeşlerimin tembel ve düşüncesiz olmalarının yanlarına kâr kalmasına izin vermiştim. Onları kurtararak, ipoteğe yardım ederek, arkalarını toplayarak davranışlarını pekiştirdim ve normal hale getirdim. Hiç de iyi değildi ama en az onlar kadar ben de suçluydum.

Annem bundan hiç etkilenmezdi. Hepimizin kendimiz için en iyisini yapmamızı isterdi. Seçimlerimizin olmasını isterdi, ölüme mahkum olmamızı değil.

son işler. Eğitim benim için ufkumu açmanın anahtarıydı. Ama onları kendim kapatmıştım. Dürüst olmak gerekirse, işim hayatımı tanımlamaya başlamıştı. Seçeneklerimi kısıtlıyordu.

Eva da bunu ima etmişti... *Seçimlerin var Katie. Bir şeyleri değiştirmeyi seçebilirsin.*

O haklıydı. Etrafımı toparladığım gibi, kendi hayatımı da toparlamamak için artık hiçbir bahanem yoktu. Ani bir kararlılıkla banktan ayağa fırladım. Bu değişiklikleri yapmamın zamanı gelmişti.

Bölüm 29

Biraz daha kendimde olsaydım, kızarmış tavuk kokusuna ya da koridorda hiç ayakkabı olmamasına şaşırabilirdim. Bunun yerine ön kapıdan içeri süzıldüm ve sıırıslıklam olmuş paltomu çıkarıp yere bıraktım. Üzerimde hâlâ dün gecedен kalma bir elbise vardı ama ailemin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

"Baba? Islak ayakkabılarımı çıkararak bağırdım. Ayaklarım beni öldürüyordu. Bu sabah birkaç saat yürüdükten sonra sonunda bir metro istasyonuna rastlamış ve tuhaf bir nedenle eve dönmem gerektiğine karar vermiştim. Neyse ki cep telefonum kapanmıştı, Megan, Connie ve Ben'den gelen milyonlarca mesajdan kurtulmuşum. Ben'den gelen bir sürü mesaj hatta okunuyor.

Aileme geleceğimi haber verme zahmetine girmemişim. Zaten onlar da beni almak için zahmet edip gelmeyeceklerdi. Kör bir içgüdü beni Euston'a sürüklemişti.

Hala neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Baba," diye tekrar seslendim, orada olmasını istiyordum.

"Katie? Babamın kafası ürkmüş bir kaplumbağa gibi salon kapısından fırladı ve sanki kabuğuna geri dönmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Seni... beklemiyordum... aşkım. Boşluktan içeri sıkıştı ve kapıyı arkasından tam olarak kapatmadan çekti.

"Anlayabiliyorum," dedim, istenmeyen bir davetsiz misafir gibi görüldüğüm için incinerek.

Sonra bir kez daha baktım. Merdivenlerdeki halı yeni süpürülmüş gibi görünüyordu. "Pazar yemeğinin kokusunu alabilir miyim?

"Şey... hayır, pek sayılmaz, evet. Babamın gözleri sağa sola, kapı ile pervaz arasındaki boşluğa kaydı.

"Yeni kot mu? Sesim suçlayıcı bir tizliğe sahipti. Ben bir kriz yaşıyordum ve onun yeni bir kotu vardı.

"Olabilir. Her zamanki gri bıyıkları olmayan çenesini kaldırarak rahat görünmeye çalıştı ve lacivert kot pantolonunu düzeltti.

'Patrick, kiminle konuşuyorsun? Gelip bu tavuğu kesecek misin?'

Kapı kırıılarak açıldı ve göz alıcı çiçekli eteği, parlak turkuaz yaprakları ve muhteşem göğsünün üzerinde uzanan mükemmel uyumlu tişörtüyle görkemli, sağlam bir kadın orada durdu. Babamın ağzı bir açılıp bir kapanıyor, dayanılmaz derecede beceriksiz görünüyor, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir leylek gibi ayak ayak üstüne atıyordu.

olgunlaşmamış bir domates.

Kadın telaşla onun yanından geçti, ellerini dirseklerime koydu ve başını iki yana salladı. 'Sen Katie olmalısın, canım. Ben de Eileen. Seninle tanıştığıma memnun oldum... sonunda.

"Merhaba. *Eileen*. Babama bir bakış attım. Ne zamandan beri buralarda bir Eileen vardı?

Gözlerini devirdi. 'Sana söylemedi, değil mi? Erkekler, lanet olası işe yaramazlar. Hadi aşkım. Vay canına, ıslanmışsın. İçeri gel ve kurulan, gerçi bunu sana neden söylüyorum bilmiyorum, burası senin evin.

Bunu söylediği için onu hemen sevdim.

'Bir şeyler atıştırarak mısınız? Bir sürü var.' "Bu harika olur, teşekkür ederim.

Babamı dürttü. 'En azından zavallı kıza bir fincan çay ikram et. İstasyondan buraya aşkla mı yürüdün? Nefes nefese kalmış olmalısın. Aramalıydın. Kardeşlerinden biri gelip seni alabilirdi.

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

Üzgünüm, aşkım. Aptalca. Tabii ya. Düşünmüyorlar, değil mi?' Brandon mutfaktaydı... bulaşık yıkıyordu!

"Lo Sis. Geleceğinizi bilmiyor muydunuz?"

"Anlık bir şey," dedim ellerindeki köpüklerden etkilenererek. Sırıttı.

"Sith Sızıntısı nasıl gidiyor?

Bitti. Ve bir adam web sitem üzerinden benimle iletişime geçti. Benimle tanışmak istiyor. Yüzü aydınlandı. 'Meraklısı olduğunu ve satın alabileceğini umuyorum.

"Brandon, ben et suyunu hazırlarken sen de zavallı kız kardeşine bir fincan çay yap.

Her nasılsa, Eileen babam ve Brandon'a bir avuç dolusu çatal bıçak takımı ve servis altlığı verirken kendimi bir fincan çay ile mutfakta buldum.

Boş tezgahlara, parlak paslanmaz çelik süzgece ve asılı duran temiz kurulama bezlerine baktım.

"Ben değil," dedi Eileen bakışlarımı takip ederek. 'Gelip tüm aile için rosto pişirmek benim için sorun değil ama geri kalanı için sınırı çiziyorum. Ve,' dedi bana göz kırparak, 'pis bir mutfakta yemek yapmıyorum. Sesini alçalttı. "Bahse girerim geçen Perşembe böyle görünmüyordu.

İkimiz de güldük.

"Peki babamı nereden tanıyorsun? diye sordum.

'Garaj yolumu yapmak için fiyat teklifi vermeye geldiğinde tanıştık. Tabii ki, aptal çimlerin yapılması haftalar sürdü ve bu arada ben de başka birine yaptırmıştım.

Babam gibi konuştun. "Sadece teklif verme süreçlerinde etkili olmalarına ve ne yaptıklarını bildiklerini göstermelerine rağmen, tam bir domuz kıcı yaptılar. Baban sonunda teklifini verdi... beni kısa sürede yakaladı. Biraz ağlamaklıydım ... ve size söylüyorum, ağlayan biri değilim, ama o kovboylar tarafından dolandırıldığım için kendimi çok aptal hissettim. Baban, sağ olsun, bana bir fincan çay yaptı. Tombul yanakları kırışarak gamzelerini ortaya çıkardı ve göz kırptı. "Evet, biliyorum... bunu yapabilir. Karşılıklı olarak anlayışlı bir şekilde gülümsedik. 'Ve malzemelerin parasını ödersem benim için ücretsiz olarak düzeltmeyi teklif etti. İyi bir iş çıkarabileceğini görebiliyordum... Onu idare edecek birine ihtiyacı var. İdari anlamda... ve sohbet etmeye başladık... sohbet ettik, sohbet ettik.

Babam pek konuşkan biri değildi; konuşmanın çoğunu Eileen'in yaptığından şüpheleniyordum. "Ve işte buradayız. Sizinle tanışmak çok güzel. Seninle gurur duyuyor.

Ona söylemeye geldiğim şeyi düşünerek irkildim.

"Ve onun için ne yaptığını biliyorum.

'Sen bir çeşit zihin okuyucu musun? Bana bunu yapan başka birini hatırlatıyorsun'.

'Sende de o yüzlerden biri var tatlım... ve bu biraz içgüdüsel. Anne içgüdücü. Dolgun, sıcak bir elini benimkinin üzerine koydu. 'Ve annenin yerine geçmeye ya da burayı devralmaya çalışmıyorum. Baban benim için çok özel ama ortalığı karıştırmak istemiyorum. Aile dramı yok, teşekkürler. Ama...' sesini alçalttı, 'Babanın arkadan iyi bir tekmeye ihtiyacı vardı. Ve umarım söylememde bir sakınca yoktur, o çocukların da var. Bir şey için değil.

Bunu söylemek bana düşer. Babanı elime alacağım, bu benim ayrıcalığım, ama çocuklar bunu kendileri için yapmak zorunda kalacaklar. Bence John'un yeni kız arkadaşı Stacey onu kendine getirebilir ve Brandon, ne tatlı bir çocuk, ama Tanrım, burnunun dibinde ne olduğunu bilmiyor, değil mi? Connie çok hoş bir kız.

Ona geniş gözlü bir *bakış* attım.

"Connie ile ne zaman tanıştınız ve neden hiçbir şey söylemedi?"

'Geçen hafta babasını görmek için evdeydi, ancak Brandon'a son projesinde yardım etmek için epey zaman harcıyor gibiydi. Sana benden bahsetmenin babanın görevi olduğunu söyledi.

"Connie ve Brandon? Babam ve Brandon'ın odanın bu ucunda masayı hazırladıkları salona doğru hızlıca bir göz atarak fısıldadım.

"Evet, çok açık. Ama ikisinin de diğerinin kendilerinden hoşlandığının farkında olduğunu sanmıyorum. Peki, aklında ne var, aşkım?"

"Babamla konuşmam gerek. Ama şimdi bu konuda o kadar da endişeli hissetmiyordum.

Eileen'in etkisi neredeyse kesinlikle yolu açmıştı.

John ve kız arkadaşı - sprey bronzluk kraliçesi, oldukça bilgili bir iş kadını olan Stacey, öğle yemeği boyunca PR fikirleri hakkında beynimi kurcaladı - bulaşıkları yıkarken, babam ve ben bir şekilde bahçeye çıkmaya teşvik edildik. Eileen'in işleri yönetme konusunda bir yeteneği vardı ama fazla ısrarcı ya da müdahaleci olmadan.

Babamın şakayıklarından birini kazığına geri takmak için durdum ve çiçekli pembe başın yapraklarını okşadım. "Çok hoş görünüyor.

"Umarım sakıncası yoktur.

Baba! Neden sakıncası olsun

ki?

Omuz silkti ve bir otu koparmak için eğildi. "Annen.

Uzun zaman oldu baba. Yalnız kalmanı istemiyorum. Sanırım bir gün John gidecek ve sanırım Brandon da. Çitin üzerinden Connie'nin evine hızlıca bir göz attım. Connie mi? Brandon mı? Onu hiç görmedim.

"Eileen beni mutlu ediyor.

Sözleri beni kısa süreli bir acıya boğdu ama Ben'le ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim. Öyle biri yoktu. Bir hata yapmıştım. Büyük bir F ile unutacağım bir hata.

"Annen gittiğinden beri uyurgezer gibiyim. Hareketlerden geçiyorum. Sana çok fazla güveniyorum. O beni organize ediyor... ya da ben

"Beni organize etmesine izin verdim. Babam gülümsedi, uzun zamandır gördüğüm ilk düzgün gülümsemeydi, gözlerine dokunan ve cildini kırıksıklıklarla kaplayan bir gülümseme.

'Bu harika, baba. Senin adına sevindim.'

"Ve sana bir özür ve bir ton para borçluyum. Cebini karıştırdı ve eski, yıpranmış deri cüzdanını çıkardı, kalın parmakları notları karıştırıyordu.

"Hayır, baba, cidden sorun yok. Elini sallayarak uzaklaştırdım.

'Hayır, bu aşk değil. O iki çocuk üzerlerine düşeni yapmalıydı. Kira ödüyorlardı. Eileen'in yardımıyla mali durumumu düzelttim. Ve sahip olman gereken şey bu. Al bakalım.'

Bana bir yığın not fırlattı.

Onları alın ve tartışmayın. Ve daha fazlası geliyor. İpotek için ödediğin tüm para. Almalısın, geri alacaksın. Onun kavgacı tavrı, iki büküm ve kararlı duruşu yüreğime su serpti. Uzun zamandır üzerinde bir yenilgi ve bezginlik havası vardı. Katlanmış notları aldım ve arka cebime koydum.

'Sağ ol baba. Minnettarım.'

"Ve yaptığınız fedakârlıkları takdir ediyorum. Çok çalışıyorsun. Londra'da bu kadar pahalıyken bizi kurtarıyorsun. Bunu daha önce görmeliydim. Annen seninle gurur duyardı, biliyorsun, beynini en iyi şekilde kullanman gerektiğini söylerdi, ama seni mutlu edecek bir şey yapmanı ilk o söylerdi. Onun asıl istediği senin seçeneklerinin olmasıydı. Ne tür bir iş istediğinizi seçmeniz, yapabileceğiniz başka bir şey olmadığı için bir işe saplanıp kalmamanızdı. İşinin seni o kadar mutlu ettiğinden emin değilim. Para her şey demek değildir.'

"Sağ ol baba, ama işimi seviyorum. Ama sevmiyordum. Eskisi gibi değil. Yarından korkuyordum. Bir strateji toplantısı. Kömürlerin üzerinde bir tırmık. Bir otopsi. Performansım bir kez daha sorgulanacaktı ama bu kez kendi kararlarımı sorguluyordum.

Babam omzumu okşadı. "Sen mutlu olduğun sürece.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. Mutluydum. Danimarka'da mutluluğun peşinde bir hafta geçirmiştik ve bakın beni nereye getirmişti.

Ben beni hem gerçek hem de mecazi anlamda kazıklamıştı. Ona güvenmişim ama o benimle oynamıştı.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Ya da ona aşık olduğuma.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bir sürü ipucu vardı, oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu. Ama benimle yatmak zorunda değildi... yüzümü buruşturarak, bunu bir tabakta sunmuştum. O kırmızı kanlı bir adamdı. Gelişigüzel davrandığım için suçluydum. Orada bir cazibe vardı ve ben de ona göre hareket ettim. Geri çevirmesi zordu.

Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkim varmış. Önce Josh, şimdi de bu. Tam bir aptaldım.

Bölüm 30

"Bu tam bir köpek yemeği, değil mi?" diye homurdandı Genel Müdür, ben titrek bacaklarımın üzerinde ofisine doğru yürürken. Megan ve Josh masasının etrafında bir savaş kabinindeki generaller gibi toplanmışlardı.

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Ne söyleyebilirdim ki? İçimden öfke kusuyordum. Saat on bir buçuktu ve o sabah binaya girer girmez bir celp çıkardıktan sonra beni üç saat bekletmişlerdi. İşten atılacağımı düşünmüyordum ve uzun bir otopsi yapılacağını tahmin ediyordum ama bu düzeyde bir öfke değil.

Bir içgüdü ya da belki de tamamen kendimi koruma içgüdüleriyle telefonumdaki kameranın kayıt tuşuna bastım ve bluzumun üst cebine soktum. Odadaki diğer herkese sanki telefonu kapatıp kaldırıyormuşum gibi göründü.

"Belli ki bu sefer gözünü toptan ayırmışsın. Kahve fincanının üstünden bana bakarak alay etti. 'Koca bir haftan vardı... ve başardığın şey bu. Harikulade.

Kaskatı kesildim ve yumruklarımı sıktım. Bana bir koltuk bile teklif edilmemişti. Megan ve Josh rahatsız görünüyorlardı; Josh önündeki dizüstü bilgisayarın tuşlarıyla oynuyor, Megan ise yüzüklerinden birini çeviriyordu.

"O küçük pislikle konuştun mu?

'Hayır,' dedim Ben'den gelen cevapsız mesajları düşünerek.

'Ben de öyle düşünmüştüm ve hasar kontrolü adına, aracıları aradan çıkarmayı düşündük. Onu idare etmekten aciz olduğunuz için Josh'a editöre bir açıklama isteyen bir e-posta hazırlattım. Gerçi hiçbir şey fark etmeyecek. Olan oldu. Johnson gülmekten altına işiyor olmalı. Halkla ilişkilerci bir kızla bir hafta misafirperverlik, sonra da canın cehenneme. "Eminim bunu önceden biliyordun.

Başımı salladım, dudaklarım birbirine sıkıca kenetlenmişti. Tanrı bilir Ben'le yattığımı bilse ne derdi.

"Yapmalıydın amina koyayım. Megan ve Josh onun yanında durmuş, suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyorlardı. O da onlara baktı. 'Görünüşe göre doğru kararı vermişiz. Seni tekrar böyle bir şeyin başına getirmeden önce çok daha fazla deneyime ihtiyacın var. Bu kadar beceriksiz olduğunuza inanamıyorum, ama Lars'a oldukça genç olduğunuzu ve gelecekte hesabı daha kıdemli personelin yöneteceğini açıklayacağız. Neyse ki döndüğünden beri seni hesaptan uzaklaştırıyoruz. O ve Josh birbirlerine baktılar. 'Müşteriye çok yakınlaştın. Şirketten ziyade onu düşünüyorsun. Bu müşteriden nasıl daha fazla ücret ya da gelir elde edebileceğimiz konusunda senden tek bir doğru dürüst fikir görmedim. Josh'a dönüp açık dizüstü bilgisayarın ekranını işaret etmeden önce bana son bir kez daha öfkeyle baktı. "Aslında, bugün itibariyle Kıdemli Müşteri Yöneticisi olarak görevine geri döndün.

"Pardon? Bunu yapamazsınız.'

Sanırım yapabilirim. Ben senin patronunum. Ne istersem onu yaparım. Pekala, nerede kalmıştık?'

Josh, çakal, bana üzgün ve samimiyetsiz bir gülümseme verdikten sonra şöyle dedi: "Buraya eklesem nasıl olur..." Yazmaya başladı.

Birdenbire sanki öfkem bir tepeye tırmanmış, zirveye ulaşmış ve plato oluşturmuş gibi tamamen sakinleştiğimi hissettim, neredeyse beden dışı bir deneyim. Fiona'nın Dalek taklidini hatırlayarak etrafımda döndüm. Artık kahkaha yoktu. Cebimdeki kamera kaydının bilincinde olarak soruyu kasten sordum.

"Az önce bana sürtük mü dedin?

Doktor durakladı ve sanki ona vurmuşum gibi baktı. Megan'ın ağzı açık kaldı ve Josh'un parmakları klavyenin üzerinde durdu.

"Sürtük mü?" diye tekrar üsteledim.

"Evet, öyle yaptım. Boynunda kalın bir nabız atarken Megan'ın uyarıcı elini bileğinden çekti.

"Sadece kontrol ediyorum," dedim, her şey kafamda bir bir yerine oturuyordu. Artan iç sakinliğim oldukça gerçeküstü ve a r a l a r ı n d a k i yükselen gerilimle doğru orantılıydı. İçimde her şey toz zerrecikleri gibi yerleşti

Dinlenmek için dans etmek.

Zorba bir el kaldırdı. 'Bunun olacağını bilmen gerekirdi. Bu hafta onunla konuştunuz mu?'

"Evet, ama-

"Hiçbir fikrinizin olmaması iki kat beceriksizlik. "Ve hala bir sürtük mü?" diye tekrar sordum.

Doktor *ne olmuş yani* dercesine gözlerini devirdi.

Konuşmasını beklerken onunla göz temasını sürdürdüm.

"Tamam, sana sürtük dedim. Ne olmuş yani? Her şeyi berbat ettin. Sen bir sürtüksün. Ama kahvaltı olayında iyi iş çıkardın. Böyle devam edersen belki daha önce olduğun yere terfi edersin.

Titreyen bacaklarımı yalanlayan sessiz ve sakin bir sesle, 'Sanmıyorum,' dedim. 'Aslında sanmıyorum, hayır olduğunu *biliyorum*. Glastonbury'deki portatif tuvaletleri temizleme işini tercih ederim. İstifa ediyorum.

Kahve barında otururken kendimle gurur duyuyordum. Cesurca olsa da onurluydum. Masamı boşaltmadan önce telefonumu cebimden çıkarıp video görüntülerini yükledim ve İK müdürüne e-posta ile gönderdim. Zorbalık. Yapıcı işten çıkarma. Cinsiyetçilik. Kaç tane iş kanununun çiğnendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dehşete düşecekti ve videonun başka bir yere gitmesine izin vermek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, şirket bunun viral olmasından endişe edecekti.

Daha sonra masamdan çantamı, tepsimin üstünden birkaç dosya aldım ve kimseye bir şey söylemeden binadan çıktım. Şok olmuş adrenalin beni buraya kadar taşıdı ama şimdi büyük bir Cappuccino içerken başımın ağrıdığını hissediyordum. Şimdi ne yapacaktım? Kopenhag'dan döndüğümünden beri, belki de ayrılıp daha küçük bir ajansa katılma düşüncesi birkaç kez aklımdan geçmişti ama artık bu oyunu oynamak istiyor muydum? Şirket içinde çalışabilirdim. Bir ajans yerine doğrudan biri için çalışabilirdim. Doğrudum ve not defterimi çıkarıp olası seçeneklerin bir listesini yapmaya başladım.

Bir sayfa dolusu not aldıktan sonra durakladım. Gözlerimi kapatıp espresso makinesinin tıslamasını dinledim ve hemen aklıma tarçınlı salyangozlar, mavi toprak tabaklar, cam kubbeli pasta standları, duvarlardaki renkli cam vitrinler ve Eva'nın masaları dolaşırken salladığı şımarık at kuyruğu geldi. Gözlerimi açtığımda korkunç bir yer değiştirme hissine kapıldım. Yontulmuş Formika masalar. Her şubede aynı olan yeşil ve mürdüm tonlarında Dralon döşemeler. Pahalı paketlenmiş ürünlerin bulunduğu cam vitrin.

kekler ve bisküviler. Sütün servis birimi paslanmaz çelik sürahiler ve tahta çubuklar. Gerçek kaşık bile yoktu. Işıklandırma tamamen yanlış. Çok parlaktı. Çok yanlış. Çok soğuk. Her şey çok çirkin ve sıradan görünüyordu. Bekleyen personelden biri bile gözüme çarpmadı.

Varme'nin sıcaklığını ve rengini acı tatlı bir kalp ağrısıyla özledim. Fırın kokusu almak, insanlarla konuşmak ve önemli olduğumu hissetmek istiyordum. Bu yerde görünmez de olabilirdim. Kahvenizin parasını ödediğinizde işiniz bitiyordu.

Otuzlu yıllardan kalma Avrupa şehirlerinin seri üretim siyah beyaz fotoğraflarını inceledim. Mirasa saygı duruşuna rağmen, bu yerde otantik ya da özellikle davetkâr hiçbir şey yoktu. Kolaylık. Ayaküstü kahve. Hygge'den insani olarak mümkün olduğunca uzak.

Bu benim olsaydı, ben ne yapardım? Eva ne yapardı? Notlarıma baktım ve doğruldum. En azından bir planım vardı.

Mağazanın önü hâlâ iskele ile kaplıydı ve çekiç, matkap ve radyo sesleri ön kapıları koruyan polietilen levhaların arasından geliyordu. Kapıları ittim ve olduğum yerde durdum. İçerisi kesinlikle bir inşaat alanına benzemiyordu. İçerisi iyi bir şekilde inşa edilmişti ve şimdiden göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Katie! Başımı kaldırdım ve balkondan sağıma sarkmış, parlak sarı baretli Eva'nın çılgınca el salladığını gördüm. Yürüyen merdivenden hızla inerken onu gördüğümde günlerdir ilk kez gerçek bir gülümseme yüzümü aydınlattı.

"Merhaba. Birbirimize sarıldık. "Gelmişsin.

Bana gülümsedi. 'Tabii ki geldim. Lars bir toplantın olduğunu söyledi ama ondan sonra yemeğe gidebiliriz ve sen de benimle konuşabilirsin. Çok ilgimi çekti. Sen de beni son gelişmelerden haberdar edersin. Ben nasıl?'

Gerçekten güçlüydüm. Kızgın, öfkeli ve onu zihnimden silmeye kararlıydım. Telefonda, sosyal medyada kolaydı, hızlı bir kaydırma, silme, engelleme ve bitti. Son iki gündür, Machin Ajans'ın ofisinden çıktığımdan beri meşguldüm, planlar yapıyor ve planlıyordum. Ben'i düşünmeyi reddediyordum.

İK departmanı videomu gördüğünde yeterince hızlı yanıt veremedi. Tatmin edici bir ödemedi daha fazlasını kabul eden bir uzlaşma mektubu aldım. Bu bana çok rahat bir nefes aldırdı.

Eva'nın nazik sorusu Ben'i tekrar aklıma getirdi ve hemen gözlerim doldu.

"Düşündüğüm kişi değil," dedim zorlukla yutkunarak. 'Ve şu anda onun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Lars ile bir toplantım var.

Eva hemen başını salladı ve topraklanmaya ihtiyacım olduğunu anladı.

"Ve işte burada," diye omzumun üzerinden başını salladı.

Şimdi burada Lars'ın önünde otururken, avuçlarım aniden terlemeye başlamıştı ve onları elbisemin eteğine doğru silme isteği duyuyordum ama kontrollü görünmem gerekiyordu. Cesur ve açık sözlü görünmeye güveniyordum.

"Sanırım Pazar günkü gazetede çıkan haberi görmüşsünüzdür. Lars başını salladı ama çok da tedirgin görünmüyordu.

"Bunun için özür dilerim.

Bir elini kaldırdı. "Bekleyin. Bay Johnson'ın yazmayı seçtiği şeyden siz sorumlu değilsiniz.

"Şey...

Öyle mi? Makale beni endişelendirmedi. Beklediğimden çok daha fazla yer bulmayı başardınız ve seyahatin en önemli yanı da *hygge* kavramını anlamış olmanızdı. Nazikçe gülümsedi. "Ve artık buradasın, balonlardan, bombalardan ya da benzeri saçmalıklardan bahsetmeden açılışı planlamaya başlayabiliriz.

Hızlıca kaşlarımı çattım. "Artık Machin Ajansı için çalışmadığımı biliyorsun.

Ağzı gerildi. "Dün gece öğrendim ama bugün bir buluşma ayarladığınız için açıklayacağınızı düşünmüştüm.

"Ben ... istifa ettim. B- Bay Johnson'ın makalesini etkilemek için daha fazlasını yapabileceğimi düşündüler. Makalenin tonundan pek memnun değillerdi.

"Onların kaybı ve benim kazancım.

Masanın çekmecesini açtı ve bir zarf çıkardı, masanın üzerinden bana doğru uzattı, mavi gözleri dans ediyordu. 'Sana bir teklifim var. Sana burada bir iş teklif etmek istiyorum. Hjem'in basın sorumlusu olarak. Burada benim için çalışacaksın. Bence harika bir iş çıkarırsın.

Birkaç gün önce olsa o zarfı kapıp giderdim ama şimdi... Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Lars. Bu çok nazik bir teklif.

"Bakmadın bile. Eliyle zarfa hafifçe vurdu. "Bakmama gerek yok.

Başka bir şey yapmak istiyorum.

Şaşkınlık yüzünü buruşturdu ve bir an için tamamen delirip delirmediğimi merak ettim ama bunu ilk düşündüğümünden beri, dürtü gitmeyecekti

Uzaklara. Bir yıllık maaş vaadiyle kendime biraz zaman ayırabilirdim. Babamla yaptığım konuşma kafamda tekrar tekrar canlandı. Terfî peşinde koşmak ve hırsımın bir gün altın mutluluk biletiyle sonuçlanmasını ummak yerine bir seçim yapmanın ve beni mutlu edecek bir şey yapmanın zamanı gelmişti.

"Çiçekçiniz istediği çiçekleri bulabildi mi?" "Hayır.

"Peki o alan hala boş mu?" "Boş.

Ona gülümsedim. "O zaman, eğer annen de kabul ederse, sana bir teklifte bulunmak istiyorum.

Bölüm 31

Altın tarçınlı çörek tepsisini fırından çıkardım, baharatlı kokusu havayı doldururken kendimi oldukça gururlu hissediyordum. Bu sabahki partinin tamamı benim eserimdi. Arkamda bir koku korosu duydum ve sıraya girmiş bekleyen üç kişiye sırtarak baktım.

Köşedeki matbaayı işleten ve menülerimizi hazırlayan orta yaşlı adam, "Yanmadın mı Katie?" diye alay etti.

Eva ve ben, açılışımızdan bir hafta önce çevredeki işyerlerine ve sakinlerine taze pişmiş Danimarka hamur işlerinden oluşan sepetler dağıttığımız için, bazıları her sabah uğrayan sadık bir müşteri kitlesi oluşturduk.

"Mükemmeller Clive," dedim azarlayarak.

"Üç tane alayım o zaman. Ofisteki kızlar bayılıyor, bir de double espresso.

Üç hamur işini bir kese kâğıdına koyarken, Eva kafedeki en pahalı alet olan parlak krom Gaggia kahve makinesinin başına geçmişti bile ve ben o tanıdık tıkırtıyı, hızlı kahve aroması patlamasını, basınçlı suyun telveye çarparken çıkardığı şşşt sesini dinledim.

Kafenin sesleri ne kadar da çabuk günlük rutinimin yerleşik bir parçası haline gelmişti. Eva karton kahve fincanının beyaz plastik kapağını açıp kasadaki ürünleri sayarken, ben de kollarım havada hamur işlerini taşıyarak yanlamasına dönüyordum. Küçük servis alanında koştururken tüm adımları bilen bir çift dansçı gibiydik.

Clive'in parasını alarak tatmin edici bir tıkırtıyla kasayı kapattım. "Teşekkürler, güzel bayanlar. Yarın tekrar görüşmek üzere.

"Hoşça kal Clive," diye koro halinde Eva ve ben hep bir ağızdan söyledik ve sonra birbirimize dönüp sırttık. Bugünlerde memnun bir müşteriden Eva kadar ben de keyif alıyordum.

Öğle yemeğinde Eva'ya Varme'yi Londra'ya getirmeyi önerdiğim andan itibaren hiç durmamıştık. Bir kasırgayı serbest bırakır gibi, Eva hemen listeler yapmaya başlamıştı.

Ve bunu şimdi yapıyordu. "Bu gelecek haftanın alışveriş listesi mi?" diye sordum.

"Evet, sanırım daha fazla pancara ihtiyacımız var. Pancar, keçi peyniri ve cevizli açık sandviçler bu hafta çok popüler oldu.

Listeye benim kadar düşkün biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım; ikimiz durdurulamazdık.

"Çünkü Lars her gün öğle yemeğinde iki tane yiyor," diye ekledi Eva gururla. Her gün mutlaka öğle yemeğini almaya gelirdi. En büyük destekçimizdi ve yan taraftaki boş birimde bir kafe açmamızı önerdiğimde, hemen bir grup müteahhidini; elektrikçileri, tesisatçıları ve dekoratörleri, boş alanı şartnamemize göre yeniden düzenlemeleri için bize gönderdi.

Üç çılgın hafta boyunca, çatının ortasından aşağıya doğru cam panelleri olan uzun ince oda, ahşap, fayans ve mutfak ekipmanı teslimatları ve atılmış karton ve polistiren boncuk yığınları ile testere, delme ve vurma ile doluydu, bir adam ekibi kafeyi hayata geçirmek için mucizeler yaratırken, Eva ve ben karar verme kasırgasında var olduk. Işıklar. Masalar. Duvar boyası. Kahve tedarikçileri. Yemek tarifleri. Menüler. Sandalyeler.

"Bu bizim en popüler sandviçimiz," dedim kendi kendime gururla. Tecrübesine rağmen Eva, tarif fikirlerim de dahil olmak üzere tüm önerilerimi dinlemişti. Ajanstan ayrıldığım gün tesadüfen girdiğim kahve barının iç karartıcı monotonluğundan sonra küçük bir rahatlık cenneti yaratmaya kararlıydım. Varme'yi yeniden yaratmaya çalışmak daha kolay olabilirdi ama Eva bunun benim olduğu ve *hygge*'nin benim yorumum olması gerektiği konusunda ısrar etti.

Korkunç derecede pahalı üç eski pirinç sarkıt lambaya kendini beğenmiş bir bakış attım, tam olarak haklıydılar.

"Evet, mükemmeller," dedi Eva hafifçe üstün bir gülümsemeyle. "Şimdi memnun değil misin? Bütçemin çok üzerinde olmalarına rağmen onları almam için beni ikna etmek zorunda kalmıştı.

"İyi ki seni çok seviyorum, yoksa *sana söylemiştim* rutinini yaptığını düşünürdüm.

"Kim ben, sevgili Katie? Kolunu omzuma doladı ve birlikte mutfak ünitelerine yaslandık. "Asla.

"Mobilyalar iyi görünüyor.

"Öyle. Eva'nın hafifçe ürpermesi beni gülümsetti. "Beni bir çete bölgesine sürüklemiş olsan bile.

"Üzgünüm... Connie'nin okulundan bir veliydi. Ve bir servet tasarruf ettik. İşten çıkarılmış retro mobilyalar çok iyi durumda değildi ama aşınmış kestane derisi, çeşitli kayın sehpa ve yanlarında iyi duruyordu ve tam olarak nereden geldiklerini sormayacaktım. Eski otel eşyaları benim için yeterince iyiydi. Zaten oldukça hırpalanmışlardı; kimse onları çalmış olamazdı.

Her neyse, küçük mobilya gruplarından ve birisinin salonu hissi yaratacak şekilde düzenlenmelerinden o kadar memnun kaldım ki, eğer çalınmış olsalardı, konuyu gözden kaçırabilirdim.

"Benim favorim," dedim ön kapıya doğru bir bakış atarak, "kitaplık. İnsanların içeri girdiklerinde hemen oturup kalmak istemelerini istedim çünkü burası rahat ve davetkârdı. Rafları dergiler, kitaplar ve birkaç masa oyunuyla doldurdum.

"Benim favorim," dedi Eva, üç hafta içinde hala yenilik değerini kaybetmemiş olan oyuna katılarak, "çay fincanlarının kutu rafı. Eva ve ben, Portobello Yolu ve Old Spitalfields Pazarı'nda gezinerek üç narin, çiçekli porselen çay fincanını bulmak için çok eğlenmiş ve makul bir fiyata indirmek için yarım saat pazarlık yapmıştık.

"Şarap kadehleri değil mi? Ben sordum. İkimiz de uzak duvardaki dumanlı griler, morlar ve mavilerden oluşan renkli bardak koleksiyonuna baktık.

"Sürahilerden sonra ikinci sıradalar," dedi Eva, hala onları düşündüğünü gösteren o tanıdık hareketle başını eğerek. Onları satın alma konusunda çok düşündük, taşındık ve sonunda almaya karar vermeden önce üç kez bırakıp geri döndük.

"Günaydın. Eva da ben de irkilerek yerimizden sıçradık.

"Siz ikiniz hala el emeğinize mi hayranlık duyuyorsunuz?

Eva kolunu benim koluma dolayarak, "Elbette, öyle," dedi. "Günaydın Sophie.

"Hey Sophie, nasılsın? Eva'ya yaslanarak söyledim.

"Harika. Bir uğrayıp haber vereyim dedim, önümüzdeki hafta için izin aldım, yani kesinlikle yardımcı olabilirim.

"Oh, bu harika. Koşarak yanına gittim ve ona kocaman sarıldım. "Çok teşekkür ederim.

"Katie çok fazla endişeleniyor," dedi Eva telaşla ve Sophie'nin yanaklarına birer öpücük kondurarak. "Sen nasılsın?

"Endişeli değilim," diye ısrar ettim, "sadece gerginim. Daha önce hiç yüz elli kişiye yemek vermemiştim.

"Gergin misin?" dedi Sophie ellerini kalçalarına koyarak. "Avril'in kahvaltı programında milyonlarca insana aşçılık gösterisi yapacağım.

"İkinizi de dinleyin. Katie, daha önce hiç kafe işletmedin ve gayet iyi gidiyorsun. Ve Sophie'nin gösterisi de iyi olacak...' Eva'nın yüzünde fesatlık dans ediyordu. "Çünkü Avril öyle olmasını isteyecek. Üçümüz her şeyi hazırlayacağız ve sonra garsonlar işi devralacak ve biz de partinin tadını çıkaracağız.

Lars bizden gelecek hafta Hjem'in resmi açılışı için yemek servisi yapmamızı istedi, hayır ısrar etti ve Eva, Sophie ve benim gün boyunca hazırlayacağımız mini tuzlu Danimarka hamur işlerinden oluşan bir menü hazırladı.

Sophie bir kahve içtikten sonra, öğle yemeği için kafe kalabalıklaşınca oradan ayrıldı. Pazartesi günleri en sakin günlerimiz olmasına rağmen, masaların hepsi doluydu. Sarışın genç ve güzel giyimli, zarif bir kız ile yaşlı bir kadın hamur işlerini yerken bir kitap anlaşmasını tartışıyor, genç bir çift Londra rehberini inceliyor ve öğle yemeği için sürekli bir insan akını geliyordu. Eva sonsuza kadar buralarda olmayacağı için ana menümüzü küçük ve basit tutmaya karar vermiştik; dört farklı açık sandviç ve çavdar ekmeği ile günlük spesiyal çorba sunacaktık.

Saat ikiyi geçiyordu ve kafede oturup ayaklarımı dinlendirmek ve hızla menümüzdeki ikinci favori sandviçim haline gelen çavdar ekmeği üzerine somon, yaban turpu ve krem peynirden oluşan sandviçi mideye indirmek için sükunetten faydalandım. Kapı açıldığında Eva'nın mutfakta yardımına ihtiyacı olup olmadığını anlamak için otomatik olarak başımı kaldırdım.

Ben'in soğuk mavi gri gözleriyle karşılaştığımda kalbim küt küt atmaya başladı ve neredeyse duracaktı. Ağzım kuruduğu için yutkundum ve söyleyecek tek bir şey bile bulamadım. Ona bakarken havanın gerginlikle dolu olduğunu hissettim.

Gözleri daralmadan ve bana buz gibi bir bakış fırlatmadan önce kısa bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bana ters ters baktı! Sanki mağdur olmak için bir sebebi varmış gibi.

Bir an için beni görmezden geleceğini sandım. "Kate.

Başını salladı ve yanımdan geçip tezgâha doğru yürüdü.

Solmuş kot pantolonum ve beyaz düğmeli mavi gömleğim gözüme ilşince yüzüm kızardı. Aklıma bir görüntü geldi. Kot pantolonunun düğmesiyle boğuşurken. Pürüzsüz tenini avuçlarımın altında hissetmek. Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve oturduğum yerde kıpırdamamaya çalışarak donakaldım. Üzerimde yarattığı ani etkiyi görmesine izin vermek istemedim.

Eva!

"Ben!

Harika, şimdi oturup ikisinin birbirlerini görmenin ne kadar güzel olduğunu haykırışlarını dinlemek zorundaydım. Sırtımı Ben'e dönerek kahvemın üzerine eğildim. Onun burada ne işi vardı?

Aptal beynim restorandan dairesine kadar yürümekte ısrar etti. Ateşli öpücükler. Elleri vücudumda. Kıyafetlerimin içine kayıyordu. Sütyenimin içindeki parmakların dokunuşu. Kahretsin! Meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyordum. Piç hainler.

"Oturun ve size hemen bir *kannelsnegle* getireyim. Eva'nın sesi aşırı parlak ve neşeliydi. Onu öldürecektim. Şimdi ona karşı daha dürüst olmadığım için acı acı pişmanlık duyuyordum. Ona Kopenhag'dan sonra ne Ben'in ne de benim irtibatta kalmak istemediğimizi söylemiştim.

Sandalyeme daha da gömüldüm, bu biraz anlamsızdı çünkü boş bir kafede gelip benim masama oturmak zorundaydı. Görüşüm biraz bulanıklaşmıştı ve kendimi hasta hissediyordum.

Karşıma oturdu; ondan dalga dalga gelen öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum.

Etrafımızdaki hava duygu yüklü gibiydi. Ben buna karşı koymayacaktım. Bana kızmaya ne hakkı vardı?

"Deli Tilki intikam için geri dönmüş demek ki," diye ağzımdan kaçırdım, kendimi durduramadım ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Mutfakta meşgul olan Eva'ya hızlı bir bakış atarak alçak sesle, "Özür dilerim," diye tükürdü.

"Neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum. Cesurca onun öfkeli bakışlarına karşılık verdim, gözleri genişledi ve ağzı büzüldü.

"Kimse kullanılmaktan hoşlanmaz.

"Kullanılmış mı? Sözlerindeki keskin hoşnutsuzluk karşısında irkilerek yankıladım.

"Evet, makalenı alır almaz, istediğın gibi olmadığı için sinir krizi geçirdin ve beni terk ettin.

Ağzımı açtım. 'Ben... Ben...' Onu kullandığımı düşündü!

Birbirinin etrafında dönen bir çift ödüllü dövüşçü gibi, gözlerimiz birbirine kenetlendi. Keskin bir acı kalbimi kuşattı, sanki bir yumruk sıkıyormuş gibi. Bu kadar yakın olmak ve hatırlamak acı veriyordu. Yüzüme dokunuşunu hatırlamak. Parmaklarıyla buklelerimi okşuyordu.

"Hjem'in açılış gecesi için davetiye aldım. Arkadaşın Josh'un sorumlu olduğunu görüyorum.'

Omuzlarımı kayıtsız bir şekilde silktim. Çıkıp gittiğim günden beri İK dışında kimseyle iletişimim olmamıştı.

Kapı açıldı ve altı kişilik bir grup içeri girdi, ardından bir çift daha geldi. Telaşla ayağa kalktım ve sandalyemin arkasından önlüğümü alıp Ben'e bakmadan önce üzerime geçirdim.

Şaşkınlık yüzünü gölgeledi, mavi gözleri çözdükçe keskinleşti.

Mutfağa geri dönmek için döndüğümde kolumu tuttu.

"Burada mı çalışıyorsun?" Masanın üzerindeki menüye baktı ve yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Katie's Kannelsnegles.

"Evet," diye tersledim elini sıkarak, pişman olacağım bir şey yaparsam diye dokunuşundan kurtulmak için endişeliydim. Onu kullandığımı düşündü. Bu onu incitmiş miydi? Umursamış mıydı? Bunun ne anlama geldiğini bir türlü kavrayamıyordum. Olayları farklı görebileceği hiç aklıma gelmemişti. O paldır küldür kaçarken sadece kendimi düşünüyordum ama makaleden dolayı ihanete uğramış hissedeceğimi mutlaka biliyor olmalıydı. Kafa karışıklığı gurura karşı savaştı.

"Neden?" Adamın rengi soldu. "Sen ... makale yüzünden işini kaybetmedin değil mi?

Alaycı bir ifadeyle ona doğru döndüm. 'Beni tamamen kazıkladığın makaleyi kastediyorsun. Çıkacağını bildiğin halde bir gece önce benimle yattığın makaleden bahsediyorsun. Meslektaşlarımın, müşterimin ve bizimle birlikte seyahatte olan insanların önünde beni tam bir aptal gibi gösteren makaleyi. Kastettiğin bu mu? Ortaya çıkan ama *yine de benimle yattığın.*'

Ben ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine koyarak öfkeyle tükürdü, 'Evet! Çünkü ben böyle bir adamım. Kelimeler teker teker döküldü

Taşlar, onların duygusu tam kalbime çarpıyor.

Bir adım bile atamayacak kadar öfkeliydim ve bir şeyleri kurtarmaya kararlıyım, 'İstifa ettiğimi duyduğuna sevineceksin' dedim. Sanırım gözlerimi açtığın için sana teşekkür etmeliyim. Bununla birlikte başımı savurdum ve çenemi kaldırarak ona sertçe baktım. Eva kapıda durmuş sessizce beni izliyordu, gözlerinden hüznün okunuyordu.

Öfkeli bir küfürle kendini masadan itti, geri çekildi, öfkeli bakışları son dakikaya kadar benimkileri tuttu, o zaman döndü ve kafeden hışımla çıktı, kapı arkasından dünyayı sarsan bir gürültüyle çarptı. Masaların etrafında toplanan müşterilerin şaşkın bakışlarını görmezden gelen Eva arkamda durdu, elini omzuma koydu ve ikimiz de pencereden dışarı bakarak adamın caddeden aşağıya doğru ilerleyişini izledik.

İkimiz de sesimizi çıkarmadık ama *tüm bunların ne anlama geldiğini* düşündüğümüzü biliyordum.

Bölüm 32

"Burası harika bir yer," dedi Avril'in prodüksiyon müdürü Dave, Hjem'in ana avlusunun üzerinde asılı duran orta kat balkonundaki büyük siyah kutuyu açarak, mağazanın her iki yanındaki beş diziden biri. 'İnsanlar buradan bizi röportaj yaparken görebilir ve kuşbakışı çekimler yapabiliriz. Kamerada harika görünecek... buranın başka türlü başarısız olabileceğinden değil. Kahve ve çörek için teşekkürler.

'Sorun değil,' dedim. Sabahki son teslimatımdı ve Eva'ya yardım etmek için geri dönmem gerekiyordu. Bu gece Hjem'in resmi açılışı vardı ve hâlâ yapılacak çok şey vardı. Sophie, Eva ve ben bu sabah altıda işe başlamıştık ve iyi bir başlangıç yapmıştık.

Ben'in yedi gün önceki ziyaretinden bu yana, bu karşılaşma yüzünden kendimi yara bere içinde hissediyordum ve son birkaç hafta içinde iş hayatımda hiç olmadığı kadar eğlenmiş olmama rağmen içimdeki ezici üzüntü duygusundan kurtulamıyor gibiydim. Meşgul olduğum zamanlarda iyiydim ama her gece gözlerim açık, uykusuz, karanlığa bakarak onun sözlerini tekrarlıyordum. *Çünkü ben böyle bir adamım.*

Gün boyunca Hjem'in rafları dolduran her türden muhteşem ürünle şekillenmesini görmeye odaklanarak aklımı ondan uzaklaştırabiliyordum. Mağazada, Lars'ın bazı şeylerin İngiliz kalması gerektiğine karar vermesinin ardından tüm personelin giydiği renkli polo tişörtlerde yankılanan hafif, parlak bir atmosfer vardı. Kobalt, deniz mavisi, yalıçapkını mavilerinden nane, adaçayı, bezelye ve ıhlamur yeşillerine ve leylak, koyu ve soluk morlara kadar mavilerin, yeşillerin ve morların güzel tonlarında eşitlikçi Hjem markalı polo tişörtleri giydirerek uzlaştı. Ortaya şık ve tam anlamıyla Danimarkalı bir etki çıktı.

Yarın Avril'in yayınlarının ilki gerçekleşecekti ve bu yayının gerçekleşmesi için gereken devasa ekiple birlikte her yer uğulduyordu.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Dave başını sallarken sordum, zaten gri gaffer bandı ve çeşitli elektrik malzemeleri ile meşguldü.

Onu bırakıp, zeminde kıvrıla kıvrıla ilerleyen elektrik kablolarının arasından dikkatlice geçtim ve mağazada aşağıya doğru ilerleyerek, zaten bir sürü muhteşem şeyle, güzel porselenlerle, şık mutfak aksesuarlarıyla ve hatta tasarım çay havlularıyla dolu olan ev bölümünün yanı sıra Sophie'ye hazırlanmak üzere aşçılık gösterileri için kurulmuş bir alanın önünden geçtim.

Birkaç kez Eva'yı görmeye gitmiş, pastacılık becerilerini geliştirmeye ve mükemmelleştirmeye çalışmıştı. Heyecanlı bir saksağan gibi dükkânda koşturup raflardan kâseler, kaşıklar, oklavalalar ve tabaklar toplayarak televizyondaki yemek setinin güzel görünmesini sağlıyordu.

Fiona geçen hafta geldi ve mekanın her santimini fotoğrafladı ve Lars'ın fotoğraflarını Twitter, Instagram, Pinterest ve Facebook'ta bir tanıtım kampanyası yürütmek için kullanmasına yardımcı oldum, bu da sosyal medyada kesin bir vızıltı yaratıyordu.

Aslında kampanya hayal edebileceğimden de iyi gidiyordu, Josh'un gerilla balon fikrine yuh olsun, her ne kadar bu geceki etkinlikten resmi olarak o sorumlu olsa da, tanıtımın çoğu benim çalışmamın bir sonucuydu ve Lars övgünün nerede olduğunu biliyordu. David'in yarınki resmi açılışı ve kapıdan giren ilk yüz okuyucuya verilecek özel hediyeleri duyuran yazısı bugün yayınlanacaktı.

"Kate," diye elini yüzüme doğru salladı Avril, ana yürüyen merdivenin dibinde onunla yüz yüze geldiğimde, "içeride kimse var mı?"

"Üzgünüm, kilometrelerce uzakta.

"Bu akşamki kıyafet kurallarını soruyordum.

'Akıllıca. Merak etme; yine de buradaki herkesten daha göz alıcı görüneceksin.

'Kendim için endişelenmiyorum, senin için endişeleniyorum. Bu hala senin büyük gecen, o ahmak Joseph bunun kendisine ait olduğunu düşünse bile, umarım hakkını verirsin.

'Bu olmaz mı,' diye kolsuz vardiyalı elbiseye baktım.

"Bence dördüncü kattaki Danimarkalı tasarımcılardan birini giymelisin," dedi ve beni çoktan o yöne doğru itmeye başladığını fark ettim.

'Çalışıyorum,' diye itiraz ettim.

'Hayır, işiniz o zamana kadar bitmiş olacak. Eva bana servis yapacak bir garson ekibiniz olduğunu ve kanepelerin saat altıya kadar biteceğini söyledi. Bu yüzden Hjem koleksiyonundan bir şeyler giymen doğru olur. Lars'la konuştum ve o da kabul etti. Burayı düzgün bir şekilde temsil etmelisin. Bir M&S numarası değil.'

"Bu Reiss," dedim öfkeyle ve sonra kandırıldığımı fark ettim; Avril elbisemin arkasındaki etikette ne yazdığını çok iyi biliyordu.

"Tam sana göre bir kıyafet gördüm," dedi Avril kendini beğenmiş bir kararlılıkla. "Senin için yapılmış olabilir.

Bir yanımda bu gece en iyi halimle görünmek istiyordu. Megan ve Josh da orada olacaktı ve tabii ki Ben de. Onun için iyi görünmek istediğimden değil. Kayıtsız ve onun üzerinde görünmek istiyordum. Onu nasıl karşılayacağımı tam olarak hesaplamıştım. Bu sefer hazırlıklı olacaktım. Dostça, kişisel olmayan ve onunla konuşamayacak kadar meşgul.

Merhaba Ben, seni gördüğüme sevindim. Affedersiniz, gidip bir şey halletmem lazım.

Hatta evdeki banyoda aynada birkaç kez prova bile yapmıştım, sadece kelimelerin küçük değişikliklerle dilimden döküldüğünden emin olmak için. Şimdiye kadarki favorilerim hafif şaşkın, *Merhaba Ben*, seni burada görmek ne güzel yaklaşımı, *Merhaba Ben*, sen de kimsin tonu ve *Merhaba Ben*, tamamen dalkavukça, sahte, hayran kovma idi.

Ne olduğunu anlamadan, Avril beni boş soyunma odalarına yönlendirdi ve bir milyon yıl geçse de kendim için asla seçmeyeceğim bir yığın kıyafet getirdi.

"Tam bana göre bir şey gördüğünü söylediğini sanıyordum," diye itiraz ettim beni içerideki kullanışlı mandallara sayısız kıyafet asan bölmelerden birine iterken.

"Yalan söyledim," dedi umursamazca. "Bir sürü bahane bulacağımı biliyordum.

İlk iş olarak dışarı çıktığımda, Eva'yı vitrinlerden birinden çaldığı küçük bir sandalyede beklenti içinde otururken buldum. Ona soru soran bir kaş kaldırdım.

Her şey yolunda. Sophie her şeyi kontrol altına aldı. Ben biraz ara veriyorum.

O ve Avril birer kahve içmişlerdi ve belli ki bir modellik seansını bekliyorlardı.

Avril, 'Hayır, hiç de sen değilsin,' dedi.

'O kadar da kötü değil,' dedi Eva.

'Evet, boyu tamamen yanlış. Bacaklarını kesiyor ve güzel bacakları var.'

'Ah, evet şimdi anlıyorum. Haklısın,' diye kabul etti Eva ve ekledi, 'Ve rengini, doğal tenini kurutur.'

"Ben buradayım, biliyorsun. Huysuzca surat asmaya çalıştım ama her ikisi de orada bir çift önyargılı büyükanne gibi oturmuş, yardımsever bir şekilde gülümserken, birlikte fısıldaşmaya devam ettiklerinde bile sinirlenmek zordu. Onlar sadece benim için en iyisini istiyorlardı.

Eva gülümsedi. 'Git ve bir sonraki şeyi giy. Sana kahve getirdim. Uzun zaman oldu. Göz kırptı.

Son birkaç gündür kahve içiyordum ve o da düzgün beslenmem için başımın etini yiyordu. Ben'in ziyaretinden bu yana her gün açık bir sandviçi mideye indirmek zor bir iş olmuştu.

İki kıyafet daha denedim, beni bir cenaze taşıyıcısı gibi gösteren siyah bir pantolon takım - oybirliğiyle hayır - ve Avril'in koyu pembe olduğunda ısrar etmesine rağmen bej renkli asimetrik bir elbise. Neyse ki üzerime tam oturdu, birkaç kilo vermişim ama yine de minnettardım çünkü içinde kendimi hiç ben gibi hissetmiyordum.

Uçuk mavi ipeksi tulumu giyer giymez, bunun o olduğunu anlamıştım; palazzo pantolon bacaklarımın etrafında zarifçe süzülerek onları fazladan birkaç santim daha uzun gösteriyordu ve üst kısmının önü v yakalı, arkası ise küçük gümüş bir boyunlukla süslüydü. Güzel ve kadınsıydı, üzerime tam oturmuştu ve bayılmışım.

'Evet. Evet. Evet,' dedi Avril zıplayarak ve etrafımda dönerek. "İşte bu.

"Çok hoş görünüyorsun. Eva başını salladı, yüzünde düşünceli bir gülümseme vardı. "Balonun en güzel kızı olacaksın.

'Ben güzel olmak istemiyorum... Hjem odak noktası. Herkes dükkana bakmalı.'

Avril şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Ben'in bu gece geleceğini biliyorsun.

Ona ters ters baktım ve soyunma odasının kabin kapısını çarparak kapattım.

Öğle yemeği telaşından sonra kapıya kapalı tabelasını astık ve ciddi bir şekilde çalışmaya başladık. Sophie ringa balığı, kırmızı soğan ve dereotu karışımını kaşıkla ekmeklerin üzerine koyarken, bana da koyu renkli, nemli ekşi mayalı çavdar ekmeğini pasta kesiciyle yuvarlaklar halinde kesme görevi verilmişti. Eva somon fümeyi dilimledi ve soğanlı ekmeğin üzerine yerleştirmek üzere minik limon dilimleri kesti ve Jarlsberg ile doldurulmuş minik kırmızı biberlerin bulunduğu fırından pişirme kokusu yayıldı.

pişiriliyordu. Çavdar ekmeği dilimleri jambon ve ekşi hardalla süslenmek üzere bir tepsiye dizilmişti ve bir tabak dilimlenmiş salatalık yengeç eti, mayonez, frenk soğanı ve limon suyuyla süslenmek üzere önceden hazırlanmıştı.

Kapalı kapıdan gelen buyurgan tıkırtıyı duyduğumda işime dalmıştım. Hepimiz yukarı baktık. Ben dışarıdaydı. Sophie ve Eva bana baktılar.

"Ne?" diye sordum. diye sordum. İkisi de yaptıkları işi bırakmadılar ve başlarını eğdiler.

İçimi çektim ve kapıya doğru yürüyüp çekerek açtım.

"Bu *benim* yazdığım ve gazeteye gönderdiğim makale. İki kâğıt parçasını bana doğru iterken sesindeki yorgun ton gözlerindeki hayal kırıklığını yansıtıyordu.

Ben bir şey söyleyemeden çekip gitti.

Kapıyı çarptım. Erkekler. Şimdi ne halt etmeye çalışıyordu?

Kağıda baktım.

Hygge mi Hype mi? - Mutluluk ya da Hokum.

Danimarka'nın hygge kavramı ve ülkeyi dünyanın en mutlu ülkelerinden biri yapan şey hakkında daha fazla bilgi edinmek için Kopenhag'a bir basın gezisine davet edildiğimde, son derece şüpheci olduğumu açıkça itiraf ediyorum. Bana kalırsa bu kavram mumlar ve kaşmir battaniyelerden ibaretti ve büyük olasılıkla pazarlamacıların İngiliz yaşam tarzına uymayan, derinlerde yatan bir kültürel ruhu taklit etmeye yönelik alaycı bir girişimiydi. Rahatlık ve şenlikle kapatılamayacak bir kültürel uçurum.

*Bunun yerine, rahatlığı *beni m s e y e n* bir yaşam biçimi, sosyal homojenlik kavramının kültürel olarak kökleştiği, vatandaşlarının herkesle eşit hissetmesini sağlayan ve bu nedenle herkesi eğitim ve sağlık konusunda desteklemek için daha yüksek vergiler ödemekten mutlu olan bir toplum buldum.*

İnsanların basit şeyleri kutlamak için özel zaman ayırmaya bilinçsizce odaklanarak, yargulamak yerine paylaşmak için bir araya gelmekten basit bir keyif aldığı bir toplum gördüm. Yağmurlu bir günü kutlamanın, özel insanlarla birlikte olmaya öncelik vermenin ve birlikteliğe vurgu yapmanın daha mutlu bir yaşam biçimine katkıda bulunduğu hygge'yi keşfettim.

Ve evet, mumların ve kaşmir battaniyelerin de yeri ayrı, işte bu yüzden Danimarka'nın yeni mağazası Hjem, Danca ev demek, kutlanacak bir şey olabilir ...

Gözlerim bulanıklaştı ve daha fazla okuyamadım. Nefesim istemsiz bir yarı hıçkırıkla kesilirken sokağa baktım ama Ben çoktan gitmişti. Gözlerimi kapattım, midemin dibi çökerken bir damla gözyaşı sızdı. Mide bulantısı, tiksinti ve utanç yükseldi. Ona açıklama şansı bile vermemiştim. Kullanılmış hissetmesine şaşmamalı. Kızgın olmasına şaşmamalı.

Kapıya doğru yığıldım, camdan yere doğru kaydım ve dizlerimi sanki acı veren patlamayı kontrol altına alabilecekmişim gibi sıkıca kavradım.

Beni bunaltan pişmanlık, umutsuzluk dalgaları halinde yağıyordu. Eva kollarını bana doladığında hıçkırıkların serbest kalmasına izin verdim, gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü, onun ince çiçek parfümünü içime çektim ve yumuşak kucağına yığıldım.

Bölüm 33

Eva ve Sophie gözyaşlarımı sildikten ve gözlerimin etrafındaki şişkinliği azaltmak için bana salatalık dilimleri yedirdikten sonra işimize geri döndük. Onlara iyi olduğumu söylemeye çalışsam da bana yan gözle bakmaya devam ettiler. Neyse ki kara kara düşünemeyeceğim kadar meşguldük.

Gün hızla geçti ve aniden her şey tamamlandı, garsonlar ortaya çıktı ve tüm kanepeleri yan tarafa taşıdılar ve konuklar gelmeye başladı, parlak renkli gömlekleriyle Hjem personeli tarafından Prosecco bardakları ve kırmızı meyvelerle karşılandılar. Daha maceraperest olanlar için geleneksel kısa saplı bardaklarda Danimarka Schnapps'ı da sunuldu, ancak bu fizz'den daha az popülerdi.

Connie bardağını bana doğru sallayarak ve diğer eliyle bana sarılarak, 'Aman Tanrım, değişiklik olsun diye yetişkin olmak çok güzel,' dedi. 'Muslukta bedava Prosecco, sanırım ölüp cennete gitmiş olabilirim. Belki de böyle bir işe girmeliyim.

"Ne yani, öğrenme yolculuklarından, yapıştırıcı çubuklardan ve simlerden vaz mı geçelim? Sırtını sıkarak alay ettim. "Gelebilmene çok sevindim.

'Bunu kaçırmazdım,' diyerek bardağını kaldırdı. 'Bu harika. Bayıldım. Muhtemelen buradan alışveriş yapmaya param yetmez.

"Personel indirimi.

"İşte seni bu yüzden seviyorum, tam burada. Gözlerinde heyecan parlıyordu. 'Ve harika haberlerim var. Asla tahmin edemezsin... Brandon'a bir iş teklifi geldi. Hem de bugün. Gerçek bir iş.

"Ne demek istiyorsun? Düzgün bir iş mi?" Tamirhanedeki işi kafasının üzerinde durarak ve ayaklarıyla bıçaklarla hokkabazlık yaparak yapabiliirdi, ama bundan bir paket maaş alıyordu, yani bu benim kitabımda düzgün bir işti.

"Pinewood

Stüdyoları!" "Ne?

Pinewood Stüdyoları. Dünkü gazete haberini görmüşler. Brandon'ın Sith şeyisini alabileceğini düşündüğü adamı hatırlıyor musun? Almadı ama gazetede ki haber için onunla röportaj yapmak istedi. Geçen Perşembe gidip röportajı yaptım. Pinewood'dan bir adam dün Brandon'ı aradı. Bu sabah onları görmeye davet etti. Ona hemen bir iş teklif etti.

Ayak uydurmakta zorlanıyordum. "Hangi gazete haberi?"

"Görmedin mi? Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ama... bunu senin ayarladığını düşünmüştüm. Bağlantılarını mı? Brandon'ın modellerini başka kim bilebilir ki?"

"Bu ne zaman oldu?"

"İşte," diyerek çantasından telefonunu çıkardı ve bir web sayfası açtı.

Sayfayı hızlıca taradım. Brandon'la yapılmış bir röportaj ve ardından CGI kullanımının arttığı bugünlerde film dünyasında modellemenin ne kadar önemli olduğunu anlatan bir yazı vardı. Yazıda Brandon'ın *Sith zimbirtisiyle* çekilmiş bir fotoğrafı ve yaptığı diğer eşyalara ait birkaç ayrıntılı çizim ve plan da yer alıyordu. Web sayfasının adresine baktım.

"Ah," dedim belli belirsiz, kulaklarımda bir uğultu. Etrafımdaki odada konuşmalar azaldı. Kalbim göğsümde küçük, komik bir zıplama yaptı. "Brandon'ı görmeye gelen adamı gördün mü?"

"Evet, o..." dramatik bir yüz ifadesi takındığından emin olduğum bir ifadeyle, "dumanı tütüyordu!"

"Connie, Jim Carrey rutini geçen yüzyılda eskidi. Sabırsızlık beni ona karşı hırçınlaştırdı.

"Onu görseydiniz eminim siz de öyle düşünürdünüz.

Telefonumdaki birkaç fotoğrafa göz attım ve bir tane buldum. Onları otele bıraktığımızda Ben bisikletiyle dışarıdaydı.

"Tanıdın mı?"

Connie, 'Bu o,' diye gine domuzu ılgılı atınca birkaç kafa bize doğru döndü. "Kim o? Kısa bir nefes aldı ve gözlerini kocaman açarak bana döndü. 'Bu o! Değil mi? Bay Süper Ateşli.

"Ben," dedim sessizce, birden kendimi akıntıya kapılmış hissettim. Bildiğimi sandığım her şey, yanlışlıkla bırakılmış bir balon gibi aniden elimden uçup gitmişti.

Bunu Ben yapmıştı. Geçen hafta beni gördüğünden beri. Ama bugünden önce. Bir tahterevallinin ortasında ymışım gibi hissediyordum ve her iki tarafa atacağım bir adım

çöküyor. İyi Ben. Kötü Ben. Hangisi gerçektir?

Zaman çizelgesini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Ben, Pazartesi günü beni gördükten sonra Brandon'la temasa geçmişti.

Brandon onun için sadece bir hikâyeden ibaret değilse, bu hiç mantıklı değildi. Yoksa yardım etmeye mi çalışıyordu?

Endişeyle yüzleri tarayarak odaya baktım. Connie ilk gelenlerden biriydi, kalabalık hâlâ çok azdı.

"Bu gece geliyor mu? Birdenbire hevesli bir ilgiyle doldu, başı bir o yana bir bu yana savruldu. "O burada mı?

"Davet edildi ama gelir mi bilmiyorum. Fiona'nın geldiğini ve Sophie'yi selamladığını gördüm. 'İşte Sophie ve seni bazı insanlarla tanıştıracam. Onları seveceksin. Geziye benimle geldiler.

"Oh güzel, süper seksi hakkında daha fazla bilgi edinebilirim.

İçimi çektim ve kolumu onun kine bağlayarak karşıya geçtim. Elbette Sophie'yi zaten tanıyordu ama utangaçlığının bir kısmını dizginlemiş gibi görünen Fiona ile hemen kaynaşmıştı. Hiçbir zaman Bayan Dışa Dönük olmayacaktı ama artık birinin gözlerinin içine bakabiliyordu. Birçoğu gazeteci olan ani bir insan akını dikkatimi çekti, ben de Connie'yi ona göz kulak olacaklarını düşünerek ikisinin yanına bıraktım.

Bir lansman partisi düzenlemek her zaman sinir bozucudur, işler ücretsiz olduğunda insanlar bazen geleceklerini söyleseler bile gelmezler - daha iyi bir teklif alırlar, işte geçirdikleri bir günün ardından bitkin düşerler ya da gecenin televizyonu daha cazip gelir. Ben'in gelip gelmeyeceğini ve ne zaman geleceğini merak etmek endişemi daha da artırıyordu. Bütün günü kaçınma taktiklerimi planlayarak geçirmiştim ve şimdi birdenbire onu görmek için yanıp tutuşuyordum.

Gecenin başarısı hakkında endişelenmeme gerek yoktu, eğer kalabalık sayısı ile ölçülebilseydi, Hjem az önce kapasiteye ulaştı. Alt kat dolup taşıyordu ve kalabalığın arasında yolunuzu bulmanız giderek zorlaşıyordu. David ve Conrad'ın birlikte geldiklerini fark ettim ve Avril ile aynı anda onlara ulaşmak için yoluma devam ettim.

"Muhteşem görünüyorsun, Kate. Kıyafetimin kumaşını çekiştirdi. "Çok güzel. Sonra gözlerinde hesapçı bir parıltıyla David'e döndü. "Gelip kuzenim Reece'le tanışmalısın. David'i sürükleyerek götürdü ve beni çoktan başka gazetecilerin dikkatini çekmiş olan Conrad'la sohbet etmeye bıraktı. Biz havadan sudan konuşurken Ben'i fark ettim, başka kimsede bu tonda yanık bakır rengi saç yoktu. Nefesim kesildi ve kalbim küt küt atarak durakladım.

yanına gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyordum. Ne söyleyecektim? Nereden başlayacaktım?

Yolumu zorlamaya başladığımda, tombul bir el beni yakaladı.

Kate. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Hayatım, nasılsın?' Andrew Dawkins beni kendine çekti ve her iki yanağıma da nemli birer öpücük kondurdu.

Olabildiğince geri çekildim. "Andrew.

Bana nazlı bir gülümseme verdi. 'Bu oldukça iyi bir tuzak. Etkilendim ve Machin Ajansı'ndan ayrıldığını duydum.

"Evet," dedim, kibar gülümsemem soğukkanlıydı. "Lars ve annesiyle birlikte çalışıyorum. Dedikodulardan haberdar olduğu konusunda ona güvenebilirdim. Bu beni neden şaşırtmadı?

'Genç Lars'la tanışabilirim; onun tüm tedarikçileriyle bir anlaşma yapmak istiyorum. Battaniyeciler, mumcular, züccaciye şirketleri. ... özellikle de Noel'de. Güzel bir alışveriş reklamı.'

Geri adım attım. O gerçek miydi? Ciddi miydi? *Inquirer*'ın yayınladığı makaleden sonra. Lars'ın ilgileneceğinden emin değilim. *Hygge* mi Hype mı? Mutluluk mu Hokum mu?"

Andrew'un küçük domuz mavisini gözleri bir parça kötülükle parlıyordu. 'Tam tersine, Bayan Sinclair. Bu kasıtlı bir editoryal stratejiydi. Tartışmalı bir makale bugünlerde harika bir haber. Web baskısında viral oldu, hatta *Huff Po*'ya bile girdi. İlk saatte beş binden fazla tıklandı. *Hygge-bashing* tiraj rakamlarımız için iyi, reklam verenler için harika, hissedarlar için de harikaydı.

"*Hygge-bashing*? Ona bakakaldım ve o da benim şaşkınlığımı cesaret olarak algıladı.

"Harika, değil mi? Herkes birdenbire, ooh evet İskandinav olan her şeyi seviyoruz, ve sonra *Inquirer* geliyor ve bunun bir yığın saçmalık olduğunu söylüyor ... ve herkes makaleyi okumak ve aynı fikirde olmamak için acele ediyor. Yağlı sırtışı o küçük korkunç yüzünü neredeyse ikiye bölüyordu. "Her şey okuyucu kitlesi ve tirajla ilgili. Gerçi bunu hacker'lara açıklayamazsınız. Johnson tam bir tıslama nöbeti geçirdi.

"Öyle mi? Kalbim göğsümde küçük bir tavşan zıplayışı yaparak nabzımı alt üst etti.

'Ah evet. Çünkü *yazdığı şey* bu değildi,' diye mızımız bir sesle taklit etti Dawkins.

O saniyede, bir rodeo atından inip talaşın üzerine sertçe düşmenin nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordum.

Göğsünüz dümdüz olmuş. Makale çıkmadan önce gerçekten bilmiyordu.

"Pardon.

Dawkins, belli ki komedi dehasını takdir ettiğimi düşündü, çünkü daha önceki konuşmasını tekrarladı. *'Bunu ben yazmadım, ne cüretle böyle alt yazı yazarsınız?* Size söyledim, bu gazeteciler kendilerini Pulitzer ödülü yarışmacısı sanıyorlar, arkalarında koca bir ekip olduğunu unutuyorlar. Reklamcılar, alt editörler. Haberi yayınladılar ve o da bebek gibi ağladı. Ortalığı ayağa kaldırdı. Dawkins güldü, çirkin ve alaycı bir gülüştü bu, onu eskisinden daha küçük, daha tombul ve daha acımasız gösteriyordu. *'Size rakamların harika olduğunu söyleyebilirim. Sözleri konusunda çok değerliler. Günün sonunda gazeteyi ayakta tutacak ve maaşlarını ödeyecek kadar reklam geliri elde etmemize bel bağlıyorlar. Onlar ...'*

Ona sırtımı dönüp uzaklaşırken, kalabalığın içinde erimeye çalışırken yüzünü görmek istedim. Gidip saklanmak istedim. Ağlamak, çığlık atmak ve çok sert bir şeyi tekmelemek istedim. Kahretsin, olduğum yerde kalmalıydım, Dawkins'in incikleri iyi iş görürdü.

Artık Ben'den hiçbir iz yoktu ve onu gördüğümü hayal edip etmediğimi merak ettim. Gözlerimi ondan bir iz bulmak için dört açarak odanın etrafında dolaştım ama ortadan kaybolmuş gibiydi. Girişteki kıza sordum ve giriş yaptığını gördüm ama kız yemin edemedi, gitmemişti.

Sonra göz ucuyla onu gördüm, yürüyen merdivenlerden üçüncü kata çıkıyordu. Kendimi Lars'ın bir arkadaşından hızla ayırarak mağazanın ortasındaki yürüyen merdivenlere doğru yarı yürüdüm yarı koştum ama Ben yine ortadan kaybolmuştu.

İkinci katın tepesine ulaştığımda onu bir sonraki kattaki balkonlardan birinden kalabalığa bakarken gördüm. Arka merdivenleri kullanarak hızla yukarı çıktım, en tepede durup derin bir nefes aldım, kendimi bir ayıyı köşeye sıkıştırmak üzere olan bir iz sürücü gibi hissediyordum. Ayının iyi mi davranacağı yoksa beni parçalayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Artık izini bulmuştum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Konuşma sesleri yukarı doğru kayıyordu ve şimdi sinirlerim gerilmiş bir halde, loş ışıklı sessiz vitrinlerin arasından yavaşça yürüyordum.

Balkona.

Sırtı bana dönüktü. Geniş omuzlarının hatlarını inceledim, Yuvarlak Kule'de onlara tutunduğumu hatırladım, yanlarındaki sağlamlıklarını

Beni roller coaster'a bindirdi ve elbisemi sıyırıp çıkardıktan sonra parmak uçlarımin altındaki yumuşak dokunuşları, çene çizgimi ve boynumu yumuşak öpücüklerle ısıırken beni ona yapışmış halde bıraktı. Göğsümdeki donuk ağrı şiddetlendi. Ona baktım, umut ve özlem ağır basıyordu.

Ona aşık olmuşum... O anın adını koyamıyordum ama şimdi biliyordum ve neredeyse dayanamıyordum.

Neredeyse çekip gitmek daha kolay olurdu, böylece asla bilemezdim. Böylece onunla yüzleşmek zorunda kalmazdım. Böylece ona söylemek ve onun da bana aynı şekilde hissetmediğini söylemesini duymak zorunda kalmazdım.

Bunun yerine yutkundum ve ilerledim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki acaba duyabiliyor muydu diye merak ettim.

Ayakkabılarımin yerde tıkırdadı ve onun gerildiğini gördüm. Ceketinin altında kasları gerilmişti ama arkasını dönmedi.

Neredeyse korkuyordum. Bu neredeyse bir hız trenine binmek üzere olmak kadar kötüydü.

"Biliyor muydunuz? Tereddüt ettim, sinirlerim sesimi paslı ve boğuk hale getirdi, 'balkonlarda her biri elle oyulmuş dört binden fazla ahşap parçası var. Her katta farklı bir tür, en üstte gül ağacı, ceviz, üvez, huş, çınar ve çam.

Ben'in başı, bahsettiğim farklı katları izleyerek hareket etti. En azından dinliyordu.

"Her çıtanın yerine oturması yirmi saniye sürdü. Bir nefes aldım. "Yirmi saniye.

Omuzlarının gevşediğini gördüm ve kendimi cesur olmaya zorlayarak bir adım öne çıktım. Burada kaybedecek ve kazanacak her şeyim vardı.

"Bir öpücük için yeterince uzun.

Ben hâlâ arkasını dönmemişti. Nefesim ciğerlerimde tıkanı, neredeyse yanıyordu ve kendimi son birkaç adımı atıp onun yanında durmaya zorlarken parmaklarım birbirine dolandı. Geniş açıklığa bakarken çene çizgisini görebiliyordum. Yüzündeki belli belirsiz gülümseme bana biraz olsun cesaret verdi.

Aramızdaki sessizlik ağır ve önemli bir ağırlıktaydı. Ben olduğum yerde sabit duruyordum ama o kılını bile kıpırdatmıyordu; omuzlarındaki gerginliği ve hareketsizliğini görebiliyordum.

"Beş saniyen var," diye hırladı sonunda.

"Nükleer bir uyarı için dört dakikanız var," dedim, içimde pişmanlık ve panik karışımı bir duygu vardı.

"Dört saniye," diye tersledi. Ve o bir saniye içinde onu ne kadar incittiğimi fark ettim. Ona açıklama şansı verecek kadar güvenmemiştim. Hemen sonuca varmış ve onu olabilecek en kötü duruma düşürmüştüm.

'Kardeşim için yazdığınız makale için teşekkür ederim. Bu... nazik bir davranıştı'. Düşünceli ve inanılmaz derecede anlayışlıydı. Her şeye rağmen, ikimiz için de aile hâlâ önemliydi. Bunu benim ve ailem için yazmıştı.

"Bundan bir hikaye çıkardım. Belli belirsiz bir omuz silkme hareketiyle konuyu geçiştirdi.

"Brandon bu yüzden bir iş teklifi aldı.

"Harika. Öne doğru eğildi ve kollarını tahta parmaklıklara dayadı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama ona sarılmamak için direndim. Birden, birlikte yattıktan hemen sonra neden onu terk ettiğimi düşündüğünü anladım. Sadece ondan alabileceğim olumlu bir halkla ilişkiler hikâyesiyle ilgilendiğimi düşünmesine şaşmamalıydım. Makaleyi asla yayınlandığı şekilde yazmayacağını bilmeliydim ve hem onun hem de benim için kariyerin her şeyden önce geldiğini varsaymakta çok hızlı davrandım. Kopenhag'dan bu yana kendim, ailem ve önceliklerim hakkında çok daha fazla şey öğrenmişim.

'Seninle konuşmamakla hata ettim. Böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim.

"Evet, yapmalısın.

"Sana güvenmeliydim.

"Evet, güvenmeliydin.

Sözlerinden sonraki uzun sessizlik kalbimin parçalanmasına neden oldu ve kaçmaktan başka bir şey istemedim. Kaçmaya hazır bir şekilde bir adım geri attım ama tam "hayır, bunun için savaşılmaya değer" diye karar vermişim ki doğruldu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü.

"Bu sefer hata yaptın Kate Sinclair. Gözleri benimkileri tuttu, korunaklı, hem acıyı hem de umudu saklıyordu.

"Ben yaptım. Bir adım öne çıktım. 'Sana açıklama şansı vermedim. Kötü tepki verdim...' Tivoli'deki konuşmamızı hatırlamasını umarak bakışlarını tuttum. 'Düşündüğüm kişi olmadığını varsaydım. Bu da kötü tepki vermeme neden oldu. Sanırım yanılsamayı bozduğun için seni cezalandırmak istedim. Sözlerini ona tekrarladım ve o da dudaklarını bükerek onayladı, sonra aniden aramızdaki mesafeyi kapattı, parmakları omuzlarıma battı.

"Kate, çok fazla konuşuyorsun. Beni kendine doğru çekti ve başını eğdi, ağzı bacaklarımı titreten en yumuşak öpücüklerle benimkini okşadı.

"Sadece gergin olduğumda," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Öyle olmalısın, sana karşı çok öfkeliydim. Konuşurken ağzı yanağımda gezindi ve tenimde kelebek titremeleri yarattı. "Bütün bu *hygge* olayına çok karşıydım. Sonra Danimarka'da sanki çılgınca bir aydınlanma yaşadım ve fikrimi tamamen değiştirdim, o yazıyı yazdım ve onunla gurur duydum. O hafta sonu çıkacağından ya da bu kadar ağır bir şekilde alt yazı olarak yayınlayacaklarından haberim yoktu. Bir hikayeyi kaybettiler ve hemen bir alternatife ihtiyaçları vardı. Eğer şansım olsaydı, bir dava açardım. Durdurmaya çalışırdım ya da en azından sizi uyarırdım. Hiçbir fikrim yoktu. Mesajlarıma cevap vermeyi reddettiğinde... Ben...' Sesi kesildi ve içinde dönüp duran duygular nefesimi kesti.

"Özür dilerim. Ağzımı onunkine değdirdim, kelimeler utancımı ifade etmek için çok yetersizdi. Tek yapabildiğim, kelimelerin söylemediği her şeyi öpücüğe dökmektir. Sessiz, kararlı bir niyetle dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Bir vuruş sonra, karşılık verirken yumuşadığını hissettim, öpücüğü derinleştirdi, ağzı sanki doğru cevabı arıyormuş gibi araştırıyordu. Sinir uçlarım dans etti, sert dokunuş damarlarımda sıcak bir parlama yarattı, onu daha yakına çektiğimde, ona cevabı vermek için yeterli olması için dua ettim. Öpüşmemiz en az bir dakika sürdü ve birbirimizden ayrıldığımızda onun kesik kesik nefes alışları nabzımı hızlandırdı.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzü yumuşadı.

"Biliyor musun?" Gülümsedi ve iki elimi birden tuttu. 'Hatalarla ilgili olan şey... onları düzeltebilirsin. Yine de telafi etmek için çok şey yapman gerekecek.

"Gerçekten çok üzgünüm. Uzandım ve yüzünü avuçladım, çenesindeki deriyi kırmakla tehdit eden sertliği hissettim ama dokunuşumun güvencesine ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"En çok ne acıttı biliyor musun?" diye sordu alçak ve gergin bir sesle.

Sessizce başımı salladım, pişmanlık onun delici, içten sözlerini çimdikliyordu.

"Fark etmediğin gerçeği..." Bana baktı. "Ve sana söylemem için bana hiç şans vermedin..."

Gözlerindeki yakıcı yoğunluk karşısında nefesim göğsümde durdu.

'... sana aşık olduğumu.'

Sonsöz

"Hadi Kate, geç kaldık.

Taş basamakları koşarak çıktık, büyük kemerli kapıdan geçtik. Ben koştu, ben de onun peşinden Tony Curtisvari bir şekilde topuklu ayakkabılarımla topallayarak çıktım, elbisemin ipeği tatmin edici bir hışırtıyla sallanıyordu. Buraya zamanında gelebilmek için Støgnet'in neredeyse tüm uzunluğu boyunca yarışmıştık.

'Ben, Kate. Başardınız,' dedi Eva, tahta banktan atlayıp bizi selamlarken sırtarak. "Sizin için endişelenmeye başlamıştım. Saatine baktı. "Törene on dakika var.

Ben omzunun üzerinden hınzırca sırtarak, "Sadece birazcık," diye mırıldandı. Ona azarlayıcı bir bakış attım ve bizi otelde neyin beklettiğini tam olarak anlatmaması için dua ettim. Dün gece geç saatlerde işten çıkıp gelmiştik.

Lars'ın İngiltere'nin kuzeyinde yeni bir Hjem açmayı planlaması ve benden mağaza içinde bir kafe kurmaya yardım etmemi istemesi, Ben'le benim de dekorasyon işleriyle uğraşmamız nedeniyle son zamanlarda işler biraz karışmıştı. Kendi dairelerimiz arasında gidip geldikten ve neyi nerede bıraktığımızı asla hatırlayamadıktan sonra, birlikte taşınmanın çok daha kolay olacağına karar verdik ... bu ve Hjem'in resmi açılış gecesinden bu yana iki geceden fazla ayrı kalmadığımız gerçeği.

"Ben, Kate. Avril ortaya çıktı ve ikimizi de parfüm kokulu heyecanlı bir kucaklamanın içine aldı. 'Eski günlerdeki gibi. Tüm çete yine bir arada. Sophie'nin gelememesi dışında. Burası çok güzel değil mi?' Muhteşem elbisesinin içinde dönerek Radhuspladsen'in etrafına baktı. Tabii ki Kopenhag'a son gelişimizde burayı görmemişti.

"David'i gören oldu mu?" diye sordum Conrad ve Fiona'nın bize doğru yürüdüğünü görünce.

"Hayır, ama Conrad dün gece ona karşı nazik olacağına söz verdi, umarım akşamdan kalma değildir," dedi Eva.

Avril narin bir kaşını kaldırdı ve homurdandı, "İşte bu yüzden Christopher'ı onlarla gönderdim. Kıkırdadı ve kolunu kocasının koluna doladı. Christopher gözlerini devirdi ve başını sallayarak, "Conrad bir sorumluluk." dedi.

"Bir de bana sor," diye mırıldandım içtenlikle.

"Sorun değil," dedi Avril havalı bir şekilde, "ben ve Fi onlarla buluştuk, tabii ki içki içmiyordum," şikayet edencesine yumruğunu sıvazladı, "... yani gerçek bir bekarlığa veda partisi değildi, ama bence David çok güzel vakit geçirdi... lafı açılmışken, işte bir numaralı damat.

Hepimiz döndüğümüzde David'in bize doğru yürüdüğünü gördük, yakasında pembe bir gül olan üç parçalı mavi takımıyla göz kamaştırıyordu. Sırayla hepimiz onu öptük.

'Hey, bırak onu. Sıra bende. Aynı takım elbiseyi giymiş, yakışıklı ve tıknaz bir adam Avril'i iterek uzaklaştırdı.

"Reece!" diye haykırdı ve kollarını ona doladı. "Muhteşem görünüyorsun.

"Takım elbiseleri senin seçtiğin düşünülürse, bunu yapmalıyım. David'e bakıp gülümsemeden önce parmağını boynuyla gömleğinin yakası arasında kaydırıldı. "Ama onunkinin içinde muhteşem görünüyor, yani iyi iş çıkardın kuzen.

Avril'e göre, kuzeni Reece'in David'le tanıştıktan sonra onunla birlikte olması ve kahvaltı programında flört üzerine bir program yaptıktan sonra onları takip etmesi onu hiç şaşırtmamıştı. Kariyeri büyük bir yükselişe geçmişti ve artık kahvaltı programının ana sunucusuydu. Kendini çöpçatan olarak da görüyordu ve şu anda Conrad ile eski patronlarından Sheila'yı yakından takip ediyordu.

Düğün koordinatörü, aynı çizgili tişörtlü yakışıklı adam, bizi bir araya çağırdı. Conrad sağdıç olarak gururla gülümseyerek yüzükleri tekrar kontrol etti. Reece sahneye çıktığından beri David evinin en üst katını Conrad'ın cüzi bir miktara kiraladığı müstakil bir daireye dönüştürmüştü. Buna karşılık Conrad da David'in evinin geri kalanını baştan aşağı yenilemiş, bu da birçok dergide yer almış ve sonuç olarak Conrad'ın iç mimarlık hizmetleri

O kadar çok talep gördü ki, özel siparişlerini öğretmenlik ve serbest çalışma taahhütlerine sığdırmakta zorlandı.

Törenlerin yapıldığı odaya çıkan küçük merdivene doğru ilerledik, Avril ve ben arkadan geliyorduk. En alt basamakta durdu ve koluma girerek bana hızlıca bir göz attı. 'Harika görünüyorsun, Kate. Çok daha mutlu. Ben'le hayat sana yaramış.

"Öyle," diye mutlu bir şekilde iç geçirdim, yüzümdeki aptalca sırıtışa engel olamıyordum.

'Her şeyin burada, Kopenhag'da başladığına inanamıyorum. Christopher'la boşanmak üzere olduğumuzu düşünüyordum ama şimdi bir de bana bakın. Hamile, başarılı ve mutluyum.'

Eğildim ve ona sarıldım. "Güzel bir yıl oldu. "Keşke Sophie de burada olsaydı. Avril'in yüzü asıldı.

'Ben de,' kolumu onunkine bağladım. "Umarım iyidir."

"Lanet olası adamlar. Onu gerçekten seviyordu.

"Umarım bir gün iyi bir tane bulur. Hüzünlü bir gülümseme verdim. "Onlardan birkaç tane var.

Avril beni neşeli bir şekilde sıkarak, 'Var,' diye onayladı. 'Doğru, katılmamız gereken bir düğün var. Ve ben açlıktan ölüyorum. Umarım Eva resepsiyon için kafede bol miktarda *kannelsnegle* bulunduruyordur. Şu anda yediklerime bakılırsa burada küçük bir su aygırı var.

Ben gözüme takıldı ve birlikte gülümsedik, kalbimi parlatan özel bir sır alışverişi yaptık. Altı aylıkken Avril'in yumrusu çok belirgindi, oysa altı haftalıkken benimki bir fasulyeden ve ikimiz arasında çok değerli bir sırdan ibaretti. Parmaklarını benimkilerin arasına sokup nazikçe sıktı.

"Şimdi mi?" diye sordu.

Başımı salladım. David ve Reece'i daha önce kontrol etmiştik, onların ilgi odağını çalmamak için endişeliydik.

"Aslında," dedi Ben, "biz..." birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırdı, "biz de sizi bir düğüne davet etmek istiyoruz.

David bana göz kırptı.

"Oooh," diye ciyakladı Avril. "Ne zaman?"

Ben ve ben birbirimize sırtttık. "Biz de bundan sonrasını düşünüyorduk.

Sophie'nin hikayesini anlatan ikinci kitaba özel bir
bakış için okumaya davet..

Küçük Brooklyn Fırını -

Bölüm 1

Sophie, "Bu harika bir teklif," dedi ve teklifi geri çevirmek zorunda kaldığı için çok az pişmanlık duydu. Bir gün New York'u ziyaret edecekti. "Ama şu anda nasıl gidebileceğimi bilemiyorum.

Sophie'nin genel yayın yönetmeni Angela yüzünü buruşturdu. 'Anlıyorum, gerçekten çok kısa bir süre. Bacağını kırdığı için Mel'i öldürebilirim.

Sophie, "Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum," dedi.

'Bu çok sakıncalı ve New York'ta altı ay boyunca onun yerini almak için sıraya girmiş bir sürü insan varken, sen benim en iyi yemek yazarımsın. Harika olursun.'

"Çok nazıksın, Angela-

"Nazik mi? Angela neredeyse ölecekmişçesine tüyleri yolunmuş kaşlarından birini kaldırdı. 'Ben kibarlık yapmam. Bu dürüstçe. Sen harika bir yazarsın ve keşke...' başını salladı, 'sakın bunu tekrarlamaya cüret etme, kanatlarını açarsın.

"Ve sen de çaresizsin," diye alay etti Sophie.

Angela kendini küçümseyen bir kahkaha atarak kalemmini yere bıraktı ve "Evet, öyle," dedi. 'Ama en azından bir düşünün. Bu harika bir fırsat. İş değişimleri çok sık olmuyor ve eğer ikizlerim olmasaydı ben de hemen giderdim.

'Peki ya Ella? O da gitmek ister,' diye önerdi Sophie.

Angela başını iki yana eğdi, "Bu kız yirmi dokuz yaşında, on ikisine giriyor, tam bir felaket olur.

"O kadar da kötü olmayabilir.

Angela tek kaşını kaldırdı, 'Ve ona ne kadar yardım ettiğini biliyorum. Sensiz hayatta kalabileceğini sanmıyorum.

Sophie ona arsız bir sırtışıla, "O zaman beni New York'a gönderemezsin," dedi.

Angela bir kahkaha atarak defterini kapattı, "Hallederiz. Sophie gitmek için ayağa kalkınca yüzü asıldı. "Ciddiyim Sophie. Bunu bir düşün.

Sophie ana ofise döndüğünde, herkes hâlâ Mel'in "Altı aylığına New York'a gidiyorum" çıkışının sonunda barda bir masadan atlarken çıkardığı korkunç kemik çatırtısını konuşuyordu. Yolun karşısında, üzerinde *Seni özleyeceğiz* yazan gevşek helyum balonu hâlâ bir sandalyenin üzerinde sallanıyordu. Gelen, kulağa son derece Amerikalı gelen Brandi Baumgarten, Mel'in masasını ele geçirmek için eğilmeden önce birinin onu gerçekten indirmesi gerekiyordu.

Zavallı kız, yüzeyini kaplayan yapışkan Prosecco halkaları ve Monster Munch (Mel'in favorisi) kırıntılarından oluşan mevcut palimpsestten daha fazlasını hak ediyordu. Sophie bir makas kaparak balona doğru ilerledi ve tatmin edici bir makas darbesiyle balonu kesti. Angela'nın teklifini geri çevirerek doğru olanı yapmıştı. Atlantik'in diğer yakasında Brandi'nin masasını devralma düşüncesi çok korkutucuydu. Ve zavallı Brandi buraya geliyordu. Yabancı bir şehre. Tek başına. Sophie neredeyse ürperecekti. Belki de ona biraz kurabiye yapmalıydı, onu karşılamak ve evinde hissettirmek için bol çikolatalı, büyük, şişman, kalamarlı kurabiyeler. Ve kahve. Amerikalılar kahveyi çok severdi. Belki de küçük bir İngiltere'ye hoş geldiniz paketi. Londra'nın A-Z'si. Bir umberella. A ...

"Dünyadan Soph'a. *Clafoutis* nasıl heceleniyor?

"Özür dilerim. Ne dedin sen?" Balonu aşağı çekti ve makasıyla deldi.

"Aferin," dedi *CityZen*'deki diğer yemek yazarı Ella. 'Ben de bunu yapmak istiyordum. Bunu düşündüm. *Clafoutis* nasıl heceleniyor? Hiç hatırlayamıyorum.

Sophie heceleri sıraladı ve Ella'nın karşısındaki masasına oturdu.

"Angela ne istedi? Başın belada mı?

Sophie, *CityZen*'in Manhattan'daki kardeş yayınında çalışması önerisi karşısında hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle başını salladı. Eğer Ella'ya söylerse bunun sonunu asla duyamayacaktı.

"Hafta sonun nasıl geçti? Ella yüzünü buruşturdu. 'Tanrı aşkına, yazım denetimi onu pençe ayak olarak değiştirmiş. Benim için tekrar heceleyebilir misin? I

Stoke Newington'daki yeni Fransız mekanına gittim. Biraz uzak ama... Cumartesi günü *Le Gavroche* nasıldı? Oh ... hayır, gitmedi.'

Sophie yüzünü buruşturdu ve neşeli bir gülümseme takındı. "Ne yazık ki oraya gidemedik. Annesi hastaydı.

"Oh, Tanrı aşkına, kadın hep hasta.

"Elinde değil," diye itiraz etti Sophie, içindeki cadalozun tüm kalbiyle aynı fikirde olduğunu görmezden gelerek. Bayan Soames'ın hasta olma zamanını biraz daha uygun bir şekilde ayarlayabilmesini dilemek yanlış mıydı? "Ve bu sefer acil bir durumdu. Mavi ışıkla hastaneye götürüldü. Zavallı James bütün geceyi A&E'de haber bekleyerek geçirdi.

Ella kaşlarını çatarak, "Çok nazıksın," dedi. Ve çok fazla bağışlayıcısın. O seni hak etmiyor.

'Bu kadar iyi olmasaydı onu sevmezdim. Ailesine öncelik veren kaç erkek tanıyorsun?'

Ella soluk pembe ışıltılı dudaklarını büzdü. Sanki yine güzellik editörünün dolabını yağmalamış gibi görünüyordu. "Doğru. Greg Anneler Günü'nü, benim doğum günümü ve yıldönümümüzü unuttu.

Sophie gözlerini devirmek istedi ama kendini tuttu. Greg, futbol fikstüründen başka bir şey hatırlamıyordu.

James bıçağını ve çatalını bırakarak, "Sen harika bir aşçısın," dedi. Sophie başını salladı, Massaman körisinin ortaya çıkış şeklinden oldukça memnundu, tatlı ve baharatlıydı, tam kıvamında bir ısıya sahipti ve patatesler ne çok yumuşak ne de çok sertti.

Geniş mutfağında oturuyorlardı ve aralarında bir mum yanıyordu. Pazartesi günleri, James'in bütün hafta sonu annesinin peşinde koştuğunu bildiği için özel bir yemek pişirdiği, haftanın en sevdiği gecesiydi. James haftanın üç günü annesiyle birlikte yaşıyor, diğer dört günü ise Sophie'nin dairesinde kalıyordu. Sophie, Bayan Soames'ın aslında o kadar da hasta olmadığından, sadece oğlunun evde olmasından hoşlandığından şüpheleniyordu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki?

"Bir gün seninle evlenmeliyim. Göz kırptı ve şarap kadehini aldı, yakut kırmızısı sıvıyı döndürdü ve beğeniyle kokladı. İşyerindeki şarap yazarının tavsiyesi üzerine bulduğu ve küçük bir servete mal olan çok güzel bir Avustralya Merlot'suydu.

"Yapmalısın," diye cevap verdi, kalbi rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu. Böyle bir şeyi ilk kez söylemiyordu. Ve Cumartesi günü düşünmüştü,

Le Gavroche'da, ilk buluşmalarının ikinci yıldönümünde... yani ummuştu ki...

"Bugün iş nasıldı? James'in en güzel yanı da buydu, her zaman ilgiliydi.

"Mel'in Cuma günü gittiğini söylediğimi hatırla. Bacağını kırdı. Artık New York'a gidemez. Sophie tereddüt etti ve güldü. "Angela bana onun yerini teklif etti.

"Ne - New York'a gitmek için mi? James telaşlanmış görünüyordu. "Merak etme, geri çevirdim. Seni terk edemezdim.

James gülümsedi ve elini okşadı, "Eğer gerçekten gitmek isteseydin, umurumda olmazdı. Durakladı ve sonra elini dudaklarına götürdü. "Ama seni çok özlerdim sevgilim. Gitmenden nefret ederdim.

Sophie ayağa kalktı ve Angela'nın pohpohlamalarına fazla itibar etmediği için memnun bir şekilde kollarını ona doladı. Bir gün oraya gitmeyi çok isterdi. Belki James'le birlikte gidebilirlerdi. Belki bir balayı.

James döndü ve onun boynuna sokuldu. "Erken mi yattın? Yorgunluktan ölüyorum.

Cornwall'dan geri dönmek çok zor.'

"Sadece ortalığı toparlamam gerekiyor. Sophie mutfağa şöyle bir baktı, keşke bu kadar dağınık olmasaydı ve James her zaman bu kadar yorgun olmasaydı diye düşündü ama iki yüz milden fazla yol yapmışken ondan yardım isteyemezdi.

Ve gerçekten şikayet edemezdi, onun yaşında kaç kişinin böyle bir mutfağı vardı? Ya da Kensington'da saray gibi bir dairede yaşayan? Babası ısrar etmişti. Hayır demek kabalık olurdu, onu çok seviyordu ama bu, iş bulmasına yardım etmesine (yönetim kurulundan biriyle konuşmasına) ya da onu pahalı bir özel okula göndermesine (zaten yerel kapsamlı bir okula yerleşmişti) izin vereceği anlamına gelmiyordu ve unvanı kullanmak doğru gelmiyordu.

Tüm yüzeyleri sildiğinde, bulaşık makinesini doldurduğunda, şarap kadehlerini yıkadığında ve büyük boy yatağı olan çift kişilik yatak odasına girdiğinde James derin bir uykudaydı ve oda karanlıktaydı. Onun için başucu ışığını açık bırakmayı hiç hatırlamamıştı. Sessizce soyundu ve James'in yanındaki yatağa girerek ona sokuldu ama cevap vermedi. Zavallı şey bitkin düşmüştü. Dünya için ölmüştü. Gülümsedi ve onun sarkık saçlarını alnından itti. O iyi bir adamdı. Annesine bakıyordu

hiç şikâyet etmeden. Sophie gözlerini kapadı. Çok şanslıydı. New York'a kimin ihtiyacı vardı ki?

Geç kalıyorum, orada görüşürüz. Bugün izin günüm ama bu kadar sadık olmana bayılıyorum Kx

Sophie mesaja gülümsedi, arkadaşı Kate ondan bile kötüydü, her zaman çok fazla şey sıkıştırmaya çalışırdı ve Kate'in dün gece erkek arkadaşı Ben'de kaldığına son sterline kadar bahse girebilirdi, geç kalmasının gerçek nedeni de buydu. Hâlâ o aşk, tutku ve birbirlerine dokunmamaya dayanamama evresindeydiler. Sophie, James'le aralarında böyle bir şey olduğunu pek hatırlamıyordu. Onlarıki uçuşunun kenarından düşmek yerine çok daha nazik, yumuşak bir iniş olmuştu aşka. Sophie bu tür ateşli bir cinsel kimyayla nasıl başa çıkacağını bildiğinden emin değildi. Bu hiç onun tarzı değildi ve bir yanı bunun biraz bencilce olup olmadığını merak ediyordu. Aşkın nazik, kucaklayıcı ve sıcak olması gerekmez miydi? Beslenerek ve özen göstererek büyüyen bir şey. Kate'in mutluluğu ve yaşama sevinci yürek ısıtsa da, Ben Kate'e bakarken aniden gözlerini kıstığında, bakışlarındaki yoğunluğun tüylerini diken diken ettiğini inkâr edemezdi.

Cappuccino'sunu beklerken, Cumartesi kızlarından biri tarafından çalıştırılan espresso makinesinin endüstriyel tıslamasını dinleyerek Danimarka hamur işlerine bir kez daha baktı. Bakmamalıydı ama çok lezzetli görünüyorlardı. Hayır, bu iyi değildi; tarçınlı rulolara karşı koyması mümkün değildi.

Bir elinde tabağı, diğerinde fincanı dengede tutuyor ve çantasının kayıp masalardan birine çarpmaması için omzunu dik tutmaya çalışarak boş sandalyelerin arasından geçip köşedeki en sevdiği yere, işlek caddeye bakmayı başarıyordu.

Ne yazık ki, her zamanki masasında, annesinin bir eliyle ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu yoğurt kabına plastik bir kaşık sallayarak öfkeyle ciyaklayan, iri mavi gözleri öfkeyle parlayan, küçük bir bebeği olan yorgun görünümlü bir kadın oturuyordu. Sophie tencerenin neden tehlikeli bölgenin dışında olduğunu anlayabiliyordu, küçük kız yoğurdun çoğunu saçlarına bulaştırmayı başarmıştı ve annesi boşta kalan eliyle onu temizlemeye çalışıyordu. Sophie'nin durduğu yerden daha çok ahtapot güreşi gibi görünüyordu.

Bitişikteki masaya oturup nazik bir gülümsemeyle onların maskaralıklarını izledi ve tam arkasını dönecekti ki genç kadın başını kaldırıp ona sert bir bakış fırlattı, ağzı alaycı bir tiksintiyle sıkılmıştı.

Midesini yakan sıcak kahveden aceleyle bir yudum alan Sophie, neredeyse fiziksel bir saldırıya uğramış gibi hissetmesine neden olan şiddetli ve doğrudan nefret karşısında şoke olmuş bir şekilde başka tarafa baktı. Birkaç derin ve sakın nefes aldı. Zavallı kadın muhtemelen çok stresliydi, kişisel bir şey değildi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek kahvesinden daha ölçülü bir yudum aldı ve güven verici, dostane bir yüzün kadını biraz daha iyi hissettirebileceğini umarak kadına baktı.

Vay canına, yanlış anlamış. Aksine, kadının yüzündeki kin daha da artmış, kırıksıklıklar dudaklarının etrafında eski bir ceviz gibi yayılmıştı ve elindeki mendiller rüzgârda uçuşan çarşaflar gibi çocuğun yüzünü öfkeyle kuruluyordu.

Kadının sıkıntısını hissetmemek mümkün değildi. Sophie bir an tereddüt etti, çok mutsuz olduğu belli olan zavallı kadını görmezden gelemezdi.

"İyi misin?" diye sordu Sophie, sanki bir dişi aslanı ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissederek, çekingen bir gülümsemeyle.

"Ben iyi miyim?" diye tükürdü kadın, küçük kız feryat etmeye başladığında ve sonra yüzü buruşup kendi içine çöktüğünde, öfke ve kin yerini saf sefaletle bıraktı. "Ah Emma, bebeğim. Kadın küçük kızı kucağına aldı, yapış yapış parmakları ve her şeyiyle onu kucakladı ve sırtını ovdu. "İşte böyle. İşte böyle. Annen çok üzgün.

Sophie hafif bir kıskançlık duygusu hissetti ve rahminde bir kasılma hissetti. Bir gün.

Küçük kız annesine sıkıca sarıldı ve ağlamayı bırakarak ani bir neşeyle yoğurt kabına doğru atıldı. Annesi gülümsedi, boyun eğdi ve başını salladı. "Seni turşu. Çocuğun şeker gibi yumuşak buklelerinin tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu ve onu kucağına alarak yoğurdu önlerine koydu ve kaşığı ona verdi.

Kadın, gözleri hâlâ öfke ve nefret dolu olmasına rağmen sakın ve ölçülü bir bakışla Sophie'ye baktı. "İyi olup olmadığımı mı sordunuz? Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu, başı meydan okurcasına eğikti.

'Evet, yardım ister misin? Zor bir iş gibi görünüyor. Sophie, şimdi çok daha mutlu görünen küçük kıza gülümsedi. "O muhteşem. Yine de bu dağınıklığı kıskanmıyorum. Sana biraz daha peçete ya da başka bir şey getirmemi ister misin?

"Muhteşem ve benim," dedi kadın telaşlı bir ifadeyle, koruyucu kolunu küçük kızın göğsüne dolayarak.

"Evet," dedi Sophie temkinli bir şekilde, bu kadının kendisini çocuk hırsızı falan sanmadığından emindi.

'Yine de bu seni rahatsız etmiyor, değil mi Sophie? Bir şeyleri paylaşmak? Kadının sesi yorgunlaştı ve omuzları çöktü, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Sophie'nin gülümsemesi dondu kaldı, kadının ses tonundaki bir şey, burada neler olup bittiğine dair bir fikri olması gerektiğini gösteriyordu. Adını nereden biliyordu?

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Şimdi göz teması kurduğu için bile pişmanlık duyuyordu.

"Sen mi? Yardım mı?" Kadın acı bir kahkaha attı. 'Bence yeterince yardım ettin. Kocama yardım ettin.

"Pardon? Sophie kahvesinden bir yudum daha almak üzere duraklarken eli durdu. Bir ömür boyu üvey kız kardeşinden kendi annesi hakkında benzer suçlamalar duymuştu.

"Kendinle gurur duyuyor musun? Kensington'daki dairen ve babanın Sussex'teki kır evi ile Bayan Zengin Kaltak. Seni araştırdım. Leydi Sophie Benning.'

Sophie'nin ağzı açık kaldı. Bu kadın ev ödevini iyi yapmıştı. İş yerindeki meslektaşlarının hiçbirinin bundan haberi yoktu. Pasaportunu meraklı gözlerden uzak tutuyordu. Aslında bunu gören tek kişi Kate'ti ve o sırada tek kelime etmeyecek kadar profesyonel davranmıştı.

"Ben kullanmıyorum-" diye otomatik olarak itiraz etti çünkü her zaman öyle yapardı ama kadın araya girdi.

"Güzel ve rahat bir hayat. James'in hayatının yarısını seninle geçirmeyi tercih etmesine şaşmamalı. Her yere çamaşır asmak yok. Geceleri ağlayan bebekler yok.'

"James? Sophie kaskatı kesildi. Ağzını açtığı anda bile, sözlerinin kitaptaki tüm klişelere benzediğini biliyordu. "Onun bununla ne ilgisi var?

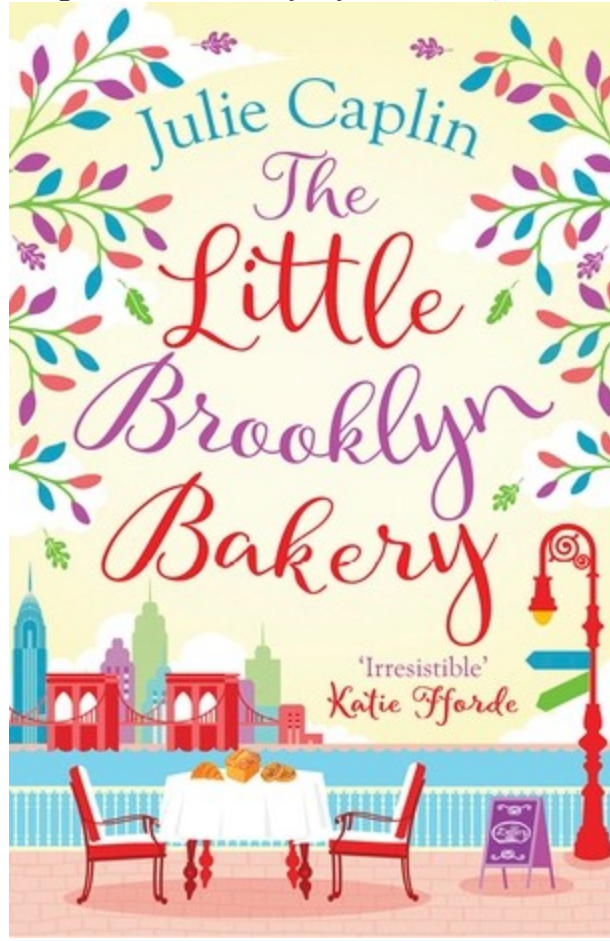
James Soames. Benim kocam. Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe olmak üzere dört gece Londra'da yaşıyor. Cuma'dan Pazartesi'ye kadar Newbury'deki karısının ve kızının yanına gelir.

"Ama Cornwall'a gidiyor. Sophie'nin bacakları, sanki koltuğuna ağırlıkla oturtulmuş gibi kurşun gibi hissediyordu. "O şimdi Cornwall'da.

'Hayır, değil, seni aptal inek. Newbury'deki 47 Fantail Lane'de çimleri
biçiyor ve sonra Emma için bir salıncak yapacak.

Julie Caplin'den Çok Yakında

Pasaportlarınızı kapın ve bu ÷lkeye yeniden aşık olmaya hazır olun...

Küçük Brooklyn Fırını .

Teşekkür

Kopenhag'ı bir destinasyon olarak ilk öneren keten saçlı, Viking prensesi olması gereken Charlotte Ledger'a kocaman bir teşekkür. Bu projeye olan tutkusu ve hevesi son derece iç açıcıydı ve bir yığın kaşmir battaniyeyi hak ediyor. Zeki Broo Doherty'ye bilgeliği, desteği ve genel olarak muhteşemliği için sonsuz teşekkürler (özellikle de bu konuda tamamen berbat olduğum günlerden birini yaşarken).

Kopenhag'a dair her şeyi büyük bir nezaketle paylaşan ve beni şehrin en iyi uğrak yerlerinin yanı sıra bazı harika restoran ve barlara yönlendiren Bristol merkezli halkla ilişkiler yıldızı Katie Young'a çok teşekkür ederim.

Her zamanki cömert desteği, cesaretlendirmesi ve kapak alıntıları için sevgili Katie Fforde'a özellikle teşekkürler. Eğer küçük bir BBC radyo kabininde üç saat geçirmek zorunda kalırsanız, Katie kesinlikle bunu birlikte yapacağınız kişidir.

Ve son olarak Heathrow'da sizi otoparktan Terminal 5'e Star Wars tarzında taşıyan harika kapsüller. Muhtemelen bir seyahat için şimdiye kadarki en iyi başlangıç!

Yazar Hakkında

Julie Caplin seyahat ve iyi yemek bağımlısıdır. Sürekli olarak mükemmel cin arayışında ve bardak, tonik ve garnitürler konusunda takıntılı derecede seçici. Düzenli cin tadımları arasında, yıllar boyunca keşfettiği birçok şehirden sadece birinde geçen romanını yazıyor.

Eskiden halkla ilişkiler müdürüyken, uzun yıllar boyunca Avrupa'yı dolaşarak en iyi yiyecek ve içecek yazarlarını İtalya, Fransa, Belçika, İspanya, Kopenhag ve İsviçre'deki çeşitli şehirlerin gastronomik lezzetlerini örnekleyen basın gezilerine (junkets) götürdü. Zor bir işti ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Bu geziler, *Kopenhag'daki Küçük Kafe*, *Küçük Brooklyn Fırını* ve *Küçük Paris Pastanesi* üçlemesi için ilham kaynağı ve ortam sağladı.

Julie aynı zamanda Jules Wake adıyla da yazıyor ve son romanı *Covent Garden in the Snow* Kindle'da en çok satanlar listesinde yer alıyor.

 [@JulieCaplin](https://twitter.com/JulieCaplin)

 www.facebook.com/JulieCaplinAuthor

HarperImpulse Hakkında

HarperImpulse yenilikçi, ödüllü bir dijital baskıdır. Yayın hayatına başladığımızdan bu yana geçen dört yıl içinde, sürekli olarak dijital çok satanlar listelerine girdik, Birleşik Krallık'ın ilk çevrimiçi romantizm festivaline ev sahipliği yaptık, ondan fazla ülkede yayın yaptık ve ticari kadın kurgu yazarlarından oluşan heyecan verici bir kadro oluşturduk.

Okurlar, gelin ve ekibe merhaba deyin ve bir sonraki okumanız...

www.facebook.com/HarperImpulse@HarperCollinsUK

 www.instagram.com/harperimpulse
www.harperimpulse.com

Yazarlar, vizyonumuz dijital öncelikli ticari kadın kurgusunun en iyilerini yayınlamak ve biz sadece iyi hikayeler arıyoruz! Öyleyse ne bekliyorsunuz? Göndermek için bize harperimpulse@harpercollins.co.uk adresinden e-posta gönderin.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

Londra, SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.